

Nad obětišti, ještě nedávno zasvěcenými slovanským bohům, se dnes tyčí obětní kůly avarského démona Simurga. A z jejich hrotů slepě zírají hlavy povražděných Čechů. Krutí Zličané vedení potomky samozvaných kočovnických vojevůdců překročili Vltavu a dobyli posvátný Libušíň, slavnou Budeč a mnoho dalších hradů a vesnic. Čechové se skrývají v lesích a zdá se, že není naděje na záchranu.

Krokovy dcery jsou však odhodlány nenechat své soukmenovce v otrockém područí. Přestože je rozdělila válka i černá kouzla knížete Hordaga a čarodějky Ašigy, plánují protiútok. Budou však potřebovat posily. Udatný Bivoj proto v čele malé družiny vyráží na sever, aby požádal o pomoc mocného čaroděje Přemysla, knížete Lemuzů. Nepřátelé mu samozřejmě budou chtít v doručení poselství zabránit. Chystají totiž útok na Levý Hradec, jedno z posledních svobodných českých hradů, a účast severních kmenů v bitvě by zvrátila poměr sil...

Vyvrcholení dvoudílného románu na motivy Starých pověstí českých je opět strhujícím dobrodružstvím plným kouzel a lítých bojů.

Doporučená cena
včetně DPH: 248,- Kč

Mediální partneři:

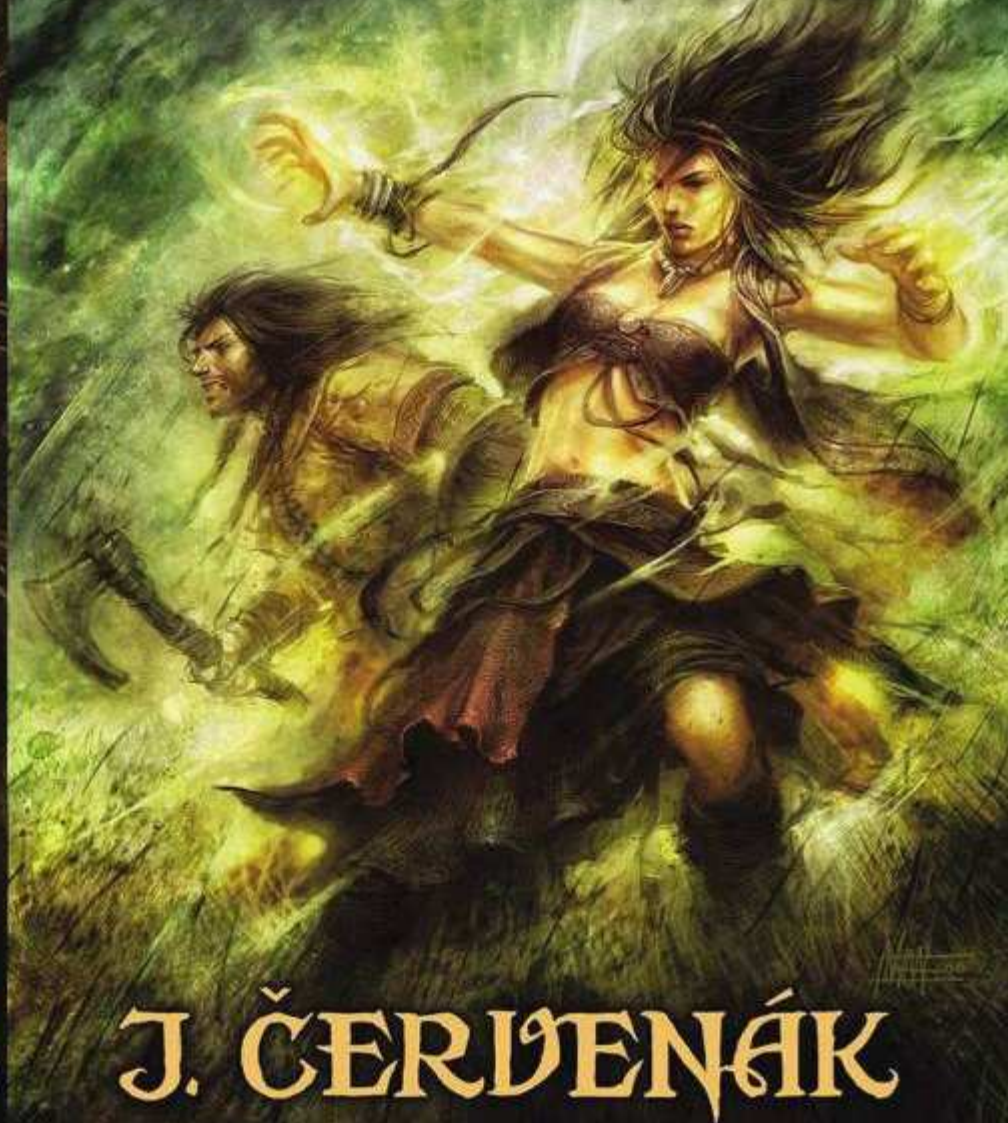
fantázia

pevnost

B

ČERVENÁK
Bivoj
DÁLEČNÍK

Bivoj
DÁLEČNÍK

J. ČERVENÁK

Copyright © 2008 by Juraj Červenák
Cover & Illustrations © 2008 by Michal Ivan
For Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-24-8

Juraj Červenák

BIVOL **DÁLEČNÍK**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2008

Juraj Červenák

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobilce

Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan a dvanáct bran pekla

*Conan nelítostný **

Samostatný román

*Sekera z bronzu, rouno ze zlata **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

KAPITOLA PRVNÍ

Noční drápy

Zvolna padal soumrak. Ten opravdový, snášející se na území kmene Čechů, i ten, který se Bivojovi vloudil do srdce a způsobil, že strošovský vladyka během celodenní jízdy na severovýchod ani jednou nepromluvil, a když už čas od času opětoval pohledy svých společníků, jeho oči byly naprosto bez lesku a vězela v nich ještě neproniknutelnější temnota než obvykle. Rusalky dokonale chápaly příčinu jeho zasmušilosti a nesnažily se s ním navázat rozhovor, natož aby jej nějak povzbuzovaly či utěšovaly. Koneckonců, samy měly dost důvodů zůstat zticha a zabývat se jen vlastními pochmurnými myšlenkami.

To, co viděli cestou, nikomu ze čtveřice na náladě nepřidalo. Jeli ve stopách zličského vojska, táhnoucího od Libušína k Budči, a to znamenalo putovat pásem zdupané, vypleněné a krví svlažené země. Všechny osady a dvorce, na které narazili, našli liduprázdné – koho Zličané nezabili, toho vzali do otroctví, a kdo měl to štěstí a unikl jim, ten hledal skrýš hluboko v lesích, daleko od cest a obydlí. Z mnoha domů zbyly jen čadící trosky. Ohrady a chlévy zely

prázdností. Dokonce i na pastvinách spočívalo bezútěšné ticho – jen tu a tam zaznělo z dálky zoufalé bučení či bečení zatoulaného dobytka, marně hledajícího odehnané stádo. Krajem se proháněly jen smečky psů a jinak prosluněnou oblohu každou chvíli zastřelo početné hejno krkavců, vran a havranů, putujících za hojnou potravou.

I přes všudypřítomný zmar bylo v osadě, k níž Bivoj a rusalky dorazili krátce před setměním, poměrně živo. Hned jak vjeli mezi chýše, vyplašili lišku a několik divokých koček a psů. Všude kolem, na stromech, plotech i nespálených krovech, posedávaly vrány. Hotový rej mrchožroutů však vládl na návsi, před dlouhým starostovským srubem proměněným v doutnající spáleniště.

„Dej mi sílu, Perune...“ zachroptěl Bivoj, ačkoli to, co tu na ně čekalo, už viděli v obměnách ve všech vesnicích podél cesty. „A sešli zkázu na ty vraždící zkurvysyny. Copak ty své krvelačné běsy ještě nenakrmili dosyta?“

Uprostřed kruhového prostranství byl do země zaražen nahrubo otesaný špičatý kůl – obětní sloup, jak Bivoj a jeho společníci pochopili v předchozích vydrancovaných osadách.

Znamení vítězství a nadvlády.

Poděkování bohům za další dobyté české sídlo.

Okřídlený vlk Simurg, jemuž se Zličané na popud svých avarských vojevůdců klaněli, byl poslem a válečným vyslancem nebeského vládce Tengriho. Představoval pouto mezi světy bohů a smrtelníků. Pohyboval se po obloze – především noční – ale často chodil i po zemi. Proto mu obětovali oběma způsoby.

Z hrotu slepě zírala lidská hlava, v této chvíli už kvůli snaživým vranám proměněná v lebku ulepenou krví a zbytky vlasů. Pár stop pod ní byl na kůlu naražen trup – původně byl umístěn výš, ale jak se na něm hemžili černí ptáci, zápasící o kusy vnitřností a šťavnaté kousky masa z pahýlů končetin, pozvolna pod jejich váhou klouzal níž a níž. Tyto části oběti náležely mocnostem ovzduší, přicházejícím v podobě ptáků. Uťaté ruce a nohy byly pověšeny na krátkých zbytcích větví tak, aby na ně dosáhli dravci chodící po zemi. Tohoto úkolu se s chutí zhostila vlčí rodinka – dospělý pár a půl tuctu zhruba čtyřměsíčních štěňat. Šelmy na vyrušující jezdce podrážděně

zavrčely, ale když neklidní koně na návsi zabušili kopyty, daly se na ústup. Ve větším počtu by se možná odvážily jezdcům vzdorovat, ale tahle rodinka s mláďaty, ještě neschopnými samostatného lovu, tvořila pouze základ budoucí smečky, postrachu ovčích stád, a vlastní bezpečí pro ni bylo důležitější. Vlci proto moudře odběhli k nedalekému lesu a tam z houštin nevraživě blýskali očima a čekali, až se podivní dvouhlaví čtyřnožci seberou a odjedou.

„Tady na noc zůstat nemůžeme,“ nakrčila Vlasta nos, podrážděný pronikavým pachem lidských ostatků.

„Ne, to nemůžeme,“ zabručel Bivoj, dívaje se ze sedla na změt' ohořelých trámů a lidských kostí v rozlehlém žárovišti, které zbylo z hlavního srubu. „Jsme už příliš blízko Budče. Kdykoli se tu můžou objevit Zličané, čenichající kolem po další kořisti. Kromě toho... z těch havranů všude kolem mi naskakuje husí kůže. Očima kteréhokoli z nich nás může pozorovat ta mrcha Ašiga.“

„To si nemyslím,“ namítla Vlasta a rozhlédla se. Černých ptáků byla všude kolem opravdu hojnost. Ti, kteří hodovali na obětním kůlu, se jezdcí vůbec nenechali vyrušit a dál zběsile klovali do trupu. „Cítila bych její vědomí. Mimo to, silně pochybuju, že by se teď odvážila přenášet svou duši do obyčejné vrány...“ Rusalčí velitelka zmlkla. Uprostřed věty jí došlo, že načala citlivé téma.

„Proč?“ vyzval ji Bivoj, aby pokračovala. Bublaly v něm natolik špatné pocity, že horší už to ani být nemohlo.

„Inu... protože tělo, v němž teď přebývá, pořád patří Kazi. A stále v něm sídlí i kněžnina duše. Jistě, ta Ašižina má navrch, ale jakékoli složitější kouzlo ji může oslabit a tehdy duše Kazi, krčící se někde v nejzazším koutě podvědomí, využije příležitost a pokusí se vetřelce ze svého těla vypudit. Proto teď Ašiga nemůže plýtvat kouzly a její schopnosti jsou velice omezené. Což je výhoda pro nás. Nemusíme se bát jejího pátravého vědomí, poletujícího nad krajem.“

Vladyka zamyšleně přikývl. Udělalo mu dobře, když slyšel, že jeho milovaná zřejmě pořád bojuje a dokáže nežádoucí vetřelkyni ve svém těle ztrpčovat život. „Rozumím,“ zabručel. „Doufejme, že je tomu opravdu tak. Přesto se raději utáboříme někde v lese. Nocleh tady by nebyl ani bezpečný, ani příjemný.“

„Souhlasím. Ale pronásleduje mě jiná nedobrá předtucha.“ Vlasta se neklidně ošila v sedle. „Ašigy se sice nebojím, ale stejně mě mrazí v zádech.“

„Co to znamená?“

„Myslím, že se nám někdo pověsil na paty. Nebo spíše *něco*.“

„Taky to cítím,“ přisvědčila Mlada. „Je to čím dál zřetelnější. Přibližuje se to. A *rozhodně* to není člověk. Dost možná to vůbec není smrtelný tvor.“

Bivoj se mimoděk ohlédl k cestě, po níž přijeli. Kromě houstnoucích večerních stínů ale nezahlédl nic, co by stálo za pozornost.

„Děsíte mě,“ přiznal bez okolků. „Nevidět na vlastní oči, jak se Sekáčova mršina hezky škvaří pod hořícím zátarasem a mění se v hromadu mastného popela, myslel bych si, že se po naší stopě žene starý známý...“

„Ne, Sekáč to není,“ uklidnila jej Vlasta. „Ani si nejsem jistá, jestli nás *to* pronásleduje. Víím jen, že to putuje stejným směrem jako my. Každopádně bychom to neměli podceňovat, dokud nevíme, co to je a jaké to má úmysly.“

„Nebude tedy přece jenom lepší zůstat ve vesnici a dobře se opevnit v některém srubu?“

„Tak možná uvažuje člověk,“ zavrtěla Vlasta hlavou. „Pro tebe je dům symbolem bezpečného útočiště. Pro nás je pastí – místem, z něhož není úniku, když se něco zvrtné. Jen ta představa, že bych měla dřepět někde mezi čtyřmi stěnami, mě dusí.“

„Mě taky,“ přidala se Mlada. „Jedme odsud.“

Vlasta tázavě pohlédla na Bivoje. Neplýtl slovy a odpověděl tím, že pobídl koně. Rusalky na nic nečekaly a následovaly jej.

Jakmile jezdci zmizeli mezi lesnatými vršky na severu, vlk a vlčice vyklouzli z houštin a vedli potomstvo zpátky do vesnice. Odehnali lišky, pohotově se pokoušející obrátit se o lidské ostatky rozházené po zemi, a dychtivě pokračovali v hodování. Dokonce se odvážili k chladnouchému žárovišti, vytáhli z něj ohořelou mrtvolu, rozlouskli zuhelnatělou krustu a pustili se do šťavnatého propečeného masa a ještě horkých vnitřností.

Než se ale úplně setmělo, byli opět vyrušeni. Zvedli hlavy, zastříhali ušima, důkladně začenichali. Ostražitě se dívali na jihozápad, odkud předtím přijeli jezdci. Zbylí mrchožrouti se mezitím dali na útěk. Hlavně kočky, které uměly vycítit nadpřirozenou sílu na hony daleko, s prskáním a celé naježené pelášily do bezpečí. Vlk a vlčice ukázali odvahu, útočně se nahrbili, odhalili tesáky a začali vrčet.

Jenomže pak se z lesa ozvalo škrábání, šustění a skřehotavé hlasy. V lese na okraji vesnice se rozhýbaly tajemné stíny. Současně se přivalila vlna podivného pachu, jaký kolem sebe šířily jen věci pocházející ze světa stínů.

V tom okamžiku obě starší šelmy sklopily uši, stáhly ocasy mezi zadní nohy, uskočily a vyrazily k hvozdů na východě. Mláděta s kňučením běžela za nimi. Ještě nechápala, jaké strašlivé nebezpečí zahnało rodiče na útěk. Spíše je mrzely všechny ty dobroty, zanechané ve vesnici.

Vlčata nemohla tušit, že v následujících dnech bude mrtvé člověčiny, povalující se všude po kraji, opravdu dostatek a ona před zimou ztloustnou jako medvědi.

~ ~ ~

Tábor rozbili asi dva hony stranou od cesty, v úvalu mezi lesem zarostlými vršky, kde mohli bez obav rozdělat oheň. Ten měl za těchto okolností, kdy v okolí čenichalo něco tajemného, nelidského a pravděpodobně nebezpečného, cenu života. Vzkříšení plamene se ujala Vlasta. Oheň byl sice živel, se kterým si rusalky dvakrát nerozuměly – obzvlášť vzpomínka na požár ve svatoboru u Jezerky ještě bolela – ale dnes v noci neměly na vybranou. Velekněžka obcházela ohniště, dělala u toho podivné rozmáchlé pohyby přecházející chvílemi téměř do tance a pronášela rytmické zaklínací formulky. Bylo nutné vdechnout ohni divotvornou sílu, aby je chránil před vším, co se mohlo připlížit z nočního hvozdů. Samozřejmě nespolehaly jen na Svarogovu vrtkavou přízeň. Mlada a Šárka se pustily do splétání návazů. Použily k tomu především pichlavé věci – šlahouny ostružiní, šípkové a hlohové větvičky naježené trny,

hlavičky suchého bodláčí. To, že je hojně zkropily krví ze svých prstů a dlaní, bylo součástí kouzla. Návazy pak rozvěšely kolem nocležiště a posvazovaly navzájem, čímž z nich vytvořily téměř souvislou ohradu. Nezapomněly na složité uzly, účinný prostředek pro zaplazení nedobrých mocností. Nakonec Vlasta vzala otýpku suchých kopřiv, zapálila ji a s vydatně čadícím svazkem v ruce obešla kruh. Neustále při tom drmolila zařikadla proti zlých duchům a běsům. Zdálo se, že kouř se zachytává mezi návazy a ve větvích okolních stromů a vytváří tak kolem tábora souvislou clonu.

„Bude to stačit?“ zeptal se Bivoj, který mezitím odsedlal a do sucha vytřel koně.

„Přijde na to, proti čemu,“ pokrčila velekněžka rameny a hodila zbytek otýpky do ohniště. „Počkáme a uvidíme.“

A tak čekali. Oheň vesele praskal a někde v dálce vyl vlk. Šárka a Mlada se stáhly stranou od ohniště, proměnily se v jeden stín zachumlaný pod kožešinami a houněmi a tichounce si tam něco šeptaly. Vlastě samozřejmě neuniklo jejich prohlubující se vzájemné pouto, jejich kradmé pohledy a ruměncem vyvolávaný lechtivými společnými vzpomínkami. Neshledávala v tom nic mimořádného, natož pobuřujícího. Milenecké vztahy mezi rusalkami sice nebyly pravidlem ani velekněžkou vynucovanou povinností, jak si to někdy malovali smrtelníci na tomto břehu Vltavy, ale na druhou stranu nebyly ani ničím výjimečným. Vlasta sama měla bohaté zkušenosti se „ženskou láskou“.

V té souvislosti si vzpomněla na Svatavu, ošklivě raněnou a zanechanou v péči Tety a uprchlíků z Libušína někde v lesích na západě. Kdysi ji opravdu milovala. Krátce poté, co se Svatava odevzdala Jezerce a bohyně ji naplnila mocí svého vlhkého božského lůna, mezi velekněžkou a energickou novou členkou družiny vzplanula vášeň. Nějaký čas neznala mezí. Jenomže to už bylo dávno. Pouto zůstalo, vzájemná dychtivost vychladla.

Večer pokročil. Vlasta zamyšleně žvýkala plátek slaného uzeného vepřového, zapíjela ho čistou vodou z kožené čutory a zpod rusé hřívy, padající do obličeje, občas vrhla nenápadný pohled na svého zamlklého společníka.

Bivoj.

Běsobjice.

Hrdý vladyka Strošovců.

Nedokázala to potlačit. Každým dnem víc a víc přitahoval její pohled. Cítila sílu, tepající v jeho svalnatém těle. A stejně zřetelně vnímala jeho horoucí city k nejstarší z Krokových dcer. Cítila se jako nějaká žárlivá, závistivá smrtelnice, která se zakoukala do muže, prokazujícího svou mužnost, laskavost a oddanost jiné ženě.

Děvano, myslela jsem, že z tohohle už jsem dávno vyrostla. Byla jsem tady dřív, než se narodil otec jeho otce. Přesto mě ten smrtelník, jehož život je ve srovnání s mým jen zábleskem plamene v temné vichřici času, tajemným způsobem přitahuje. Tam na bojišti u lesního záseku, když mi zabránil zabít zličského knížete, jsem jen stěží potlačila vztek. Bylo to proto, že mi překazil úmysly... anebo mě podráždilo, že všechno, co dělá, dělá kvůli Kazi, a ne kvůli mně?

Jak pošetilé! Jak...

Lidské.

Ale ani on nemohl popřít, že je tady jisté pouto, které ho s rusalkou spojovalo. Několikrát si vzájemně zachránili životy. Bojovali bok po boku. Byl s ní, když v jezeře u Strošovic otevřela průchod do *hlubiny* a vysvobodila z ní své sestry i modlu s duší samotné bohyně.

Nemohl to popřít. Nebo snad ano? Zatímco ona na něj vrhala kradmé, planoucí pohledy, on jen zíral do ohniště. Tu a tam přihodil do plamenů suchý klacek a pak se opět ponořil do myšlenek, kterým vládla vědma z Krokova rodu s vlasy barvy čerstvě vyloupaných kaštanů a očima šedýma jako obloha před bouří.

„Jak to vlastně uděláme?“ rozhodla se Vlasta prolomit skličující ticho.

„Co myslíš?“ Její pohled neopětoval. Pod nakrčeným černým obočím se mu stále blýskal odraz plamenů.

„Co asi? Jak vysvobodíme Libuši a Kazi?“

„Netuším. Něco vymyslíme.“

„Musíme nějak proniknout do hradiště. Což může být v těchto dnech nesnadné, ne-li nemožné. Budeč se hemží Zličany...“

„To já přece vím.“

„Nemysli si, že tě chci odradit nebo do tebe zasévat malomyslnost. Záleží mi na osudu obou kněžen stejně jako tobě...”

Zmlkla. Z jeho výrazu poznala, že nemá nejmenší chuť pokračovat v takovém nikam nevedoucím tlachání. Zhluboka si povzdechla, odložila čturu a vstala. Vypila moc vody. Vyročila do tmy. Jakmile mu ukázala záda, Bivoj vzhlédl a podíval se na ni. Ucítila jeho pohled stejně neomylně, jako by měla oči i na zátylku. Srdce jí vynechalo jeden úder.

On to ví!

Zřejmě si všiml jejích pohledů. Poznal, že pozornost, kterou mu rusalka věnuje, překračuje meze běžného zájmu. Kdyby tak věděla, jestli je to dobře, nebo špatně... To poznání je mohlo sblížit, ale stejně tak přimět Bivoje vyhloubit mezi ně hlubokou, nepřekonatelnou propast...

Náhle koně zvedli hlavy, zavětrili a poplašeně zafrkali. Vlasta ztuhla. Předchozí myšlenky se okamžitě rozprchly jako hejno vyplašených vrabců. Šárka a Mlada vyskočily zpod houně a chopily se luků. Vlasta couvla k ohništi a zvedla odložený toulec.

„Teď se ukáže, jestli naše ochranná kouzla za něco stojí,” sykla, zručně napjala do luku tětivu a přiložila k ní šíp.

„Je to ono?” zeptal se Strošovec a beze spěchu vstal. Za opasek si zastrčil širočinu, která navzdory svému jménu – Dobromysla – zrovna přátelskou povahou neslula, na levé předloktí si nasadil štít a v pravačce sevřel lehčí vrhací oštěp. Těžký lovecký oštěp pro přímý střet zabodl špičkou do země, aby jej měl po ruce. „To něco, co se plížilo za námi? V okolí se mohou pohybovat i zličské tlupy. Nebo uprchlíci z okolních vesnic, kteří se pod rouškou tmy vracejí pro své ve spěchu zapomenuté věci...”

„Ne, tohle nejsou lidé,” smetla jeho naděje Mlada. „Buďte zticha. Možná nás minou a půjdou dál...”

„V to nedoufej, sestro,” zavrtěla hlavou Vlasta, napjatá a soustředěná jako šelma na číhané. „Cítím, že se přibližují. Sešli z cesty a směřují sem. Mlado, uklidni koně.”

Rychle vyslovené konejšivé zaklínadlo způsobilo, že se koním viditelně zakalily oči. Zvířata zmlkla a svěsila hlavy, jako by na ně znenadání padla nevýslovná únava. Právě včas. Z lesní temnoty totiž

zazněly zvuky, ze kterých by koně nepochybně začali šilet. A pak by je nezadržely ani otěže uvázané o větve buků, ani pichlavá ohrada kolem tábora.

Bivoj sám měl co dělat, aby zůstal stát v klidu. Na zátylku mu naskočila husí kůže. Měl sto chutí couvnout a postavit se tak, aby planoucí, Svarogovou mocí sálající ohniště dostal mezi sebe a vršky, oddělující úval s tábořištěm od cesty k Budči.

Z hustého hvozdů na svahu se ozývaly hlasy.

Huhlavé i skřehotavé.

Obsahující slova, a přece nelidské.

A hlavně... čím dál hlasitější.

„Držte se u ohně,“ nařídila Vlasta zbytečně a pokynula Šárce. Nejmladší rusalka přihodila do plamenů suché roští. Oheň sílil a záhy šlehal do takové výšky, až koruny stromů nad táborem plnily roje jisker a listy se kroutily žárem. Do spleťtého porostu za kouzelným kruhem však světlo nedokázalo proniknout. Skoro jako by návyzy chránily nejen tábor před temnotou zvenčí, ale i černotu v lese před září ohniště.

Neklidné stíny čtyř přikrčených postav poletovaly po okolním porostu. V houštinách se pořád kroutily cáry kopřivového kouře.

Hlasy se přibližovaly. A s nimi i zvuky pohybuících se těl. Šustění netrpělivých chodidel na listím vystlané zemi, ale i škrábání něčeho ostrého na kůře stromů a praskot větviček v košatých korunách. Ne, příchozí se nepohybovali jen po zemi. Skákali z kmene na kmen. Rusalky vzhledly do korun a pomalu, rozvážně pozvedly luky. Něco, co vydávalo podobné zvuky, muselo být hmotné – a cokoli hmatatelného bylo možné prošpikovat šípem.

Pak něco zalomozilo v rozsoše mohutného buku na okraji palouku. Mezi rozkolébanými, suché listí setřásajícími větvemi zasvítil pár rudých očí.

„Svarogu, Perune a Velesi...“ zachroptěl Bivoj, ukročil pravou nohou a rozmáchl se oštěpem k hodů.

„Jen klid,“ ucedila Vlasta koutkem úst, u něhož třemi prsty držela napjatou tětívu s opeřeným koncem šípu.

Stvoření v koruně stromu vystrčilo do světla černou, chlupatou, děsivou tvář, vycenilo lesknoucí se tesáky a varovně zasýčelo.

Krátký, jakoby uříznutý nos hlasitě začenichal. V porostu pořád vířil kouzelný kopřivový dým. Vnikl tvorovi do nozder a přinutil jej potrást hlavou a podrážděně zafunět a zaprskat. V houštích i na stromech zazářilo odrazem ohnivého světla několik dalších párů očí. Zakrslé, nahrbené stíny s dlouhými pažemi a drápy zakončenými prsty jeden po druhém vystupovaly z temnoty. Některé zkusily sáhnout na pichlavou ochranu tábora, ale rychle ucukly a bolestně zavřískaly.

Tvor v rozsoše buku, podle všeho vůdce smečky, něco zaprskal na ostatní. Bivoj překvapeně zjistil, že mu částečně rozumí.

„Pryč... pozor... čáry máry... zlé nedobré... fuj, fuj, bolí...“

I přes jeho varování skřetů rychle přibývalo. Ve snaze najít nějakou skulinu v magické ochraně tábora obcházel palouk a zanedlouho se hemžili všude kolem.

„Není... cesta... čáry máry... všude... Bolí...“

„Ano,“ ozvala se Vlasta a zvýšila hlas, aby ji noční návštěvníci dobře slyšeli. „Chrání nás čáry máry. Toto je plamen zasvěcený Svarogovi. Nemůžete nám ublížit. Kdo vkročí do kruhu, zhyne. Kouzlem nebo železem. Odejděte! Vraťte se, odkud jste přišli! Hned!“

Z koruny buku opět vyhlédla černě ochlupená hlava s dlouhými vousy na spodní čelisti. Vycenila tesáky, jichž by se zalekl i vlk.

„Pomsta... vražda... krev!“ vyštěklo stvoření.

„Pomsta za co?“ zeptala se Vlasta a nepřestala mířit šípem přímo doprostřed srstnatého obličej.

„Za oheň... za loupež... za bolest... Zlí lidé... železo a křik... vlk s křídly... smrt... smrt našich hospodářů... Bolest...“ Skřet potřásl hlavou a nešťastné skučení se opět změnilo v nenávisťný skřek. „Pomsta... Pomsta! Pomsta!!!“

„My jsme vám nijak neublížili!“ překřičela jej Vlasta. „Nepatříme k těm zlým lidem! Nenosíme znamení okřídleného vlka! Slyšíte? Nechte nás! Hledejte pomstu jinde!“

Pohyb a povyk v houštinách a korunách nabral na intenzitě. Stíny poskakovaly, cvakaly zuby a hrozily pařáty. Keře a větve stromů se otřásaly.

„Zlí lidé... zlí lidé...“ vrískal vůdce dokola.

„Tohle skončí špatně,“ zavrčel Bivoj a rozhlédl se kolem sebe. „Jsou jako nepřítel. Prahnu po krvi. Připravte se k boji...“

„Ne,“ zasyčela Vlasta, povolila tětívu, sevřela šíp v levé dlani podélně s tělem luku, sklonila se k ohništi a popadla hořící klacek. „Sestry? Potřebuju vaši sílu!“

Mlada a Šárka luky nesklonily, ale bez zaváhání připojily hlasy k Vlastinu zaklínání.

*Plamen, pramen,
běsy zažeh,
plamen, pramen,
běsy zažeh...*

Skřeti vyli jako pominutí. Bivoj pozvedl štít a pevněji sevřel ratiště oštěpu.

*Plamen, pramen,
běsy zažeh...*

„Neslyšely jste, chlupaté kůže?!“ vykřikla velekněžka. „Táhněte!“

Pak zprudka máchla hořícím klackem kolem dokola. Rychlým pohybem chabý plamen kupodivu neuhasila, právě naopak – větev mocně zaplanula a k lesu vyrazila zářící vlna kouzelné moci. Jako sluneční třpyt nesený rozbíhajícím se kruhem po vodní hladině vlétlo světlo do okolního porostu.

Neviditelná síla smetla běsy jako vichřice slaměné strašáky. Vůdce byl doslova vymrštěn z rozsochy, s lomozem a ohlušujícím vrískotem proletěl korunou sousedního stromu a jako kámen se zřítil do trnitého houští.

Řev skřetů trhal uši.

„Bolí! Bolí! Čáry máry! Fuj! Fuj!!!“

Na útěk se však neobrátili. Vůdce se vydrápal ze sevření pichlavých šlahounů a přiběhl zpátky k návazy chráněnému kruhu.

„Smrt! Krev! Pomsta!“ chrčila jeho tlama, roztahující se od jednoho špičatého ucha k druhému, a zlostně u toho poskakoval. Žhnoucí oči kreslily do tmy šmouhy démonického rudého světla.

„Říkám vám,“ procedil Bivoj skrz zuby, „zbavíme se jich jen tak, že jich pár rozsekáme...“

A pak, zničehonic, stvůry zmlkly. Jako když utne. Ticho, které vystřídal jejich vrískot, téměř zvonilo v uších.

Z návrší, které oddělovalo tábor od cesty, zazněl výkřik:

„Zlí lidé!“

Skřeti se jako na povel obrátili za hlasem.

„Zlí lidé!“ zařval vůdce příšerné tlupy. „Pomsta! Krev! Zabít! Smrt!“

Běsové jako by v okamžiku zapomněli na čtveřici u ohně v magickém kruhu. Vyrázili zpátky do svahu, na západ, k budečské cestě. Kolem tábora se míhaly pádící a skákající stíny. Les se zachvíval rychlým pohybem. Skřehotavé hlasy, dusot a škrábání drápotivých tlap se vzdalovaly.

Bivoj vydechl a sklonil oštěp. Po skrání mu do strniště na čelisti skanula krůpěj studeného potu.

„Našli si jinou kořist. Koho asi?“

„To bych taky ráda věděla,“ řekla Vlasta zadýchaně. Kouzla jí očividně dávala zabrat. „Prosme bohy, aby to byli Zličané, a ne uprchlíci z okolních vesnic...“

Ještě to ani nedořekla, když nad lesem proletěl překvapený, zděšený výkřik.

Bivoj i rusalky ztuhli.

Hlas patřil ženě. A zněl povědomě. Vyměnili si pohledy, aby se vzájemně ujistili, že je všechny napadlo totéž.

„Laskavá Děvano, to znělo jako...“ Nevěřicně zírající Vlasta nedořekla.

„Je to vůbec možné?“ zapochyboval Bivoj. Byl mrtvolně bledý a jizva na levé tváři mu neklidně pulsovala.

Odpovědělo mu další zděšené zaječení. Vzápětí zařičel kůň – jeho hlas byl směsicí hrůzy a šílené bolesti.

Vyrázili ke koním. Krátce nato hrud' Bivojova hřebce rozervala návazy jako pavučiny. Rusalky, svírající mezi stehny neosedlané

koňské hřbety, se držely těsně za ním. Hvozdem na úbočí zakmitala záře hořícího klacku, stále třímaného Vlastinou rukou.

Kouzelný kruh byl porušen a čtveřice cválala vstříc temnotě, hemžící se smrtelným nebezpečím.

KAPITOLA DRUHÁ

Tíha viny

S Skřetů bylo ještě více, než jim ukázala tma kolem tábora. Mnohem více. Zjistili to, jakmile vyjeli z lesa na protějším úpatí pahorku. Na louce u cesty obklíčili vzteklí černí zakrslíci dvě postavy, jednu pěší, druhou v sedle. Tu, která přišla o koně – klisna klesla pod záplavou útočníků a její zoufalé ržání pozvolna utichalo – chránil chomáč přízračného bledého světla, které očividně pálilo běsy jako oheň. Jezdec se spoléhal na sekeru a bušící kopyta svého oře.

Bivoj mrštil oštěpem doprostřed hnusného houfu. Zasažená zrůda zaskučela a obrátila pozornost skřetů k příjíždějící čtveřici.

„Smrt! Zabít!“ zařval známý hlas.

„Ano,“ ucedil Bivoj a vyškulbl zpoza opasku Dobromyslu. „Přesně to mám v úmyslu!“

Černosrstý vůdce se rozběhl a vymrštil v pozoruhodném skoku. Vytřeštěné bulvy a po krvi lačnící tesáky se zableskly ve světle Vlastiny pochodně. Bivoj ťal. Vší silou, využívaje i energie cválajícího hřebce.

Skřet se doslova rozstříkl na všechny strany. Kusy rozpolceného těla, černý sliz a chuchvalce vnitřností se sesypaly na hlavy vřískající černé smečky. Zadrnčely tětivy rusalčích luků. Pod bušícími kopyty koní zakřupala malá chlupatá těla. Vlasta zaječela: „Pramen, plamen...“ a máchl klackem z ohniště zasvěceného Svarogovi. Vlna divotvorné síly smetla dobrou třetinu skřetů.

Bivoj se nakláněl v sedle a rubal do tmavé masy hlava nehlava. Probojoval se až k opěšalé postavě. Zaslchl dobře známé zaklínadlo:

*Na zlé kouzlo boží moc,
přijď, Svarogu, na pomoc...*

A Svarog opravdu útočil – kupodivu z rukou té, která po celá pokolení věrně sloužila vodnímu živlu. Vlasta máchala pochodní a do skřetích houfů jako by pokaždé foukla vichřice. Obludy konečně pochopily, že nemají šanci uspět.

„Bolí! Pryč! Úprk! Do houští, do lesa!“

Běsové prchali. Na bojišti u cesty zanechali přinejmenším deset svých druhů. Vlasta ještě jednou zatočila pochodní, čímž vyslala za skřety poslední poryv magické síly, a pak se obrátila k zachráněné ženě. Ta mezitím osaměla – její společník před chvilkou otočil koně a rázně jej pobídl po cestě na jihozápad.

„Zastavte ho!“ houkl Bivoj.

Mlada přiložila k tětívě další šíp.

„Ne!“ vykřikla ta, kterou právě zachránili. „Nestřílej, Mlado!“

Rusalka zaváhala, a to poskytlo jezdcovi čas ztratit se cvalem ve tmě. Bivoj se shýbl pro svůj oštěp, vytrhl jej ze země, setřásl z hrotu mrtvé skřetí tělo a zamířil k postavě obklopené slábnoucím magickým svitem. Čelo měl nakrčené, oči nedůvěřivě přimhouřené. Zastavil koně a namířil železný hrot na mladou ženu.

„Zadrž, Běsobijce!“ vzhledla k němu zaskočeně a o krok couvla. „To jsem přece já!“

Vladyka však zbraň nesklonil a dívčina slova jej očividně neobměkčila.

„Bivoji?“ hlesla žena zmateně. „Copak mě nepoznáváš?“

Změtil si ji pohledem kupce s otroky, hodnotícího nové zboží. Dívka s rozčuchanými, špínou slepenými plavými vlasy měla oblečenu vyšívanou, patrně slavnostní a kdysi zřejmě bělostnou, teď však notně umazanou a otrhanou řízu.

„Poznávám tvůj obličej a tvé tělo,“ ucedil Strošovec. „Ale čím duše se za tou maskou skrývá?“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„To brzy pochopíš, Libuše,“ řekla Vlasta, která právě příklusala blíž. Mlada a Šárka se s chutí věnovaly dobíjení raněných skřetů. „V těchto dnech některé věci nejsou tím, čím se zdají být. Ani někteří lidé. Nehýbej se.“

Dívka ztuhla. Rusalka se k ní naklonila a posvítila jí pochodní do obličeje. Libuše její pohled pevně opětovala. Vlasta chvíli nořila zrak hluboko do jejích očí, pak spokojeně přikývla, narovнала se v sedle a pokynula Bivojovi.

„Skoľ zbraň, Běsobijce. Necítím v ní nic cizího. Podle všeho je opravdu tou, jejíž očima se na nás dívá.“

Hrot vладыkova oštěpu se však ani nehnul.

„Možná je to opravdu Libuše,“ ucedil. „Ale mate mě, že tu nebyla sama. Kdo byl ten jezdec, kněžno? Zdál se mi povědomý, ale v tom zmatku a špatném světle jsem si jej nestihl pořádně prohlédnout. A proč tak náhle uprchl? Předtím to vypadalo, že tě ochraňuje...“

„Mýlíš se, Bivoji. On neuprchl. Ale náš třetí společník, který byl s námi nedobrovolně, jako zajatec, ten ano. Když na nás zaútočily ty stvůry, využil příležitost a vzal nohy na ramena. Můj ochránce se jej jal pronásledovat.“

„Kdo jsou ti dva, Libuše?“ naléhal Bivoj. „Jsem přesvědčen, že je znám...“

„Znáš. Ale nejsem si jista, jestli jsi připraven stanout jim tváří v tvář.“

„Proč?“

„To už brzy zjistíme,“ přerušila rozhovor Vlasta, dívající se do tmy někde na jihozápadě. „Přijíždějí dva koně.“

Bivoj namířil oštěp ve směru blížícího se zvuku. I Mlada a Šárka pro jistotu vložily do luků šípy, které právě vytrhly z příšlápnutých mrtvol skřetů.

„Hlavně zachovejte klid a rozvahu,“ požádala Libuše čtveřici, pořád napjatou a přetékající nedůvěrou. „Měli jste pravdu – v těchto dnech některé věci nejsou tím, čím se na první pohled zdají být. O tom, co teď uvidíte, to platí dvojnásob. Zapřísahám vás u samotné Děvany, neudělejte nic ukvapeného. Počkejte, až vám všechno vysvětlím.“

Vzápětí pochopili, co tím vším plavovlasá kněžna myslí.

Z temnoty se do světla Vlastiny pochodně vynořili dva muži, které tady Bivoj a jeho společníci očekávali ze všech nejméně. Ani kdyby teď vystoupil z lesa zličský kníže Hordag, nebyli by tak překvapeni.

„Veselovy rohy!“ zaklel Bivoj. „Co tenhle tady pohledává?!“

Nejdříve probodl Wulfharta, někdejšího náčelníka budečské družiny, jen pohledem, vzápětí přehmátl prsty na ratišti oštěpu ve zjevném pokušení proklát Duryňka i ostrým hrotem. Libuše spěšně natáhla ruku a sevřela ratiště Bivojovy zbraně v dlaní.

„Klid, Strošovče. Klid a rozvahu. Wulfhart je teď na naší straně. Zachránil mi život. Vysvobodil mě ze zličského zajetí.“

„Kdo ví, jaká je za tím lest,“ vrčel Bivoj a bylo vidět, že jen s vypětím všech sil drží na uzdě pomstychtivé touhy. „Nevěřím mu ani nos mezi očima...“

„Protože nevidíš do jeho duše,“ utřala ho Libuše. „Já však ano a chápu jeho rozhodnutí i změnu postoje...“

„To ale nic nemění na tom, že před několika dny velel mužům, kteří vpadli do Strošovic a zabili a zranili několik členů mého rodu!“

„Jen plnil rozkazy...“

„To z něj všechnu tu krev nesmyje!“

„Bivoji!“ štěkla Libuše netrpělivě a přinutila tak vladyku, aby odtrhl nenávidný pohled od Wulfharta a podíval se do jejích blankytně modrých očí. Nejmladší Krokova dcera náhle ukázala svou sílu. „Necháš ho být, rozumíš? Pokud ti Wulfhart něco dluží, může ti to splatit později. Teď se ale smíř s tím, že mi slouží a že si nepřeji, abys na něj vztáhl ruku.“

Bivoj se zhluboka nadechl.

„Nelíbí se mi to, Vznešená,“ zabručel a věnoval ještě jeden pohled plný zlověstných příslibů rovněž zachmuřenému, mlčícímu Durynkovi. „Ani trochu se mi to nelíbí. A co tahle zrádná krysa?“ kývl bradou na druhého muže. „I on je teď tvým spojencem?“

Navzdory masivní modrající opuchlině, která vyrostla kolem zlomeného nosu a znetvořila muži obličej, poznali Velibora, bratra Krokova, budečského velekněze.

„Ne, ten je naším zajatcem,“ odvětila Libuše citelně chladnějším hlasem. „Tehle si slitování nezaslouží. Přestože ani on nekonal tak docela z vlastní vůle. Ašiga mu poblouznila mysl černými kouzly a přinutila ho uvěřit, že spojenectví se Zličany je rozumný krok. Za svou slabost bude pykat. Popravdě, už by byl dávno mrtvý, kdyby mi nehlodala v mysli otázka, jestli ještě nemůže být nějak k užítku.“

„Možná by nám mohl pomoci proniknout do Budče,“ řekla Vlasta, stejně zachmuřená a plná pochybností jako Bivoj, ale zdaleka ne tak horkokrevná.

„Proč bychom se o něco takového pokoušeli?“ podivila se Libuše.

Rusalka k ní sklonila zrak. „Je na čase, aby ses dozvěděla, proč jsme pochybovali o tom, zda jsi to ty, kněžno. Nejdříve se ale vraťme do tábora, k ohništi, pod ochranu kouzel. Tady pořád není bezpečno. Předpokládám, že neodmítneš i něco k snědku, hm?“

Libuše, doted' napjatá jako prohnutý lískový prut, se uvolnila a vděčně přikývla. „Předpokládáš správně. Umírám hladu.“

I Bivoj konečně nechal hrot oštěpu klesnout k zemi. „Ano, vraťme se. Ale může mi ještě předtím někdo říct, co to vlastně bylo za stvůry? A za co se to vlastně chtějí mstít?“

„Já myslím,“ pohlédla Libuše na jednu z kolem rozházených černých mršin, „že to jsou šotci.“

„Šotci?“

Přikývla. „Šotci. Raraši. Zlí, škodící, nezřídka lidožraví skřítkové, ve které se promění ochranní domácí duchové, když je jim nějak ublíženo.“

„Domácí duchové?“ mračil se Bivoj. „Myslíš hospodářičky?“

„Přesně. Někde jim říkají i dědci či domovíkové. U vás ve Strošovicích je snad neuctíváte? Neprovádíte na jejich počest úlitbu a nenecháváte jim na noc misku s mlékem a medem?“

„Ale ano. Sídlí prý pod prahem a občas se zjevují v podobě hada. Popravdě řečeno, nikdy jsem žádného na vlastní oči neviděl a kdovíjak jsem v ně nevěřil. Tvrdíš, že se z těch neškodných, nenápadných, většinou neviditelných skřítků může stát *tohle*?“

„Říká se to. Když je ublíženo jim nebo pánovi obydlí, které ochraňují. Popřípadě samotnému domu. Pak se hospodářiček promění v zuřivého, krvelačného šotka.“

„Takže ti raraši jsou vlastně zdivočelí ochránci všech obydlí, která Zličané cestou vyplnili, vyvraždili a vypálili?“ zvedla Vlasta udiveně obočí. „A proto touží po pomstě? Zní to... podivně. Ale zároveň to dává smysl.“

„Tak nebo tak, po dalším setkání s nimi netoužím,“ řekl Bivoj, sklonil se a natáhl k Libuši ruku. Na okamžik zaváhala, ale pak se nechala jeho mocnou paží vytáhnout na koňský hřbet. „Zmizme odsud.“

Pobídli koně zpátky k lesu.

~ ~ ~

„Odpusť mi, kněžno, že jsem ti přichystal tak nevlídné přijetí,“ promluvil Bivoj už mnohem klidněji, se zrakem zahanbeně sklopeným. „Dokonce jsem proti tobě pozvedl zbraň... Samozřejmě jsem vděčen bohům, že tě vyrvali z nepřátelských pařátů...“

„Není zač se omlouvat, Běsobijče,“ zavrtěla Libuše hlavou. Vlasta jí právě stručně vylíčila, čím vším prošli od chvíle, kdy se viděli naposled u hořícího Libušína. „Po tom, co jsem si teď vyslechla, se tvé nedůvěře ani trochu nedivím. Na tvém místě bych jednala stejně. Doufala jsem, že mým únikem ze zajetí se nepříznivý víchř osudu konečně otočí, ale jak vás tak poslouchám, okolnosti nejsou příznivější, spíše naopak. To, co se stalo Kazi, je snad ještě horší, než kdyby jen padla do zajetí. Teď je v nebezpečí i její duše.“

„Musíme něco udělat, a musíme to udělat rychle,“ přikývl Bivoj ponuře. „Ašiga v jejím těle dlouho nepobude. Sama mě před tím

varovala. Brzy přestěhuje duši do někoho jiného, slabšího a snadněji ovladatelného, a Kazi se pak zbaví. Vyhrožovala, že ji obětuje na počest toho avarského démona, toho havrana s vlčí hlavou...“ Vladykovi se zadrhl hlas v hrdle, když si představil, že by něco tak strašného jeho milou opravdu postihlo.

„To znamená, že musíme do Budče proniknout co nejdříve,“ ozval se Wulfhart.

Bivoj na něj přes ohniště vrhl ošklivý pohled a dal mu tím najevo, že o jeho názor a radu, natož o jeho pomoc, vůbec nestojí. Vlasta však už přítomnost muže, pod jehož velením Budečští v Strošovicích zabili i několik jejích družek, jakž takž přijala a souhlasně přikývla.

„Ano. Potřebujeme se nějak dostat dovnitř, unést Kazi – dokud bude Ašiga hnízdit v jejím těle, dobrovolně s námi nepůjde – a pak ještě z hradiště uprchnout. Nic z toho nebude jednoduché.“

Navzdory pochmurné náladě, která kolem ohniště vládla, náhle do zamýšleného ticha zazněl syčivý, huhňavý smích. Půl tuctu nevlídných pohledů zaseklo neviditelné háky do Velibora, uvázaného ke kmeni buku na okraji tábora.

„Nemožné!“ huhlal velekněz a z nosu, proměněného v neforemnou hrbolatou bouli, se mu opět slabým proudem pustila krev. „Jen hlupák si může myslet, že se mu povede něco tak šíleného. Všichni jste bláhoví, domýšliví blázni. Nikdy se nedostanete do Budče, natož ven...“

„Zmlkni, špíno!“ utrhla se na něj Mlada, která už od začátku po očku vrhala na zajatce nevraživé pohledy. „Na ty výkaly, které ti padají z huby, není nikdo zvědavý! Jestli se ještě jednou ozveš, zlomím ti nos ještě jednou. A věř, že to udělám s náramnou chutí!“

„Vidíš, Libuše?“ odfrkl si Velibor. „Vidíš, v co naše děti proměnily nečisté obřady v Jezerce? Když jsem před tím varoval tvého otce, nikdy mě neposlouchal. Říkal jsem mu, že se z dívek obětovaných prameni stanou krvelačné, běsy posedlé jezinky. Teď sama vidíš, kam to dospělo. Vlastní dcera mi vyhrožuje, že mě...“

„Nejsem tvoje dcera!“ zaječela Mlada, až sebou všichni škubli. Rusalka vyskočila a zamířila ke spoutanému muži. „Už nikdy to slovo v souvislosti se mnou nevyslovuj! Jsem dcera božské Děvany, nikoho jiného! Mé pouto s rodem smrtelníků bylo navždy

zpřetrháno! Zejména s tebou! Pokaždé, když si mě někdo spojí s takovým prašivým zrádcem, chci se ostudou rozsypat na prach a nechat se větrem rozfoukat do všech světových stran!“

Mlada se rozohnila natolik, že Šárka rychle vstala, přistoupila k ní a včas ji uchopila za rameno.

„Jen klid, sestro. Nech ho. Nestojí za to.“

Kupodivu to vypadalo, že chlácholivý tón mladší rusalky zapůsobil. Když Mlada po chvíli opět promluvila, její hlas pořád připomínal záštiplné syčení zmije, ale byl už mnohem tišší a chladnější.

„Přisahala jsem, že když na tebe někdy někde narazím, bez jediného zaváhání ti vlastnoručně podríznu chřtán. Neudělám to jen proto, že kněžna má s tebou nějaké plány. Ale dobře si ten slib zapamatuj. Ještě jednou nazveš někoho z mých druhů pitomcem, a ukážu ti, jak moc krvelačná dokáže být dcera posvátné Jezerky!“

Velibor na ni zíral, a ačkoli zpočátku měl v očích pohrdání, posměch a zpupnou výzvu, postupně zvážněl a teď už jeho výrazem – pokud znetvořená tvář byla něčeho takového schopna – přelétaly dokonce záchvěvy strachu.

„Myslím, že to pochopil,“ řekla Šárka a táhla Mladu zpátky k ohništi.

„Když už jsme tedy ušetřili jeho život,“ ozval se Bivoj s očima upřenýma na zaraženého, z míry vyvedeného Velibora, „měli bychom jej opravdu nějak využít.“

„Zličané v tuto chvíli nevědí, kam Velibor, jeho zajatkyně a tři průvodci zmizeli,“ mínil Wulfhart. „Mrtvolý míšenců jsem pečlivě ukryl v lese a stopy po bitvě zahladil. A tuhle jejich neznalost bychom mohli využít k vniknutí do hradiště. Nemusíme se do Budče vplížit potají. S dobrou historkou bychom mohli vejít hlavní bránou.“

„Hlavně ty a Velibor, že?“ ušklíbl se Bivoj. „Máš nás za tupce, Duryнку? Kde máme záruku, že hned nepoběžíš za Hordagem a nevyslepičíš mu náš plán? Pak nás dopadnou všechny a zhasne i poslední naděje. Kdo ví, jestli něco takového neplánuješ od začátku. Možná je záchrana Libuše jen součástí pokusu vetřít se mezi nás...“

„Už dost, Bivoji!“ zarazila jej nečekaně ostře Libuše. „Tvůj nepřátelský postoj nám teď vůbec nepomáhá, právě naopak – brání

nám zvážit všechny možnosti. Včetně té, že Wulfhart bude hlavním článkem našeho plánu na záchranu Kazi. Já mu věřím. Kdyby v něm byl byt' jen náznak zrady a nepoctivých úmyslů, poznala bych to..."

„Kněžno,“ ucedil Bivoj neústupně, „i kdybych připustil, že si tenhle hrdlořez skutečně sáhl do svědomí a přešel na naši stranu, ještě to nesmaže jeho zločiny. Tak si říkám, jestli pod dojmem toho, že tě zachránil a vysvobodil, nezapomínáš, že pod jeho velením byl vyvražděn a vypálen Práh. Zahynuli tam nejlepší čeští družiníci. Ženy a děti z urozených rodin padly do otroctví. Zasluhou tohoto ničemy!“

„Vladyko,“ přimhouřila oči Libuše, „na Wulfhartovy skutky jsem nezapomněla. Až přijde čas, bude se za ně zodpovídat. Ale ne tobě. Já jsem soudkyně kmene Čechů. A já rozhodla, že než bude tento muž souzen za to, čeho se účastnil, dostane příležitost dokázat, že svých zločinů lituje. A možná je i odčinit. Podle toho odměřím váhu spravedlnosti, která pak bude vložena na jeho ramena. Do té doby za něj ručím. Četla jsem v jeho mysli a vím, jaká bouře lomcuje jeho duši. Nechci už slyšet, jak zpochybňuješ jeho návrhy. Chápu tvou nevraživost, ale budeš ji muset překousnout. Jinak se nehne z místa. Je nás půl tuctu. To před nás nestaví nepřeborné možnosti. Musíme se chopit každé příležitosti, která se nabízí!“

Bivoj se upřeně díval do Libušina rozpáleného obličejce, do studeného ohně plápolajícího v jejích očích, a nebyl schopen odtrhnout pohled. Napadlo jej, jestli na něj nepoužila něco ze své čarodějné moci, aby ztupila jeho ráznost a trochu nalomila jeho vůli, ale pak si vzpomněl na slova Kazi, když vetkala ochranná kouzla do jeho opasku.

Ochrání tě před urknutím a čáry jiných čarodějnic.

Ne, Libuše jej neuhnanula. To, co z ní v této chvíli čišelo, byla prostě jen její vnitřní síla. I proto Bivoj po dlouhé zachmuřené odmlce, kdy na něm visely tázavé pohledy všech kolem, pomalu přikývl.

„Dobrá. Pokusím se mu naslouchat. Ale nechtěj po mně, abych se k němu choval jako ke starému příteli.“

„To po tobě nikdo nežádá.“

„Pro mě je to totiž obyčejný vrahoun.“

„Chápu. Chci jen, abychom si v teď klidu, bez zbytečného vzájemného vyhrožování a urážek, vyslechli jeho návrhy. Wulfharte? Mluv. Co se ti honí hlavou?“

Durynk se zpod nakrčeného obočí rozhlédl, a když kolem sebe opravdu viděl více vstřícného zájmu než odtažité nedůvěry, naklonil se blíž k ohništi a začal:

„Myslím, že je způsob, jak se dostat do Budče. Ale bude to, jak jinak, nesmírně nebezpečné...“

~ ~ ~

Brzy se uložili ke spánku, ale Libuše navzdory obrovskému vyčerpání – jak tělesnému, tak vnitřnímu – nedokázala usnout. Nové okolnosti jí proměnily srdce v beztvarou černou hroudu, těžkou jako kus neopracovaného železa. Přesto bušilo splašeně jako po dlouhém běhu. Radost z vlastního nečekaného vysvobození zkalila zpráva o zajetí Kazi. Myslela na sestru, na její zotročené tělo a v temnotách tápající duši... Do očí jí vyhrkly slzy.

Nakonec zvedla hlavu z příkrývek a kožešin, rozprostřených u ohniště, a rozhlédla se. Vypadalo to, že všichni ostatní podlehlí únavě – s výjimkou Vlasty, která se odebrala držet stráž na hřeben kopce, oddělujícího úval s táborem od cesty do Budče. Dokonce i Wulfhart, sedící u nedalekého stromu, zachumlaný v plášti a opírající se zátylkem o zvrásněný kmen, zhluboka oddechoval ze spánku. Jen oči, prudce se pohybující pod zavřenými víčky, svědčily o tom, že mu nejsou dopřány klidné sny.

Pak ale kněžna přece jen zachytila něčí upřený pohled. Poznala, komu patří, ještě než se ohlédla. Pomalu se zvedla, a opatrně našlapujíc mezi spáci, zamířila k Veliborovi.

Zajatec nic neříkal, jen ji pozoroval skrz dvě úzké štěrby, v něž rozsáhlý otok proměnil jeho oči. I tak však bylo vidět, že bělma má nezdravě žlutavá, protkaná hustou sítí rudých žilek. Hlasitě funěl a musel dýchat ústy. Libuši ho téměř přišlo líto. Koneckonců, to zranění mu způsobila ona. Shýbla se pro měch s čerstvou vodou z potoka, sklonila se ke strýci a dala mu napít. Neodmítl, ale ani se

neobtěžoval poděkovat, když – ne bez zakuckání – několika vydatnými doušky zahnal žízeň.

Libuše zazátkovala hrdlo měchu a posadila se na tlustý kořen buku, k němuž byl velekněz připoután. Chvíli jen tak tiše seděli. V ohništi dohořivaly poslední větve, z řevavých uhlíků sálalo matné narudlé světlo.

„Vymklo se ti to z rukou, že?“ zeptala se Libuše nakonec.

Pohlédl na ni koutkem jednoho zúženého oka, ale neodpověděl.

„Nechtěl jsi, aby to zašlo takhle daleko, nemám pravdu? Ovšem, zamýšlel jsi mě svrhnout, také odstranění vladyků během slavnosti na Chrastenu bylo součástí tvého plánu, ale určitě sis nepředstavoval, že Zličané ovládnou české území a na stolec v Budči zasedne ten poloviční krkavec. Kde se to vlastně zvrtilo, strýci?“

Chvíli to vypadalo, že nehodlá odpovédět, ale pak zahuhlal: „Byl jsem obelhán. Zrazen. Očarován. Takhle to nemělo být...“

„Ne, to rozhodně nemělo.“

„Chtěl jsem jen vrátit moc Budči. Ne uvrhnout Čechy do otroctví.“

„Věřím ti. Ani ty nejsi takový hlupák, abys dobrovolně vydal kmen cizákům. Jak jsem slyšela, původně jsi povolal ze Zliče jen stovku žoldnéřů. Za kořist ti měli pomoci podrobit české rody vládě Svarogova ohně. Přitáhlo jich však mnohem víc. Řekni, byl jsi překvapen, když se za Divokou objevilo pět set Zličanů?“

„Překvapen? Ne.“ Opět dlouhá odmlka. „Zděšen.“

Libuše na strýce pohlédla. Ta náhlá upřímnost ji překvapila. Až do této chvíle byl Velibor vzdorovitý a šířil kolem sebe jenom zášť. Vypadalo to, že se v něm něco zlomilo. Možná to způsobila únava, možná vědomí, že už dál nemá smysl vzpouzet se. Pýcha se dočkala svého pádu.

Dívka pokývala hlavou. „Ale až do poslední chvíle jsi věřil, že všechno poběží podle tvého plánu. To tě opravdu nenapadlo, že avarské míšence ze Zliče, o nichž jsme už nějakou dobu slýchali nedobré zvěsti, neuspokojí nabízená odměna? Že budou chtít víc? Mnohem víc?“

„Neuvažoval jsem střízlivě. Ašiga, ona...“ Nedokončil, jen podrážděně zafuněl.

„Měla tě ve své moci, že? Její čáry ti zastřely mysl i zrak. Viděl jsi věci tak, jak si přála. Ona a její bratr, vyčkávající za východními hvězdy na příležitost.“

„Mrcha...“ procedil Velibor mezi zuby.

Libuše opět přikývla.

„Víš, proč se tě na to všechno ptám, ačkoli znám odpovědi?“

Mlčky čekal, až mu to řekne.

„Protože tohle je soud,“ dívala se na něj upřeně. „A já tě soudím. Mám na to právo, i kdybych nezdědila tu výsadu – a závazek – po svém otci. Tenhle soud ale proběhne mezi čtyřma očima, jen mezi námi dvěma. Necítím potřebu tě zostouzet a ponižovat přede všemi Čechy. Dokonce ani před těmi několika, kteří jsou tu s námi. Netoužím po pomstě. Ó ano, předtím jsem ji chtěla, to přiznávám; tam na cestě, když jsi klečel pod Wulfhartovou pozvednutou sekerou, chybělo málo a byla bych mu dovolila, aby to dokončil. Naštěstí pro tebe ta touha už ze mě vyprchala...“

„Co po mně chceš?“ zeptal se poněkud rázněji.

„Pokoru. Doznání viny. Chci slyšet, že toho všeho lituješ. Že tě mrzí tvé omyly a chyby. Vidím do tebe, takže vím, že to tak cítíš, ale chci to i slyšet.“

„Mám tady fňukat, když z tebe promlouvá pýcha? Ty jsi snad přiznala vlastní selhání? Velká hadačka, a nevytušila včas smrtelnou hrozbu...“

Světlo v Libušiných očích pohaslo. Pronikavou modrou vystřídal šedý odstín. „Není okamžiku, abych toho nelitovala. Dokonce i teď v duchu oplakávám všechny mrtvé, jejichž kosti oklovávají vrány na Vyšehradu a v Prahu. I ty další, které Zličané zabili ve dnech, jež následovaly. A totéž teď žádám od tebe.“

„Proč? Proč bych se měl podřizovat nějakému tvému soudu? K čemu mi to bude? Výčitky svědomí, pokud se ve mně nějaké ozývají, mě budou požírat bez ohledu na to, jestli si před tebou vyliju srdce, či ne. Tenhle rozhovor nikam nevede. Nech mě spát.“

„Opět se mylíš, Velibore. Já vím přesně, proč na tebe naléhám.“

„Tak mi to řekni. Nač ty okolky?“

„Dobrá. Když na svá bedra vezmeš tíhu vlastní viny, uvěřím, že ji budeš schopen alespoň částečně odčinit.“

Kdyby jeho oči už tak nebyly úzkými škvírami, velekněz by je zajisté přimhouřil.

„Tak o to tady jde?“ ušklíbl se křivě. „Chceš, abych se pod tíhou výčitek svědomí přidal na vaši stranu? Abych vám pomohl s tím šíleným plánem na vniknutí do Budče a vysvobození Kazi? Nenech se vysmát!“

„Nechci tě k ničemu nutit, strýci. Jen potřebuji jistotu, že ti můžu věřit. Protože ty nám pomůžeš, ať už to v této chvíli vidíš jakkoli.“

„Pomocť vám? Žertuješ? Vyslechl jsem si celý plán toho prokletého zrádce... Je to šílenství, a ty to víš. Tohle nemá nejmenší naději na úspěch. Vyžádá si to životy vás všech. Opravdu chceš ohrozit svůj cenný knížecí život jen pro sestřinu záchranu?“

„Ovšem. Bez zaváhání.“

„Jaký to bude mít smysl, když tam zahynete obě? Kazi za to nestojí. Už je stejně napůl mrtvá...“

„To neříkej. Je stejně naživu jako ty nebo já. Jen musíme vypudit to zlé kouzlo z její mysli. A ty nám s tím pomůžeš. Ne proto, že tě k tomu donutíme, ale protože to sám budeš chtít.“

„Ale? Jak toho chceš dosáhnout?“

„Nijak. Řekla jsem přece, že tě nebudeme do ničeho nutit.“

„Tak proč bych měl nasazovat krk?“

„Kvůli své dceři.“

Velibor se zarazil a viditelně ztuhl.

„Nemám dceru,“ zachroptěl po chvíli.

„Ale máš. Támhle leží.“

„Ta divoženka? Ta, která se mě tu přede všemi zřekla a vyhrožovala mi zabitím? To *není* má dcera!“

„Nelži sám sobě, Velibore. Ještě mám v čerstvé paměti tvé nenávistné spílání na dcery Jezerky ve vladykově palotě v Prahu.“

„To je dobře, že si to pamatuješ. Protože na mém postoji k těm špinavým uctívačkám běsů se nic nezměnilo.“

„Já vím. A také vím, že tu nenávisť způsobil pocit ztráty milovaného dítěte.“

Velibor zalapal po dechu a nebylo to jen tím, že se mu s opuchlým nosem dýchalo opravdu těžce.

„Láska, říkáš? Ano. K mé rozkošné Mladě, tenkrát před lety. Jenže má dcera zemřela v den, kdy jsem ji musel obětovat nečistým mocnostem v prameni pod Chrastenem...“

„Ne. Pořád žije. A ty ji pořád miluješ. Jinak bys na to už dávno zapomněl a tvá nevraživost k rusalkám by vyprchala. Nestalo se tak. Ztráta Mlady tě stále bolí.“ Libuše se zhluboka nadechla. „A já pořád doufám, že se vzpamatuješ, strýci. Že v sobě probudíš zbytky lidskosti a střízlivého rozumu. Mlada je na mé straně. Na straně Čechů, kteří unikli před nájezdníky a doufají v brzký protiúder. Tvá dcera krvácela i zabíjela ve jménu kmene, který jsi ty předhodil cizákům. Je teď na tobě, aby ses rozhodl, na čí stranu se postavíš. Jestli půjdeš proti vlastní dceři. Neodpovídej mi hned. Nech si to projít hlavou. Až přijde správný čas, zeptám se tě znovu. A možná ani nebudu muset. Možná za mnou s odpovědí přijdeš sám.“

S těmi slovy se Libuše zvedla, ukázala zaraženě mlčícímu Veliborovi záda a vrátila se na své provizorní lůžko u ohniště. Tentokrát usnula téměř okamžitě.

Mlada se choulila v náruči tiše oddechující Šárky a zpod víček, pevně stisknutých ve snaze zamaskovat, že je pořád vzhůru, jí vyvěraly průzračné potůčky slz.

KAPITOLA TŘETÍ

Ohně na Budči

Noc byla prozářená ohni. Na Budči planuly slavnostní vatry. Nad plameny se peklo maso a skákali přes ně triumfem a medovinou rozdovádění muži. V okolní krajině blikaly roztroušené požáry – hltaly salaše, usedlosti i celé vesnice a vysílaly do temnoty neblahou zvěst o drancování, vraždění a zkáze. Nájezdníci dostali od vůdce svolení k tomu, aby se rozptýlili po bližším i širším okolí a čenichali po kořisti, případně vyháněli z doupat ty, kteří se odmítli poklonit novým vládcům starodávného hradiště.

Rozlehlá plošina na temeni hradištní ostrožny byla rozdělena na dvě nestejně části. Tu menší tvořilo samotné hradiště, obehnané pravěkým valem z navršených kamenů a na něm vztyčenou vysokou palisádou s několika dřevěnými věžemi. Za hradbou se krčily kromě dlouhého velekněžského dvorce a Svarogovy svatyně i sýpky, stáje, obydlí stařešinů a družiníků a další důležitá stavení. Podstatně rozlehlejší předhradí tvořené prostými sruby, chýšemi, zemnicemi, chlěvy, ohradami a několika nevelkými, nedávno sklizenými políčky

chránily jen strmé, hustě zalesněné srázy ostrožny. V těchto chvílích však na tom nezáleželo. Budči nic nehrozilo. Největší nebezpečí už totiž dorazilo a roztahovalo se hradištěm jako plíseň na kusu mrtvého masa.

Zličané slavili velké vítězství. Ovládnutí staroslavné Budče znamenalo podrobení si veškerého českého plemene.

Divoký hodokvas však probíhal jen v předhradí. Jen venku před palisádou zněl opilý smích, burácivý zpěv a kvílení znásilňovaných žen. V samotném hradišti na vyvýšeném jihovýchodním výběžku vládlo až nepřirozené ticho a neklidné světlo vrhaly jen louče na hradbách. Dokonce i Svarogův věčný oheň, který nevyhasl po celá pokolení, se změnil v černou skvrnu studeného popela.

Ne, v hradišti se neslavilo. Zličský kníže byl těžce raněn. Zmítal se v horečkách a nesměl být rušen.

Nejvěrnější družiníci, vesměs tmavovlasí synové avarských psanců, zůstali kapkanovi – titulovali jej hodností jeho otce, slavného kočovnického vojevůdce – nablízku. Tucet zasmušilých mužů seděl kolem ohniště v honosném velekněžském srubu, v němž kdysi vítal hosty sám veliký Krok. Teď byla rozlehlá síň poloprázdná, modly předků a vyřezávané sloupy tonuly ve stínech a lovecké trofeje na stěnách vrhaly na vetřelce nevlídné pohledy prázdných očních důlků.

Večer pokročil. Z berana nabodnutého na rožni nad ohništěm zůstala jen ohryzaná kostra. Míšenci mlčky popíjeli pivo a medovinu a rýpali se v zubech, kde jim uvázly zbytky skopového. Ze vzdáleného předhradí k nim doléhaly útržky bujarých písní. Nikdo z nich však neprojevil nejmenší chuť připojit se k veselí. Naslouchali zvukům z opačné strany – z vladařských komnat nacházejících se za vchodem s bohatě vyřezávanými veřejemi a huňatou medvědí kožešinou místo dveří.

Odtamtud znělo sténání, skučení a tu a tam chraplavý výkřik. A do toho všeho rytmičké zaklínání. Občas kožešinou ve dveřích něco zacloumalo, ale průvan to jistojistě nebyl. Pokaždé, když něco studeného proletělo palotou a rozkmitané plameny způsobily, že stíny v rozích síně zešilely, družiníci mimovolně stáhli hlavy mezi ramena, sáhli po amuletech a v duchu či šepem cezeným skrz zuby volali bohy.

„Zlí duchové,“ promluvil skřípavým hlasem Toktar, který byl teď druhým mužem po Hordagovi a velel družině a vlastně i celému vojsku. „Touží se zmocnit kapkana, vysát mu sílu z těla a stáhnout jeho duši do podsvětí...“

„Zlí duchové, pravda,“ přitakal Almat, jeden z mladších členů knížecí suity. „Poletují kolem. Všichni cítíme jejich ledové doteky. Otázkou je, jestli přízraky přivábila vůně kapkanovy krve, nebo je na něj pošťvala něčí zlomyslná vůle.“

Spočinuly na něm tázavé, zachmuřené pohledy.

„Co tím naznačuješ, Almate?“ zeptal se za všechny Toktar. „Že to není obyčejná horečka z ošklivého zranění, ale škodlivé nepřátelské kouzlo? Když už něco takového vyslovíš, měl bys pro to mít pádný důvod. A měl bys i vědět, koho z takové zákeřnosti obvinít. Tak co? Víš to?“

Almat se rozhlédl po mrzutých obličejích svých druhů. Ztlumil hlas. „Vy přece víte, o kom mluvím. Nedělejte, že ne. Taky nevíte, kam se koukat, když kolem vás projde. Taky vámi cloumá podezření a srdce vám přetékaají nedůvěrou...“

„Jaké podezření, Almate?“ mračil se Toktar, i když stejně jako všichni kolem moc dobře věděl, kam tím mladší družiník míří. „Mluv jasně. Když už ses osmělil to vyslovit, ať je to jasné obvinění, ne pouhá pomluva, která zaseje nejistotu a jiný užitek z ní nevzejde!“

„Jak víme, že je to opravdu ona?“ ukázal Almat na dveře zakryté medvědí kožešinou. „Jaký máme důkaz, že v tom cizím těle opravdu sídlí duše kapkanovy sestry? Co když je to zákeřná lest, kterou se česká čarodějnice, vyzvědačka, vetřela do vojevůdcovy blízkosti?“

Toktar se na okamžik zarazil, ale pak jeho slova znovu pevně zazvonila. „On sám to řekl. Hordag ji poznal...“

„*Tenhle* Hordag?“ odrkl si Almat a udělal významnou odmlku, aby slyšeli blábolení muže svíjejícího se na lůžku v sousední komnatě. „Přestaňme si sypat do očí zlatý prach, bratři. Kapkan je na tom špatně. Ranhojiči mu museli vzít ruku, aby kosti rozdrcené českou sekerou nezpůsobily smrtící zánět. Ztratil spoustu krve a je velice slabý. Má smrt na jazyku. A na úsudek někoho, kdo už se druhý den zmítá v horečnatých snech, se nemůžeme spoléhat. Nerozezná skutečnost od vidiny. Co když toho vědma využila? Ta

jistota, že je jeho sestrou, může být jen vnucená představa, jen kouzly vyvolaný klam. Co když to její zaříkání nemá od kapkana duchy odehnat, ale naopak, přivolává je?“

„Co když, co když,“ zavrčel Toktar, podrážděný o to víc, že Almatova slova očividně posílila pochybnosti i v ostatních družinících. „Opakuješ to pořád dokola. Všechno jsou to jen nepodložené domněnky. Nepřenášej na ostatní nesmyslný strach, Almate...“

„Já jen říkám, že bychom si měli dobře rozmyslet, čím rozkazy teď budeme plnit. Asi se shodneme na tom, že Hordag není schopen velet. Ani nenasedne na koně. Namísto něj nám vládne čarodějnice. Prý je to jeho sestra, ale... je naše víra v pohádku o přenosu duše natolik pevná, abychom ji nechali rozhodovat o osudech nás všech, veškerého vojska, o celém tažení?“

„To je podněcování ke vzpouře, Almate,“ ucedil Toktar. „Dopouštíš se tady velezrady vůči knížeti! Měl bych vytáhnout šavli a useknout ti kebuli!“

„Uvažuj, Toktare. Uvažuj a rozlišuj mezi oddaností a zaslepeností. Já jen chci, abychom zvážili možnost, že Hordag se už z těch zranění nevyliže...“

„Ale vylíže,“ řekl ochraptělý hlas.

Škubli sebou a obrátili pohledy ke dveřím. Medvědí kožešina se odhrnula a práh překročila ta, která prý byla dcerou avarského vojevůdce a sestrou nynějšího zličského vládce, avšak předstoupila před ně v podobě české vědmy, nejstarší z Krokových dcer. Ašiga, pobledlá a zpocená, nejistým krokem spěchala dvoranou k hlavnímu vchodu. Mužů u ohniště si nevšímal. Nedočkavě rozrazil dveře a vypotácela se na zápraží. Tam klesla na kolena a chvíli v předklonu lapala po dechu a úporně se snažila soustředit vnitřní sílu.

„Simurgu,“ cedila skrz zuby. „Vlkohlavý, vranokřídlý... Spěchej mi na pomoc. Rozprostři své perutě...“

„Paní?“ přistoupil k ní zezadu Toktar.

„Ne!“ štekla na něj. „Nech mě!“

Polekaně ucouvl. Ašiga bolestně skučela a kolébala se jako v transu. V jejím nitru se uvězněná duše – ta původní – mermomocí snažila vysvobodit z temných kobek podvědomí. Ašiga musela

napnout všechny síly, aby ji zatlačila zpátky do hlubin, do nejzazších koutů. Po krátkém, ale urputném vnitřním boji se jí to podařilo. Její vědomí opět získalo navrch. Zhluboka se nadechla. Srdce jí zběsile bušilo. Rozkašlala se a málem vyzvrátila posilující lektvar, který vypila před tím, než se pustila do zápasu s duchy dorážejícími na Hordaga.

Trvalo nějakou chvíli, než se uklidnila. Odplivla si, promnula dlaní obličej a narovnala ramena.

„Teď mi můžeš pomoci, Toktare,“ hlesla.

Vsunul jí dlaně do podpaží a pomohl jí zvednout se na pořád ještě rozechvělé nohy.

„Mocná,“ začal nesměle, „pokud jsi slyšela, co bylo vyřčeno u ohniště...“

„Nelam si s tím hlavu, Toktare. Popravdě řečeno, vůbec se nedivím, že si většina mužů ještě nezvykla, že na ně promlouvám ústy té rozcuchané české čarodějnice. Já sama se lekám svého odrazu na vodní hladině. Na tom všem teď ale nesejde. Není důvod, abyste si na tuto mou podobu zvykali. Tohoto těla se stejně zbavím. Už brzy.“

Pobočník sklonil hlavu. Spíše proto, aby skryl udivený výraz. Nestávalo se často, aby Hordagova sestra projevila tolik pochopení a shovívavosti. Už od dětství to byla vztahovačná, krutá a nelítostná mrcha. V honbě za mocí neváhala svést vlastního bratra. Omámila jej vůní svého nenasytného lůna a ovlivňovala pak jeho rozhodnutí. Nejedno hrdlo bylo na Simurgovu počest podříznuto na její přání – stačilo, aby se jí někdo znelíbil. Hordag naštěstí dospěl a naučil se držet ji na uzdě, dokonce ji přiměl v zájmu podřízení si sousedního kmene vdát se za knížete Pšovany, ale po návratu do bratrovy náruče před několika dny se opět naplno projevila její dřívější povaha – vzpurná, paličatá, nevraživá.

Proto ji teď Toktar nepoznával. Kde se najednou vzala její mírnost, ne-li přímo vlídnost? Bylo to jen únavou? Nebo se v ní mísily dvě osobnosti a duše české vědmy, přestože potlačená, přece jen otupila Ašižiny trny? Anebo – Toktar stiskl zuby – se Almat a ostatní pochybovači nepletli a tohle nebyla pravá Ašiga?

„Na druhou stranu,“ řekla chladnějším hlasem, jako by slyšela jeho myšlenky a chtěla ho přesvědčit o opaku, „ty buřičské řeči jsou nepřipustné. Dohlédni na to, Toktare. Tohle černé sémě musí být včas rozdrceno, jinak z něj vyraší jedovatý plevel, který se dá vykořenit jen nabroušeným železem. Rozumíš?“

„Dokonale, Mocná.“

„Hordagovy dny ještě nejsou sečteny, i když si to někteří malomyslní myslí. Váš vládce neumírá. Přišel o paži, ale má ještě jednu, v níž může třímat meč.“

„Uzdraví se?“

„Ovšem. Můj bratr je silný. Odehnala jsem od něj hejno zlých duchů. Teď už se bude jeho stav jen zlepšovat. Síla se mu vrátí a za několik dní opět pozvedne válečnou čepel.“

„To rád slyším, Mocná. Řeknu to všem...“

Rozhovor přerušil dusot kopyt a přibližující se hlasy. Ašiga i Toktar se zadívali přes náves a uličkou mezi sruby k bráně. Rozptýlená záře slavnostních ohňů z předhradí měnila palisádu v zubatý černý obrys. Do kameny obezděného průchodu v dávnověkém valu právě vstoupil asi půltucet jezdců. Mezi sebou poháněli zhruba dvakrát tolik klopýtajících zajatců. Ašiga vycenila zuby ve vlčím úsměvu a v očích jí zaplanulo dychtivé světlo, které rázem zaplašilo Toktarovy pochyby. Tenhle výraz dobře znal, přestože ho dříve vídal v jiném obličejí.

Jezdci dorazili na kruhové nádvoří. Ašiga jim spěchala vstříc a její krok už byl podstatně jistější a svižnější. Muži v sedlech pozdravili vědmu tradiční směsicí uctivých úklonů a podezřívavých pohledů. Ašigu ale jejich pochybnosti v této chvíli nezajímaly. Oči měla jen pro zajatce. Lépe řečeno zajatkyně.

„To jsou všechny, Vicene?“ zeptala se, vzala si od jednoho z jezdců pochodeň a nedočkavě se ponořila do houfce unavených, vystrašených, zraky klopících českých dívek.

„Všechny, které splňovaly tvé požadavky, Mocná,“ odvětil velitel družiny.

„Opravdu?“ odfrkla si. „Tak to jste mě asi špatně slyšeli. Třeba tahle je nízká jako trouchnivý pařez. Řekla jsem vysoké! Tahle je zase tlustá – zadek má jako bečku sádla! A tahle,“ vjela jedné z

otrokyň prsty do vlasů a škulba jimi, až děvče přidušeně zaskučelo, „je zrzavá. Chtěla jsem jen zlatovlasé, Vicene!“

„Odpusť, Mocná. Oči mých mužů nejsou tak pozorné jako ty tvé. Přesto doufám, že si vybereš...“

„Zmlkni.“ Ašiga si postupně prohlédla všechny dívky. Počínala si jako zkušený kupec s otroky – některé narychlo ohmatala, aby se přesvědčila o pevnosti jejich prsou a hýždí, pozorně se jim podívala do vlasů, jestli nejsou zavšivené, a palcem jim odhrnula rty, aby zhodnotila zuby. Nakonec vydělila čtyři dívky.

„Toktare?“

„Poslouchám, paní.“

„Tyto odved’ do dvorce a zařid’, ať je nakrmí, důkladně vykoupou a čistě ošatí.“

„Hned přivolám otroky a předám jim tvé rozkazy...“

„A ať jim nikdo nezkříví ani vlas na hlavě. Zítra je potřebuju odpočaté. A neposkvrněné.“

„Rozumím.“

„Co s těmi ostatními?“ zeptal se Vicen.

Ašiga přeletěla zbylé dívky lhostejným pohledem a trhla rameny. „Rozdělte si je mezi sebou. Jako odměnu za své služby. Naložte s nimi, jak se vám zlíbí.“

Jezdcům zasvítily oči. Bez meškání otočili koně a okřikli zbytek plavovlasého, fňukajícího, klopýtajícího houfu. Jako ovce hnali ženy zpátky k bráně, aby se v přehradí konečně připojili k divokému hodokvasu. Tady, v ponurými náladami zahaleném hradišti, je nic nedrželo.

„Už brzy,“ promluvila Ašiga sama k sobě, když osaměla na zápraží. „Slyšíš mě, česká čubko? Víím, že mě tam někde hluboko na dně černé jámy vnímáš. Už brzy budu mít nové tělo a tím tvým nakrmím Simurga. Zítra nechám vztyčit obětní sloup. A ještě než nastane půlnoc, budeš zírat z jeho špičky.“

Čarodějnice se tiše, syčivě zachechtala.

„Přinejmenším do doby, než si tvé oči vezmou mrchožrouti!“

~ ~ ~

„Bratře?! Ty jsi vzhůru?“

Když se Ašiga vrátila do krví a potem čpící ložnice, překvapeně zjistila, že nznak ležící Hordag má otevřené oči a vytřeštěně civí do stropu.

„Probral se teprve před okamžikem, Vznešená,“ hlásila se skloněnou hlavou jedna ze tří služebných, které Ašize pomáhaly pečovat o Hordaga. Byly to všechno prosté, bázlivé a vesměs postarší ženy z méně významných budečských rodů. Obzvlášť si při jejich výběru dala pozor na to, aby žádná z nich nebyla vědma, čarodějka ani hadačka. Nikoho se skrytými úmysly a magickými schopnostmi teď nemohla pustit do své blízkosti. Stačil jediný větší výkyv síly a Kazi mohla nad svým tělem získat vládu.

„Vypadněte. Hned,“ zavrčela na ně od prahu. „V palotě čekají čtyři otrokyně. Postarejte se o ně. Toktar vám řekne, co je potřeba udělat.“

Služebné se pokorně uklonily a se sklopenými zraky spěchaly ke dveřím zakrytým medvědí kožešinou. Jedné z nich Ašiga vytrhla z prstů dřevěnou misku s vodou, sloužící k otírání Hordagových rozpálených skrání. Pak vzrušeně spěchala k lůžku.

Pohled měl stále zakalený a nepřítomný, ale když se nad něj naklonila, s námahou k ní natočil obličej a zaostřil zrak.

A překvapeně sebou škubl.

„Nelekej se, to jsem já,“ konejšila jej rychle. „Vzpomínáš? Mé tělo umřelo, ale duše se zachránila v tomto odporném kusu českého masa. Neboj, brzy se ho zbavím. Vyměním ho za tělo, kterému určitě rád věnuješ pohled i dotek.“

Kapkan rozlepil popraskaná ústa a pokusil se něco říct, ale z hrdla se mu vydral jen nesrozumitelný šelest. Ašiga se posadila na okraj lůžka, namočila do misky kus čistého plátna, několik kapek vymačkala do Hordagových úst a pak mu hadříkem láskyplně otřela čelo.

„Horečka už ustoupila. Bohům budiž díky!“

„Měl...“ zachroptěl vládce Zličanů. „Měl jsem... ošklivý sen...“

„To nebyl sen, bratře. Tvá duše se potácela na prahu mezi světy živých a mrtvých. Ze zászvětí po tobě natahovali pařáty běsi a zlí duchové. Za každou cenu tě chtěli strhnout do temnot. Bylo jich tolik

a doráželi tak tvrdošíjně, až mě jímá podezření, že je na tebe poslali prašiví čeští čarodějové, ukrývající se v odlehlých lesních svatyních. Musíme všechny zdejší žrece a vědmy co nejdříve vypátrat a zničit. Jinak nám nepřestanou škodit.“

„Libuše...“

Ašiga zúžila oči. „Ano, Libuši taky. A prostřední Krokovu dceru. A zbylé rusalky. Stejně jako čaroděje ze zdejší svatyně a jejich žáky – uprchli z Budče krátce před naším příjezdem. Jsou to jen krysy roznášející mor. Všechny je vyhubíme.“

„Libuše... Velibor... kde...“

Pochopila, na co se snaží zeptat. „Nevíme. Do Budče nedojeli. Ani Baslar a jeho pobočníci. Celá družina zmizela. Žádné stopy, žádná těla. Věřím nějakou zradu. Něco skrytého, záludného, co nám uniká. Možná je Libuše všechny uhranula a proměnila v poslušné psy. Neměl jsi tu svini nechat naživu.“

Obrátil k ní pohled. Oči se mu pořád chorobně leskly, ale přesto mluvily jasnou řečí.

„Chápu,“ přikývla Ašiga a nakrčila obočí. „Nemohla jsem si toho nevšimnout. Našel jsi v té české čubce zalíbení. Proto ses tak vztekal, když jsem se jí chtěla zbavit. Neměla být rukojmí a cenná zajatkyň. Ty jsi plánoval udělat z ní svou kněžnu. Proč, bratře? Proč zrovna ona? Copak ti nestačí má láska? Kdo ti může být lepší a oddanější milenkou než tvá vlastní sestra? Matky jsme měli různé, ale krev kapkana Varkula nám proudí v žilách oběma. Jak jsi mohl přetrhnout naše pouto pro tu vychrtlou žlutovlasou hadačku?“

Něco zachrčel a natáhl k ní zdravou pravačku. Chtěl ji pohladit, ale ucukla jako před hadem, co se zavlnil pod obráceným kamenem. Z misky vyšpláchla voda a pokropila kožešiny, které zakrývaly Hordagovo nahé tělo.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nesahej na mě. Nechci, aby ses dotýkal těla téhle české špíny. Nesesu to. Kromě toho, už je to stejně jen chodící mrtvola. Brzy má duše přesídlí do nové schránky. Do těla nějaké bezejmenné, bezvýznamné hlupačky. Vybrala jsem jej tak, aby se ti líbilo. Bude to tělo, jehož duše je prostá, slabá, bez nadpřirozených schopností, takže ji moje vědomí pohltí jednou provždy. Uvnitř této schránky neustále probíhá boj. Duše Kazi se

zarputile pokouší vysvobodit a vypudit mé vědomí. Jsem soustředěná na to, abych ji ovládla, a tak nemůžu vykonávat žádná složitější kouzla. Dávno bych přenesla mysl do ptačího těla a na rychlých křídlech pak snadno vypátrala Libuši a Velibora. Jenomže nemůžu. Odvážila jsem se vyplýtvat část síly v souboji s dotírajícími duchy a běsy, a málem jsem na to doplatila. Jakmile ta česká ježibaba ve mně ucítila, že jsem svá kouzla nasměrovala jinam, hned zaútočila a pokusila se získat vládu nad tělem. Naštěstí jsem zahнала přízraky dřív, než se jí to podařilo.“

Hordag ji mlčky pozoroval. Ašiga opětovala jeho pohled a zhluboka se nadechla.

„Ten vnitřní boj mě nesmírně vyčerpává. Ale už zítra to skončí. Získám nové tělo s poddajnou duší, která mi nebude vzdorovat. Teď budeme odpočívat, bratře. Oba to potřebujeme. Ty, aby ses co nejdříve uzdravil a ukázal svým mužům, že jsi stále hrdým vládcem Zliče i dobytých českých zemí. A já, abych měla dostatek sil na zítřejší obřad.“

Ašiga nechala Kazino tělo klesnout na lůžko vedle kapkana.

„Přála bych si, abys to byl ty, kdo zítra o půlnoci obětuje toto tělo Simurgovi. Ale zřejmě ještě nebudeš mít sílu vstát.“

Nevadí. Udělám to sama. Stejně nehodlám tu mrchu Kazi zabít okamžitě. Chci, aby se stačila vzpamatovat a opět naplnila tělo svým vědomím. Jen tak si bude moci naplno vychutnat bolest a poznání, že ji čeká potupný konec na špičce obětního kůlu.“

Ašiga se zlovolně ušklíbla těmi samými ústy, z nichž tak velmi toužila slyšet zoufalé kvílení a smrtelný chropot.

Hordag už neodpovídal. Spal.

~ ~ ~

„Ta zrzka je moje!“ houkl Vicen, ještě než začali jeho druhové na rušné návsi v předhradí seskakovat z koní a handrkovat se o dvounohou kořist.

Nikdo neprotestoval, přestože po rusovlásce pokukovali i někteří další. Vicenovi nebylo záhodno odporovat. Patřil k nejobávanějším bojovníkům. Dokonce i vladkové velící jednotlivým rodovým

družinám, z nichž bylo vytvořeno zličské vojsko, mu projevovali úctu a respekt. Byl sice čistokrevným příslušníkem kmene, ale měl blízko k Hordagovým napůl avarským hrdlořezům. Kdo se mu odvážil zkrřížit cestu, říkal si o potíže. A muži dnes večer po rozeprách a krveprolévání kvůli kořisti ani v nejmenším netoužili. Chtěli se napít, najíst a pořádně si zasouložit. Kromě toho, dívek bylo dost pro všechny. Když měl někdo chuť a sílu, mohl si dokonce vzít i dvě.

Vicen sesedl, hodil uzdu jednomu z pobočníků a zamířil k nejbližšímu táboráku. Vybranou dívku popadl za loket a bezohledně ji postrkoval před sebou.

„Kněžně ses nelíbila. Prý nejsi zlatovláska. A co na tom? Mně se barva tvých vlasů zamlouvá náramně. Je to pravda, co se říká o zrzavých holkách?“

„Nejsem zrzavá,“ promluvila dívka. „Jsem rusovlasá.“

„Podívejme!“ zachechtal se Vicen. „Takže to nejsou jen povídačky! Opravdu jste vášnivé a divoké a není snadné vás zkrotit!“

Zajatkyně neodpověděla, jen na něj úkosem pohlédla očima planoucímá zpod rozčuchané hřívy barvy leštěné mědi. Prodrali se houfem oslavujících Zličanů až k ohništi, kde se Vicen bez ptaní zmocnil kusu pečeného vepřového a džbánku s medovinou.

„Na co čumíte?“ štěkl na okolo postávající podroušené chlapy, kteří rusovlásku doslova svlékali pohledy. Hned obrátili pozornost zpátky k jídlu a pití.

„Neboj se,“ ujišťoval Vicen zajatkyni, zatímco se prodírali hlučným davem pryč z vatrami osvětleného prostranství. „Nikdo z těch všiváků ti neublíží. Já si tě pohlídám. Najdeme si klidné místo, kde se po tobě nebude nikdo sápat.“

„Kromě tebe,“ utrousila dívka, ale její slova pohltilo nesourodé vyřvávání dvou navzájem se podpírajících Zličanů, ve kterém se jen stěží dal poznat zpěv.

Oním klidným místěčkem se ukázal být srub na mírném svahu poblíž hradištního valu. Byl stejně jako mnoho obydlí v předhradí prázdný. Spousta Budečských, když se doslechla o přicházejícím zličském vojsku a jeho krvavém řádění v osadách podél cest, ve spěchu opustila domovy a uprchla do lesů.

„Rozdělej oheň, holka,“ nařídil Vicen, když kopnutím rozrazil masivní vrata, překročil práh a v chabém světle dopadajícím zvenčí se rozhlédl po jediné prostorné místnosti.

„K čemu oheň?“ namítla a hbitě za ním vklouzla dovnitř. „Abych na tebe viděl, ty hloupá!“ zachechtal se. „Ať se nažerou i oči!“

„Ale já vidím dobře i ve tmě,“ zavrčela zlověstně a rázně zabouchla dveře. „Cože?“ otočil se, pátraje po ní pohledem ve tmě, která je okamžitě obklopila. „Poslyš, děvko, nezahrávej si s...“

Zašustila tkanina a sykla čepel nože, klouzající z pouzdra ukrytého pod šaty. Vicen se nadechl k poplašnému výkřiku, ale bleskurychlý svištivý pohyb ve tmě proměnil jeho hlas v bublavé chrčení. Zazněl zvuk tryskající tekutiny, kropící všechno kolem. Džbánek s medovinou se roztránil o podlahu. Vzápětí se s žuchnutím sesulo bezvládné tělo.

„Divoké a vášnivé,“ bručela si rusovláska pod nosem, když prolézala oknem na zadní dvůr, odvrácený od ohnišť obklopených hulákajícími Zličany. „Ani ne. Udělala jsem to úplně klidně, pitomče. Ale na tom, že jsme nezkrotné, asi něco bude.“

S rukojetí nože v dlani a krvavou čepelí ukrytou za zápěstím přikrčeně běžela podél valu k okraji hradištního ostrohu.

~ ~ ~

„To ses nechala chytit schválně?“ zabručel Bivoj, když ze sebe Mlada ve skrytém lesním tábořišti několik honů od Budče svlékla zakrvácené vesnické ošacení a stručně svým společníkům vylíčila průběh výzvědné výpravy do hradiště.

„A proč ne? Náhodou jsem na ty jezdce narazila na stezce dole u potoka, na úpatí hradištního kopce. V první chvíli jsem chtěla skočit do houští, ale pak jsem si všimla, že s sebou táhnou i skupinu zajatkyň. Napadlo mě, že je to způsob, jak se snadno a nenápadně dostat do hradiště. Netušila jsem, že ty dívky nejsou obyčejné otrokyně, určené pro zábavu oslavujícího vojska. A že nás zavedou přímo k Ašize.“

„Konala jsi neuváženě a pošetile, sestro,“ mračila se Vlasta. „A unikla jsi jen o vlásek. Ta mrcha tě mohla poznat.“

„Ale nepoznala,“ opětovala Mlada její pohled, blikající ve tmě jako oči šelmy na nočním lovu. „Bylo tam mizerné světlo...“

„To přece není otázka zraku. Mohla vycítit Děvaninu moc tepající v tvých žilách...“

„Jenomže nevycítla. A to je důležité zjištění. Potvrzuje naši domněnku, že Ašiga teď nemůže plýtvat kouzly, aby se Kazi v jejím nitru nevzbouřila a nepřevzala vládu nad tělem. Takže její zlomoci se prozatím nemusíme obávat. A ani Hordagovy. Jak jsem pochopila, tu raněnou pracku mu museli uříznout, a tak se teď zmitá v horečkách.“

„Výborně,“ ušklíbl se Bivoj ponuře. „Takže jejich obludné přízraky se stínovými křídly teď tvrdě spí. Můžeme do hradiště vniknout bez obav, že nás svými kouzly předčasně odhalí. Říkáš, že obřad s přenosem duší plánují na zítřek?“

„Ano. Obětní rituály na počest okřídleného vlka se obvykle konají v noci.“

„Ještě lépe.“ Přestože dřepěli v naprosté tmě hluboko v hustém porostu, ze Strošovce doslova vyzařovala nedočkavost. „Takže zítra večer nadejde náš čas.“

„Čas naší záhuby,“ odfrkl si Velibor. „Měli bychom předtím obětovat Moreně, aby k nám zítra byla laskavá. Naděje, že z hradiště obsazeného více než čtyřmi stovkami Zličanů vyvážneme živí, je mizivá...“

„To už jsi říkal!“ obořila se na něj Mlada. „Tak zavři zobák a soustřeď se pouze na svůj úkol...“

„Já se jen ptám, jestli je moudré obětovat životy nás všech ve snaze zachránit jednu ženu, když jsou vyhlídky na úspěch tak... nicotné.“

„Tvůj život pro spásu Kazi obětuju bez váhání,“ odsekla Mlada.

„Jenomže strýc má pravdu,“ zastala se velekněze Libuše. „Nebude těžké dostat se dovnitř. Ale vyklouznout ven, to už bude horší. Může se hodit každý, kdo to tam dobře zná, kdo na Budči strávil spoustu času. Já tam vyrostla a se sestrami jsem v dětství prozkoumala každou píď hradiště. Když jsme si hrály na schovávanou...“

„Tohle už jsme probrali, kněžno,“ přerušil ji Bivoj nevrle.

„Nedovolím, abys šla s námi. Mlada taky pochází z Budče. Její znalosti nám postačí. Tvůj život nesmí být ohrožen. Počkáš u koní. A když se něco zvrtně, skočíš do sedla a pojeděš s větrem o závod do lesů na západě, kde vyhledáš Tetu a uprchlíky z Libušína.“

„V pořádku,“ povzdechla si kněžna trochu uraženě, jako odrostlejší dítě, které je přesvědčeno o své zralosti, ale přesto mu byla zakázána účast na nějaké zábavě dospělých. „Chápu vaši péči o můj život. Nebudu tedy smlouvat a vydupávat si účast na té výpravě. Byla by ale škoda nevyužít mé kouzelné moci, nemyslíte?“

„Nemusím být hadačkou jako ty,“ ušklíbla se Vlasta, „abych poznala, že jsi dostala nápad.“

„Ve skutečnosti se tou myšlenkou zabývám už nějakou dobu. Ale nebude se vám líbit. Řeknete, že je to přespříliš nebezpečné...“

„Co na našem plánu *není* přespříliš nebezpečné?“ pokrčil Bivoj rameny. „Povídej, Vznešená.“

Libuše se zhluboka nadechla. „Celý den mi vrtalo hlavou to, že celíme obrovské přesile. Uvažovala jsem o tom, jak nepoměr alespoň trochu okřesat. Jak znásobit naše síly. Náš počet. Na sbírání budečských uprchlíků v lesích už nemáme čas. Posily z hradišť, dosud nedobytych Zličany, jsou ještě vzdálenější. A pak jsem si vzpomněla na tlupu, možná dokonce malé vojsko, které se pohybuje krajem a prahne po pomstě za zličské drancování.“

Všichni kolem protáhli obličeje.

„To nemyslíš vážně, že ne?“ zachroptěl Bivoj.

Libuše opětovala jeho pohled. Nemusela nic říkat – její výraz byl dostatečnou odpovědí. Strošovec však nebyl sám, kdo se při té představě neklidně ošil.

„Dokážeš je přivolat?“ zeptala se Vlasta.

„O tom jsem přesvědčena.“

„A zkrotit je?“

„Tím už si tak jistá nejsem...“

„No právě. Proto je nemůžeme jen tak nazdařbůh poštvat na hradiště. Zmatek, který způsobí, sice Zličany zaměstná a usnadní tak provedení našeho plánu, ale co když se ty potvory vrhnou i na nás? V takovém případě bude jejich účast hrát proti nám, ne v náš prospěch...“

„Já si to samozřejmě uvědomuji, velekněžko. Řekla jsem, že nevím jistě, jestli je dokážu zkrotit. Ne, že nemám nápad, jak to udělat.“

„Jak?“

„Budu potřebovat mléko. Hodně mléka. A med. A nějaké obydlí. Jakékoli, třeba i chýši z proutí či obyčejný stan z volských kůží.“

Vlasta přimhouřila oči... a pak se usmála od ucha k uchu.

„Vím přesně, co chceš udělat.“

„Já asi taky,“ zabručel Bivoj. „Ale stejně se mi to nezamlouvá. Myslíš, že se nechají přesvědčit? Že za tak krátkou chvíli zapomněli na to, jak jsme jim tam v lesích u cesty vyprášili kožichy? Ten tmavý flek, co nejde smýt z ostří mé sekery, je poslední památka na jednoho z nich.“

„Teď přeceňuješ jejich vzájemnou soudržnost, Běsobijce. Ve skutečnosti jsou to samotářské, do značné míry sobecké bytosti. Smečku z nich vytvořila jen společná touha po pomstě. Pochybují, že by nějak zvlášť želeli zabitých druhů. Jejich prostoduché myšlenky se točí pouze kolem *zlých lidí* – tedy těch, kteří spáchali nějaké násilí na jejich pánech a domech. Hospodářčkové jsou svázáni s lidskými příbytky. Je to smysl jejich zrodu a bytí. A já to chci šotkům, kteří ještě nedávno byli krotkými, tichými a dobromyslnými ochránci domovů, připomenout.“

„Inu, za pokus to stojí,“ připustila Vlasta. „A i kdyby se nám nepodařilo podřídit je naší vůli, pořád je můžeme poštvat na Budeč, ať tam nadělají trochu rozruchu. Co říkáš, Běsobijce?“

Pořád měl nakrčené obočí a váhal, ale pak pomalu přikývl. „Dobrá, kněžno. Zkusíme to. Možná spíš proto, abych ti dopřál pocit, že jsi pro sestru něco udělala, než že bych věřil, že to doopravdy vyjde. Ale budiž. Hned ráno se do toho pustíme. Teď bychom se ale měli pořádně prospat.“

„Vezmu si první hlídku,“ nabídl se Wulfhart, který všemu pozorně, i když bez jediného slova naslouchal.

„To určitě,“ odfrkl si Bivoj. „První budu hlídat já. Pak Vlasta a nakonec Mlada se Šárkou.“

„Pořád mi nevěříš,“ zhodnotil Durynk chladně, bez vyčítavého odstínu v hlase.

„Muži, který držel čepel na krku mého bratra? Tos tedy uhodl, nevěřím. Radši si na to zvykni, protože v dohledné době nehodlám svůj postoj měnit.“

S těmi slovy se Bivoj vztyčil a s oštěpem v ruce zamířil k vrcholku blízké vyvýšeniny, ze které se otevíral výhled na hradiště.

Už zítra, Kazi, říkal si v duchu, dívaje se nahoru k ostrožně. Už zítra tě budu držet v náruči, lásko. I kdyby to mělo být naše poslední objetí tváří v tvář Moreně.

Ohně na Budči planuly nezmenšenou silou. Palisáda, kterou jejich rozptýlená záře proměnila v pouhý temný obrys, nevlídně cenila na kraj pod sebou zlověstné špičáky.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vlčí svatyně

N „Neukážou se,“ procedil Bivoj skrz zuby. „Možná se zjevují jenom za tmy. A tak dlouho čekat nemůžeme. Slunce už zapadlo. Je nejvyšší čas vyrazit. Obřad na Budči může začít hned po setmění...“

„Trpělivost, Běsobijce,“ sykla na něj Vlasta. „Přijdou. Určitě se pohybují někde nablízku. Hlavně se uklidni. V posledních dnech ti schází dřívější rozvaha.“

„Divíš se?“

„Ne. Chápu to. Ale nejsi jediný z nás, kdo ztratil někoho blízkého nebo mu taková ztráta hrozí. Není důvod, aby tebou cloumaly horší pocity než námi ostatními. Zkus uvažovat střízlivě. Nedovol obavám, aby ti otupily úsudek. Koneckonců, ty máš pořád naději. Kazi přece může být zachráněna. My všichni, co jsme tady, pro to děláme všechno. Potřebuješ jen trochu víry.“

„Víry?“ Bivoj se zhluboka nadechl. „Bohové nám pomůžou, jen když jim nabídneme zličskou krev.“

„Prahneš po zabíjení? V pořádku. Ale střeď se krvelačnost do hradiště. Tam nám bude k užítku. Tady a teď v sobě zkus najít trochu trpělivosti.“

Koně, stojící na opačném konci dlouhého srubu, neklidně zafrkali. Bivoj a rusalky okamžitě zmlkli a vyhlédli ven pootevřenými vraty a škvírami v roubených stěnách.

„Je to tady,“ špitla Mlada. „Cítím je.“

„Já taky,“ přikývla Vlasta. „Rychlý pohyb mezi stromy. A v korunách. Táhle!“

To už i Bivoj viděl chvějící se větve a houštiny na okraji lesa, u něhož opuštěný srub stál. Sevřel v dlani ratiště oštěpu. Rusalky vytáhly z toulců šípy. Libuše, sedící na patách na zápraží, začala zaklínat hlasitěji a mírně zrychlila své rytmické kolébatvé pohyby.

Z houstnoucího šera v porostu se opatrně vynořily první zakrslé stíny.

„Tohle,“ zabručel Wulfhart a zvedl se ze špalku u ohniště, „možná opravdu nebyl nejlepší nápad...“

„Zmlkni,“ prohodil Bivoj přes rameno, i když se mu hlavou honilo totéž.

Hvozď vypouštěl ze svého objetí další a další tmavé postavičky. Prodíraly se mlázím v porostu, seskakovaly z korun stromů. Vřčivě spolu mluvily a jejich úsečné, primitivní věty byly plné obav a pochybností. Současně však zvedaly hlavy a hlasitě čenichaly. Větrily vůni, která jim byla ze všech nejsladší a po mnoha dnech, kdy jim byla odepřena, je teď doslova mučila.

„Jen pojďte,“ cedila Vlasta skrz zuby. „Pojďte a dejte si do nosu, hnusáci.“

Jako by ji slyšeli. Několik šotků sebralo odvalu a proběhlo loukou u lesa na udusané prostranství před srubem. Na klečící Libuši vycenili tesáky a něco nesrozumitelně zaštěkali. Nenechala se vyvést z míry a pokračovala v zaříkání. Obrátili pohledy k širokému dubovému korytu uprostřed dvora. Rudé oči jim lačně zaskvítily a krátké nosy opět nasály slastnou vůni. Opatrně se přibližovali.

Dřevěný žlab obvykle sloužil ke krmení prasat. Teď však byl důkladně očištěný a naplněný mlékem. Bivoj a rusalky polovinu dne honili po okolních pastvinách zatoulaný dobytek, aby koryto jakž

takž naplnili. Mléko osladili medem a Libuše nakonec ještě přidala krev obřadně zaříznuté ovce.

Takové dobrotě šotci nedokázali odolat. Odhodili obavy a nedočkavě strčili do koryta chlupaté čenichy. Jak to uviděli jejich opodál přešlapující druhové, o překot se rozběhli k domu. Z lesa se vyvalila skřehotající černá záplava.

Raraši se vrhli na žlab. Chlemtali, vřískali a bezohledně se rvali o každý doušek sladkého nápoje. Ke slovu se dostaly i tesáky a drápy, vystříkla černá krev. Netrvalo dlouho a koryto bylo převráceno. Šotky to ani omylem nezastavilo. Seškrabovali ze dvora směs mléka a hlíny a cpali si do tlam celé hrsti bláta.

Libuše dál usilovně zaklínala. Skřeti – hlavně ti smělejší, kteří ke korytu přiběhli jako první a stačili se nalokat dosyta – nechali své druhy pít se po posledních bílých kapičkách v prachu a obrátili rudě planoucí pohledy k drmolící plavovlásce. S varovně vyceněnými tesáky se k ní obezřetně kradli.

„Připravte se,“ sykl Bivoj na rusalky a pozvedl oštěp. „Jestli se to teď zvrtně...“

„Nezvrtně,“ namítla Vlasta. „Sůl ji ochrání. Podívej.“

Šotci se několik pídí před kněžnou zarazili, ucukli a podrážděně zavřískali. Jejich nenávistné pohledy poutala bílá čára, tvořící půloblouk před dveřmi srubu, od stěny ke stěně.

„Rozsypanou sůl nesnášejí ze všeho nejvíc,“ vysvětlovala druhům Libuše, když se odpoledne připravovala na kouzlo. „Hospodářičkové jsou posedlí pořádkem. V domě, který ochraňují, musí být vždy čisto a uklizeno. Proto když vidí rozsypanou sůl, mouku, zrní nebo něco podobného, musí ji posbírat do posledního titěrného zrníčka. A nikdy ji nepřekročí, protože by to znamenalo, že tu povinnost nechali za sebou, že ji zanedbali.“

Kolem bílého půlobloubu se shromažďovali další šotci. Ozývalo se mlaskání, jak si snažili vychutnat i poslední zbytky chuti mléka ve svých tlamách.

V jednu chvíli Libuše zmlkla, rozhlédla se po chlupatých obličejích kolem a vstala. Raraši vzhledli a ucouvli.

„Smrt! Pomsta!“ vykřikl odvážně jeden z nich, možná nový vůdce.

„Dostanete ji,“ přikývla Libuše. „Zlí lidé jsou blízko. Na druhé straně tamtoho pahorku, v hradišti na návrší. Je jich tam spousta. Mnoho hrdel pro vaše zuby, spousta očí a střev pro vaše drápy. Váš hněv bude uhašen proudy krve.“

„Ne!“ štěkl tentýž šotek – teď už nebylo pochyb, že je to nový náčelník. „Ty! Ty smrt! Teď hned!“

„Ale kdepak,“ utřala kněžna sílící krvelačný halas. „Mě nezabijete. Právě naopak – budete plnit mé rozkazy. Od této chvíle jsem vaše paní!“

Skřeti zmlkli.

„Dala jsem vám napít,“ pokračovala Libuše. „Mléko s medem, jak káže obyčej. Dokonce jsem vám dopřála i pár hltů krve. Přijali jste mou oběť. To vás zavazuje. Odteď mi musíte sloužit.“

„Ne!“ zaprotestoval vůdce. „Ty ne paní! Dům ne tvůj!“

„Ale ano, je můj. Našla jsem ho prázdný. Znovu jsem zapálila ohniště a obětovala duchům těch, kteří tu kdysi bydleli. Od té chvíle srub patří mně. Mně a lidem, kteří jsou tady se mnou. A vy jste vypili naše mléko. Od chvíle, kdy jste polkli první doušek,“ naklonila se k nim a vítězoslavně se usmála, „jste naši hospodářičkové.“

Než jim to došlo, chvíli na ni vyjeveně zírali.

Pak sborově zaskučeli, až se od lesa vrátila zvučná ozvěna.

~ ~ ~

Prospal celou noc a den. Ve snu se vznášel na obrovských havraních křídlech, vlčí tlamou vzdorovitě vyl na měsíc, a když tu a tam přistál na vrcholcích kopců, jeho železné ptačí pařáty drtily skaliska jako hroudy uschlé hlíny.

Simurgova moc mu opět pulsovala v tepnách. Do údů se vracela síla.

Přinejmenším do těch, které mu zůstaly.

Vzpomínka na ztracenou paži byla jako prásknutí bičem. Bolest se vrátila a rozřízla mu mozek. Simurg v jeho srdci se zazmítal, vyplašeně máchl perutěmi a v tom okamžiku se sny rozprchly do všech stran jako hejno holubů, mezi něž se střemhlav vrhl jestřáb.

Hordag otevřel oči a prudce se nadechl. Chvilí s tělem prohnutým a napjatým jako luk lapal po dechu a snažil si vzpomenout, kde vlastně je. Potom poznal komnatu zalitou mihotavým světlem z kamenné pícky a ochable klesl zpátky na lůžko.

Medvědí kožešina ve vchodu se zavlnila a někdo překročil práh. Kaplan otočil pohled za zvukem. Zamžoural na příchozího, stojícího ve stínu.

A nakrčené čelo se mu najednou vyrovnalo.

„Libuše?“ vydechl překvapeně.

U dveří stála vysoká, jako proutek štíhlá dívka s dlouhými vlasy barvy zralé pšenice.

„Ne,“ zklamala jej Ašiga, která vstoupila do komnaty hned za dívkou. „Ale je jí hodně podobná, že? Vybírala jsem pečlivě.“

Hordag jen nechápavě zíral.

„Tohle je mé nové tělo,“ vysvětlila mu Ašiga trpělivě jako matka mluvící s nepříliš bystrým dítětem. „Dnes v noci se k tobě vrátím v této podobě. Pak mě budeš moci obejmout. Dostaneš svou vytouženou zlatovlásku.“

Vyvalil oči ještě víc. Už tomu začínal rozumět. Nevěděl, co na to říct.

„Chci tvou lásku jenom pro sebe, bratříčku,“ naklonila se Ašiga k lůžku a ztlumila hlas. „Chápeš? Jenom pro sebe. Nehodlám se o tebe dělit s nějakou českou courou. A udělám cokoliv, abych ti ji vypudila z mysli, srdce i ze slabin. Cokoliv!“

Než se stačil vzpamatovat a promluvit, venku před srubem nastal rozruch. Ašiga, pořád zakletá v těle Kazi, nakrčila obočí a pozorně se zaposlouchala. Někdo rychlým krokem prošel palotou a vzápětí kožešinu ve dveřích odhrnula něčí ruka.

„Mocná?“

„Co se děje, Toktare?“

„Pospěš. Přijeli nečekaní hosté.“

~ ~ ~

„Wulfharte?“ Ašiga se snažila zachovat kamennou tvář. „Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem čekala právě tebe.“

Jak podivné, pomyslel si Durynk, zatímco sesedal z koně na zápraží. Skrývá se v cizím těle, a přesto ji bezpečně poznávám. Ten tón hlasu si nelze splést se žádným jiným.

„Velibore?“ užasla ještě víc, když poznala druhého jezdce. „Vypadáš, jako by tě nakopl kozel. Rovnou do obličeje. Co se ti přihodilo?“

„Byli jsme přepadeni,“ zahuhlal velekněz a sklouzl ze sedla. „Tlupou uprchlíků z Budče. Byli mezi nimi bojovníci i čarodějové, dokonce i mí vlastní žáci. Prokletí zrádcové. Zabili Baslara a jeho muže a vysvobodili Libuši. Mně se jen zázrakem podařilo utéct. Pronásledovali mě lesy jako zvěř, ale bohové mi poslali do cesty mého věrného pobočníka. Zachránil mě v poslední chvíli.“

Ašiga přimhouřila oči a v mihotavém světle pochodní, třímaných okolostojícími ozbrojenci, pozorně pohlédla oběma mužům do tváří. Wulfhart nehnul brvou, přesně jak u něj byla zvyklá – zůstal chladnokrevný, neochvějný, neproniknutelný. Ve Veliborově obličeji znetvořeném opuchlinou by nerozeznala vůbec žádný pocit, ani kdyby ho okatě dával najevo. Ticho zvonilo napětím tak, že družiníci začali nenápadně sahat po zbraních. Byli si skoro jistí, že vládkyně vydá rozkaz ty dva vykuchat.

„Takže Libuše žije,“ přerušila Ašiga nepříjemnou odmlku.

„Odešla s ostatními uprchlíky do lesů na západě,“ přikývl Wulfhart.

„A to všechno vám mám jako věřit?“ vycenila čarodějnice zuby.

„Kdyby to byla lež, proč bychom se vraceli a vydávali se do tvé moci?“

„To je dobrá otázka – proč? Sílí ve mně pocit, že se tady děje něco záluďného. Že se nablízku rojí nepřátelé a kují zákeřné pikle. Včera byl zavražděn jeden ze zličských velitelů. A rusovlasá otrokyně, v jejíž společnosti byl naposledy viděn, záhadně zmizela.“

„O tom nic nevím,“ odušil Durynk. Jeho hlas zněl jako zvuk brousku na čepeli.

„Opravdu? Nějak se nemůžu přinutit, abych ti důvěřovala. Vám oběma. Varuju vás. Nezkoušejte na mě žádné úskoky. V této chvíli vám nedokážu číst v myslích, protože střádám všechnu sílu pro něco důležitějšího, ale ještě před půlnocí budu mít nové tělo a v jeho

žilách bude má moc bublat jako předtím. Pak vám sáhnu až na dno duší a běda vám, jestli zahlédnu byť jen stín zrádných úmyslů.“

„Dobře víš, co najdeš v mé mysli,“ trhl Wulfhart rameny. „Úcta a pokora to nebudou. Ale ani zrada. Mohl jsem jít po svých, třeba se vrátit do domoviny otců daleko na západě. Ale neudělal jsem to. Přijel jsem zpátky. Protože jsem přísahal, že budu věrným pobočníkem veleknězů z Krokova rodu. Dokud je ti oddaný můj vládce,“ kývl hlavou na Velibora, „nemusíš se obávat ani mé zrady.“

„A jsi připraven nést odpovědnost za své selhání? Vy oba? Byly vám svěřeny důležité úkoly, ale vracíte se s prázdnýma rukama, jako spráskaní psi. Kde je tvá družina, Wulfharte?“

„Ve Strošovicích. Nebo spíše v žaludcích mrchožroutů, kteří do Strošovic v posledních dnech zavítali. Musím ti vysvětlovat, kdo má na rukou jejich krev? Asi ne. Sama ses s nimi nedávno potýkala a jejich zásluhou jsi teď nucena dlít v tomto těle, které tak nenávidíš. A slyšel jsem, že i Hordag je vážně raněn. Stejnou sekerou, která rozprášila mou družinu. Nemáš nám co vytýkat, Ašigo. Máme společné nepřátele a všem nám vydatně pustili žilou. Pokud máme být souzeni, pak si stejný trest zasloužíš i ty sama.“

Zalapala po dechu, zablýskala očima a rázně k němu přikročila. Kdokoli jiný by před tím, co číselo z jejího obličeje, polekaně ucouvl. Wulfhart se ani nezachvěl a jeho tvář zůstala netečná.

„Smělá slova – na někoho, kdo má čepel osudu na krku, Duryнку.“

„Neplýtvej hrozbami, míšenko. Nebojím se tě. Pokud sis toho náhodou nevšimla, už nemám co ztratit.“

Pohrdavě zafuněla, o krok ucouvla, pohlédla nejdříve na bojovníka, pak na někdejšího vládce Budče a nakonec pokývala hlavou na znamení, že dospěla k rozhodnutí.

„Tvrdíte, že jste zůstali věrní tomu, co začalo před několika dny útokem na Chrasten. Dobrá. Nepotřebuju kouzla, abych se přesvědčila o skutečné povaze vašich úmyslů. Dostanete příležitost prokázat, na čí straně doopravdy stojíte. Hned teď. Půjдете se mnou. Toktare?“

„Ano, Mocná?“

„Je vše připraveno?“

„Přesně podle tvých rozkazů.“
„Výborně. Je nejvyšší čas začít!“

~ ~ ~

Opevnění Budče bylo vlastně velice prosté. Jeho základ tvořil prastarý val, pocházející ještě z dob před příchodem Praotce. Kdysi to zřejmě byla hrdě stojící kamenná zeď, ale když na ostrožnu poprvé vkročili předkové dnešních kmenů, našli jen pás rozbořeného, zvětřalého, křovím zarostlého kamení. Neobtěžovali se s úpravami valu, nevyužili materiál z něj na postavení nové zděné hradby – prostě jen na hromadě kamenů vztyčili palisádu. Na severu a na západě ji opatřili věžemi, ochozy, žebříky a otvory pro lukostřelce. Tady, na jižním výběžku náhorní plošiny, kde přímo pod valem hustě zalesněné srázy prudce spadaly k potoku v údolí, to byla jen nevzhledná řada popraskaných, ztmavých, nestejně vysokých a na mnoha místech už i nerovně stojících zahrocených kůlů. Proto když podél vnitřního úpatí valu prošla pravidelně, byť nepříliš často se objevující dvoučlenná hlídka, světlo pochodně probleskovalo velkými mezerami v palisádě do temnoty venku.

Kdyby i tady, na zdánlivě nepřístupném úseku hradby, byl ochoz, strážci by z něj při troše štěstí mohli zahlédnout odraz neklidně plápolající louče v očích několika postav, krčících se v houští na okraji srázu.

Bivoj a jeho tři společnice ani nedutali a trpělivě vyčkali, dokud se světlo, kmitavě cezené palisádou, nevzdálí.

„Ještě pořád se z toho může vyklubat past a všichni budeme mít brzy střeva prošpikovaná zličským železem,“ sykla Vlasta. „Jestli Wulfhart nebo Velibor zradí, nebo jestli Ašiga pozná, že lžou...“

„Trpělivost, velekněžko,“ zazubil se na ni Bivoj. V ruce svíral oštěp, za opaskem měl zastrčenou Dobromyslu a na záda si pověsil štít. „Trpělivost, rozvahu a víru. Kde jsem to jen slyšel?“

„Že tě praštím?“

„Ať už ti dva zradí, nebo ne, stejně se vysmíváme Moreně,“ pokrčil Bivoj rameny. „Tak nebo tak, už by měli být v hradišti. Je čas.“

S těmi slovy mohutný Strošovec a tři výrazně štíhlejší stíny vyklouzli z temného houští a začali stoupat po valu k palisádě. Nespěchali. Našlapovali nadmíru opatrně, aby jim pod chodidly nezarachotil některý z volně navršených pravěkých kamenů. Povedlo se a k hradbě vylezli bez zbytečného hluku. Bivoj se opřel zády o kůly a spletl prsty na rukou. Mlada a Šárka se s pomocí provizorního stupátka vymrštily k vrcholku palisády a hbitě jako lasice se přehoupaly přes špičky kůlů.

„Jak přelezeš ty?“ zeptala se Vlasta, zatímco kladla chodidlo do jeho dlaní.

„Poradím si. Dělej.“

Položila ruce na jeho ramena. Na okamžik ztuhla. Ten vzájemný dotek měl tak blízko k objetí...

Bivoj opětoval její pohled. Upadla do rozpaků a rychle zvedla zrak k vrcholku palisády. Na opačné straně se ocitla dřív, než vladka rozpletl prsty.

Zrovna v tu chvíli houští na svahu pod palisádou zašustilo a ve tmě zablikalo několik párů rudých očí. Ze zubatých tlam se prodíralo dychtivé vrčení. Jazyky mlaskaly, jako by se už nemohly dočkat prvních loků krve.

„Zpátky,“ zasyčel Bivoj. „Zůstaňte v úkrytu. Čekejte na mé znamení!“

Jeden ze šotků vyskočil na balvan na úpatí valu. Zřejmě to byl vůdce – Bivoj je nedokázal rozlišit.

„Čekat,“ potvrdil, přestože drápy skřípající na kameni prozrazovaly, kolik sil ho stojí zkrotit divoké touhy. „Pak smrt! Pomsta!“

„Hlavně tíše, chlupáči. Nedejte o sobě vědět, dokud vás nepřivolám. Pak rozpoutejte zkázu. Tam uvnitř je spousta zlých lidí. Těch, co vládnou ostrým železem. Ostatním nesmíte ublížit. Jestli zraníte ženu či dítě, už žádné mléko s medem! Rozumíte?“

„Pomsta! Zlí lidé!“

„No jo, jasně.“ Bivoj ukázal lesu plnému rarachů záda. K něčemu byly skuliny v zanedbané palisádě přece jen dobré. Posloužily mu jako úchyty pro ruce a nohy. Šlo to hladce, přestože se kůly pod jeho váhou chvěly a varovně skřípaly. Když na vnitřní straně seskočil,

kameny pod jeho chodidly zarachotily. Syčivě zaklel a rychle seběhl z valu k zadní stěně dlouhého srubu, u něhož už se krčily rusalky.

Nějakou chvíli bez hnutí a v naprostém tichu vyčkávali, jestli někdo nepřijde pátrat po původu toho zvuku.

V hradišti však vládl klid. I halas z tábořiště v předhradí sem doléhal jako z nesmírné dálky. Vetřelci si vyměnili pohledy. Bivoj se zešíroka zazubil.

Byli uvnitř.

~ ~ ~

Ašigou vedený průvod se blížil k obětišti v jihovýchodním cípu hradiště. Bájná, velectěným Krokem vztyčená svatyně a věštírna, která se za časů největší slávy těšila vzácným darům a obětinám dokonce i od vládců cizích kmenů, stála ve stínu košatých dubů, javorů a lip. Samozřejmě to nebyl opravdový chrám – Čechové obětovali v otevřených svatyních. Vysokou doškovou střechu neunesly stěny, ale jen tucet silných, bohatě vyřezávaných dřevěných sloupů, mezi nimiž se ke středovému ohništi dalo projít z kterékoliv strany.

Mohutný krov chránil širokou kamennou plotnu. V jejím středu bylo vyhloubeno kruhové ohniště – kdysi sršící plamennou silou, naplňující jasnozřivými schopnostmi, teď černé, studené a slepé. Jako oko vypálené žhavým železem. Ašiga hned po příchodu do Budče zvažovala, že nechá svatyni zničit, že dřevěnou nadzemní část spálí a kamenný podklad dá rozbít na kousky. Avšak Hordag, tehdy ještě při vědomí, jí v tom zabránil. A tak se spokojila s uhašením ohně a vyvrácením modly nebeského kováře z otvoru v kameni. Svarogova moc tím byla zlomena. Síly, které svatyní protékaly, ať už pod povrchem či nad ním, teď poslouží k probuzení a posílení zliško-avarských božstev, především mocného Simurga. Stejně tak to udělal kapkan Varkul. Zlišké obětiště nasáklé prastarou magickou mocí zachoval – avšak vztyčil nad ním nové modly.

Wulfhart koutkem oka pohlédl na Velibora, který kráčel po jeho boku. I v mihotavém světle pochodní a ohňů šlehajících z bronzových kotlů na trojnožkách v rozích svatyně zřetelně viděl, jak

velekněz pobledl. Oči se mu rozšířily hrůzou a krok se stal nejistým a klopýtavým – Durynek měl v jednu chvíli dojem, že se Velibor v mdlobách skácí k zemi. Byl připraven ho včas zachytit. Žádné projevy slabosti si teď nemohli dovolit.

Posvátné sloupy po obvodu svatyně Zličané bezohledně osekali a odstranili z nich podobizny českých bohů. Zmrzačené modly teď byly ověšeny pomalovanými koňskými lebkami, lidskými kostmi a chocholy z vlasů zabitých nepřátel – často i s kůží uříznutou z temene hlavy. Svarogovu modlu v prohlubni u mrtvého ohniště nahradil sloup s vlčí lebkou na špičce, se závojem z havraního peří a náhrdelníkem z drápů a tesáků. Obětiště teď bylo zasvěceno Simurgovi.

To však pořád nebylo to nejhorší.

Venku před svatyní, krok od každého ze čtyř rohů stavení, byl do země vsazen obětní kůl. Na třech z nich už byla naražena rozčtvrcená těla. V záři plamenů se leskla čerstvá krev stékající po kůlech. Wulfhart vzhlédl a najednou měl pocit, jako by mu hrdlo sevřela obětní smyčka.

Z hrotů kůlů zíraly utáaté hlavy plavovlasých dívek.

Čtvrtý kůl na oběť prozatím čekal. Mohlo se zdát, že jí bude čtvrtá dívka, čekající u Simurgovy modly a střežená dvěma avarskými míšenci. Wulfhartovi však stačil jediný pohled na vysokou, štíhlou, zlatovlasou dívku, aby naplno pochopil Ašižinu zvrácenou touhu podobat se Libuši. Tohle totiž nepochybně mělo být její nové tělo. A to znamenalo, že dívka obětována nebude.

Ne.

Čtvrtý kůl byl nachystán pro Kazi.

„Mocní bohové...“ zaskučel Velibor tlumeně a Wulfhart postřehl vlhký lesk v jeho očích. Pokud si někdejší velekněz až do této chvíle odmítal připustit hrůzné následky svých činů, v tomto okamžiku už jej vina určitě drtila jako obrovský balvan.

Koneckonců, Wulfhart tu tíhu zřetelně cítil i na vlastních bedrech.

Širokou mezerou mezi sloupy část procesí vstoupila na obětiště. Wulfhart zachmuřeným pohledem ještě jednou spočítal přítomné. Kromě něj, Velibora a Ašigy se obřadu účastnilo sedm zličských

vладыků a desítka Toktarem vedených avarských míšenců. Další zhruba tucet významnějších družiníků zůstal stát venku, za sloupy. Většina z nich přišla v plné zbroji, se šavlemi a sekerami u pasů – válce holdující avarští bohové nezakazovali nosit na posvátná místa zbraně.

Skoro třicet mužů. To nebylo málo. Morena se syčivě chechtala v šumících korunách stromů nad svatyní.

„Přestaň skuhrat, děvko,“ prošla Ašiga kolem vyhaslého ohniště k vzlykající plavovlásce. „Tvá hlava neskončí na kůlu. Ty jsi vyvolená. Přinejmenším tvé tělo.“ Čarodějnice se ohlédla a pokynula Toktarovi. „Dejme se do toho.“

Věrný pobočník pozvedl nezvyklou sekeru s dvojitým ostřím. Byla odlita z bronzu a pečlivě vyleštěná, takže se tepanými znaky posetá hlavice leskla jako čiré zlato.

„Budu mít tu čest, Mocná?“

„Ne, Toktare. Už ses dostatečně zalíbil Simurgovi obětováním těch tří. Krev české kněžny, nejstarší z Krokových dcer, prolíje někdo jiný. Původně jsem se toho chtěla ujmout já sama, ale dostala jsem lepší nápad. Proč nespojit žertvu s důkazem oddanosti? Ať tu mrchu pošle k bohům on!“

Velibor sebou škubl, když zjistil, že Ašižin pohled, planoucí v Kazině tváři, propaluje právě jeho. Toktar podal sekeru rozechvělému veleknězi. Velibor na rituální zbraň vytřeštil oči. Z opuchlého nosu se mu prodíral těžký dech.

„Ale já...“ zablábolil.

„Chop se té širočiny, manželi,“ ušklíbla se na něj Ašiga škodolibě. „Tvůj nohsled,“ oťrela se pohledem o Wulfharta, „ti přísahal věrnost. Dobrá, to mi prozatím stačí – pokud dostanu důkaz tvé oddanosti. Hordagovi, našemu bohu, naší věci. Jakmile má duše opustí toto odporné tělo a Kazi se probere k plnému vědomí, obětuješ svou neteř Simurgovi.“

Velibor zíral na podávanou sekeru. Wulfhart stiskl zuby. *Bohové, ať to ten hlupák nepodělá! Vezmi si tu zbraň. Dělej, co po tobě žádají. Hraj to dál! Ve správnou chvíli obrátíš ostří proti nim!*

Velibor jako by zachytil proud Durynkových úpěnlivých myšlenek. Natáhl ruku a sevřel topor obětní sekery. Ašiga spokojeně pokývala hlavou, přestože oči měla pořád zúžené jako zmije.

„Dobrá. Tak tedy začneme.“ Otočila se k modle a rozpřáhla ruce. „Slyš hlas pokorné služebnice, veliký Simurgu!“

Zatímco vzývala své démonické božstvo, Wulfhart nenápadně, zpod nakrčeného obočí vrhal kolem pátravé pohledy. V neklidném světle ohňů se blýskala spousta ostrého železa. Skutečnost, že na obřadu nebyly zakázány zbraně, však měla i výhodu.

Za Durynkovým opaskem byla pořád zastrčena masivní širočina.

Jak obřad pokračoval a Ašiga se pozvolna dostávala do transu, Wulfhartovy prsty se po opasku pomaloučku přesouvaly k toporu zbraně.

A pak sebou avarská čarodějnice, zakletá v těle české vědmy, prudce škubla a z jejích rozpažených rukou náhle vyrostla stínová křídla. Obřad spěl k vyvrcholení. Wulfharta napadlo, co by se asi stalo, kdyby se Bivoj a ostatní neobjevili včas, a polil jej studený pot.

Přízračná vrána máchla perutěmi a plameny loučí i ohně v bronzových kotlích se zazmítaly. V divokém reji stínů si nikdo z přítomných nevšiml několika příkrčených postav, jež proběhly mezi kmeny obklopujícími svatyni a ztratily se ve stínu staletých stromů.

KAPITOLA PÁTÁ

Bronzová sekera

N „Nejvyšší čas,“ zašeptal Bivoj s pohledem upřeným ke svatyni. „To ano,“ přikývla Vlasta. „Už vyvolala stín vraního démona. Brzy uskuteční přenos duše.“ Strošovský vladyka pokynul Mladě. „Víš, co máš dělat. Pospěš si. Nezbývá moc času.“

Rusalka přikývla a pohlédla na Šárku. „Kdybychom se už nepotkaly...“ Rychle se k družce naklonila a vtiskla jí na rty dychtivý polibek.

„Děvana s tebou,“ špitla Šárka. Mlada jen kývla a příkrčeně se rozběhla mezi stromy k velekněžskému dvorci. Během několika úderů srdce zmizela ve tmě jako zaříkadlem zahnaný duch.

„Jdeme na to,“ zabručel Bivoj, sňal ze zad štít a vsunul levé předloktí do kožených úchyťů na vnitřní straně kruhu.

„Možná,“ zkrabatilo se Vlastino čelo, „bychom měli počkat, až to udělá.“

Pohlédl na ni. „Jak to myslíš?“

„Necháme Ašigu, ať přenese duši do nového těla. Proč Kazi unášet? Počkáme, až bude opět sama sebou. Alespoň pak nebude klást odpor. Snadněji ji dostaneme z hradiště.“

Bivoj se zachmuřil. „To je příliš riskantní. Jakmile Kasino vědomí získá vládu nad tělem, obětují ji...“

„Ne, pokud v pravou chvíli udeříme.“

„To by nemuselo vyjít. Co když ji podříznou dřív, než se k ní dostaneme? Dokud je Ašiga v ní, máme jistotu, že na ni nikdo nesáhne...“

„Jsou tam Wulfhart a Velibor. Ti Kazi ochrání.“

„Spoléháš na ně?“

„Kdyby nás chtěli zradit, už by to udělali. Víru, Běsobijce.“

Bivoj se zhluboka nadechl. Na dlouhé dumání neměli čas. Přikývl. „Musíme to ale provést zatraceně rychle.“

„Předtím ses snad chtěl loudat?“ vycenila Vlasta zuby.

Opětoval vlčí úsměv. „Připravte se. Jak tak koukám na ten přízrak, už to dlouho nepotrvá.“

„Ne, nepotrvá.“ Rusalky vytáhly z toulců šípy. „Duše té čubky se už odpoutává od Kazina těla.“

Čarodějčino zaklínání se změnilo v nesrozumitelné přerývané výkřiky. Divoce máchající perutě obrovské přízračné vrány vyletovaly mezi sloupy až ven ze svatyně. Stínový zobák zběsile klopal do plavovlasé dívky. Ta ještě před chvílí křičela a žadonila o slitování, ale pak najednou zmlkla, hlava se jí zvrátila a kolena změkla. Dva družiníci ji však uchopili v podpaží a nedovolili bezvědomé dívce sesunout se k zemi. Ohně se svíjely, stíny šílely. Účastníci obřadu ve svatyni i kolem ní neklidně přešlapovali.

„Ted“,“ zavrčel Bivoj sám pro sebe a vytáhl ze zánadří malý hliněný předmět s několika dírkami. Přiložil si jej k ústům a rázně se nadechl.

„Počkej“,“ sáhla mu Vlasta na zápěstí.

„Co je?“ vydechl podrážděně. „Už je nejvyšší...“

„Něco se děje. Něco...“ Nedořekla.

„Cože? Co cítíš?“

„Něco, s čím jsme nepočítali. Podívej!“

Pohlédl naznačeným směrem. Vlasta ukazovala na muže stojící vně zastřešeného obětiště. Ti si teď vyměňovali spiklenecké pohledy a pomalu obnažovali zbraně. Pak se společně pohnuli ke sloupům ohraničujícím svatyni.

Bivojovi unikla mezi zuby hrubá kletba.

~ ~ ~

Přízračná vrána naposledy máchla perutěmi a pak se znenadání rozpadla na rychle se rozplývající cáry stínů.

Plavovlasá dívka, až do této chvíle ochable visící v rukou dvou družiníků, náhle zvedla hlavu, křečovitě se nadechla, chraplavě vykřikla a zazmítala se. Muži na to byli připraveni a drželi ji pevně, dokud škubání těla neustalo. Dívka zamrkala a postavila se na pořad mírně rozechvělé nohy. Wulfhart jí zkoumavě pohlédl do očí.

A uviděl v nich Ašižin zlomyslný triumf.

„Chopte se jí!“ zavrčela čarodějnice ústy nové hostitelky, vyškubla se mužům a ukázala na Kazi. Ta naopak zavravorala a klesla na kolena u vyhaslého ohniště.

„Velibore, vykonej oběť!“ štěkla Ašiga.

Velekněz zmateně pohlédl na sekeru ve svých dlaních, jako by nechápal, odkud se tam vzala.

„Udělej to! Hned!“

Velibor loupł očima po Wulfhartovi. Ašiga to postřehla, pohlédla nejdříve na jednoho, pak na druhého, a potom její nový obličej najednou naplnilo poznání.

„Zrada!“ zaječela z plných plic „Ty dva zabijte taky!“

Wulfhartovy prsty putující po opasku mezitím dospěly až k širočině. Stačil jediný bleskurychlý pohyb, aby zbraň vyskočila do napětím sršícího ovzduší a zablýskala ostrím ve světle ohňů. Velibor, v obličejí směs strachu a zoufalého odhodlání, se rovněž rozmáchl obětní sekerou. Ne však proti Kazi, ale proti okolostojícím Zličanům.

Sílící vřavu však nečekaně přehlušil záštiplný hlas.

„Toto je naše chvíle, bratři! Do zbraně!“

Zličští vладыkové očividně čekali právě na tento povel; jako jeden muž se chopili seker a mečů a zaujali bojové pozice. Mezi sloupy

rázně vkročili na obětiště jejich družiníci, rovněž připravení k boji. Wulfhart se rozhlédl a překvapeně zvedl obočí. Nenávistné pohledy Zličanů totiž neprobodávaly jeho a Velibora, ale Ašigu a míšence.

„Co to má znamenat?“ zavřískla čarodějnice.

„Tvůj konec, děvko,“ štěkl jediný z polovičních Avarů, který zůstal stát na straně zličských vladyků.

„Almate,“ procedil Toktar skrz zuby. „Ty zrádná kryso!“

„Zrada? Kdepak. Jen zákon smečky. Nevyhnutelná volba.“

„O čem to blábolíš?“

„O tom, že Hordag je napůl mrtvola. Mrzák. Už z něj nikdy nebude pravý bojovník a vůdce. A ty bratra nenahradíš, čarodějnice!“ Almat obviňujícím gestem namířil na Ašigu svou šavli. „Tvých rozkazů už máme plné zuby. Hraješ si na vlčici, ale ve skutečnosti jsi jen obyčejná ovce. A ovce nemůže velet smečce!“

Vladykové a jejich družiníci souhlasně zahučeli a zalomozili zbraněmi. Avarští míšenci bleskurychle zaštitili vládkyni vlastními těly a pozvedli proti vzbouřencům zakřivené čepele. Wulfhart a Velibor, kteří se najednou ocitli mezi dvěma tábory, pohlédli jeden na druhého a začali se pomalu sunout ke sloupům.

„Vy všichni,“ přelétla Ašiga pohledem obličejů spiklenců, „budete obětováni Simurgovi. Teď hned!“

S tím výkřikem rozpráhla ruce a světlo ve svatyni opět zastřel temný stín. Přízračná vrána mávla křídly. Zličané v první chvíli polekaně ucouvli, ale když Almat odhodlaně vykřikl a vykročil proti míšencům, následovali jej. Toktar vyzývavě švihl šavlí. Almata nikdy neměl rád. Téměř jej potěšilo, že má důvod zkřížit s ním čepel.

Stihl však udělat jediný krok.

Do uší se jim zařízl pronikavý pískot.

Všichni muži ve svatyni, jak Zličané, tak míšenci, ztuhli a zaskočeně se ohlédlí po zdroji neobvyklého zvuku. Namísto něj je však do očí praštilo něco jiného.

„U všech bohů!“ zvolal Toktar.

Všichni zírali mezi sloupy k velekněžskému dvorci. Stromořadím u svatyně probleskovala záře plamenů. A rychle sílila.

„Co je to?“ hlesl jeden z Ašizinyých družiníků.

Nocí se neslo troubení poplašných rohů. S jejich hlasem se však mísil i další zvuk – mnohohlasé vyděšené ržání.

„Požár ve stájích,“ odvětil Toktar a obrátil zrak zpátky k Almatovi. Oči se mu nenávistně zúžily. „To je vaše práce, ničemové!“

„Není,“ odsekla místo Almata Ašiga. Na rozdíl od naježených mužů se nedívala k hořícímu dvorci, ale do temných hlubin háje za svatyní. „To jsou...“

Ušní bubínky jim opět rozechvělo pronikavé pískání. Ašiga sebou škubla a sprostě zaklela. Robustní postavu, která se znenadání vyřítila z temnoty mezi stromy a osamoceně se rozběhla ke svatyni plné ozbrojených mužů, poznala okamžitě.

„Čechové!“ zaječela.

Bivoj vyplivl píšťalku, v běhu se rozmáchl a vši silou mrštíł oštěpem. Jednomu ze Zličanů stojícímu mezi sloupy nepomohl ani pancíř z kůže pobité bronzovými destičkami. Oštěp jej proklál skrz naskrz a shodil ho na kamennou plotnu mezi znepřátelenými skupinami. Ve stejné chvíli z černoty mezi okolními stromy přiletěly dva šípy. Další dva muži se skáceli.

„Zabte je!“ zaječel Almat do zaraženého ticha a švihl šavlí. „Zabte je všechny!“

Zličané popadli dech, bojovně zařvali a vrhli se na míšence. Dlouho dušená nenávist vůči samozvaným cizáckým vládcům vytryskla mocným proudem. Dva tábory se drtivě srazily.

Ašiga však stála k bitvě ve svatyni zády a očima propalovala blížícího se Bivoje. Právě se nadechla a pozvedla ruce, aby vrhla útočné kouzlo, když ji zezadu proklál hrot téměř hmotné nenávisti. Zároveň k ní přiskočil Toktar a vykřikl:

„Pozor, Mocná!“

Poznala, čím mysl je zdrojem tak silné záště, ještě než se bleskurychle otočila a švihla po novém útočnickovi pohledem.

Wulfhart třímál sekeru obouruč, bušil jí napravo nalevo a prosekával se šíleným zmatkem k čarodějnici. Obličej měl doslova znetvořený vražedným odhodláním.

„Pse!“ vyprskla a máchla proti němu rukou. Stínové křídlo udeřilo Duryňka do očí. Zuřivě zaklel a jeho běh se změnil v

klopýtavé vrávorání. Toktar toho pohotově využil a jeho šavle zasvištěla vzduchem. Wulfhart ji odrazil jen zázrakem. Bývalý a nyníjší první pobočník se do sebe tvrdě pustili. Železo řinčelo, jiskry létaly.

Bivoj zařval, vrátil se mezi sloupy a jeho sekera zařinčela na pancíři družiníka, který pohotově skočil mezi Strošovce a Ašigu. Míšenci se ocitli mezi dvěma ohni. Z jedné strany na ně tlačil Almat a Zličané, z druhé běsnící strošovský vladyka a dosud neviditelní střelci. Mezerami mezi sloupy do houfu u Simurgovy modly neúnavně dopadaly šípy. Žádný z nich neminul. Zraňovaly i zabíjely.

Ve svatyni přšel horký rudý déšť.

Wulfhart, přitlačený zády k jednomu ze sloupů, sebral všechnu sílu a s hlubokým hrdelním zavrčením od sebe odstrčil dorážejícího Toktara. Míšelec zakopl o jednoho z raněných, po zemi se plazících Zličanů a zapotácel se. Durynek strhl ze sloupu počmáranou koňskou lebku a mrštil ji po soupeři. Toktar se ve spršce kostěných úlomků zřítíl k patě Simurgovy modly. Durynek si však nestihl vydechnout. Okamžitě se na něj vrhli dva Zličané.

„Toktare!“ štěkla Ašiga na zvedajícího se pobočníka a rázně, výmluvně ukázala na Kazi, kterou proud bojujících mužů srazil do popela v ohništi. Tam kašlavě lapala po dechu a marně se snažila vzpamatovat.

Pobočník přikývl, rozpáral jednoho z věrolomných vladyků, který mu stál v cestě, a přiskočil k prohlubni. Kazi k němu zvedla mírně zakalený, zmatený, nechápavý pohled. Toktar neváhal a rozmáchl se šavlí.

„Ne!“ zařval Bivoj s očima vytřeštěnými na vysoko pozvednutou, po krvi lačnické čepel. Ponořil se do tlačence jako kamenná lavina do mlází, ale urputně se bránící míšenci jeho postup zpomalili.

Nemohl to stihnout.

Toktarova šavle sykla vzduchem.

„Kaziiiiiii!“

~ ~ ~

Zakřivená čepel se však nezakousla do Kazina temene. Odštípla jen kus topůrka pohotově nastavené sekery.

Sekery s dvoubřitou bronzovou hlavicí.

Toktar překvapeně pohlédl na Velibora, který se znenadání objevil těsně u něj. Velekněz na něj vycenil zuby. Obětní sekera se prudce zvedla, málem vrazila šavli jejímu vlastnímu majiteli do obličeje a přinutila ho couvnout.

„Bojuješ se ženskými?“ zachechtal se někdo vztekle. Toktar odtrhl pohled od Velibora. Ze strany se na něj vrhl Almat. Ašižin pobočník odrazil výpad jeho šavle v poslední chvíli.

Dobromysla mezitím řádila jako sekera samotného Peruna. Udeřila jednou, podruhé, potřetí. Sloup s vlčí lebkou zacákal mohutný gejzír napůl avarské krve. Bivoj se konečně prodral hlučícím davem, nacvičeným pohybem si hodil na záda štít a sklouzl do jámy k Veliborovi. Velekněz pomáhal Kazi vstát. Bivoj mu pohlédl do obličeje. Na nějaké děkovné výlevy však nebyl čas. Strošovec zvedl vědmu do náručí lehce jako dítě a sápal se ven z prohlubně.

„Zastavte je!“ vibroval pod střechou svatyně Ašižin vřiskot. Přízračná vrána sebou házela uprostřed zbraněmi řinčící masy a zběsile bušila křídly do zličských útočníků. Brala jim sílu, oslepovala je a měnila je tak ve snadnější kořist pro šavle zbylých míšenců. Síly se vyrovnaly.

Bivoj s Kazi v náručí právě vykročil z ohniště, když vlevo koutkem oka zachytil rychlý pohyb a záblesk vycíděného železa. Stiskl zuby. Se svým břemenem neměl šanci výpad odvrátit. Myslí mu prolétlo, že zahyne spolu se svou milovanou...

V tom okamžiku se však v mihotavém světle plamenů zablesklo jiné ostří. Křuply kosti, vytryskla krev. Zličský útočník překvapeně poučil bulvy ještě dlouho poté, co jeho hlava vyletěla mezi sloupy ze svatyně a bouchla do země pod jedním z obětních kůlů. Neméně užasle vytřeštil Bivoj oči na svého zachránce.

„Neměli bychom odsud konečně vypadnout?“ zazubil se na něj Wulfhart.

„Ano,“ zachechtal se Bivoj a hodil si bezvládnou Kazi přes rameno jako pytel zrní. „Pryč odsud! Velibore!“ ohlédl se po veleknězi. „Mizíme!“

Velibor právě vyškubl obětní sekeru z jednoho klečícího Zličana a kopancem jej srazil k zemi. Avšak i on utrpěl v krátkém souboji zranění a vydatně krvácel z hlubokého šrámu na hrudi. Přesto zamířil za podivnými spojenci.

Vyběhli ze svatyně. Jeden z mužů za nimi vyrazil s ráznou výzvou na rtech, ale umlčel jej šíp, příleťnuvší ze tmy mezi stromy. Vlasta a Šárka nedovolily drnčícím tětívám ztichnout ani na okamžik; vyluzovaly na nich smrtící melodii.

„Jdeme!“ zakřičel na ně Bivoj.

Náhle háj zahučel hlasy. Uprchlíci se zaskočeně ohlédlí. A pochopili, že trik s požárem na odpoutání pozornosti nevyšel. Mezi stromy se ke svatyni valila masa po zuby ozbrojených mužů. Do země u Bivojových nohou se zabodl oštěp. Vzduchem sykly zličské šípy.

Ve stejném okamžiku ale temnota za svatyní ožila zrůdným hemživým pohybem. Zaznělo vzteklé, nelidské vyty, zakusující se až do morku kostí.

„Zlí lidé!“ zaskřehotala zakrslá černá postava, která jako by se zhmotnila přímo z noční tmy.

Za ní, mezi kmeny, zaplanuly celé roje rudých běsích očí.

„Ano, zlí lidé!“ vykřikl Bivoj a švihl Dobromyslou proti posílám přibíhajícím od dvorce. „Tam je vaše pomsta! Smrt! Zabíjejte!“

Šotky nebylo třeba povzbuzovat. Záplava chlupatých těl, nedočkavých drápů a cvakajících tesáků se s příšerným řevem vyvalila z temného háje a vrhla se na překvapené, oči třesící Zličany. Muži s křikem padali pod nápořem skákajících, divoce kousajících potvor. Jeden proud rarachů se oddělil od hlavní smečky a hrnul se ke svatyni. Tam ale skřeti nepochodili. Pokoušeli se proskočit mezerami mezi obvodovými sloupy, avšak naráželi do jakési neviditelné stěny a s bolestným skučením padali zpátky. Obětiště chránila kouzla.

Bivoj a ostatní uprchlíci to už však neviděli. Rozběhli se mezi stromy. Brzy je obklopilo přitímí, kterým jen tu a tam probleskovala vzdálená záře požáru.

Běželi podél valu a palisády na jihovýchod, k okraji srázu. Zanedlouho se dostali k místu, kde Bivoj a rusalky přelezli hradbu. Rychle se vydrápali po valu k nerovně stojícím kůlům.

„Hradba je tu slabá,“ houkl Bivoj. „Duryнку?!“

Wulfhart nepotřeboval zdlouhavé vysvětlování. Natočil se k palisádě ramenem a udeřil do ní vši svou silou a váhou. Tři kůly zaskřípaly a vyvrátily se, jeden dokonce spadl úplně. Právě tehdy se povyk, který během uplynulých okamžiků za jejich zády postupně slábl, znovu začal přibližovat. Nebylo pochyb o tom, že někteří Zličané se se šotky vypořádali a vyrazili za uprchlíky.

„Dělej!“ štěkl Bivoj na Durynka. „Rychle!“

Wulfhart opět vrazil ramenem do kůlů, pak do nich párkrát třískl sekerou, a když poklesly, několika kopnutími a dupnutími je poslal k zemi. Rusalky se hbitě prosmýkly mezerou hned za Durynkem.

„Kde je Mlada?“ zeptal se Velibor udýchaně.

Bivoj se ohlédl. Velekněz byl zpocený a uřícený jako po několikánásobně delším běhu. Levou dlaň si tiskl k dlouhé sečné ráně na prsou. Nepřátelská čepel sice sklouzla po žebrech, ale skrz prsty mu přesto mocným proudem crčela krev.

„Kde je... má dcera?“ dodal a obrátil se čelem k hradišti.

„Bud' je mrtvá, nebo si nějak poradí. Tady a teď pro ni nemůžeš nic udělat. Pospěš!“

„Ne. Běžte. Já tu na ni počkám...“

„Dočkáš se jediné Zličanů!“ naléhal Bivoj. „Copak je neslyšíš? Za chvíli jsou tady!“

„Zůstanu. Zmiz odsud, Běsobijce! Zachraň kněžny!“

Strošovský vladyka zaklel. Na dohadování nebyl čas. Otočil se a proklouzl mezerou v palisádě.

„A Velibor?“ zeptal se Wulfhart, stojící na jednom z balvanů na vnějším úbočí valu.

„Zůstává. Doufám, že tě nenapadne něco podobně hloupého!“

Durynk obrátil pohled k průlomu v hradbě.

„Kdysi jsem přísahal věrnost budečským vládcům...“

„Tím on už několik dní není!“ zavolal na něj Bivoj z úpatí valu.
„Nic mu nedlužíš! Poběž! Na tohle nemáme čas!“

Jenomže Wulfhart uchopil sekeru obouruč a vykročil zpátky k palisádě.

„Blázne!“ křikl Bivoj, otočil se a s Kazi v náruči se ponořil do porostu na strmině.

„A ti dva?“ zeptala se Vlasta, čekající ve tmě.

„Prý počkají na Mladu. Nedokázal jsem jim v tom... Šárko? Počkej, Šárko, kam to... Ztraceně!“

~ ~ ~

„Veleknězi!“ zakřičel Wulfhart.

Velibor mezitím sestoupil z valu, na jeho úpatí zaujal bojový postoj s obětní sekerou třímanou obouruč a upřeně se díval vstříc přibíhajícím Zličanům. Nic jiného nevnímal, na volání bývalého pobočníka nereagoval. Durynk zaklel a vyrazil k němu.

Pronásledovatelů bylo sedm. Vrhli se na velekněze jako psi na ušťvaného srnce. Stihl zasadit tři rány. Jednomu Zličanovi bronzová sekera otevřela lebku, druhého ošklivě ranila na stehně. Pak Velibor chraplavě vykřikl a klesl pod úderý kousavých ostří nejdříve na kolena a pak na bok.

„Svině!“ houkl Wulfhart a z balvanu na úpatí valu skočil mezi Zličany.

Zatímco rozdával drtivé úderý, napadlo jej, že nakonec možná přece jen zahyne po boku muže, jehož kdysi slíbil chránit až do posledního dechu. Ta myšlenka mu vyhnala z hrdla trpký smích. Jednomu Zličanovi rozštípl klíční kost a seshora otevřel hrudní koš. Ostatní čtyři couvli, ale rozhodně boj nevzdali. Rozestoupili se kolem nepřítelně se chechtajícího Durynka a pozvedli zbraně k poslednímu výpadu.

Tmou zabzučel šíp. Jeden ze Zličanů zachroptěl a bezvládně se skácel. Střela mu proklála hrdlo. Hrdlořezové se polekaně ohlédlí. Mezi nedalekými chýšemi se objevila štíhlá postava s lukem v dlani. Tětiva zadrnčela podruhé. Další Zličan se s vlhkým zakašláním zřítíl na záda.

Třetí střela nečekaně přiletěla z opačné strany, od mezery v palisádě. Zasáhla jednoho z mužů těsně pod lícní kost, vyrazila mu několik zubů a rázně jej poslala k zemi. Wulfhart s neutichajícím zlostným smíchem udeřil na zbylé dva Zličany. Jednomu rozdrtil sekerou rameno. Poslední muž se obrátil na útěk, ale po několika krocích jím ve stejném okamžiku šhubly dva šípy přilétající z opačných směrů.

Muž s raněným ramenem skučel a pokoušel se odplazit. Jeho snahu zhatila Wulfhartova širočina, která se mu zakousla do zátylku.

„V poslední chvíli, rusalko,“ přivítal Durynk Mladu.

„Naopak,“ sklonila pohled k umírajícímu Veliborovi. „Přišla jsem pozdě.“

„On... Vrátil se kvůli tobě.“

Neměli moc času, ale přesto si Mlada na okamžik dřepla k chroptícímu veleknězi. Ještě žil a vnímal. Poznal ji, vycenil v nesmírně unaveném úsměvu zakrvavené zuby a natáhl rozechvělou ruku, zjevně ve snaze naposledy se jí dotknout. V tom okamžiku ale tělem šhubla smrtelná křeč a ruka pokoušející se o poslední pohazení bezvládně klesla.

„Jdeme,“ zabručel Wulfhart. „Slyším přibíhat další. A těchhle je mnohem víc.“

Mlada se beze slova vztyčila a přikývla. Bok po boku vyrazili po valu k palisádě. Objeť se Šárkou, která s lukem v ruce čekala u průlomu, bylo silné, ale krátké. Všichni tři se mlčky prosmýkli mezerou, seběhli po valu a vzápětí už klopýtali lesem po srázu do údolí.

~ ~ ~

„Kazi!“ neovládla se Libuše, přiskočila k sestře a objala ji tak vroucně, jako by se ji pokoušela vytrhnout z Bivojova náručí.

„Sestřičko...“ vysoukala ze sebe Kazi, pozvolna přicházející k sobě.

„Bohové ať jsou velebeni!“ skrápěla ji Libuše radostnými slzami. „Za tohle budeme konat oběti tři dny a tři noci!“

„To je trochu předčasné,“ zchladil její nadšení Bivoj a zamířil ke koním. „Ještě nejsme v bezpečí. Mlada splnila úkol, podpálila stáje a vyplašila jim koně, ale to je zdrží jen na chvíličku. Jedeme odsud! Honem!“

„A ostatní?“ ohlédla se Libuše k lesu na úbočí, když zjistila, že Vlasta je prozatím poslední.

„Není čas,“ zabručel Bivoj. Bez větší námahy vysadil Kazi do sedla, zasunul chodidlo do třmenu a nasedl za ni.

„Ne, počkej!“ zvolala Libuše. „Slyším je!“

„To by mohli být Zličané,“ ucedila Vlasta a sáhla po jednom z posledních dvou šípů ve svém toulci. Jakmile se však z houští vypotácely tři postavy, sklonila luk a zasmála se.

„Mlado! Šárko! Děvana je laskavá...“

„Valí se za námi,“ houkl Wulfhart zadýchaně. „Rychle pryč!“

„A Velibor?“ zeptala se Libuše.

„Možná žil špatný život,“ pohlédl na ni Durynk, „ale nakonec zvolil dobrou smrt.“

„Stejně máme málo koní,“ zabručel Bivoj. „S dvojími břemeny dlouho cválat nevydrží.“

„Vydrží,“ namítla Vlasta, ze sedla klisny natáhla ruku k Libuši a pomohla jí vyhoupnout se za sebe. „I když je to možná bude stát život,“ dodala, sklonila se k šíji zvířete a něco zašeptala. Bivoj pochopil. Rusalčí kouzlo zabrání koním vnímat únavu a přinutí je pádit stále stejným tempem.

I Šárka a Mlada nasedly na jednoho koně a otěže Šárčiny klisny hodily Wulfhartovi.

„Kam?“ zeptal se Bivoj. „Kam pojedeme?“

„Zpátky na západ nemůžeme,“ ohlédla se Libuše k vyvýšené šíji, která spojovala hradiště s náhorní plošinou na západě. Na jejím vrcholku se už rojila drobná světélka – pravděpodobně pochodně v rukou jezdců. „Už se to tam hemží těmi psy...“

„Takže na východ,“ rozhodl Bivoj a kopl koně do slabin.

Bez zbytečných řečí jej následovali. Kopyta rozstříkla vodu v potoce a pak zaduněla na široké, dobře vyšlapané cestě.

Ta se vinula od Budče do povodí Divoké, k velkému ohybu posvátné řeky.

K Levému Hradci.

KAPITOLA ŠESTÁ

Útočiště

B „Bratře!“ zavyla Ašiga drásavě, když spatřila, že požár už přeskočil ze stájí na sýpku a z ní na hlavní budovu dvorce. Vrstva slámy na střeše už byla z poloviny v plamenech a z oken a dveří srubu se valil hustý kouř.

Čarodějnice letěla na křídlech přízračné vrány. Na posledním úseku se už nohama vůbec nedotýkala země. Toktara a několik dalších družiníků, míšenců i Zličanů, nechala daleko za sebou. Vletěla na nádvoří jako velký rozevlátý přízrak, seskočila na zápraží, zhluboka se nadechla a odvážně vběhla dovnitř. Okamžitě zaslechla kašel. Kouzly posíleným zrakem rozřízla dýmovou clonu a na podlaze u středového ohniště zahlédla nahé tělo. Plazilo se vrstvou jakž takž čistého vzduchu těsně u země a snažilo se dostat ke dveřím.

„Hordagu!“

Přeběhla k němu, popadla ho v podpaží, s nečekanou silou jej nadzvedla a vlekla ke dveřím. Ve zdravé ruce svíral masivní meč – křečovitě, tvrdošíjně, stisk prstů na jílcí nepolevil ani na okamžik.

Přetáhla ho přes práh. Tam se kapkana chopily ruce právě přiběhnuvších družiníků. Odesly knížete do bezpečí a opatrně jej složily na zem. Hordag pořád drásavě kašlal a sípavě lapal po dechu. Tetování Simurga na jeho břiše a prsou se vlnilo jako živé. Nějakou chvíli trvalo, než se jakž takž vzpamatoval. Rozhlédl se po mužích kolem. Všiml si, že jsou zadýchaní, zpocení a potřísnění krví. Někteří nesli stopy po ostrém železe, jiní měli šrámy jako od zubů a drápů. Nakonec obrátil pohled ke své zachránkyni. Při pohledu na štíhlou, vysokou dívku s plavými vlasy padajícími až po vosí pas nakřčil obočí.

„To jsem já, bratře,“ naklonila se k němu. „A mám zpátky čarodějnou sílu...“

„Obětovala jsi... tu čubku?“

„Ne,“ potemněl Ašižin bledý obličej. „Zachránili ji. Znenadání na nás zaútočili...“

„Kdo?“

„Všichni. Čechové, jejich démoni, vzbouřenci...“

„Vzbouřenci?“ zpozorněl.

„Budeš teď muset ukázat svou sílu, bratře,“ změnil se Ašižin hlas v naléhavý šepot. „Všichni musí vidět, že jsi pořád při smyslech a že pevně vládneš svému meči.“

Zkřivil rty a pohlédl na Toktara.

„Pomoz mi vstát,“ nařídil už zřetelně jasnějším hlasem.

Pobočník jej zvedl na nohy. Byť nahý a s ovázaným pahýlem místo levé ruky, vypadal zličský vládce pořád impozantně. Rozhlédl se po nádvoří plném zmatených pokusů o hašení požáru a zalévaném sálavým horkem čím dál divočejších plamenů. „Tak,“ zastavil se pohledem na sestře, „koho mám zabít?“

Ašiga se ošklivě ušklíbla. „Bude jich víc. Já ti je ukážu. Teď, když můžu naplno probudit svá kouzla, odhalím zradu v každé mysli. Ale tenhle,“ ukázala někam stranou, „jim velel. Celý podlý plán se zrodil v jeho červivém mozku.“

Družiníci přivlekli před Hordaga potlučeného, posekaného, zkrvaveného muže.

„Almate,“ zachmuřil se kníže. „Za mlada jsme byli jako bratři...“

„Odpusť, kapkane,“ zahuhlal zrádce. Někdo jeho chrup proměnil v politováníhodné trosky. „Vypadalo to, že už nikdy nevstaneš z lůžka a neuzvedneš meč. A ta cizí čubka, která o sobě prohlašovala, že je tvou převtělenou sestrou...“

Hordag se pohnul nečekaně rychle. Syknutí čepele přešlo v páravý zvuk. Kapkan vložil do seknutí téměř všechnu sílu, takže se zapotácel a Toktar ho musel rychle podepřít, aby se neskácel na dvůr.

Almat zařval a popadl se za břicho, ale rána se otevřela jako velká krvavá ústa a vyplivla chuchvalec střev. Zrádce klesl na kolena. Vnitřnosti mlaskly na udusanou hlínu.

Hordag získal rovnováhu, pokynul Toktarovi, že jej může pustit, podal mu meč a sklonil se k Almatovi.

„To bylo za to, že jsi mou sestru nazval čubkou,“ zavrčel mu do obličeje, do vytřeštěných očí a otevřených, po dechu lapajících úst. „A tohle,“ natáhl zdravou ruku a sevřel v prstech jednu smyčku vyhrzlých střev, „je za tvou zradu.“

Rázně pokynul družiníkům. Pochopili, co chce udělat, a pevně uchopili Almatovu hlavu.

Nato mu Hordag surově vrazil slizký chomáč mezi polámané zuby.

„Když zradíš bratra, je to, jako když si nasereš do vlastní huby. Chuť zrady je tedy stejná jako chuť hoven. Řekni, cítíš na jazyku nějaký rozdíl?!“

Almat samozřejmě neodpověděl, jen přidušeně skučel, huhlal a dávil se. Družiníci, přestože sami zbledli hrůzou a znechuceně zkrivili ústa, jej drželi pevně a nepustili, dokud Hordag nepřestal cpát zrádci vnitřnosti do úst, nevztyčil se a nenatáhl ruku k Toktarovi. Pobočník mu vrátil meč. Muži rychle ustoupili. Funicí Almat pozvedl ke kapkanovi usazený, bolestí a hanbou zkalený pohled.

Pak jeho tmavými panenkami prolétl odraz plamenného záblesku na bleskově dopadající čepeli.

Gejzír krve z pahýlu hrdla zacákal všechny kolem, nejvíce Hordaga. Almatova hlava se skutálela na dvůr.

Nikdo ani nehlesl. Dokonce i Ašigu ten ukrutný výjev uvrhl do bezdechého mlčení.

„A teď,“ obrátil se k ní Hordag, „co jsi to říkala, sestro? Slyšel jsem dobře? Čechové?“

Přikývla. „Ti samí, s nimiž jsme se potýkali už předtím. Libuše, Kazi, ten kolohnát ze Strošovic... A někteří další. Povolali si na pomoc jakési lidožravé demony. Ubránili jsme se těm skřetům jen s vypětím všech sil. A to není všechno. Přidali se k nim i Wulfhart a Velibor...“

„Bivoj. Kazi. Libuše.“ Z Hordagových úst to znělo jako tři odplivnutí. „Nechápu, jak je možné, že ty dotěrné hnidy, ta špína za našimi nehty, ta smrtelná havěť...“ chraplavě se nadechl, „je pořád ještě naživu. Už mám po krk toho, jak nám neustále kříží plány. Chci s nimi skoncovat. Nadobro. Ašigo? Ujmeš se toho.“

„Už za nimi vyrazila dvacítká jezdců...“

„To nestačí. Chci, abys jela ty osobně. Na nikoho jiného se nemůžu spolehnout. Tvrdíš, že máš zpátky kouzelnou moc. Dobrá. Využij ji. Soustřeď svou sílu výhradně na jejich zničení. Víme už, kam mají namířeno?“

„Na východ, k Vltavě. Pokud neodbočí, zítra dojedou do Levého Hradce.“

„To se nesmí stát. Vezmi si dostatek mužů a jed'te za nimi. Jed'te tryskem.“

„Bratře, hradiště je prolezlé zrádci. A ty ještě nejsi úplně zdravý. Měla bych tady...“

„Zvládnou to,“ zavrčel a jeho vlčí výraz, Simurgův stín vystrkující přízračný čenich z jeho obličeje, utvrdil Ašigu v tom, že bude lepší mu neodporovat. „Přišel jsem pouze o ruku, ne o vladařskou moc a sílu pozvednout meč. Syn vrány a vlka ve mně pořád žije. Jed', sestro. Na nic nečekej. Je potřeba s tou českou chamradí zamést jednou provždy.“

Zhluboka se nadechla a obrátila pohled k družiníkům.

„Toktare?“

„Ano, Mocná?“

„Vyber dva tucty spolehlivých mužů. Osedlejte nejrychlejší koně. Nechci slyšet, že je odehnal požár!“

„Rozumím, paní.“ Družiník se otočil na patě a spěchal přes dvůr, metaje na všechny strany ostré rozkazy.

„Dobrá,“ zabručel Hordag. Opíral se o meč a Almatova krev mu stékala po tetovaném těle. „Teď chci slyšet jména účastníků spiknutí. A taky všech, kteří o zradě věděli a neudělali nic, aby jí zabránili. Ať si všichni do jednoho začnou strouhat špičaté kůly!“

Střecha velekněžského srubu se probořila a do paloty uvnitř se s rachotem sesypala smršť prohořelých trámů a hořící slámy. Ničivé plameny se odrazily v Hordagových temných očích a ti, kdo ten zlověstný záblesk postřehli, definitivně pochopili, že považovat vojevůdce za vyřízeného mrzáka bylo opravdu předčasné.

~ ~ ~

Když Ašiga krátce před půlnocí vyjela z Budče – s Toktarem po boku a dvěma tucty po zuby ozbrojených bojovníků za zády – v její duši, mysli a srdci běsnila bouře.

Nebylo to tím, že by snad sváděla vnitřní bitvu o nadvládu nad novým tělem. Ta už byla dávno vybojovaná. Duši dívky – slabounkou, nepříliš bystrou a beze špetky kouzelné moci – pohltila okamžitě, během několika úderů srdce. Vstřebala ji, jako když rozlehlý noční hvozd spolkne stín drobného, vyplašeného zvířátka. Už když svou novou plavovlasou hlavu zvedla poprvé, tam ve svatyni, krátce před útokem, po původním vědomí ve štíhlém těle nezůstala ani stopa, ani nepatrná ozvěna pocitů či vzpomínek.

Smršť v jejím nitru vyvolalo něco jiného.

Na jednu stranu se radovala, že Hordag opět povstal, ukázal svou sílu a rázně umlčel vzdorné reptání, šířící se zličským vojskem. Zároveň si ale přála, aby něco bylo jinak.

Tohle všechno dělala kvůli němu. Jistě, byl v tom i díl touhy po moci a snahy pomstít se českým psům, ale především se snažila získat zpět bratrovu lásku. Pomyšlení na jeho nesmyslné zalíbení v té děvce Libuši naplňovalo Ašigu téměř nepříčetnou žárlivostí. Proto si vybrala toto tělo, tak nápadně podobné české kněžně.

Jen a jen pro jeho potěšení. Navzdory vlastnímu odporu k vychrtlé postavě a slámovým vlasům.

Teď už to nepovažovala za tak dobrý nápad.

Cítala se odvržená. Chtěla zůstat Hordagovi nablízku, pomoci mu vypořádat se se zrádci, naplánovat tažení proti dalším českým rodům, a hlavně opět usilovat o jeho přízeň. On se ale na ni sotva podíval. A když už, jeho oči byly chladné a téměř bez zájmu. Namísto vděčnosti a bratrské a milenecké vřelosti jí nařídil vést tuto štvanici. Bylo to stejné, jako by ji od sebe odstrčil a řekl, že se snažila zbytečně.

Ašigou během jízdy na východ lomcovaly záchvaty vzteku, střídané přívaly hořkého žalu a nutkáním obyčejně se žensky vybrečet. Ani chladný noční vzduch, který kolem ní v cvalu proudil, rozcuchával jí vlasy a pleskal cípy pláště, nedokázal utiřit palčivou bolest v její hrudi.

Krajina podél cesty se rychle měnila. Kopce vystřídal jen mírně zvlněný terén s vyvýšeninami táhlých svahů a rozlehlými, plochými údolími. Husté lesy se potrhaly – nahradily je řídké rozeseté háje. Ještě za hluboké tmy dojela zličská družina na rozlehlou rovinu zvanou Turské pole. Na jihu byla lemována nevysokými vršky, které ve skutečnosti navršily lidské ruce – Ašiga, teď mimořádně naježená, se smysly tak ostrými, že jako špičky kostěných jehel pronikaly vším, co měla v dosahu, zřetelně vnímala pozůstatky dávnověkých bojovníků a velmožů, spících v útrokách mohyl.

Za Turským polem se cesta z Budče napojila na kupeckou stezku, vinoucí se po levém břehu Vltavy. Z rozcestí vyrazili na jihovýchod, kolem velkého oblouku řeky. Terén se opět začal zvedat. Po jejich levé ruce se černaly hustě zalesněné pahorky, lemuující řeku. A v okamžiku, kdy se Vltava prudce stočila na východ a cesta se přiblížila k úpatím těch hvozdem se černajících vršků, Ašižina družina dostihla první skupinu pronásledovatelů.

Přesněji řečeno – našla ji.

Přinejmenším to, co z ní zbylo.

Ašiga zpozorněla už několik honů předtím, než její družiníci spatřili první tělo. Přitáhla uzdu a dala mužům varovné znamení. Zpomalili do klusu, chopili se zbraní, a jak jeli dál, pročešávali okolí ostražitými pohledy. Vůdkyně jim nic neřekla, ale když zahlédli na nedalekém vršku siluetu zmateně bloumajícího osedlaného koně, věděli, že je zle.

A pak dojeli na bojiště.

Louka mezi cestou a lesem na úpatí výšiny byla zdupaná a posetá rozházenými mrtvolami a mršinami. Devět lidí, tři koně. Posekaní a potlučení, prošpikovaní šípy, plní děr po oštěpech.

„Ostatní padli do zajetí,“ řekla Ašiga, z níž se okamžitě vznesl stín vrány a zakroužil nad místem krveprolití.

„Někdo jim musel pomoci,“ zabručel Toktar.

„Samozřejmě. Táhle na úpatí kopce, mezi stromy,“ ukázala, „stojí prostá věž, jakýsi posed. Nepochybně strážní stanoviště...“

„Vidím,“ přikývl pobočník, když v matném světle, které se pozvolna prodíralo přes členitý východní obzor, zahlédl mezi korunami stromů špičatou stříšku.

„Srdan není tak hloupý, jak jsem si myslela.“ Ašižin pohled byl nepřítomný. Její duše se dívala očima přízračné vrány. „Postavil hlídku, aby střežila cestu ze západu. Pod stromy u rozhledny se krčí srub a přístřešek pro koně. Číhalo tam asi patnáct mužů. A smečka hlídacích psů.“ Hlas čarodějnice získal kovový, jednotvárný nádech. Oči se úplně zakalily. „Uprostřed noci se psiska rozštěkala. Někdo přijížděl. Strážcové popadli zbraně a skočili do sedel. Vyjeli na cestu, právě když zličská družina začala uprchlíkům dýchat na záda. Tvrdě na ni udeřili. Rozpoutal se boj. Byl krvavý a nelítostně krátký. Čechové zvítězili. Poté všichni i se zajatci odjeli k hradišti.“

Ašiga se trhaně nadechla. Zavřela oči, a když je opět otevřela, už nebyly ptačí.

„Už je nedohoníme,“ zachmuřila se. „Sídlo prokletých Tuřanů je blízko, tam na té vyvýšenině před námi. Čechové každou chvíli dorazí k jeho branám.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se Toktar. „Vrátíme se do Budče? Možná by to bylo lepší. Dokud kraj ještě spí. Po rozbřesku to tu určitě začnou pročesávat další hlídky...“

„Ne,“ uřála. „Nevrátíme se s prázdnou. Lesy na kopcích u řeky nám na nějaký čas poskytnou úkryt. Budeme opatrně slídit kolem a sledovat dění kolem hradiště. Ta chamrad' teď nepochybně začne snovat plány na obranu, možná dokonce na protiúder. A my zůstaneme nablízku a jejich úmysly odhalíme.“

„Nevyčenichají nás? Ty české čarodějnice...“

„Ty nech mně. Já si s nimi poradím. Za mnou.“

Ašiga obrátila koně a rozjela se po mírném svahu k hvozdů. Družiníci ji bez dalších námitek následovali.

Možná si myslíš, že ti už nejsem k užitku, Hordagu. Že jsem dobrá akorát k tomu, abych po lesích a polích honila prchající české krysy. Mýlíš se, bratře. Ještě ti ukážu, že jsem hodna místa po tvém boku. Už brzy! A až konečně ovládneš veškeré české země, já budu tvou kněžnou. Ctěnou, milovanou... a jedinou! To přísahám při posvátné vlčí lebce!

Zličané zmizeli v lesních stínech jako družina duchů, vracející se po zběsilé celonoční jízdě do svého útočiště v odlehlých zákoutích.

~ ~ ~

Široká, koly vozů vyježděná cesta stoupala po táhlém travnatém úbočí s tu a tam vyčnívajícím skaliskem a chomáčem keřů či bukového mlází. Svah byl příkrý, ale nepřilíš vysoký, takže jezdci brzy dosáhli vrcholku vyvýšeniny. Z modravého mlhavého šera nad skalnatými pahorky za řekou se právě vynořil kotouč rudého ohně, vytažený přímo ze Svarogovy výhně – bůh celou noc dmýchal měchy do ohniště, aby slunce dostatečně rozžhavl na celodenní pouť po obloze.

I přes časnou hodinu se nad návrším rozléhalo usilovné bušení nástrojů. Kazi, unaveně podřimující se zády opřenými o Bivojovu hrud', se probrala a narovнала v sedle. Překvapeně kolem sebe zamžourala. Od doby, kdy Levý Hradec navštívila naposledy – a nebylo tomu zase tak dávno – se tu mnohé změnilo.

Temeno ostrohu nad levým břehem Divoké bylo téměř dokonale ploché. Rozsedlina svažující se k řece jej rozdělovala na dvě zhruba stejné části. Samotné hradiště se rozkládalo na východě, kde ho chránily srázy omývané Vltavou a potokem přitékajícím z jihu. Přístupnější západní část plošiny, na kterou přichozí právě vyjeli, tvořila jakési předhradí. I tady se rychle rozrůstala osada. Kazi – a soudě podle udiveně zvednutého obočí i Libuši – však nezaujal pouze větší počet srubů, chýší a zemnic.

Vítalo je zcela nové opevnění západní ostrožny. Předtím bylo předhradí chráněno jen strmými svahy. Teď osadu od přístupového

úbočí odděloval hluboký příkop. Zemina a kamení z něj posloužily k navršení valu na jeho vnitřní straně. Do valu byla vestavěna nejen nová vysoká palisáda, ale i spousta hrozivých, šikmo vsazených špičatých kůlů, znemožňujících přístup jezdců k hradbě.

„Srdan očividně nemluvil do větru,“ ozval se Bivoj. „Nehodlá nikam ustupovat. Bude se bránit.“

Vůdce hradecké družiny, jedoucí kousek před nimi, se ohlédl přes rameno chráněné franckým kroužkovým pancířem.

„Ze všech sil,“ potvrdil vážně.

Mládenci bylo nanejvýš dvacet let. Světlé vousy měl ještě chlapecky řídké a jeho vytáhlá postava byla pořád jen na půli cesty k mužné robustnosti. Přesto jej jeho družiníci, někteří i dvakrát starší než on, bezvýhradně poslouchali. Libuše a její společníci však už stačili postřehnout, že je to spíš kvůli jeho postavení v rodové hierarchii než díky vybudované autoritě.

Jinoch byl totiž Srdanovým synovcem. Jeho otce, vladykova staršího bratra, zabila před mnoha lety na lovu medvědice, chránící mláďata. Srdan se ujal nejen vdovy po bratrovi – byla teď jednou z jeho tří žen – ale i jeho chlapce. Vychoval jej jako vlastního syna.

Mládenec se pyšnil hrdým jménem Ctirad.

Průvod sestávající z Tuřanů, Libušiny družiny a zajatých Zličanů za pronikavého dunění kopyt přešel po mostě přes nový, ještě čerstvou hlinou, vytrhanými kořeny a nedávno opracovaným dřevem vonící příkop. Všude kolem to vířilo horečnatou činností. Opevnění zdaleka nebylo dokončeno. Bušení seker, kladiv a čakanů se mísilo s pokřikováním mužů i žen, vrzáním lýkových provazů, praskáním štípaného dřeva a ržáním tažných koní, vlekoucích další kmeny do palisády.

„Bohové, tady je ale rušno!“ užasla Libuše, když projeli břevny vyloženým průchodem ve valu a před nimi se otevřelo předhradí. Hemžilo se to tady jako v obrovském mraveništi. Kdysi řídce osídlené západní návrší bylo teď hustě pokryto domy a chýsemi, ale i stany a narychlo zbudovanými přístřešky.

„Každým dnem přicházejí uprchlíci z blízkých i vzdálených vesnic a dvorců,“ vysvětlil jí Ctirad. „Už se rozneslo, že jsme odhodláni bránit se do posledního dechu. A tak všichni opouštějí své

nejisté příbytky a hledají útočiště u nás. Někteří vladykové sem přivedli celé rody. Za chvíli bude nejen hradiště, ale i předhradí praskat ve švech.“

Ruch a vřava s příjezdem jezdců ještě zesílily. Ctirad poslal napřed rychlého posla, takže zvěst o Krovových dcerách už letěla od úst k ústům. Všichni teď zvedali hlavu od práce, odhazovali nástroje a hrnuli se k uličce, kterou průvod projížděl na východ. Mnozí k Libuši a Kazi natahovali zablácené ruce, jako by viděli zhmotněné božstvo a pouhý dotek je mohl zbavit všeho trápení a bolesti a vrátit jim naději. Libuše se snažila na ně povzbudivě usmívat, ačkoli to nebylo snadné – zoufalství těch, kteří před hrozbou války museli opustit své domovy, nebo už dokonce ztratili příbuzné, jí protékalo mocným proudem a bralo jí zbytky sil.

Západní předhradí spojovala s hradištěm na východním ostrohu úzká šíje. Napravo od ní klesaly strmé svahy a otevírala se širá krajina na jihu, nalevo spadala k Vltavě bučinou zarostlá rokle. Případní nepřátelé tímto úsekem rozhodně nebudou mít snadný přístup.

Opevnění hradiště vyhnalo z Bivojovy hrudě uznané zabručení. Takovou hradbu dosud neviděl.

Základ tvořily dvě mohutné, neobyčejně vysoké palisády ze silných kmenů. Byly od sebe vzdáleny asi půldruhého sáhu. Prostor mezi nimi byl vyplněn hlínou a kamením. Vnější palisáda byla zahrocená a zhruba o půl sáhu vyšší než ta vnitřní, tvořená kůly s hladce seříznutými konci. Zvenčí byla palisáda navíc do výšky urostlého muže obložena nasucho navršenou kamennou zdí. Uvnitř se o hradbu opíral val, po kterém se dalo vyběhnout až na ochoz.

Dovnitř se vstupovalo dobrých šest sáhů dlouhým úzkým průchodem, který lemovaly stejné kamenné zdi a vysoké palisády jako obvodovou hradbu. Navíc bránu střežily dvě vysoké dřevěné věže. Ctirad pozdravil hlídky, které z nich vykukly. Nikdo je nezastavoval. Ozbrojenci jen mlčky zírali na kněžny.

Družina vjela do hradiště a směřovala uličkou mezi sruby ke dvorci. Neurazili ještě ani polovinu vzdálenosti mezi bránou a vladykovým sídlem, když jim naproti zahřímál známý hlas.

„Bohové jsou dnes laskaví! Svarogu, Perune, Velesi! V posledních dnech jste ode mě neslyšeli moc chvály, možná mě dokonce medovina přiměla utrousit o vás něco neuctivého. Ani jsem vám neobětoval. Ale za tohle vás nakrmím tak, že se odsud odplazíte, protože se s tak nacpanými břichy neudržíte na nohou!“

Srdan vítal příchozí s otevřenou náručí a rozzářeným obličejem.

„Vítejte, přátelé, vítejte. Už jsem přestával doufat, že vás ještě někdy uvidím. Pojd'te, ať vás obejmú! Kněžny mají samozřejmě přednost!“

Sesedali z koní a postupně všichni okusili jeho kouřem a už takhle zrána i pivem čpící náruč. Jeho vřelý stisk vyrazil dech dokonce i Bivojovi.

„A Teta?“ rozhlédl se vládce Tuřanů a oči mu na chvílku potemněly.

„Žije,“ odvětila Kazi. „Alespoň v to doufáme. Odešla do západních lesů s ostatními uprchlíky od Mže a z Libušína.“

Srdan se zasmál a ještě jednou si přivinul obě zmateně mrkající kněžny na širokou hrud'. Jeho tři ženy, stojící opodál u dveří dvorce i s houfem dětí nejrůznějšího věku – od batolete až po odrostlého mládence – si vyměnily významné pohledy. Bylo v nich jisté znechucení, ale i trpké pobavení a smíření s osudem.

„Co koukáte?“ zavolal na ně vладыka. „Běžte a postarejte se, ať je dostatek jídla a pití!“

Poté obrátil pohled k Ctiradovi a zvážněl. „Synovče? Vidím, že jsi přijel se všemi muži. Nechal jsi stanoviště opuštěné?“

„Hned tam vyrazí další hlídka, která nás měla ráno vystřídat...“

„Ale mezitím cestu nikdo nehlídá!“ káral ho Srdan. „Co když ve stopách uprchlíků přijedou nepřátelé?“

Ctirad se zachmuřil. „Potřeboval jsem všechny muže, abych ti mohl přivést tyto zajatce a zaručit bezpečí vzácným hostům...“

„Nebud' na něj tak přísný, Srdane,“ přimluvila se za mladíka Libuše. „Zachránil nám život. Zaútočil na Zličany v poslední chvíli. A porazil je beze ztráty jediného vlastního muže. Zaslouží si naše – i tvé – uznání.“

Vладыka pod jejím pohledem trochu roztál. „Dobrá. Za vítězný boj a cennou kořist ti samozřejmě patří uznání, Ctirade. Ruce

takových statných otroků se nám teď hodí. Práce je nad hlavu. Slyšíte, hovniválové? Dolů z koní a pryč se vším tím železem. Při kopání příkopu by vám bylo zbytečnou přítěží. Pomůžete nám vybudovat opevnění proti vašim vlastním soukmenovcům. Hned teď!“ Srdan se zlostně zasmál. Pak obrátil pohled k Wulfhartovi. „A co tenhle? Kde jste přišli k němu?“

A proč jste mu nechali zbraně?“

„Protože není zajatcem,“ opáčila Libuše.

Srdan protáhl obličej. „Cože? Jak to? Tahle hnida přece...“

„Spolkni urážky, příteli. Nemáš ani zdání o tom, co se za těch pár dní událo. Když ti všechno povyprávíme, pochopíš, že Wulfhart přešel na naši stranu. Na Budči dokázal, že nemá žádné postranní úmysly.“

„Vážně?“

„Věř tomu,“ řekl Bivoj. „Přijde čas, kdy se bude zodpovídat za své zločiny, ale do té doby ho považuj za jednoho z nás.“

Durynk na Strošovce pohlédl a měl co dělat, aby skryl překvapení nad tou razantní změnou postoje.

„V těchto dnech je každý spojenec dobrý,“ pokrčil Srdan rameny. „I nečekaný... Ale dost řečí. Já tady žvaním a vy určitě sotva stojíte na nohou. Pojd'te dál a poznejte pohostinnost Tuřanů. Naplníte si žaludky a důkladně si odpočínate. Už jsem nechal zatopit v koupeli. S ničím se netrapte. O koně se postarají mí lidé. Vidím, že jste těm nebohým zvířatům dali pořádně do těla. Dlouhá jízda, co? Z Budče, říkáte?“

„Z Budče,“ potvrdil Bivoj. „Ale nechtěj po mně, abych ti cokoli vyprávěl, dokud nedržím v ruce roh s pivem!“

„To bych si nedovolil, Běsobjce!“

Dvoukřídlá, tepaným bronzem okovaná vrata do hlavní dvorany už byla otevřena dokořán a vstřícně je zvala dovnitř.

KAPITOLA SEDMÁ

Zapovězený břeh

Když se Bivoj konečně probudil, škvírou mezi pootevřenými okenicemi vnikalo do komnaty narudlé světlo nízko visícího slunce. Okamžitě se zorientoval v prostoru a poznal, že záře přichází od západu. Takže nebylo ráno, ale podvečer. Na lůžko ulehl až kolem poledne – zatímco kněžny a rusalky zalezly do parní koupele, on uvázl v zajetí Srdana a jeho žen, zvyklých na rychlé doplňování rohů a džbánek – takže vlastně nespál kdovíjak dlouho. Přesto se cítil odpočatě. V posledních dnech byl pro něj spánek pod střechou a v bezpečí takovým přepychem, že mu i těch pár hodin na lůžku vydatně doplnilo síly.

Kazi spala s hlavou na jeho rameni. Pokusil se zpod ní vyklouznout, aniž by ji probudil, ale jakmile se pohnul, trhla sebou, neklidně zafuněla a vytřeštila na něj oči, jako by čekala, že vedle sebe spatří někoho úplně jiného. Někoho – nebo něco – děsivého.

„Jen klid,“ objal ji rychle a prsty druhé ruky jí odhrnul z tváře vlasy. „To jsem já. Už jsi v bezpečí. Nic se neděje. Byl to jen zlý sen.“

Chvíli na něj zírала, jako by jej nepoznávala, pak zasténala a schoulila se do klubíčka v jeho podpaží. Dech měla zrychlený a Bivoj pod dlaní, položenou na jejích nahých zádech, cítil chvění a divoký tep. Zachmuřil se. Chtěl se jí zeptat, jestli si něco pamatuje z doby, kdy v jejím těle sídlila cizí duše, ale včas se kousl do jazyka. Nemělo smysl probouzet v ní nedobré vzpomínky a pocity. Nejlepší bude počkat, až se rozpovídá sama, bude-li chtít.

Možná mu četla myšlenky, protože po nějaké chvíli řekla:

„Bylo to jako noční můra.“ Hlas měla mumlavý, téměř nesrozumitelný... cizí. „Zlý sen, který si uvědomuješ, ale nedokážeš se z něj navzdory vší snaze probudit. Já... křičela. Dole, na dně, hluboko v temnotách, kde můj hlas nikdo neslyšel. Dokonce ani ta mrcha ne. Bylo to čiré zoufalství. Rusalky se možná cítily podobně, když tonuly v hlubině, v Děvanině lůně. Jenže je někdo zaslechl. Mě ne.“

„Už je to pryč,“ pohládl ji po rameni.

Zvedla hlavu a pohlédla na něj zpod rozčuchané kaštanové hřívy, která jí opět sklouzla do tváře. „Obávám se, že není. Ne tak docela.“

Opětoval její pohled, a když viděl, že její oči ztratily ono radostné, energické jiskření, hrdlo se mu sevřelo.

„Jak to myslíš?“

„Něco z ní ve mně zůstalo. Stíny jejích vzpomínek. Ozvěny temných pocitů, jaké jsem dříve neznala – krutosti, žárlivosti, pomstychtivosti, touhy po krvi...“

Zamračil se. „Ale časem to vyprchá, nebo ne?“

„Nevím. Doufám. Sny jsem měla plné lidí, míst a výjevů, které jsem nikdy neviděla a nezažila. Ještě jsou ve mně zachyceny zbytky jejího vědomí. Cítím jejich ostré drápy...“

„A nemůžeš se jich zbavit nějakým očistným kouzlem?“

„Ano. Asi ano. Já jen... neměj mi za zlé, když se budu chovat divně. Nejsem ve své kůži a nevím, kdy zase budu.“

Vroucně ji k sobě přivinul. „To chce čas. Se mnou si nelam hlavu. Já počkám. Určitě se brzy vzpomatuješ a všechny ošklivé zážitky ze sebe setřeš.“

Pohlédla mu do očí a on konečně uviděl ten známý ohýnek. Slabý, ale přece.

„Miluju tě, vладыko,“ špitla náhle. „Víš to, že?“

Přikývl, přitáhl si ji blíž a políbil ji. Ani nemusel odpovídat, ten láskyplný projev jí úplně stačil.

„Zachránil jsi mě,“ řekla a pohladila ho konečky prstů po jizvě, v níž se pozvolna měnila stopa po Hordagově meči na jeho levé tváři. „Šel jsi pro mě do toho hadího hnízda, do středu stohlavého hejna hladových mrchožroutů. Kdo jiný by to pro mě udělal?“

„Všichni, kteří tam šli se mnou,“ usmál se. „Od Vlasty až po Wulfharta. Nemuseli to dělat. Nebýt mého naléhání, možná by se rozhodli jinak, ale to jejich zásluhy na tvém vysvobození nijak nesnižuje. Dokonce i Velibor, ať už byly jeho zločiny jakkoli odporné, nakonec položil život za tebe a za Mladu.“

„Máš pravdu. Všichni pro mě riskovali krk. Jsem jejich velkou dlužnicí.“

„Ne, nejsi.“

„Jak to?“

„Ty bys pro ně udělala to samé. A oni to vědí. To úplně stačí.“

„Myslíš?“

„I kdyby ne,“ usklíbl se nevesele, „ještě dostaneš příležitost jim to oplatit. Čekají nás zlé, nebezpečné časy.“

Jeho slova potvrzovalo vzdálené bušení nástrojů, doléhající k vладыkovu dvorci ze západní poloviny rozeklané náhorní plošiny. Na vltavské údolí padal soumrak, ale horečnatá činnost v Hradci neustávala. Stín nadcházející války se vznášel v ovzduší.

„Zůstaň chvíli se mnou,“ řekla. „Než tě Srdan začne zase nalévat medovinou a pivem, chvíli tu jen tak lež a objímej mě. Potřebuju to. Neumíš si ani představit, jak moc to potřebuju.“

Vjel jí prsty do vlasů. „Nikam přece nejdu.“

Pak už leželi bez jediného slova a vychutnávali si tu vzácnou chvíli klidu a bezpečí. Svarogův kotouč klesl za obzor. Večerní červánky na okenicích a protějšší roubené stěně pozvolna pohasínaly a ustupovaly před přicházejícím šerem soumraku.

~ ~ ~

Osamoceně stála na hradbách v severovýchodním cípu hradiště. Teskně se dívala na východ, přes březové háje na úpatí hradištních svahů a dál přes řeku. Průrvami mezi skalnatými vršky se k Vltavě prodíral les. Pohled na ponuré hvozdy Návu ji neděsil. Byla přece rusalkou, zmrtvýchvstalou bytostí, a Náv byl jejím hájemstvím. Jejím domovem.

Vzpomínala na sestry, s nimiž ještě nedávno střežila zapovězené břehy Divoké. Až na pár výjimek byly všechny mrtvé. Jejich duše se vrátily do hlubin v Děvanině mokrému lůně.

Společnost jí dělal jen vlastní stín. Cítila se tak sama, až jí ten pocit bolestivě žvýkal srdce. Mlada a Šárka zalezly někam pod houně a tam odpočívaly a mazlivě se ujišťovaly o vzájemné lásce. Libuše se ztratila v nedalekém posvátném háji a mluvila tam s bohy. I Wulfhart zřejmě někde spal, pokud mu svědomí dovolilo zamhouřit oči...

A Bivoj...

Vlasta sevřela ústa a polkla. Měla dojem, že jí hrdlem ztěžka klouže hořký, nestravitelný chuchvalec.

Několik dní strávila po Běsobijcově boku. Do srdce se jí vloudil pocit, že k sobě patří. Byl to však pouhý klam. Samozřejmě, nemohla nenávidět Kazi, ani jí cokoli vytýkat. Ale pomýšlení na to, že je to kněžna, a ne ona, kdo strávil většinu dne v Bivojově pevném objetí, snášela jen velice těžce.

Alespoň kdyby měla nablízku Svatavu. Svedla by ji a důkladně se vytrucovala v jejím náručí, mezi jejími hebkými stehny. Jenomže i věrná pobočnice teď byla kdesi daleko...

Seber se, holka! okřikla v duchu sama sebe. Tohle přece nejsi ty. Kde se v tobě berou ty lidské – slabošské! – pocity? Nebude to tím, že jsi už příliš dlouho na levém břehu? Možná se tady z tebe opět stává obyčejný smrtelník. Není na čase vrátit se do Návu, ke zřídlnům tajemné moci, do společnosti duchů a stvoření, pro něž čas nemá význam, a proto nepodléhají krátkodobým záchvatům lidských vášní?

Promnula si obličej a vytřela z očí vlhkost. Možná bude nejlepší jít a důkladně se nalít medovinou.

Ano, to vypadalo jako dobrý nápad.

Ukázala svému stínu záda a rychlým krokem seběhla po valu z hradby. Ponurý Řivnáč, tyčící se západně od hradiště, uřízl ze slunce poslední žhavý kousíček.

Vyšlapaný chodník vedl Vlastu kolem hradeckého svatoboru. Zasllechla tichý drmolivý hlas, zastavila se a po krátkém váhání v náhlém popudu vstoupila mezi duby. V hustém háji, pod spleťtými korunami staletých stromů, už vládl soumrak. Rusalka tiše proklouzla až k palouku uprostřed svatoboru. Stály tam tři vysoké dřevěné modly a pod nimi flekatý obětní kámen. U něj klečela usilovně se modlící Libuše. Vlasta se zastavila a mlčky ji pozorovala. Ani nevěděla, co ji sem vlastně přivedlo. Možná myšlenka, že mladá kněžna je stejně osamělá jako ona. Spřízněná duše...

Libuše zmlkla, zvedla hlavu a ohlédla se.

„Velekněžko?“

„Promiň,“ řekla Vlasta tlumeně. „Nechtěla jsem rušit tvé modlitby...“

„To nevadí,“ zavrtěla Libuše hlavou a zhluboka zasténala. „Bohové se mnou dnes stejně nemluví. Možná je neuspokojila má oběť,“ podívala se na tři bílé holubice položené na obětním kameni.

„To nebude tím.“ Vlasta vykročila ze stínu stromů a přistoupila blíž. „Možná jsi prostě jen unavená. Spala jsi vůbec?“

„Chvilíčku...“

„Tak vidíš. Po tom všem, čím jsme prošli, se nediv, že je zřídlo tvé divotvorné a jasnozřivé síly vyprahlé.“

„Jenomže já potřebuji odpovědi,“ namítla Libuše téměř podrážděně, vstala a oprášila si kolena. „Nemůžu čekat. Čas je jednou z věcí, kterých se nám teď zoufale nedostává. Když se Zličané rozhodnou, že na nás zaútočí, do tří dnů můžou být tady. Musíme podniknout všechna opatření. Musíme volat o pomoc. Musíme... nahlédnout do budoucna.“ Náhle kněžnu něco napadlo. Odtrhla vyčítavý pohled od mlčenlivých model a podívala se na Vlastu. „Možná... když nedostávám odpovědi tady, budou mi dopřány někde jinde.“

Rusalka zvedla obočí. „Na pravém břehu?“

„Přesně tak. Půjdu a požádám o radu své předky.“

„To může být nebezpečné. Nevíme, jakou má Náv v posledních dnech náladu. Bylo mu ublíženo. Byl znesvěcen...“

„Usmíříme si jej štedrou obětí. Kromě toho, na tebe se zlobit nebude. Jsi jeho dcera. Šla bys se mnou?“

Vlasta pohlédla do Libušiných blankytně modrých, navzdory značnému tělesnému vyčerpání pořád vnitřní silou planoucích očí. Ano, do Návů. Na pravý břeh. Domů. A hlavně k pramenům moci, která z mysli a srdce vyplaví ten kal lidských pocitů, neopětované touhy a čím dál pichlavější žárlivosti.

„Ovšem,“ přikývla bez rozmýšlení. „Ale budeme potřebovat...“

~ ~ ~

„Člun?“ podivil se Srdan.

„Slyšel jsi dobře,“ přitakala Libuše. „Copak se tu nenajdou žádné čluny? Nebo alespoň vory? Převoznické pramice?“

Vladykova ruka, zvedající k ústům roh s medovinou, se zastavila na půli cesty a klesla zpátky. „Ale ano. Ovšemže máme čluny. Divoká už v těchto úsecích není tak nedůtklivá jako pod Chrastenem. Dovolí nám plavit se po sobě, a dokonce lovit ryby...“

„Výborně,“ usmála se Libuše. „Takže zařídíš, aby nám rybáři jeden z člunů půjčili, že?“

Srdan se rozhlédl po okolostojících Libušiných společnících. „Já ale... Pochop... Nejde o člun, kněžno. Děsí mě pomyšlení, k čemu jej potřebuješ.“

„Abych se dostala na druhý břeh, samozřejmě,“ nepřestala se usmívat Libuše.

„A přesně toho se obávám. Ještě řekni, že tam chceš plout teď, když se na hvězdy za řekou snáší noc...“

„Tohle nepočká, Srdane. Musím mluvit s duchy. Požádat je, aby mi ukázali budoucnost. A chci je požádat o radu, jak zachránit české plémě. Jsem pořád vládkyně kmene a je na mně, abych rozhodla o našem dalším postupu.“

„To samozřejmě respektuju, ale... do Návů? V noci?“ Vladyka se tvářil, jako by jej někdo nutil spolknout něco mimořádně nechutného. „Sice nám Vltava dovolí brázdit své vody, ale nikdo se neodváží

dělat to za tmy. Natož vystoupit na pravý břeh. To je zakázáno! Úplně nám stačí, když za nocí slyšíme zvuky, přicházející z protějších hvozdu. Jsou... nelidské. A řekl bych, že nepatří ani žádnému známému zvířeti.“

„Srdane,“ přistoupila k němu Libuše tak těsně, že se špičkami nevelkých ňader, napínajícími novou čistou řízu, dotkla jeho sudovitého trupu, „kdybych chtěla žádat o radu lidi či zvířata, nemusela bych vůbec vyjít za hradby tvého dvorce, nemyslíš? Chci člun. A chci jednoho z těch zajatých Zličanů. Jeho krev usmíří mrzutý Náv.“

Srdan se zprudka nadechl, ale v jejím výrazu spatřil něco, co ho přinutilo zase vydechnout a pokorně splasknout.

„Asi ti to nevymluvím, že ne?“

Zavrtěla hlavou, neustále se mu dívajíc přímo do očí.

„V tom případě,“ řekl pomalu, očividně nejistý, jestli nedělá chybu, že jí svěruje tento poznatek, „bys asi měla vědět, že zhruba jeden hon od ústí potoka, proti proudu, stojí na protějším břehu podivný černý balvan. Tuřané jej odjakživa nazývají Morenin kámen. Je to místo, kam jednou za pár let, v nejtěžších časech, chodí naši žrecové obětovat duchům a prosit je o pomoc.“

Přikývla. „Díky, vladyko. Přesně něco takového potřebuji. Vlasto? Neztrácejme čas.“

„Jdu s tebou, sestro,“ přistoupila k ní Kazi.

„Určitě? Tvá kouzla by se mi mohla hodit, ale... cítíš se už dobře? Odpočala sis dostatečně? Pořád jsi bledá.“

„Cítím se... lépe než předtím. Chci jít.“

„A já taky,“ zabručel Bivoj.

„To asi není dobrý nápad, Běsobijce,“ zachmuřila se Libuše.

„Má pravdu, lásko,“ podpořila ji Kazi. „Bez kouzel ti hrozí...“

„Bez kouzel?“ přerušil ji. „Mám přece tvůj zázračný opasek. Ten mě před temnými mocnostmi ochrání, ne?“

„No... možná...“

„Kromě toho, Divoká je v těchto místech docela... rozpustilá. Proud je silný. Budete potřebovat mocné paže u vesel.“

„To je pravda,“ připustila Libuše. „Tedy dobrá, půjdeme my čtyři. Doprovodíš nás k řece, Srdane?“

Vladyka ztuhl a bylo vidět, že by byl raději, kdyby ho Libuše o něco takového nepožádala, ale pak se zhluboka nadechl, obrátil do sebe zbytek medoviny z rohu, hřbetem ruky si utřel vousy a rázně přikývl.

„Pojďme probudit duchy.“

~ ~ ~

Úzké, zalesněnými srázy sevřené údolí Vltavy už halila tma, když prostý člun konečně vklouzl do trsů vodních trav lemujících severovýchodní břeh. Bivoj odložil veslo a vyskočil do nízké vody. Provaz přivázaný k přídi loďky si přehodil přes rameno a brodil se mělčinou, dokud dno plavidla nezaskřípalo o kamenitý břeh. Libuši a Kazi pomohl vystoupit z člunu. Vlasta se o jeho podávanou ruku pouze otřela pohledem; i přesto, že nesla přes rameno přehozený kožený ranec, na břeh vyskočila sama, svižně, bez pomoci. Bivoj zkrivil rty. Hlavně doufal, že si směsí podivných pocitů, vířících mezi ním a rusalkou, nevšimne Kazi.

Poté znovu sáhl do člunu a vytáhl z něj spoutaného Zličana. Srdan vybral zajatce, který ve střetu s Ctíradovou hlídkou utrpěl zranění a nebyl schopen tvrdě pracovat na novém opevnění. Muž něco zuřivě mumlal skrz roubík, kterým mu ucpali ústa, ale nikdo si jeho marných protestů nevšímal.

Přestože s sebou nenesli žádné světlo, Morenin kámen našli hned. Byť kolem něj bujela zeleň, protáhlý černočerný balvan, vztyčený a dosahující výšky statného muže, se nedal přehlédnout. Zličan při pohledu na něj pochopil, jaký mu uchystali osud. Kupodivu se nezačal zmítat a bránit, právě naopak – ztuhl a přestal mumlat. Ochromila jej hrůza.

„Ujmeš se toho, Běsobijce?“ zeptala se Libuše, sáhla do Vlastou drženého rozvázaného rance a vytáhla z něj obětní nůž z leštěného bronzu.

Strošovec na okamžik zaváhal, ale pak si nůž s oboustranně broušenou a záhadnými znaky posetou čepelí vzal. „Jak si přeješ, Vznešená. Je to pro mě pocta. Jen mi dej znamení.“

Kněžna se obrátila zpátky ke svým společníkům. „Začneme?“

„Nač čekat?“ odtušila Vlasta. Vypadala vzrušeně, neklidně přešlapovala z nohy na nohu a hlas se jí chvěl. „Cítím... sílu. Nespoutané proudy moci. Náv pořád žije a jeho hvězdy pulsují kouzly. Už jsem málem zapomněla, jaký je to pocit. Připadám si jako znovuzrozená.“

„Taky tu magii vnímám,“ přisvědčila Kazi. „Zahajme obřad.“

„Škoda, že tu s námi není Teta,“ posteskla si Libuše a vytáhla z vaku vyřezávanou misku. Ztmavlé dřevo svědčilo o jejím stáří. „Z nás tři je právě ona tou, která umí mluvit s duchy. Je s nimi nějakým zvláštním způsobem spřízněná. Když k nám naposledy promlouvali, použili její ústa.“

„Najdou si jiného prostředníka,“ namítla Vlasta. „Dejme se do toho.“

Kněžny narychlo očistily prostor kolem tajemné modly od trní a kapradí. Bivoj mezitím přitlačil skučícího zajatce zády k balvanu a Vlasta ho pevně přivázala provazem, také přineseným v ranci. Libuše ukázala na Zličanův obličej. Vladyka pochopil a uvolnil muži ústa.

Zajatec se zhluboka nadechl. Vzápětí zavyl, až se jeho hlas odrazil od srázů hradištního ostrohu na protějším břehu a ozvěna se rozletěla nad skalami a černými lesy. Chvilí křičel, pak začal nadávat, strašlivě proklínal všechny Čechy a vyhrožoval jim strašlivou smrtí na Simurgových obětních kulech.

Mlčky, netečně jej pozorovali, dokud nepochopil, že právě to chtěli – aby začal řvát. Jakmile mu to došlo, jako by se polekal vlastního hlasu, ztlchl a přešel ve skučivé žadonění o milost.

Tohle byla nejtěžší chvíle. Závan lítosti, který se Libuši vplížil do srdce, rychle odehnala vzpomínkou na krveprolití u Jezerky a na Vyšehradu.

„Myslím, že už ho slyšeli,“ řekla chladně a významně pohlédla na Bivoje.

Jelikož byl lechem svého rodu, náleželo mu i právo hlavního obětníka. Doposud však bohy a duchy hostil pouze zvířaty. Proto když přikročil k černému balvanu, popadl Zličana za vlasy, zvrátil mu hlavu a bronzovou čepelí mu rázně prořízl krk skoro až k páteři, byla to jeho první lidská oběť vůbec. Zachoval však chladný výraz. Naklonil ohavně chrčícího a v poutech sebou šubajícího Zličana

dopředu, aby Libuše, která spěšně přistoupila blíž, lépe zachytila tryskající krev do misky.

Křeče záhy ustaly. Bivoj pustil bezvládnou hlavu obětovaného muže, ucouvl a předloktím si otřel krví postříkaný obličej. Uvnitř se chvěl, ale navenek nehnul brvou.

Libuše už měla připravený svazek pečlivě vybraného divotvorného býlí. Za rytmického zaklínání obešla modlu, přičemž otýpku namáčela do krve a kropila jí kámen ze všech stran. Poté udělala další tři okruhy, tentokrát ale švihala svazkem směrem od balvanu, k řece a lesu na úpatí nedaleké strminy. Na všem kolem ulpívaly lepkavé tmavé krůpěje.

Kazi a Vlasta mezitím poklekly a jejich hlasy se slily s Libušiným.

*Žertvu dědům přinášíme,
radu moudrou vyslyšíme,
naše hlasy kouzlem sílí,
lidská krev a vzácné býlí...*

Libuše pozpátku, s čelem pořád otočeným k modle, vstoupila mezi sestru a rusalku, taktéž poklekla, sedla si na paty, odložila otýpku a oběma rukama pozvedla misku ke rtům. Polkla doušek stydnoucí krve, pak podala nádobu Kazi, která se rovněž napila, a nakonec Vlastě. Rusalce čúrek tmavé tekutiny stekl po bradě na prsa a na okamžik jí dal podobu hrůzostrašné, krví se sytící jezinky. Jako by Velibor, který během hodokvasu v Prahu před několika dny nařkl rusalky z lidožroutství a přisluhování temným mocnostem, měl nakonec přece jen pravdu...

Libuše vrácenou misku položila před sebe a pozvedla ruce v modlitebním gestu. Všechny tři pokračovaly v zaříkání:

*Žertvu dědům přinášíme,
radu moudrou vyslyšíme...*

Les na srázu, až do této chvíle klidný a mlčenlivý, náhle zašuměl, zavrzal větvemi a zakymácel střapatými korunami, strašidelně

černými na pozadí hvězdami posetého nebe. Bivoj ucítil závan chladu, prodírajícího se hluboko dovnitř, možná až do samotné duše, a zachvěl se. Tělo mu obsypala husí kůže. Uvědomil si, že je k Moreninu kameni blíž než tři klečící čarodějky a pomalu, neslyšně o pár kroků ucouvl.

Vltava za jejich zády si tiše brumlala, skoro jako by se i ona chtěla připojit k zaklínání.

Pak se v lese, v neproniknutelné černotě pod klenbou košatých korun, zrodila matná, pohybující se záře. Přízračné bledé cáry přetékaly mezi temnými kmeny a cedily se skrz spleť nízko visících větví, houštin a mlází v podrostu. Zároveň zazněly šepotavé, nesrozumitelné, hrůzostrašné hlasy.

Bivoj udělal další nenápadný krok zpátky.

Z hvozdu proudila stříbřitě světélkující mlha. Směřovala k černému kameni, ne však v beztvarych chomáčích, ale v několika větvích, připomínajících rychle se plazící přízračné zmije, oživlé šlahouny ostružiní či chapadla strašlivých netvorů, kteří podle vyprávění franckých kupců sídlili v nekonečných vodách za okrajem světa. Nehmotné úponky dorazily k modle a začaly ji opatrně ohmatávat. Skoro to vypadalo, že olizují kapičky krve tuhnoucí na chladném kameni. Poté našly mrtvolu obětovaného Zličana, dychtivě ji obklopile a vnikly jí do nosu, pootevřených úst i vlhké rány těsně pod ohryzkem.

Zaklínání Libuše a jejích společnic ani na okamžik nezakolísalo a neztratilo rytmus.

*...naše hlasy kouzlem sílí,
lidská krev a vzácné býlí...*

Náhle Zličan zvedl hlavu. Bivoj sebou polekaně trhl a rozdrtil mezi zuby kletbu.

Čarodějky zmlkly.

Z řezné rány unikal vzduch, crčela zbylá krev a prodíralo se strašidelné bublavé chrčení. Mrtvola otevřela ústa, mlaskla jazykem a pokusila se promluvit.

„Libuše... Kazi... mé dcery...”

Bivoj si byl jist, že jakživ neslyšel nic děsivějšího. Ani kvičení Sekáče, stravovaného plameny, ho nepolilo takovou hrůzou jako hlas muže, kterého před několika okamžiky vlastnoručně usmrtil.

„Otče,“ odpověděla Libuše. Snažila se mluvit pevně a jasně, ale bylo poznat, že ani ona se v této situaci necítí zrovna ve své kůži.

„Věděl jsem... že jste přežily... Vaše duše... nevstoupily do Návu...“

„Otče. Veleknězi. Přišly jsme tě požádat o radu.“

„Radu...“ Byl to spíše chrčivý povzdech než otázka.

„Býval jsi nejmoudřejším mužem kmene. A z tvého ducha moudrost určitě nevyprchala.“

„Paměť... slábne...“

„Přesto mi můžeš pomoci rozhodnout se. Stojím před těžkou volbou. Jsem plná obav a pochybností.“

„Musíš... zachránit Čechy... Postarat se... o přežití kmene...“

„Já vím. Je to však velké a nesmírně těžké břemeno.“

„To je... pokaždé...“

„Ano. Ano, to je. Otče, já... mám plán, jak zvítězit nad vetřelci. Lépe řečeno – je to možnost. Představa. Bojím se však, aby se to, co hodlám podniknout, neobrátilo proti nám...“

„Vyjev mi... své úmysly...“

„Čechů je málo. V Levém Hradci je jen asi stovka bojeschopných mužů. Proti čtyřnásobné přesile Zličanů se neubrání. Nepomůžou jim ani nové hradby a příkop plný špičatých kůlů. Můžu přivolat uprchlíky z útočišť v západních lesích a bojovníky ze vzdálených, dosud svobodných hradišť. Ale i když přijdou všichni, Zličanů bude pořád dvakrát víc. Proto,“ Libuše se zhluboka nadechla, „chci požádat o pomoc severní kmeny.“

Mrtvola na ni zírala vytřeštěným, matně se lesknoucím a děsivě nehybným očima.

„Lemuzové...“ zachroptěl Krok, který tělo na chvíli posedl.
„Kníže Přemysl...“

„Ano. Kníže Přemysl. Proslýchá se, že sjednotil menší kmeny za Oharkou. K Lemuzům připojil Ljutoměrice a Děčany. Nevím, kolik mužů dokáže shromáždit, ale kdybychom se s nimi spojili, určitě bychom se Zličanům vyrovnali. V srdci mi však hlodá obava. Co

když cenou za vyhnání jedněch vetřelců bude nadvláda jiných? Co když se Přemysl stane stejným krutovládce, jakým je dnes Hordag? Žádám tě o radu a jasnozřivost. Abych mohla nahlédnout do dnů budoucích a spatřit, jestli i povolání seveřanů neskončí zotročením českého plemene.“

„Libuše... dceruško...“ Slyšet to laskavé oslovení z krvavých úst nebožtíka bylo více než podivné. „Vím o tvých citech... k Přemyslovi... Poznala jsi jej... před lety na Budči... učil se u mě za čaroděje... Oba jsme pronikli... do jeho srdce... a myslí... Ty sama nejlíp víš, jestli mu můžeš věřit...“

Libuše zamyšleně přikývla. „Přemysl, jehož jsem znala, byl čestný a obdivuhodný muž. Neporušil by slovo. Nezakrýval by velkodušnými sliby zákeřný úmysl. Ale lidé se mění, otče. Neviděla jsem Přemysla více než tři roky. Mezitím se stal knížetem. Co když jej pokrývila moc, jak už to moc dělává? Prý sjednotil severní kmeny, aby se společně bránily výbojným Lučanům a Charvátům. Ale co když to byla jen lstivá záminka k podrobení si sousedů? Naplň mě věsteckým duchem, otče! Ukaž mi, jak se Přemysl zachová, když jej povolám na pomoc, když mu nabídnu český knížecí stolec a... své lože. Zjev mi budoucnost.“

„Budoucnost... je nejistá... Ukáže ti jednu tvář... a pak se k tobě otočí druhou... Přemyslovy skutky... nedokážu předpovídat... Ani tobě tu schopnost... nemůžu dát... On... není obyčejný smrtelník... Vymyká se...“

„Ach...“ Libuše zklamaně svésila ramena. Když po krátké odmlce znovu promluvila, v jejím zvýšeném hlase se bezradnost pozvolna měnila v zoufalství. „Když je tedy budoucnost nepředvídatelná, kde mám vzít jistotu?“

„Ve mém srdci...“

„Můžu se spoléhat na srdce?“

„Žádáš mě o radu... ale přitom už máš plán... Uskutečni jej... nech se vést vlastním úsudkem... Zapomeň na věštby a kouzla...“

Kněžna si povzdechla a sklopila zrak. „Ano... Asi to tak prostě udělám. Srdanovi a ostatním velmožům ale nebude stačit, když jim řeknu, že jsem poslechla hlas svého srdce.“

„Přesvědčíš je... Ukaž jim znamení...“

„Znamení? Mně samotné se žádných znamení nedostává!“

„Ty je přece... nepotřebuješ... Stačí ti... síla rozhodnout se...“

„Myslíš?“

„Jsi přece... moje dcera... Ani já nikdy... nespolehal na věštby... Jasnozřivý zrak ti může ukázat... pravou tvář věcí... které jsou kolem tebe... ale budoucnost... tu můžeš vždycky měnit... Tak ji změň... Ty sama se staň... znamením!“

Mrtvý Zličan táhle zachrčel a brada mu klesla na zakrvácená prsa.

„Otče!“ zvolala Libuše. „Jak to mám udělat? Co mám říci vladykům?“

„Vyšli...“ zašeptala naposledy mrtvola, ale hlavu už nezvedla, „...bílého koně...“

Vzápětí začala světélkující mlha vytékat z těla ven. Napůl průhledná chapadla pustila tělo oběti i černý kámen z neklidného sevření a vlnivým pohybem se odplazila zpátky do lesa. Než se čtveřice na břehu nadála, tajemná záře zmizela v houštinách a pohasla. Kolem opět zavládla tma a ticho.

Libuše klečela s hlavou svěšenou, pohroužená do změti myšlenek.

„Šli jsme sem zbytečně,“ utrousila Vlasta mrzutě a zvedla se z pokleku.

„Ne,“ vzhledla k ní Kazi. „Slyšeli jsme moudrá slova. Sestro?“

Kněžna zvedla hlavu.

„Ano,“ pronesla zamyšleně. „Otec měl pravdu. Tváří v tvář válce, která může náš kmen nadobro svrhnout do temnot zapomnění, nemůžeme spoléhat na mlhavá zjevení a nejasné věštby. Naše rozhodnutí musí být kované ze železa, ne uplácené z řídkého bláta a nakreslené na vodní hladině.“

„Co tedy podnikneš?“ zeptal se Bivoj.

Libuše s Kazinou pomocí vstala. „Dám svolat vladyky a stařešiny a oznámím radě svou vůli. A přijmu břímě odpovědnosti za všechno, co z mého rozhodnutí vzejde. Právě o tom mluvil otcův duch. Je snadné vládnout, když vidíš budoucnost. Ale není v tom opravdová síla. A já musím být silná. Musím přesně vědět, co udělat, a

neuhnout z cesty. Já musím vést svůj kmen. Já musím být znamením, které je povede do příštích dnů, vstříc bouři ohně a železa.“

S těmi slovy Libuše odvrátila zrak od Morenina kamene a rázným krokem zamířila zpátky k Vltavě. Ostatní ji mlčky následovali. Hvozď mrtvých za jejich zády klidně, jakoby spokojeně šuměl.

KAPITOLA OSMÁ

Okřídlený špeh

Když Libuše přednesla svůj plán vladykům a stařešinům, které Srdan ještě před půlnocí svolal do honosné paloty dvorce, čekala, že se rozpoutá bouře. Že všichni začnou mluvit najednou, ostře protestovat, hádat se, překřikovat jeden druhého, bušit se do hrudi, umíněně dupat a tlouct okovanými konci starostovských holí do hliněné podlahy.

Spletla se. Po jejích slovech dvorana zaraženě zmlkla. V zasmušilém, téměř bezdechém tichu bylo slyšet jen praskání hořícího dřeva ve velkém středovém ohništi. Bylo vykládané oblázky z vltavského břehu, díky čemuž dvojnásobně sálalo teplem. Večery už byly chladné.

Libuše se překvapeně a trochu zmateně rozhlédla po obličejích hodnostářů, sedících i postávajících kolem. Jejich zachmuřené výrazy jí prozradily, proč nevypukla vřava. Na všechny dolehla vážnost situace.

Jako první se odvážil promluvit Ctirad. Na kmenových radách obvykle nepatřilo první slovo tak mladým mužům, ale přítomní

lechové většinou nebyli o moc starší. Jejich otcové či strýcové zahynuli nedávno během útoku na Vyšehrad a vlády nad rody se museli v mnoha případech chopit jejich ještě ne zcela zralí synové či jiní blízcí potomci.

„Jak jsme se doslechli,“ začal mladík, „právě ses vrátila z pravého břehu, Vznešená. Prý jsi tam mluvila s duchem svého otce, velectěného Kroka.“

„Ano, to je pravda,“ přikývla Libuše.

Muži se konečně probrali a shromáždění zašumělo.

„Takže to on ti poradil, abychom požádali o pomoc severní kmeny?“

Kněžna na okamžik zaváhala a vyměnila si rychlý pohled s Kazi, sedící po její pravici. Drobná lež by jim teď značně usnadnila situaci. Nadechla se...

„Ne,“ přiznala. „S tím plánem jsem přišla já sama. Otce jsem žádala o znamení, které by mě ujistilo, že je to správné rozhodnutí.“

„A dostala jsi takové znamení? Nahlédla jsi do budoucnosti? Věštila jsi?“

„Já...“ Další povzdech. „Ne, budoucnost jsem neviděla. Ale,“ dodala rychle, když viděla neklid šířící se houfem, „otec mě v mém rozhodnutí podpořil.“

„Tak možná měl jasnozřivou vizi on. Viděl, že z povolání severních kmenů nevzejde jen další hrozba pro české rody. Je to tak?“

Libuše opět loupla okem po Kazi i po opodál stojící, o vyřezávaný sloup se opírající Vlastě. Pohledy jí nenápadně, ale přesto výmluvně a naléhavě naznačovaly, že je na čase začít trochu lhát.

„Ano,“ odkašlala si a přinutila se pohlédnout Ctiradovi do očí. „Taky si to myslím. Určitě něco takového viděl.“

Chmury vладыků a stařešinů to však nerozehnal. Srdan to postřehl a rázně se zvedl ze svého stříbrem kovaného, rysí kožešinou zakrytého stolce.

„Nemáme na vybranou, bratři,“ zaduněl palotou jeho hlas. „Všichni víme, že bez pomoci se Zličanům neubráníme. I když válečné rohy svolají k Levému Hradci všechny bojeschopné Čechy,

těch čubčích synů ze Zliče bude pořád dvakrát tolik. Potřebujeme spojení. A severní kmeny jsou jediná možnost.“

„Když ale přitáhnou a opravdu nám pomůžou zvítězit,“ namítl jeden z bělovousých stařešinů, „pak se tu místo Zličanů budou roztahovat Lemuzové a jejich nohsledi. Tak nebo tak se naše země bude hemžit cizáky. Jaký je v tom vlastně rozdíl?“

„Mezi spojenectvím a krutovládou je rozdíl,“ odsekla Libuše.

„Ano, Vznešená, ale víme jistě, že zůstane jen u spojenectví?“

„Pokud ten rozdíl mezi Zličany a severany nevidíš, zrak ti už asi vůbec neslouží, starče,“ zabručel Srdan. „Neslyšel jsi o hrůze, kterou Běsobijce a jeho druhové viděli na Budči? O zadušeném posvátném ohni, zneuctěné Svarogově svatyni a lidských obětech na počest avarského démona? Když nic jiného, Lemuzové alespoň uctívají stejné bohy jako my!“

„Pamatujte, že Přemysl se učil kouzlům na Budči,“ dodala Libuše. „Byl Krokovým žákem. Jeho nejlepším žákem! I já ho dobře znala. Byl z nás, učedníků Svarogovy svatyně, nejmoudřejší.“

„A byl také tvým milencem,“ ozval se opět nejstarší z přítomných a jeho hlas nepříjemně zaskřípal. „Co tím naznačuješ?“ podívala se na něj Libuše ostře.

„Že tvé rozhodnutí možná ovlivnilo něco jiného než starost o blaho kmene.“

„Zavři zobák, starochu!“ houkl na něj Srdan. Stařešina zalapal po dechu. „Taková neúcta k šedinám!“

„Tvé šediny svědčí akorát o měknoucím mozku!“ A bylo to tady. Později, než Libuše čekala, ale nakonec to stejně muselo přijít. Nevyhnutelně.

Palotou zahučely hlasy.

„Dejme o povolání Lemuzů hlasovat!“

„Hlasovat v předvečer války? Teď potřebujeme vůdce, schopného dávat rozkazy!“

„Vůle rodů je posvátná!“

„Vůle rodů je často hlasem slabochů s posranými kalhotami!“

„Zmlkňte!“ křikl Ctirad.

„Ty sám zmlkni!“

Libuše chtěla něco říct, ale její hlas dočista zanikl v sílícím povyku.

„U Peruna, tak dost!!!“

Do světla ohniště rázně vkročila robustní silueta a udělala prudký pohyb. Zablesklo se nabroušené ostří. Masivní širočina dopadla na jeden z neobsazených špalků těsně u ohniště a přestože to byl silný, sukovitý dubový pařez, stojící na pahýlech kořenů, široká prasklina jej téměř rozpůlila.

Všichni zmlkli, jako když utne – v tomto případě doslova. Zaskočené pohledy spočinuly na tmavovlasém válečníkovi. Ten se pomalu, hrozivě vztyčil. Sekeru nechal zaťatou ve špalku, aby jim připomínala, že zbytečné řeči a hádky jsou nežádoucí.

„Kněžna chce promluvit,“ zavrčel Bivoj do ticha a ucouvl mezi Libuši a Kazi. „Vznešená?“

„Díky, Běsobijce,“ kývla Libuše hlavou a vstala. „Obvinili jste mě, že naslouchám hlasu srdce namísto hlasu rozumu,“ pohlédla na mrzutého stařešinu. „Není to tak docela pravda. Naslouchám srdci a rozumu stejně. Rozum mi říká, že potřebujeme pomoc a jediná možnost jsou severní kmeny. Srdce mě zase ujišťuje, že Přemysl je moudrý a čestný muž, který neuvrhne Čechy do otroctví. Ano, srdce může být ošidný rádce. Ale také se v něm skrývá odvaha k rozhodnutím, o nichž rozum příliš dlouho pochybuje, přestože mohou být správná. A váhání se nám v těchto časech může ošklivě vymstít.“

Na okamžik se odmlčela. Nikdo toho nevyužil.

„Lemuzové, Ljutoměrici, Děčané a další, kteří sídlí za Oharkou a za Labem, nejsou cizinci. Všechny do těchto krajů přivedl vznešený Praotec. Když se rozhlédl z Řípu a poznal, že toto je země, po jaké toužil, nařídil kmenům, aby ji osídlily a zušlechtily. A ony se rozešly do všech stran. Ale pořád uctívají stejné bohy a mluví stejnou řečí. Všichni jsme vnuky Praotce. Jen Zličané sešli z cesty. Dovolili krkavčím stínům, aby zastřely životodárné Svarogovo světlo. Vztyčili na svých obětištích cizí modly. Je teď na nás, abychom Zličany přivedli zpátky do náruče Svaroga, Živy, Peruna a ostatních bohů našich předků. Možná je na čase, aby se roztroušené kmeny opět spojily. Tak, jak to udělali Frankové či Avari. Sjednotíme Čechy

a severní kmeny. A možná se k nám časem přidají i Lučané a Charváti a Doudlebové a staneme se opět jedním národem jako kdysi, za časů Praotce.“

Libuše se zhluboka nadechla a pomalu přeletěla pohledem obličeje všech přítomných. Ani nedutali.

„Slyšte!“ zvýšila hlas a rozpráhla ruce v téměř modlitebním postoji. „Toto je má vůle. Povolám na pomoc severní kmeny. A nabídnu knížeti Přemyslovi knížecí stolec a své lože. Mnozí z vás to tak chtěli. Usilovali jste o to, aby kmeni vládl muž. Na velkém shromáždění na Chrastenu ta žádost zazněla jasně. Je na čase, abych vašemu požadavku vyhověla. Čeká nás válka. A ve válečných časech musí lid vést muž, bojovník, mocný kníže. Ačkoli i mezi vámi jsou takoví, kteří by se tohoto úkolu zhostili se ctí,“ ořela se pohledem o Srdana, čímž jej uvrhla do nevídaných rozpaků, „já poslechnu své srdce a vyšlu posly s nabídkou k Přemyslovi. A těm z vás, kteří žádají znamení od bohů, přináším Krokovo rozhodnutí. Otcova rada zní: vyšli bílého hřebce. Posvátný oř ukáže poslům cestu. A pokud je přivede k Přemyslovi, bude to znamení, že bohové a duchové předků souhlasí s mou volbou.“

Muži na ni nějakou chvíli němě zírali přes topor Dobromysly, zaražené do špaluku. Libuše tam mlčky stála, v bělostném hávu, hrdě vztyčená, čistého čela a jasných, silou planoucích očí. Téměř zářila, jako nějaké božské zjevení, a bez jediného zachvění čelila jejich pohledům. Ti starší si zákonitě vzpomněli na velekněze Kroka. Na jeho vznešenost, rozhodnost a sílu, které teď stejně mocně sálaly i z jeho dcery.

Pak někdo uznale zabručel. Další se přidali. Souhlasné pokyvování hlavami se rychle šířilo. Nakonec Srdan provolal Libuši slávu a pozvedl roh s medovinou. Všichni se zvedli a palota zahučela sborovým přípitkem.

I Kazi, pyšná na mladší sestru, vstala ze stolce a pozvedla stříbrnou číši. Avšak v okamžiku, kdy přiložila pohár ke rtům a zaklonila hlavu, aby se napila, ztuhla a přimhouřila oči. Ruka s číší jí poklesla. Vědma se zhluboka nadechla a polekaně švihla očima po Libuši a Vlastě. Zachytily její varovný pohled a taktéž vzhlédly. Sín ztichla. Lechové nechápavě zvedli zraky.

Z trámu pod krovem je očima planoucímá odrazem plamenů sledovala velká černá vrána.

„U všech bohů...“ zachroptěl Bivoj. Vzápětí odhodil roh s pivem a rozběhl se k nejbližší stěně, pokryté loveckými a válečnými trofeji. Strhl z ní nádherně zdobený slavnostní oštěp, přeběhl zpátky a rozmáchl se.

Vrána na nic nečekala, odrazila se od trámu a zapleskala křídly. Bivoj hodil. Oštěp rovně jako sluneční paprsek vzlétl do prostoru pod vysokou střechou a s obdivuhodnou razancí prorazil vrstvu slámy. Temný stín však ptáka těsně minul. Vrána s posměšným zakrákáním vylétla větracím otvorem do noci.

Bivoj hrubě zaklel. Palotou se nesl šum hlasů a muži si vyměňovali zmatené pohledy. Necháпали, co se právě stalo.

„Pěkný hod, Běsobjice,“ zabručela Libuše, „ale snažil ses marně. Už stejně všechno slyšela. I kdybys ptáka zabil, duše z něj by se prostě vrátila ke své paní. I se všemi znalostmi, které tu získala.“

„Bylo to to, co si myslím?“ zeptal se Srdan a obočí měl nakrčené v neblahé předtuše. „Byla to... ona?“

„Ano,“ potvrdila Libuše. „Ašiga. Hordagova sestra. Ta zpropadená čubka.“

Šum hlasů se změnil ve vyděšené hučení.

„Jak to, že jsme ji neobjevili dříve?“ mračila se Kazi.

„To bych taky ráda věděla,“ sykla Vlasta.

„Prostě na nás ta svině vyzrála,“ ucedila Libuše. „Zaštítla se nějakým novým kouzlem. Ale na tom teď nezáleží. Uklidněte se! Všichni!“

Zmlkli a obrátili k ní tázavé pohledy.

„Naše plány byly právě odhaleny. Kníže Zličanů se ještě dnes v noci doslechne o všem, co tady bylo řečeno. A to znamená, že musíme konat rychle. Možná už zítra se zličské vojsko pohne z Budče směrem k Divoké. Bude chtít dobýt Levý Hradec dřív, než mu přijdou na pomoc severní kmeny. Takže poslové k Přemyslovi musí vyrazit co nejdříve.“

„Ale i když pojedou nejrychleji, jak je to jen možné,“ uvažoval Srdan nahlas, „k Bílině, do sídel Lemuzů, dorazí nejdříve pozítří. A než Přemysl svolá své muže a přivede je sem, potrvá to nejméně

další tři dny. Do té doby budou Zličané už dávno bušit na naše hrady!“

„Já vím, Srdane,“ pohlédla na něj Libuše vážně. „Ale budeme se bránit. Udržíme hradiště, než dorazí pomoc.“

„My? Ty nepojedeš na sever, abys osobně předala Přemyslovi svou žádost?“

„Ne. Pošlu mu znamení. On ho jistě pozná. Stejně tu musím zůstat. Je potřeba provést obřad a poslat čarodějnou zprávu do západních lesů, do útočišť uprchlíků. Vyzveme je, aby nám také spěchali na pomoc. Snad Teta zaslechne mé volání. A teď,“ ohlédla se Libuše po nejbližších společnících, „kdo ponese poselství k Bílině?“

„Já pojedu,“ přikývla Kazi bez rozmyšlení.

„Bude to nebezpečné, kněžno,“ varoval ji Srdan. „Zličané teď udělají všechno, aby vyslance zastavili.“

„Právě proto, příteli. Družina bude potřebovat někoho, kdo dokáže čelit případnému Ašižinu kouzelnému útoku.“

„A taky se bude hodit nabroušené železo,“ řekl Bivoj a vyrval Dobromyslu ze špalku.

„A pár přesných luků,“ přidala se Vlasta a opodál stojící Mlada a Šárka přikyvovaly na znamení, že i s nimi je potřeba počítat.

„Měl bych vám dát ozbrojený doprovod,“ řekl Srdan a zachmuřil se, protože jej to postavilo před těžkou volbu.

„Ne,“ rozhodla za něj Kazi. „Každé ruky schopné pozvednout zbraň bude potřeba na palisádách hradiště.“

„Takhle vás ale bude málo.“

„Aspoň budeme rychlejší. A snadněji proklouzneme.“

„Přesto,“ promluvil náhle Ctirad zvučně, „by se měl k vyslancům připojit i někdo za Tuřany, za Levý Hradec.“

„Proč?“ zeptal se Bivoj.

„Aby vám připomínal, jak je důležité spěchat. A aby na vlastní oči viděl, jestli Přemysl poznal znamení.“

„Nic z toho není potřeba,“ namítla Kazi. „Nikdo nás nemusí popohánět ani na nás dohlížet. Ale pokud chceš jet, bránit ti v tom nebudu.“

„Je to tak, Ctirade?“ zabručel Srdan. „Chceš navrhnout sebe?“

„Ano, strýci.“

„Budeš víc k užitku tady. Nebo se snad obáváš, že pomoc nepřijde včas a my tady všichni zahyneme?“

„To je nařčení ze zbabělosti?“ přimhouřil Ctirad oči. „Kdybys nebyl můj strýc, tak bych na místě...“

„Co?“ narovnal Srdan ramena. „Co bys udělal?“

„Na tohle teď opravdu nemáme čas,“ vkročil mezi ně Bivoj. „Navrhuj, abychom bez meškání vyrazili. Stejně jsme všichni prospali den. A Srdan nám dá čerstvé, odpočaté koně. Než vyjde slunce, budeme u Řípu.“

„To je pravda,“ souhlasila Kazi. „Nač čekat na úsvit? Pojedeme hned! Srdane? Propusť Ctirada. Doručení toho poselství je pro záchranu tuřanských životů stejně důležité jako odvaha a bojová zručnost na hradbách. A další mužská ruka se nám bude hodit. Nežádáme přece o celou družinu. Když chce tvůj udatný synovec jet, proč mu bránit? Jak jsem si stačila všimnout, stejně se k sobě chováte jako dva kohouti. Možná bude lepší, když budete válčit každý na jiném bojišti, byť za stejnou věc.“

Srdan na Ctirada ještě jednou nevlídně pohlédl, jako by mu sliboval, že si tenhle spor vyřídí později, ale pak souhlasně kývl hlavou. „Dobrá. Ať si jede.“

„Dohodnuto,“ uzavřela Kazi. „Libuše? Běž nám vybrat bílého hřebce. A budeme potřebovat znamení pro Přemysla.“

„Sám bělouš bude tím znamením.“

„Výborně.“ Kazi vzrušením stěží popadala dech. „Srdane, dlouho jsme si tvé pohostinnosti neužili. Ale věřím, že ještě přijde doba, kdy spolu posedíme u ohniště. Klidnější doba, než je tato.“

„V to doufám z celého srdce, kněžno.“

Bivoj se ohlédl. Opodál, v polostínu, na lavici u roubené stěny seděl Wulfhart. Strošovec k němu zamířil.

„Ty se nepřidáš?“

Durynk se pomalu zvedl. „Ne. Nehledej v tom zbabělost – koneckonců, tady bude podle všechno taky živo – ale... mé místo je po Libušině boku. Přísahal jsem jí věrnost. A ona, na rozdíl od mého předchozího vládce, si mou oddanost plně zaslouží.“

„Chápu. Dohlédni na ni. Nesmí se jí nic stát. Za žádných okolností.“

Wulfhart se podíval Strošovci do očí a letmo se ušklíbl. „Rozumím tomu dobře? Jsem konečně poctěn tvou důvěrou?“

Bivoj jeho úsměv opětoval. „Já jen uznávám, že jsi chlap, který se umí ohánět zbraní. Věřím, že kněžnu ochráníš.“

Chvíli tak stáli a rozpačité mlčení mezi nimi se prohlubovalo. Pak náhle Bivoj napřáhl pravici. Wulfhart zaváhal, ale nakonec gesto opětoval a podávanou ruku pevně stiskl.

„Neznamená to, že jsem zapomněl na zabité soukmenovce,“ zvážněl vladyka.

„Já vím,“ přikývl Wulfhart. „Přijde čas, kdy přijmu odpovědnost za své činy.“

„A já budu žádat přísný trest. Do té doby... ať tě ochraňují bohové, Duryнку.“

Wulfhart se opět usmál. Smutně a zatrpkle.

„Tebe taky, Strošovče.“

~ ~ ~

– *Bratře! Slyšíš mě?*

Hordag otevřel oči. Větracím otvorem ve střeše vysoko nad ním do srubu nakukovaly hvězdy. Úsvit byl ještě daleko.

– *Vzbud' se, bratře!*

Posadil se na lůžku.

„Pozorně ti naslouchám, sestro.“

Vrána přešlapující na trámu pod krovem máchla křídly a slétla na lůžko. Hordag k ní natáhl zdravou – a jedinou – ruku. Vyskočila mu na zápěstí.

– *Přináším důležité zprávy, má lásko. Krátce před půlnocí jsem vyslechla poradu kněžen a vladyků na Levém Hradci.*

„Takže ti unikli. Libuše a ostatní.“

– *Na tom ted' nesejde! – krákla vrána podrážděně. – Nemůžu plýtvat časem, takže mě dobře poslouvej. Libuše chce povolání na pomoc severní kmeny. Lemuzové, Ljutoměřici a Děčané se prý spojili pod vládou Přemysla, čaroděje vyučeného samotným Krokem.*

Hordag se zachmuřil. „To znamená, že musíme konat.“

– *Přesně tak. Povalování a hodování na Budči už bylo dost! Za úsvitu nech shromáždit všechny muže a vydej povel k tažení proti Levému Hradci. Srdan dal vybudovat nové opevnění, ale za palisádami a příkopy se skrývá necelá stovka mužů. Musíš je rozdrtit rychlým a rázným úderem!*

„Ano. Levý Hradec musí padnout dřív, než přijde pomoc ze severu. Jinak bychom se ocitli mezi dvěma ohni.“

– *Vynasnažím se, aby severané vůbec nepřišli. Udělám všechno pro to, abych zabránila doručení Libušina poselství.*

„Ale spoléhat na to nemůžeme,“ zkrivil Hordag rty. „Ta česká sběr nás už tolikrát přelstila, že musíme počítat se vším. I s příchodem Přemyslova vojska. Rád bych věděl, kolik je schopen shromáždit mužů.“

– *Možná víc, než kolik je Čechů. Naše a jejich síly se vyrovnají.*

Jednoruký kníže zamyšleně pokýval hlavou. „Pak je jasné, že musíš před rozbřeskem doručit ještě jeden vzkaz, sestro.“

– *Na to není čas! Poslové můžou vyrazit z Hradce každou chvíli! Viděli mě, jak jim naslouchám, takže budou náš útok předpokládat a bez otálení se rozjedou na půlnoc. Nesmí mi proklouznout! Potřebuju se připravit...*

„Ale nejdřív poletíš na severovýchod. K Labi. Ty víš, za kým.“

– *Bratře! Nemůžu teď přece...*

„Potřebujeme spojence! A nechci slyšet žádné odmlouvání. Leť a vyříd' mé volání do boje! Ať Radoboj okamžitě vyrazí podél Vltavy na jih!“

Vrána opět podrážděně zakrákala, vyčítavě po Hordagovi loupala černým okem, ale další myšlenku už do jeho mozku nevyslala. Zapleskala křídly, vznesla se ke střeše a vyletěla větracím otvorem.

Hordag vstal z lůžka. Nahý přešel ke dveřím a rázně je otevřel.

„Borute!“ zakřičel na pobočníka.

„Ano, kapkane?“ ozval se z hlavní komnaty rozespalý hlas.

„Vstávej! I vy ostatní! Všichni na nohy! A do zbraně!“

„Co se děje, kapkane?“ spěchal Borut mezi probouzejícími se muži k vládci stojícímu ve dveřích.

„Válka, Borute,“ vycenil Hordag zuby a oči mu zaplanuly na důkaz, že právě tohle toužebně očekával. „Opravdová válka. Ať se všichni hotoví k odchodu. Za rozbřesku vyrazíme do boje!“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Posvátná hora

C Celou noc jeli svižným klusem po široké cestě lemující západní břeh Vltavy – nejdříve kolem velkého oblouku řeky a pak přímo na půlnoc. V hluboké tmě asi hodinu před úsvitem bílý hřebec, který pádil v čele družiny, bez jakéhokoli viditelného podnětu či pobídnutí najednou sjel z cesty a pustil se napříč travnatými pláněmi na severozápad.

Jezdci zpomalili a vyměnili si udivené pohledy. Pouze Kazi se vševědoucne usmála.

„A co jste čekali?“ řekla a stočila svou klisnu za běloušem. „Že kůň, kterého začarovala má sestra, nebude znát cestu? Ten hřebec je přece znamení. Následujme jej!“

Jeli mírně zvlněnou krajinou plnou luk, potoků a březových hájů. Ani jednou si neodpočali. Když se na východní obloze objevily první známky nadcházejícího úsvitu, byla už celá družina nemálo utmáčená. Jezdci klímbali v sedlech a koně zpomalovali a nespokojeně frkali. Ale v okamžiku, kdy rozbřesk rozptýlil temnotu ležící na pláních, naskytl se jim pohled, po němž rázem ožili.

Přímo před nimi se k blednoucímu nebi zvedala masivní modravá homole. Vypadala uprostřed rovinatého kraje nepatřičně, jako by to ani nebyl přírodní výtvor, ale obrovská mohyla navršená snad samotnými bohy. Úpatí lemovaly shluky stromů, ale svahy měla holé, travnaté, jen tu a tam poseté keři a balvany, takže i z dálky byly vidět veliké, z dubových kmenů vytesané modly na vrcholku. Prý je tam nechal vztyčit sám Praotec jako poděkování bohům za to, že přivedli české plémě do této úrodné země.

Bivoj fascinovaně zíral na posvátnou horu. Viděl Říp poprvé v životě. Ale ani jeho společníci neskrývali úžas a jisté pohnutí, přestože už tyto končiny dříve navštívili. Kolem se rozlévalo světlo ranních červánků a dodávalo narudlý nádech jemnému oparu převalujícímu se nízko nad zemí. Z mlhy vystupovaly pole, pastviny a háje, v korunách stromů a v houštinách štěbetali ptáci a vši tou zelení a zlatavým vlnobitím zralého obilí protékaly stříbřité stuhy potoků hemžících se rybami. Vzduch byl svěží a vůně lehké.

„Bohové,“ vydechl Bivoj. „Vůbec se nedivím, že když se Praotec onoho rána rozhlédl z vrcholku hory, rozhodl se usídlit právě tady.“

Blížili se k Řípu. Na jihovýchodním úpatí se pod korunami košatých dubů a lip krčila nevelká, tmavým obrysem palisády obehnaná vesnice. Louky kolem ní už takhle brzy zrána doslova hučely včelami. Ty vylétaly z neobvyklého množství úlů všude kolem, ať už slaměných či vyřezaných z dutých pařezů. Pilného hmyzu se kolem rojilo tolik, že se poutníkům plašili koně.

„To jsou Strdice,“ kývl Ctirad bradou k vesnici. „Žijí zde proslulí včelaři, možná ti nejlepší na území kmene.“

„Ani nemluv,“ zasténal Bivoj. „Krajíc právě upečeného chleba s čerstvým máslem a medem bych v této chvíli vyvážil zlatem. Pravda, kdybych sebou nějaké měl.“

„Já myslím, že nás Strďané pohostí i bez toho, že bychom na ně cinkali blýskavými hřivnami,“ mínila Kazi.

„Proto je výhodné mít s sebou kněžnu z Krokova rodu,“ zazubila se Vlasta.

„Snad se tu nechcete zdržovat?“ zachmuřil se Ctirad. Přesně jak si předsevzal, platil v družině za toho, kdo ostatním neustále připomínal, jak je tlačí čas.

„Ovšem,“ přikývla Kazi rázně, aby dala najevo, že se o tom nehodlá dohadovat. „Potřebujeme si odpočinout. A koně jakbysmet. Doplníme si síly sladkou snídaní a možná i krátkým zdřímnutím. Ne, Ctirade, neprotestuj. V noci jsme urazili pořádný kus cesty. Tímhle tempem ještě dnes odpoledne překročíme Oharku a k večeru jsme v povodí Bíliny.“

Objeli skupinku dubů a jasanů v zákrutě cesty, načež se jim přes pole pokryté strništěm sklizeného ječmene otevřel výhled na vesnici. V tom okamžiku šklubli uzdami a sáhli po zbraních. I neobyčejný oř v čele jízdy zastavil, zafrkal a pohodil bělostnou hřívou.

Na prostranství před bránou vesnice byl rozložený tábor. Pohybovaly se jím muži, jejichž zbroj se blýskala odleskem vycházejícího slunce.

„Jen klid,“ chlácholil své společníky Ctirad, ačkoli i on v první chvíli položil dlaň na jílec meče. „Nic se neděje. Nevidíte vozy a tažné voly? Jsou to jen kupci. Strdický med a vosk prosluly i za hranicemi českých zemí. Prý jej sem chodí kupovat cizinci z podivuhodně vzdálených koutů světa.“

„Máš pravdu,“ vydechl Bivoj a spustil napůl vytaženou Dobromyslu zpátky do koženého oka u sedla. „Ti muži v pancířích jsou jen ozbrojený doprovod. U všech bohů, už všude vidím nepřátele.“

„To my všichni,“ ozvala se Vlasta a sklonila luk.

„Něco mi o tom povídejte,“ zabručela Kazi. „Jakmile spatřím záblesk světla na oceli, proměním se v rozechvělou, napětím drnčící strunu. Všechno, co jsme zažili v uplynulých dnech, nás bude pronásledovat asi ještě dlouho.“

Projížděli kolem shluku prostých plátěných stanů a doutnajících ohnišť. Muži v táboře příchozí zvědavě pozorovali – hlavně bílého hřebce v čele průvodu. I kmeny žijící daleko na severu či na západě, ať už uctívaly Peruna, Radhosta nebo úplně cizí bohy, znaly posvátné či věstecké koně. Věděly, že oř bez postroje a pokrytý magickými znaky – těmi jej krátce před odjezdem narychlo pokreslila Libuše – může na neosedlaném hřbetě nést neviditelné božstvo či ducha významného válečníka. Někteří z nich proto směrem k bělouši uctivě sklonili hlavy.

„Sasové,“ řekl Ctirad, když si zběžně prohlédl tucet statných, vousatých ozbrojenců s plavými a ryšavými vlasy spletenými do copů. Na sobě měli pancíře ze železných šupin či destiček, přinýtovaných ke koženému podkladu. K jejich výzbroji patřily také přilbice ukované z jednoho kusu oceli, všechny opatřené nánosníkem, dále vrhací sekery na provazech, masivnější sekery na dlouhých toporech a samozřejmě všechny druhy saxů, od krátkých scramasaxů až po dlouhé, masivní langsaxy.

Saští žoldnéři určitě sloužili nějakému bohatému franckému kupci – či skupině kupců – ale nikoho takového jezdcí v táboře nespatriili. Nepochybně byl hostem strdického vladyky. Družina přijela k palisádě a odbočila do brány. Neklidný bělouš samozřejmě nebyl tak unaven jako koně zatížení jezdcí a plnou výstrojí a chtěl pokračovat po cestě kolem Řípu dál. Když viděl, že družina vjíždí do brány, zaržál a netrpělivě zabušil kopyty. Vlasta však na něj zavolala něco, čemu ostatní moc dobře nerozuměli, načež hřebec svěsil hlavu a poslušně následoval družinu do vesnice.

~ ~ ~

Na široké návsi před vladařským srubem potkali prvního Franka. Na sobě měl tmavou kutnu přepásanou obyčejným provazem, s velkou kápí visící na zádech. Klečel na dvoře, nepřítomný pohled upíral někam do nebe, něco nesrozumitelně drmolil a tu a tam políbil z cínu odlitý kříž, který svíral v prstech sepjatých rukou. Na kříži byla zobrazena postava s roztaženými rukama, zřejmě nějaké božstvo v modlitební póze.

„Předpokládám, že tohle není vůdce kupeckého průvodu,“ utrousil Bivoj, sesedaje z koně.

„Určitě ne,“ potvrdil Ctirad. „To je jen nějaký kněz.“

„Křesťan?“ zeptala se Kazi s očividným zájmem.

„Ano, tak si říkají. Čím dál častěji doprovázejí francké kupecké karavany. Jsou to podivíni a občas z nich má člověk dojem, že to nemají v hlavě úplně v pořádku.“

„Stejně jako někteří naši žrecové a zaklínači,“ odfrkl si Bivoj. „O vědmách, kněžkách a hadačkách to samozřejmě neplatí,“ dodal s úšklebkem, když zachytil Kazin tázavý pohled.

„Tihle jsou navíc pěkně otravní,“ řekl Ctirad, zatímco uvazovali koně k dlouhému dřevěnému žlabu s čerstvou vodou. „Loni jeden zavítal do Levého Hradce. Měl jsem trochu vypito, a tak jsem se s ním dal do řeči. Začal mě mermomocí přesvědčovat o tom, že ti jeho bohové jsou nejlepší.“

„Bohové?“ podivila se Kazi. „Slyšela jsem, že uctívají jen jednoho boha.“

„Ale kdepak. Bůh sídlí na nebesích se svou manželkou a jejich synem, mocným králem čarodějů. Navíc jim slouží i nějaká okřídlená nižší božstva – je mezi nimi i bůh války a zabíječ bēsů, podobný našemu Perunovi, akorát místo sekery má kopí a ohnivý meč. A pak mají různé svaté, kteří byli kdysi smrtelníky, ale potom se stali božstvy a teď vládnu žívlům, posvátným horám, léčivým pramenům, a tak podobně. Jsou to prostě další bohové, i když vám křesťané budou tvrdit něco jiného. Celá ta jejich víra je podivná a podezřelá. V zemi Franků se prý rychle šíří. Tamější král nutí celé kmeny, aby zavrhly bohy svých otců a začaly se klanět kříži. Nechápu, jaký to má smysl. Jen si je tím znepřátelí.“

„Obětují vůbec?“ zajímala se Kazi, když viděla, že Ctirad ví o cizím náboženství víc, než se dosud doslechla ona. „Těžko říct. Mají takový zvláštní obřad, během něhož pijí krev a pojídají tělo svého boha.“

„Takže nedarují bohu plody své úrody a loveckou či válečnou kořist, ale naopak on krmí je? Dokonce vlastním tělem? Zvláštní.“

„Tohle poblouznění nebude mít dlouhého trvání,“ usoudil Bivoj a přistoupil ke klečícímu muži. Ten jako by si jejich příchodu vůbec nevšiml a dál v transu vzýval nebesa. „Nedokážu si představit, jak by se někdo, kdo uctívá mocného Peruna, Velese nebo plodivou sílu Živy, mohl začít klanět cizímu božstvu.“

„Totéž si zřejmě myslely i kmeny, které jsou dnes v područí franckého krále a na jejichž starých obětištích vyrostly křesťanské svatyně,“ zabručel Ctirad.

Nechali blábolícího kněze jeho modlitbám a zamířili ke srubu. Ze dveří jim vyšel vstříc asi padesátiletý, už notně prošedivělý muž s vyřezávanou starostovskou holí v ruce. Byla očividně nová, protože stará se zřejmě nedávno ztratila. Nebylo těžké domyslet si, jak k tomu došlo.

„Vítejte ve Strdicích,“ řekl s rukou na srdci a sklopeným zrakem. „Jsem Dobroga, zdejší lech. Poznávám mezi vámi jenom Ctirada z Levého Hradce. Jaké vzácné hosty jsi k nám přivedl, Ctirade? Bylo mi řečeno, že vás sem přivedl posvátný hřebec...“

„Nejsi vladykou dlouho, že mám pravdu, Dobrogo?“ zeptala se Kazi.

„Tak jest,“ obrátil k ní pohled. „Můj bratr, který ještě donedávna vládl Strďanům, odešel na výroční shromáždění na Chrasten a já marně vyhlížím jeho návrat. A soudě dle neblahých zpráv, které k nám přicházejí z jihu, už se ho ani nedočkám.“

„Nedočkáš,“ potvrdil mu Bivoj. „Většina českých vladyků zahynula v bitvě se Zličany. Napadli Vyšehrad a postupují dál na české území. Už se zmocnili Budče.“

„Milosrdní bohové!“ Dobroga vytřeštil oči – na tak zlé zvěsti zjevně nebyl připraven. „Takže už jsou blízko. Zvažoval jsem, že odvedu svůj rod na sever, do Dřevíče. Za jeho hradbami budeme ve větším bezpečí než tady...“

„Neukvapuj se, vladyko,“ zastavila jej Kazi. „Brzy se všichni Čechové dají do pohybu. A tentokrát to nebude ústup. Chystáme protiúder. Potřebujeme každou ruku schopnou pozvednout zbraň. Ale podrobnosti ti vysvětlíme u džbánku čerstvého mléka a kousku chleba s máslem a medem. Můžeme-li doufat v malé pohoštění...“

„Ovšemže můžete,“ vyhrkl Dobroga. „Odpusťte, že jsem vám pohoštění nenabídl okamžitě.“ S těmi slovy jim ustoupil z cesty a pokynul k dokořán otevřeným dveřím. „Kdo vlastně jsi, paní?“ zeptal se Kazi, než překročili práh. „Vidím, že máš v této družině důležité slovo. Něco mi říkáš, že tvé jméno znám...“

Místo vědmy mu odvětil Bivoj: „Je vidět, že jsi novým vladykou a žeš po minulé roky nejezdil na vyšehradskou slavnost. Jinak bys věděl, že toto je Kazi, nejstarší z Krovových dcer.“

„Ano, tušil jsem to,“ vydechl Dobroga a tentokrát nezůstalo jen u klopení zraku – vladyka se zlomil do hlubokého předklonu. „Vítej, vznešená čarodějko. V těchto úrodných končinách si velice ctíme Živy. Jak jsem slyšel, jsi její oddanou služebnicí.“

„Ano, to jsem.“

„Máme tu dokonce posvátný lipový háj, který je zasvěcen výhradně Živě. Kdyby sis chtěla v klidu promluvit se svou bohyní...“

„Děkuji ti, Dobroga,“ přerušila jej Kazi s úsměvem. „Myslím, že nám postačí chvilka odpočinku a slíbený chléb s medem.“

Vladyka pochopil, zahanbeně zavřel ústa a vedl hosty do stinných útrob svého obydlí.

~ ~ ~

„Ano, přiznávám se!“ zahučel Arnauf. Měl něco kolem čtyřicítky a byl to robustní, brunátný a hlučný Frank odněkud z povodí Rýna, tmavovlasý a s rozčuchaným tmavým plnovousem. Zlomený nos a jizva na jeho obličejí svědčily o tom, že když dojde k boji – a kupecké karavany byly loupežníky napadány velice často – neschovává se za saské družiníky, ale bojuje po jejich boku. Svým způsobem připomínal Srdana, a tak pohledy, které na něj Ctirad pokradmu vrhal, nebyly ani trochu přátelské.

„Ano, prodávám zbraně,“ pokračoval burácivým hlasem – zjevně mu v žilách ještě kolovala medovina z večerní pitky. „Král Theodorich nemá rád, když vozíme nejlepší rýnskou ocel do barbarských končin na východě, protože se pak často obrátí proti jeho vlastním dobytčím vojskům... ale obchod je obchod, ne? Za sůl, plátno a kdejaké tretky toho moc nenakoupím. A já chci jen ty nejlepší kožešiny, nejsladší med, nejkošatější paroží a nejhezčí otrokyně. Když už jsme u toho, některá z těch rusovlásek by na prodej nebyla?“

Vlasta, Mlada a Šárka zvedly oči od džbánek s mlékem a krajíců namazaných máslem a medem a probodly Franka takovými pohledy, že podrobnější odpověď určitě nepotřeboval.

„Jen se ptám!“ zvedl ruce ve smířlivém gestu a pobaveně se zařehotal. „Za takové krasavice se platí zlatem, hlavně když umí vrhat podobné ohnivé pohledy...“

„Vrať se ke zbraním,“ zabručel Bivoj do poháru s mlékem. „Říkal jsi, že obchoduješ s kmeny na východě.“

„S našimi nepřáteli,“ upřesnil Ctirad nevlídně. „S lupiči, kteří drancují území sousedních kmenů a za kořist si pak od tebe kupují další zbraně.“

„Jsem jenom kupec!“ bránil se Arnauf. „Prodávám tomu, kdo má čím zaplatit. Nedbám na kmenovou příslušnost. Nezajímá mě, k čemu pak bude mé zboží použito – pokud nebude použito proti mně, samozřejmě.“ Zachechtal se, ale když se k němu nikdo nepřipojil, zase zvažněl. „Zkrátka a dobře, s bojovnými kmeny u Labe se mi obchoduje nejlíp. Sem na české území jsem odbočil jen kvůli strdickému medu...“ Kupec zachytil Ctiradův podrážděný pohled a vrátil se k tématu. „V uplynulých letech jsem jezdíval i dál, na zličské pomezí. Ale letos si mé zboží rozebrali Pšované. Brali všechno – meče, hroty kopí, sekery, puklice na štíty... Úplně mi vyplenili vozy. Kníže Radoboj se mi pochlubil, že chystá velké válečné tažení. Neprozradil mi, proti komu, zřejmě abych jeho úmysly nevyžvanil u jiných kmenů, ale prý se už brzy pomstí za svého bratra, zabitého během nepřátelského nájezdu před několika lety...“

Arnauf zmlkl, protože si všiml výrazů svým spolustolovníků. V palotě Dobrogoва dvorce se rozhostilo zaražené ticho.

Kazi vrhla pohled na Bivoje. Seděl ztuhle a z černého strniště nad horním rtem mu odkapávalo mléko.

„Co je?“ rozhodil kupec rukama.

„Ten jeho zabitý bratr,“ ozvala se Kazi přiškrceným hlasem, „vládl Pšovanům před Radobojem, že?“

„Ano. Vedl své muže do bitvy s vetřelci a padl...“

„Není pochyb,“ pokývala Vlasta hlavou. „Radobojovým bratrem byl manžel té čubky Ašigy. Zabili ho Velibor s Wulfhartem. Takže Pšované se chtějí pomstít Čechům.“

„Možná to tak plánovali od začátku,“ nadhodil Bivoj a konečně si hřbetem dlaně otřel vousy. „Hordag zjevně využil Radobojovy touhy

po pomstě a spráhl se s ním. Ale zaútočil jako první, aby se zmocnil nejlepší kořisti. Pšované jen posbírají zbytky po Zličanech. Kupče? Netušíš, kdy hodlají vyrazit?“

„Vypadali dost natěšeně. Řekl bych, že každou chvíli. Ani nesmlouvali o ceně – po mém železe se sáпали jako někdo, kdo ho chce použít co nejdříve...“

„Bohové,“ zachroptěl Ctirad a začal se zvedat. „To znamená, že Zličanům teď navíc táhnou na pomoc i Pšované. Kolik jich může být?“

„No, v Radobojově hradišti nad Labem se to muži jen hemžilo,“ řekl Arnauf, poněkud zaskočen tím, jaká váha je jeho zprávám přikládána. „Dohromady jich bude něco kolem stovky...“

„Už nesmíme otálet!“ křikl Ctirad, sebral z lavice pochvu s mečem a začal si ji připínat k opasku. „Dělejte, vstávejte! Jestli Zličané a Pšované udeří na Levý Hradec společně, nezastaví je ani nové hradby! Musíme pomoc přivést co nejdříve!“

Ani se ho nesnažili uklidňovat. Věděli, že jeho obavy jsou na místě. Rychle do sebe hodili zbytky skrovné snídaně, zalili je mlékem a začali se zvedat.

„Děkujeme ti za pohoštění, lechu,“ obrátila se Kazi k Dobrogovi. „Slyšel jsi, v jaké jsme situaci. Radím ti, abys svolal všechny muže rodu a nařídil jim, ať se vyzbrojí. Buďte připraveni bránit domovy, případně vyrazit do bitvy o Levý Hradec.“

„A– ano, Vznešená...“ vykotal Dobroga.

Náhle se z nádvoří před srubem ozval pronikavý výkřik, přecházející do šíleného vytí. Všichni sebou polekaně škubli a obrátili pohledy ke dveřím. Koně venku u napajedla ržáli a tloukli kopyty do udusané hlíny.

„Benedikta si nevšímejte,“ mávl Arnauf rukou. „Ten bláznivý mnich se na mě nalepil jako hovno na podrážku a teď se všude tahá za mnou. Občas tohle dělá a pak tvrdí, že viděl demony či něco podobného. Nejčastěji to předvádí v blízkosti svatoborů a obětíšť. To sebou vždycky začne házet jako kohout s uťatou hlavou. Prý svádí bitvu s pohanskými běsy.“ Kupec se zašklebil a významně si zaťukal na čelo.

Zatímco se Bivoj a jeho druhové urychleně chystali k odjezdu, křesťan venku něco vykřikoval ve své rodné řeči. Pokud to zoufalství jenom předstíral, byl neobyčejně přesvědčivý.

„Už je to tu zase,“ krčil Arnauf rameny. „Vykřikuje něco o zlé síle, která letí po obloze. O nějakém hejnu démonů. Takové věci vidí pořád. Samé bláboly...“

Kazi se najednou zarazila a vyměnila si pohled s Vlastou. Oběma se rozšířily oči a protáhly obličej. Zjevně obě ve stejnou chvíli ucítily totéž. Vzápětí vyrazily ke dveřím. Bivoj, Ctirad a ostatní spěchali za nimi.

„Co je? Co se děje?“ ptal se Arnauf zmateně. „Vždyť říkám, že je pomatený! Ty jeho skřeky nedávají vůbec žádný...“

Zmlkl, když vyšel ze dveří a zjistil, že všichni na zápraží hledí někam na východ – stejným směrem, kterým ukazoval zděšeně vyjící mnich. Arnauf vzhlédl k obloze.

A zaklel.

KAPITOLA DESÁTÁ

Útok z nebes

D „Dobrogo!“ křikla Kazi na vladyku. „Říkal jsi, že tu máte Živinu modlu! Ukaž mi cestu k posvátnému háji!“

„T... támhle,“ ukázala vyřezávaná hůl někam do zadní části hradiště, do stinných zákoutí pod stromy na úpatí hory.

„Všichni dovnitř!“ zaječela Kazi na neklidně hučící vesnici. I ostatní Strďané už si všimli podivného úkazu, vycházeli z příbytků, dlaněmi si stínili oči před sluncem a nechápavě zírali na oblohu. „Schovejte se! Pevně zavřete okna a dveře!“

Vzápětí se vědma otočila na patě a rozběhla se k úpatí Řípu. Bivoj nezaváhal, přiskočil ke svému koni, strhl ze sedla okrouhlý štít a vyrazil za Kazi. Ohlédla se přes závoj kaštanových vlasů, jež jí padaly na ramena a do obličeje, ale neokřikla ho, aby zůstal s ostatními. Na nějaké dohadování a přemlouvání nebyl čas.

„Zpátky!“ houkla na společníky Vlasta, bleskově napjala do luku tětivu a přiložila k ní šíp. „Všichni do srubu! Rychle!“

Vesnicí se neslo spěšné bouchání dveří a okenic a zděšené pokřikování žen, svolávajících děti. Psi štěkali jako pominutí.

Posvátný bělouš pronikavě ržál a uprostřed návsi se vzpínal na zadní – doslova tančil strachem. S divoce gestikulujícím mnichem v rozevláté černé kutně tvořili podivnou dvojici, předvádějící ztřeštěné představení.

„Schovej se, blázne!“ popadl Arnauf Benedikta v podpaží a táhl jej ke srubu. „Proti tomuhle tvé modlitby nejsou nic platné!“

„Naše koně!“ vykřikl Ctirad a rozběhl se k napajedlu, kde nešťastně řičící, k smrti vyděšená zvířata marně škubala otěžemi.

„Ctirade!“ zavolala za ním rusalčí velekněžka. „Na to už není čas!“

Neposlouchal ji. Přiběhl ke žlabu a začal odvazovat panikařící koně. Jedno jančící zvíře do něj vrazilo širokou hrudí. Ctirad upadl na dvůr a udeřil se hlavou do jedné z tlustých podpěr napajedla. Šárka něco vykřikla a rozběhla se k němu. Mlada vyrazila jen o jediný úder srdce později.

„Zpátky! Už je to tady!“ zařvala Vlasta a pozvedla luk.

Na Strdice a úbočí Řípu padl rychle se pohybující stín. Vzduch naplnilo tisícihlasé krákání a skřehotání. Tlukot křídel a šustění peří se slily do zvuku podobného hučení lesa ve vichřici.

Obrovské ptačí hejno opsalo oblouk nad modlami na vrcholku hory a střemhlav se vrhlo na vesnici. Vlastě tváří v tvář té šílené záplavě ostrých zobáků, křivých pařátů a zběsile bušících křídel pokleslo srdce. Poznala nejen krkavce, vrány, havrany a kavky, ale i jestřáby, sokoly, sojky, holuby, kosy, skřivany či vlaštovky, vlastně ptactvo všech druhů a velikostí. Především však zřetelně cítila zlovolné vědomí, které je všechny ovládalo a hnalo do smrtícího útoku.

Ta mrcha Ašiga právě předváděla své mistrovské kouzlo. Místo jednoho opeřence posedla duchem všechny ptáky široko daleko a poštvala je na ty, kteří jí v noci proklouzli pod nosem.

Vlasta pustila tětivu. Vzdušný vír rozpoutaný tisíci perutí vychýlil střelu ze směru, ale stejně na tom nezáleželo. Zmizela v hejnu jako kapka vody v lijáku, naprosto bez účinku.

„Pryč odsud!“ zaječela velekněžka na společnice.

Šárka pomohla mírně omámenému a zmatenému Ctiradovi vstát. Mlada mezitím odvážala zbylé koně. Bělouš s pronikavým řehtáním

vyrazil k palisádě. Ostatní koně jej následovali jako vůdce stáda na úprku před stepním požárem. Procválali bránou a tryskem se rozjeli někam do polí.

„Děvano!“ zachroptěla Vlasta a pozpátku překročila práh srubu.

Hejno se sesypalo na vesnici, na střechy i dvory. Slepě, prudce, jako živé krupobití. Psí štěkot se změnil v zoufalé, bolestné vytí. Všechno zmizelo v mračnech peří. Z krákání a skřehotání zaléhalo v uších.

Ctirad a Šárka se v poslední chvíli protáhli dveřmi do srubu. Mlada se už už chystala vběhnout za nimi, když ji seshora plnou silou zasáhla křičící lavina peří a klovajících zobanů. Vyjekla a zhroutila se pod její váhou a razancí obličejem k zemi.

Vyrazilo jí to dech a zatmělo se jí před očima. V tom okamžiku zcela zřetelně zaslechla v zuřivém ptačím sboru škodolibý Ašižin smích.

~ ~ ~

Kazi proběhla stezkou mezi statnými lípami na malou mýtinu uprostřed svatoboru a vrhla se na kolena u prosté podobizny prsaté bohyně s velkým otevřeným lůnem. Bivoj se zastavil na okraji obětiště. Sílicí zvuky za jeho zády ho přiměly ohlédnout se.

Vyvalil oči a v jeho panenkách se odrazil stín přelévající se oblohou.

„Perune a Velesi...“

Ohromné ptačí hejno se těsně nad vesnicí rozdělilo do dvou proudů. Jeden se sesypal na vladykův srub a okolní dvory a stavení. Druhý těsně nad zemí prudce odbočil a zamířil k úpatí Řípu. K posvátnému háji.

„Lásko?“ zachroptěl Bivoj a pozvedl štít.

„Já vím!“ odsekla Kazi. Nemusela se ohlížet. Zřetelně cítila Ašižina černá kouzla, přilétající na tisících perutí. Vyšklubla z pochvy na opasku nůž a bez zaváhání se řízla do zápěstí. Máchla paží k modle, až dřevo skropila krev, a začala zaříkávat:

Živo živá,

*slyš má slova,
naplň mě svou mocí...*

Bivoj, oči vytřeštěné na rychle se blížící zkázu, ucouvl a tiše zaúpěl. Věděl, že sekera, kterou tak křečovitě svírá v dlani, mu proti tomuto nepříteli nebude nic platná.

*Živo živá,
slyš má slova...*

A pak, právě v okamžiku, kdy se první ptáci vrhli na svatobor, se něco stalo. Lípy zašuměly a zakymácely se jako v poryvu silného větru. Bivoj si nejdříve pomyslel, že to způsobil vzduch zvířený smrští vztekklých křídel, ale vzápětí si uvědomil, že jeho vlasy žádný vítr nepocuchal a na tvářích ho nepolechtal ani nejmenší vánek.

Opeřenci vtrhli do košatých korun lip i do hustého mlází a houští v podrostu. Vtom se větve s hlasitým vrzáním, šustěním a škrábáním rozhýbaly. Bleskurychle se spletly do jakési husté sítě, v níž se ptáci s ohlušujícím křikem zachytávali. I nad obětíštěm se vytvořila neproniknutelná klenba. Ke Kazi neproklouzla ani sýkorka. Větve se proplétaly jako hadi a odevšad znělo křupání drcených ptačích těl a zoufalý křik.

Černí mrchožrouti, Ašižini vyvolení, si však přece jen našli cestu. Pohotově vletěli do úzkého stinného tunelu, ve který se proměnila přístupová stezka. Bivoj se jim vrhl vstříc, doslova ucpal průchod rozložitou postavou a skrčil se za štítem. Ptáci v plné rychlosti naráželi do okovaného, volskou kůží potaženého dubového kruhu a doslova vybuchovali ve sprškách peří a krve. Bivoj pod spodním okrajem štítu mlátil sekerou do hejna, snažícího se prodrat skulinami kolem jeho nohou. Ptáci zuřivě klovali, škrábali, pleskali křídly. Nápor přinutil Strošovce couvnout. Háj se našťěstí vzpamatoval a mezi kmeny lemujícími stezku se konečně prostrčily pružné větve a trnité šlahouny, dokonce i ze země ve sprškách hlíny vylezly kořeny, a to všechno se začalo splétat do sítě, do níž další útočníci jen marně vráželi.

Bivoj dupl na posledních několik tělíček s polámanými křídly a zadýchaně ucouvl na mýtinu u modly. Byl celý poškrábaný a vlasy měl plné peří. Rozhlédl se žhnoucímá očima, ale další nebezpečí jim v této chvíli zřejmě nehrozilo. Mocí bohyně oživlé stromy vytvořily kolem obětiště a nad ním neprostupnou kupoli. Ve spletech neustále se proplétajících větví zoufale skřehotali uvázlí ptáci. Po kmenech stékala krev. Ve vzduchu vířilo peří. Ostře páchl ptačí trus a vyhrželé vnitřnosti.

Někde za tou neklidně se vlnící zdí však pořád zněl křik a lomoz. Útok na vesnici byl o to zuřivější, čím bezradněji se Ašižini otroci vrhali na svatobor. Bivoj se ohlédl na Kazi.

Nemusel ji pobízet.

*Živo živá,
slyš má slova,
naplň mě svou mocí...*

~ ~ ~

Vlasta a Šárka s křikem přiskočily Mladě na pomoc. Rusalka téměř úplně zmizela v chumlu běsnících ptáků. Vlasta si levým předloktím zakryla oči před pařáty a zobáky a pravačkou sevřela jednu z Mladiných zoufale šátrajících paží. Šárka ji napodobila. Společnými silami přetáhly družku přes práh do paloty. Byla celá ulepená peřím a paže a obličej měla rozdrásané do krve. Skučela bolestí.

Ctirad za rusalkami pohotově zavřel dveře. Musel se do nich opřít celou svou váhou a silou, protože tlak ptačí masy zvenčí byl obrovský. Několik tvorů rozmačkal mezi vraty a vyřezávanou dřevěnou zárubní na kaši. Zasunul masivní závoru a rychle se obrátil čelem do síně.

V místnosti zuřila bitva. Několik ptáků se stačilo protlačit dovnitř a dál se bezhlavě vrhalo na všechno, co se hýbalo. Muži se snažili ochránit ženy a děti z vladykovy rodiny, zalezlé pod lavicemi a dlouhým hodovním stolem. Dobroga se oháněl starostovskou holí, Arnauf středně dlouhým saxem, Benedikt křížem a čadícím klackem

vytaženým z ohniště. Ptačí kosti praskaly. Zasažení opeřenci naráželi do stěn a padali na zem, kde sebou házeli, dokud je někdo nelítostně nezašlápl nebo neskopl do ohniště.

Sotva se s pernatci jakž takž vypořádali, začali se další tlačit dovnitř větracím otvorem ve střeše. Vlasta a Šárka pozvedly luky. Tětiny zadrnčely. Takovému náporu však nemohly účinně čelit. Vrstvy slámy pokrývající krov se otřásaly pod nárazy ptačích těl, dovnitř se sypal prach a vířily kousíčky suchých stébel. Zanedlouho začaly přitmi uvnitř probodávat sluneční paprsky, vnikající množícími se otvory ve střeše. Čím dál silnější proudy světla přerušovaly stíny běsnících ptáků venku.

„Dlouho se neudržíme!“ vykřikla Vlasta. Vyprázdnila toulec, ale vzala si od Ctirada hrst krvavých šípů – pohotově se dal do vytahování střel z mrtvých ptáků na podlaze – a pokračovala ve střelbě. „Kazi, slyšíš mě? Jestli víš, jak tohle zastavit, udělej to hned!“

~ ~ ~

„Vydržte,“ zahuhlala Kazi nepřítomně. „Už to bude...“

Kolébala se u modly a skrápěla zemi u její paty krví z ran na obou zápěstích.

„Živo živá, slyš má slova! Toto je tvůj kraj. Země strdím oplývající. Každý úl tam venku je požehnaný tvou životodárnou, plodivou mocí. Každý z nich je tobě zasvěcenou modlou, malou svatyní, obětní nádobou přetékanou medem. Probud' jejich sílu, bohyně! Probud' sílu spjatou se vším, co raší ze zemského lůna. Povolej své služebníky, díky nimž se rozhojňuje úroda. Povolej je do boje se záhubou přicházející z nebes. Ukaž jim, že země je počátkem i koncem všeho a všechno se jí musí podřídit. Živo živá, slyš má slova!“

Zavržalo dřevo o dřevo. Bivoj vzhlédl. Lípy opět neklidně klátily korunami v poryvech tajemné síly, která Strošovci nehnula jediným vláskem.

Moc bohyně letěla od Řípu do širého kraje jako kruh běžící po zčeřené vodní hladině.

~ ~ ~

Saští žoldnéři zcela neočekávaně potkali pod svatou horou Čechů nepřítele, proti kterému jim byly k ničemu i jejich přilbice a pancíře z nejlepší francké oceli. Hlavní proudy rozzuřeného hejna sice zaútočily na střed vesnice a svatobor na úpatí Řípu, ale pěkných pár stovek ptáků se sesypalo i na tábor před palisádou. Sasové, hrdí válečníci, se chvíli pokoušeli vzdorovat, ale když dva z nich klesli pod opeřenou lavinou, zobáky je připravily o oči, a pařáty jim dokonce otevřely krční tepny, ostatní se dali na ústup. Hledali úkryt ve stanech, ale ty se na ně brzy zřítily a muži se pod nimi zoufale svíjeli a hryzali zem, ke které je přimáčkl nápor dotěrných útočníků. Dokonce i tažní voli ze záprahů kupeckých vozů s pronikavým bučením klesali k zemi a ptáci je měnili v krvavé hromady rozsápaných kůží a rozklovaného masa.

„Milost, veliký Wotane!“ řvali Sasové, protože si mysleli, že je to trest jejich nejvyššího boha, kterého často doprovázeli prohnání krkavci.

A bůh se nad nimi slitoval. Ve chvíli, kdy už se ostré zobáky začaly prodírat i skrz plátno a kůže splasklých stanů, najednou se na pozadí všeho toho krákání, skřehotání, pískání a podrážděného vrkání ozvalo sílící jednolitě hučení. Ptáci si ho v tom nepřirozeném vražedném šílenství zpočátku nevšimli, ale pak se najednou jejich hlasy začaly lámat. Sasové kroutící se pod stany ucítili, jak váha ptačí masy na jejich zádech polevuje. Hejno se za hlasitého pleskání křídel zvedalo a s podrážděným křikem mířilo vstříc tajemnému, přibližujícímu se hukotu.

Velitel Sasů jménem Grimwald se odvážil nadzvednout cíp stanové kůže. Přes vrstvu peří a těl ptáků polámaných v divoké tlačenci viděl sklizené pole a háj dubů a jasanů na jeho opačném konci. Pod stromy stály v řadě úly, vyřezané z vykotlaných brtí a připomínající modly podivných skřítků a běsů.

A právě odtamtud zaznívalo varovné hučení.

~ ~ ~

„Bohové!“ křičel Dobroga. „Zač nás trestáte?!“

„Kdepak bohové!“ štěkl na něj Ctirad. „To jsou ty černokněžnické svině ze Zliče!“

Vladykův srub se viditelně zachvíval a ze všech stran zněl skřípot a praskot namáhaného dřeva. Nápor ptačí masy neustával. Díry ve slaměné střeše se rychle zvětšovaly a dovnitř se prodírali další a další okřídlení útočníci. Tětivy rusalčích luků zvonily bez přestání. Podlahu z udusané hlíny už pokrývala vrstva mrtvých ptáků.

Pak, zcela nečekaně, útok polevil. Opeřenci se jako na povel přestali prodírat do srubu a za hlasitého šustění křídel hromadně vzlétali. Dírami ve střeše, až doteď ucpanými okřídlenými zuřivci, opět zasvítilo slunce. Ve zlatistých paprscích vířil prach.

„Co se to děje?“ zachroptěla Šárka. Konečky prstů na pravé ruce měla od horečnaté práce s tětivou sedřené téměř do krve.

Vlasta přešla pod největší díru a vyhlédla jí k obloze. Viděla divoký vír ptáků vysoko nad vesnicí. Probudila nadpřirozené smysly a soustředila se. Zachytila poryvy čarodějného vědomí, které ovládalo hejno...

A v tom okamžiku vytřeštila oči a začala couvat.

„Kryjte se!“ zvolala a vrhla se pod dlouhý stůl k Dobrogovým ženám, dětem a vnoučatům.

Šárka jen krátce vyhlédla dírou k obloze a pochopila. Kroužící ptáci se uprostřed víru opět slévali do jednoho proudu, který vši rychlostí mířil střemhlav k vesnici. Jako obrovské živé beranidlo, dopadající z nebes přímo na střechu vladykova srubu.

Rusalka zaječela, popadla raněnou, dezorientovanou Mladu a vlekla ji ke stolu. Vlasta jim pomohla vsoukat se do úkrytu. I Dobroga, Ctirad, Arnauf a blábolící Benedikt následovali jejich příkladu. Pod dubovou tabulí už byla pěkná tlačenice.

„Jestli to stůl nevydrží,“ vykřikla Vlasta do sílicího ptačího křiku a vyděšeného ržání koní ve srubu, „budeme na kaši!“

Tlouk stvořený z masa, kostí, perí, zobáků a drápů udeřil do střechy. Hejno vrazilo dovnitř ve smršti slámy a úlomků polámaného krovu a zasypalo všechno uvnitř. Stůl se otrásal pod nárazy tuctů a tuctů malých těl.

Pak sláma, která zasypala podlahu srubu, vzplála od ohniště.

~ ~ ~

Grimwald vystrčil hlavu zpod povaleného stanu a užasle zíral k úlům.

Valilo se z nich něco, co na tuto vzdálenost připomínalo sloupy hustého černého kouře. Ve vzduchu se proudy slévaly do velikého tmavého mračna. To se chvilku hrozivě přelévalo nad úly, ale pak odhodlaně vyrazilo vstříc vražednému ptačímu hejnu.

Služebníci plodonosné Živy vzlétali do bitvy.

~ ~ ~

Srub byl v plamenech a plnil se kouřem. Narušený krov varovně skřípal a masivní trám ve zlomu střechy se začínal posouvat. Ptáci si toho samozřejmě nevšímali. Soustředili úsilí na stůl. Lidé skrčení pod tabulí se k nim natočili zády a snažili se tak vytvořit jakousi živou hradbu. Útočníci je klovali do zad, drásali pařáty oděv i kůži pod ním, vrhali se jim do vlasů. Vlasta křičela. Byla to směs zuřivých kleteb a zoufalého kvílení. Rusalky se v tom zmatku nedokázaly soustředit na žádné ochranné kouzlo. Velekněžka však cítila, jak v ní bublá síla, znásobená pudem sebezáchovy. V jednom okamžiku už tu hrůzu nedokázala v sobě dál zadržovat. Zhluboka se nadechla a z plných plic zaječela:

„Děvanóóóó!“

Výron divotvorné síly téměř nadzvedl stůl a smetl dorážející ptáky i hořící slámu. Jako prakem vymrštěné střely naráželi opeřenci do zdí srubu a sypali se na podlahu a do plamenů. Skřehotání okřídlené havěti na chvilku zesláblo. A přestože Vlastiným společníkům z jejího jeku zalehlo v uších, zaslechli výhrůžné praskání a vrzání. Ctírad se odvážil vystrčit hlavu zpod tabule a vzhlédl ke krokvi. Uviděl, jak se celá střecha pomalu naklání.

„Pryč odsud!“ zařval a okamžitě se soukal zpod stolu. Pomohl na nohy Šárce – na oplátku za to, že jej nenechala ležet tam na dvoře, když se praštil do spánku a na chvilku ho obestřely mrákoty. Jejich pohledy se na kratičký okamžik spojily. Vzápětí už oba bok po boku běželi ke dveřím. Ostatní je následovali. Srub byl pořád plný

pleskajících perutí a klovajících zobanů, a venku to bylo ještě horší, ale hroustící se střecha teď představovala vážnější nebezpečí. Krokev se postupně odlamovala od tenčích trámů, které ji přidržovaly. Pak celá konstrukce najednou povolila a masivní trám se s rachotem zřítil do paloty. Zasáhl stůl a rozštípl jej napůl, až kolem létaly ostré, i půl lokte dlouhé dubové úlomky.

Dobroga, který svůj dům opustil jako poslední, přeskočil práh a svalil se na dvůr. Za ním se do síně zřítila střecha a snopy pevně stažené slámy, tvořící její krytinu, okamžitě vzplály vysokým plamenem.

Ašiga se nevzdávala. Ptáci se vrhli na potácející se uprchlíky a sráželi je na dvůr. Všichni padali obličejí k zemi a snažili si chránit oči.

„Udělej kouzlo, velekněžko!“ slyšela Vlasta řvát Ctirada. „Zažen je jako předtím!“

Už to nešlo. Nedokázala se soustředit. Každý, i ten nejmenší útočník, na ni dorážel temnou mocí zličské čarodějnice, aby jí znemožnil podruhé uskutečnit magický výpad.

V okamžiku, kdy bolest přehlušila jejich poslední naděje, i oni náhle zaslechli sílící hučení. Ptáci běsnící na jejich zádech přestávali klovat a škrábat, zvedali hlavy a překvapeně se dívali vstříc něčemu, co se – soudě podle zvuku – přelévalo přes palisády a směřovalo do osady.

Vlasta ucítila masivní vlnu nové, božské síly, valící se do střetu s Ašižinou zlomocí. Ptáci vzlétali z těl svíjejících se na návsi a s podrážděným křikem se vrhali vstříc nečekanému nepříteli. Vlasta opatrně vyhlédla jedním okem mezi prsty.

Nejdříve užasla. Pak se zasmála. *Chytrá Kazi!* Vymyslela, jak čelit zhoubě, před níž zdánlivě nebylo úniku.

Do Strdic s hlubokým, kosti rozechvívajícím bzučením vletěly včely. Obrovské roje včel. Vlasta si byla jistá, že jich ještě nikdy nikdo neviděl tolik pohromadě. Moc Živy, která byla bohyní včelařů a brtníků, povolala do boje všechny včely z okolí. A v tomto kraji jich bylo nejvíce z medonosných oblastí na území českých rodů.

Ptáci se roje nejdříve nepolekali. Vždyť poletujícím hmyzem se živil, hbitě jej dokázali v letu chytat zobáky. Proto odhodlaně vletěli do proudů včel, protékajících mezi sruby a chýšemi.

A to byl jejich konec. Včel byly tisíce tisíců. Ptáci navzdory svému množství doslova utonuli v bzučícím mračnu. Na strdické dvory se sypala zoufale se zmítající těla pokrytá vrstvami rozzuřených včel. Tisíce odvážných malých bojovnic obětovaly životy, jen aby mohly prošpikovat Ašižiny služebníky jedovatými žihadly. Ke všemu moc Živy, která v ohromném roji pulsovala, udeřila na závoj neviditelného vědomí, ovládajícího ptáky, a nemilosrdně jej rozpárala. Kouzla zličské ježibaby slábla. Opeřenci, najednou vysvobození z jejího područí, zmateně prchali do všech stran.

Takový boj Říp jakživ neviděl. Čechové v těchto končinách válčili s Charváty, Durynky, dokonce i s vojskem franckého krále, když táhlo proti Sámově království. Souboji slovanské bohyně s avarským běsem se však žádná z lidských bitev nevyrovnala.

Křik ptáků rychle utichal. Dveře a okna na všech obydlích však zůstala zavřená. Vesnicí stále zazníval bzukot podrážděných včel. Vlasta a ostatní uprchlíci z vladykova srubu se opatrně plazili zpátky k hořícímu obydlí. K ohni a hustému kouři, který z dvorce stoupal, se včely neodvážily.

Chvíli to vypadalo, že jedno nebezpečí nahradilo druhé, ale pak se ohromný roj začal viditelně přelévat někam k úpatí hory. Když Vlasta s Ctiradem vyhlédli tím směrem, spatřili postavu s rozpaženýma rukama, která vyšla z posvátného háje a dovolila včelám, aby ji obklopile. Zprvu to vypadalo, že ze svatoboru vystoupila samotná Živa, vonící květy a medem a volající k sobě věrné služebnice. Když se ale přiblížila k návsi, všichni viděli, že je to Kazi. Včely se na ní shromažďovaly, na jejích prsou, pažích a na krku, ale pak vědma něco řekla, mírným, laskavým tónem, a roj zamířil k palisádě a přes ni k loukám a polím. Včely se vracely do svých úlů. Netrvalo dlouho a na Kazi, ještě před chvílí pokryté hemžící se vrstvou, nezůstal jediný tvoreček.

Bzukot pozvolna utichal. Kazi sklonila paže. Očividně ji nepíchlo jediné žihadlo. Kývla hlavou na zbytek družiny, krčící se mezi

napajedlem a hořícím srubem. Pak najednou vyčerpaně klesla na kolena. Vyskočili, aby ji zachytili, ale v tom okamžiku už k ní zezadu přiběhl Bivoj, odhodil štít ulepený krví a peřím, rychle poklekl a vzal Kazi do náručí.

„Patří ti naše úcta, kněžno,“ přikročila k nim Vlasta. „Jsi velická kouzelnice.“

Kazi se jen unaveně usmála. „Jsou všichni v pořádku?“ starala se.

Rusalka se ohlédla. U napajedla seděla Mlada a tiskla si ruce ke zkrvavenému obličej. Šárka u ní klečela a tišila její bolestné kvílení střídané s hrubým klením.

„Žijeme. Ale Mladu krkavčí zobák připravil o oko.“

„Bohové. Snad ne o pravé!“

„Žel, právě o to. Přišli jsme o její lukostřelecké umění.“

„Musím ji ošetřit.“

„Potřebuješ si odpočinout,“ namítl Bivoj. „Popadnout dech po tom vypětí...“

„To kouzlo vysálo mou divotvornou sílu, ne léčitelské schopnosti. Mlada mě potřebuje.“

„Tvé ranhojičské náčiní zůstalo v sedlovém vaku. A koně jsou pryč...“

V okamžiku, kdy to mladý vladyka řekl, zaznělo od brány pronikavé ržání. Do vesnice jeden po druhém vklusali všichni jejich koně. Vraceli se neochotně, očividně ne z vlastní vůle. Vysvětlení se naskytlo vzápětí. Jako poslední proběhl bránou posvátný bělouš. K ostatním koním se choval panovačně, jako ovčácký pes prohánějící bečící stádo.

„To mě podrž,“ hlesl Ctirad. „Přivedl je zpátky. To je ale chytré zvíře!“

Na Strdice, v uplynulých okamžicích zahalené stínem hrůzy, opět zasvítilo slunce. Dveře se pomalu otevíraly a ze srubů, chýší a zemnic opatrně vyhlížely vystrašené obličeje. Dobroga nešťastně pozoroval požár, pohlcující jeho dům, a objímal se přitom s nařikajícími členy své rodiny. Benedikt se hlasitě modlil. Arnauf si vyslechl hlášení Sasů o smrti dvou družiníků a většiny tažných volů a jeho vousatý obličej zastřely chmury – nejdříve nešťastné, pak vzteklé.

„Jestli je způsob, jak vám pomoci ve vašem boji,“ oslovil Bivoje po krátké poradě s Grimwaldem a ostatními žoldněři, „jsme připraveni. Shodli jsme se na tom, že tohle nenecháme bez odplaty.“

„Každý meč, dychtící po krvi Zličanů, se hodí,“ přikývl Strošovec. A pak s vyceněnými zuby dodal: „Ale nedoufejte v Sámův osud. Ne každý francký kupec se stane králem kmenů od Vltavy a Moravy.“

Arnauf jeho vlčí úsměv opětoval. „Netoužím po královském stolci. Ale právě jsem přišel o voly a značná část mého zboží byla znehodnocena. Nejsem fňukna, která poběží za franckým králem a bude si stěžovat na *zlé východní barbary*. Tohle si vyřeším sám. Válečná kořist by mohla být náhradou za utrpěné škody. Navíc mí družiníci prahnou po pomstě.“

„Pokud budeš kořistit na těch, kteří to opravdu způsobili, ne na nevinných Čechů, tvou nabídku jménem tří kněží z Krokova rodu vítám.“

„Kde najdeme ty, co na nás seslali tu okřídlenou hrůzu?“ zeptal se Grimwald netrpělivě. Z tržné rány na čele mu do ryšavých vousů stékala krev. V pěsti pevně svíral sekeru a očividně měl náramnou chuť do něčeho ji zarazit. Do něčeho poddajného.

„Nebudou daleko,“ hádal Bivoj. „Zřejmě jeli v našich stopách po cestě od Vltavy. Ale na vašem místě bych od tohoto úmyslu upustil. Ta zličsko-avarská čarodějnice je nevýslovně zákeřná...“

„Ale po takové smršti kouzel bude určitě vyčerpaná,“ zavrčel Arnauf a pokynul saskému veliteli. „Chystejte se k odjezdu. Ještě dnes se pomstíme za zavražděné druhy.“

„S chutí bych jel s vámi a zabil pár těch parchantů,“ povzdechl si Bivoj. „Mám však důležitější poslání, a to mě pohání opačným směrem.“

Obrátil se ke svým druhům. Ctirad prohlížel koně, jestli nedošli k úhoně – očividně však zabijáckým ptákům unikli včas. Kazi a Šárka mezitím jakž takž ošetřily Mladu.

„Zůstaneš ve Strdicích,“ prohlásila Vlasta rozhodně. „Vzpamatuješ se ze zranění...“

„To v žádném případě!“ zavrčela Mlada, odstrčila vědmu i obě rusalky, vstala a mermomocí se sápala do sedla. Uprostřed pokusů

nasednout ji však opustila síla a nebýt pohotové Vlasty, tvrdě by se zřítíla na dvůr. Schoulila se do velekněžčina náručí a zoufale zakvílela, jako by jí až v této chvíli došlo, jak vážně byla zraněna.

„Vyzvedneme tě na zpáteční cestě,“ chlácholila ji Vlasta.

„Je čas,“ přikročil k nim Bivoj, vzal koně za uzdu a zasunul chodidlo do třmenu.

Měl pravdu. Na zdlouhavé vzpamatovávání se z právě prožité hrůzy a omlouvání se Strdicům za přivolání neštěstí na jejich poklidnou vesnici nezbyl čas.

Rozloučili se krátce a trpce, odjeli rychle.

Cválali na sever, k soutoku Oharky s velikým Labem.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Uprchlíci

T Toktar sebou polekaně škubl, když Ašiga, do této chvíle jen nesrozumitelně, monotónně mumlající, náhle ohlušivě vykřikla. Její hlas byl plný zklamání. Pak zařvala podruhé, a tentokrát z ní tryskal šílený vztek. Třetí výkřik se lámal bolestí. Táhlé vytí se záhy proměnilo ve skučení, pak v chroptění, vzápětí v sípání a nakonec se hlas čarodějnice vytratil úplně. Toktar k ní vyrazil, protože vytušil, co bude následovat. Jelikož si ale během Ašižina čarování držel odstup – spíše bázlivý než uctivý – nestihl to. Než k ní doběhl, čarodějnice se bezvládně svalila do trávy.

„Mocná?“ poklekl k ní.

Už ho nevnímala. Oči se jí obrátily v sloup, zpod pokleslých víček prosvítalo jen bělmo. Hubené tělo – družiník si pořád ještě docela nezvykl na to, že duše Ašigy sídlí v té neduživé vychrtlině – sebou křečovitě škubalo a z koutku úst mu tekly sliny.

Toktar se jejímu vyčerpání vůbec nedivil. Viděl, co rozpoutala svými kouzly. Na nevysokém travnatém pahorku Ašiga obětovala Simurgovi zajatého českého vesničana a pak nad jeho mrtvolou

zaklínala a vleče vrhala záštíplné pohledy k masivní siluetě Řípu na západě. Když se zakrátko začala nad vrškem slétat hejna vztekle křičícího ptactva, Toktar měl sto chutí otočit se na patě a běžet se schovat do bukového háje na úpatí kopce, kde tábořili ostatní družiníci. Neviděl takové kouzlo přinejmenším od doby, kdy Hordag za pomoci Simurgova stínu zvítězil nad přízrakem Divoké řeky. Útok na křídlech nesčetného hejna musel z Ašigy vysát sílu jako upír krev z nemluvněte.

A stejně tak ji určitě vyčerpal nezdar. Zuřila už od rána, protože na Hordagův příkaz musela doručit volání do boje knížeti Pšovánů u Labe. Mezitím, přesně jak se obávala, jim proklouzla družina z Levého Hradce. Ašiga byla vzteky bez sebe. Proto se odhodlala k tomu strašlivému kouzlu, k rozprostření svého vědomí po celém kraji a k vzletnutí na perutích ne jednoho ptáka, ale celých tisíců opeřenců, svolaných ze široka, z daleka.

„Už mám těch zkurvených Čechů plné zuby,“ prskala, když za rozbřesku stoupala po úbočí pahorku a Toktar za ní táhl naříkajícího vesničana, lapeného na poli u nedaleké osady. „Skoncuju s tou děvkou Kazi a strošovským hromotlukem jednou provždy!“

Jenomže podle pocitů znějících v jejím hlase těsně před upadnutím do mdlob Toktar hádal, že se jí to nepodařilo. Česká čarodějnice její útok zřejmě nějak odrazila. Družiník děkoval bohům za to, že se nenacházel tam, kde ke střetu jejich kouzel došlo. Muselo to tam být hrozné. Kouř nad Řípem, nepochybně pocházející z požáru, tomu nasvědčoval.

Toktar odhrnul chvějící se Ašize z popelavého obličeje zpoceně vlasy, vzal ji do náručí a se zasténáním se zvedl. Pohledem ještě jednou zaletěl k posvátné hoře Čechů...

A ztuhl.

Nakrčil obočí, přimhouřil oči a podíval se pozorněji.

Nad zlatavé plochy zralého obilí a sluncem spálené trávy se zvedalo mračno prachu. A rychle se přibližovalo. V jeho čele se pohybovala tmavá skvrna, v níž se občas na slunci zablýskala ocel.

Toktar pochopil. Po cestě od Řípu přijížděli jezdcí. Takhle brzy po útoku je mohla hnát jediné touha po odplatě. Uhodli, že Ašiga

bude po tak náročném kouzlu zcela vyčerpaná a její družiníky ochrání jen síla paží a nabroušené železo.

Toktar se otočil na patě a s Ašigou v náručí se rozběhl zpátky k táboru. Už v půlce nepřiliš strmého svahu se rozkřičel ke stromům na úpatí:

„Do zbraně, chlapi! Přijíždějí Čechové!“

Z hustého háje zazněly poplašné výkřiky, řinčení zbroje a postrojů, řehtání koní. Toktar vběhl do stinného porostu. Mezi kmeny už se míhaly siluety jezdců. Před Toktarem zastavil koně jeho mladý pobočník. Za sebou táhl velitelova hřebce a Ašižinu klisnu.

„Kolik jich je?“ vyhrkl.

„Netuším,“ ut'al Toktar, zvedl bezvládnou čarodějnici do svého sedla a nasedl za ni, aby ji mohl přidržovat. Otěže klisny si spěšně uvázal k sedlové hrušce. „Ale na slunci se blýská ocel.“

Rychlým klusem se proplétali mezi buky. Brzy vyjeli na cestu, ale právě v tom okamžiku zatroubil roh a zpoza stromů v nedaleké zákutě se cvalem vyřítili vztekle hulákající jezdci. Bylo jich o polovinu méně než Zličanů, ale každý z nich měl ocelový pancíř, přilbici, masivní protáhlý štít ve tvaru obrácené kapky a také meč a dlouhé kopí.

„To nejsou Čechové!“ vykřikl Toktarův pobočník při pohledu na cizokrajnou zbroj.

„Chopte se luků!“ zařval Toktar. „Střílejte!“

Družiníci však tváří v tvář pomstychtivým těžkooděncům zpanikařili. Několik šípů sice vyletělo, ale buď minuly, nebo se odrazily od štítů a pancířů.

Vzápětí cizinci v plné rychlosti vrazili do houfu zmatených Zličanů.

~ ~ ~

„To musí být ta zpropadená čarodějnice!“ zařval Arnauf do říčení padajících koní, řevu Sasů a vytí Zličanů nabodávaných na saská kopí a půlených sekerami a langsaxy. Dlouhým franckým mečem ukazoval na jezdce, který právě pobízel koně na pozadí bojové

vřavy, za gejzíry krve a poletujícím kamením a suchou hlínou. Uprchlík v sedle před sebou přidržel očividně bezvědomou ženu.

Kupec, navlečený v ještě honosnější a bytelnější zbroji než jeho žoldnéři, popohnal koně za míšencem – avarskou krev v něm poznal na první pohled. Ten něco křičel na své muže. Nepochybně jim velel, aby čarodějnické vládce kryli ústup.

Arnauf se pokusil objet masu zuřivě bojujících Sasů a Zličanů a vrhnout se přímo na nepřátelského velitele. Do cesty se mu však odhodlaně vřít mladý zličský bojovník.

Jeich koně se s řetáním srazili a zaútočili na sebe zuby. Zličanova šavle s překvapivou razancí třískla do Frankova rychle pozvednutého štítu – Arnauf nebyl žádné ořezávátko, ale přesto se v sedle zakolísal, a než nabral rovnováhu, mladík udeřil podruhé, pod špičatým spodním okrajem soupeřova štítu. Šavle zasáhla kupce do stehna, ale šupinatý pancíř jej chránil až po kolena a zakřivenou čepel řinčivě odrazil.

Arnauf se konečně vztyčil v sedle a opětoval výpad. Zličan neměl štít. Dlouhá rovná čepel prořala jeho zoufale pozvednuté předloktí a zasáhla jej do obličeje. Mladík se v gejzíru krve, který hojně skropil Arnaufův štít, zřít pod kopyta koní.

Kupec švihl pohledem po unikajícím veliteli. Hřebec s míšencem a čarodějkou se cvalem vzdaloval z bojiště na východ.

Arnauf kopl koně do slabin.

V tom okamžiku do něj zprava vrazil jeden ze Zličanů. Něco se mihlo vzduchem a třísklo to do Frankovy přilbice lemované kroužkovým závěsem, až to zajiskřilo. Doopravdy i před Arnaufovým zrakem, který okamžitě zastřela temnota.

Kupec se za hlasitého řinčení zbroje a vyplašeného křiku saských žoldnéřů svezl ze sedla přímo do objetí konejšivého ticha.

~ ~ ~

První, co pak zaslechl, bylo otravné brebentění v latině. Arnauf se zprudka nadechl, otevřel oči a zamžoural kolem sebe. Jak jinak, z mlhy se nejdříve vynořil ten bláznivý křesťan. Klečel u Arnaufa a horlivě nad ním dělal znamení svým křížem. Patrně odháněl

pohanské běsy, jimiž se v jeho představách tyto končiny jen hemžily – ostatně, dnešní ráno mu dalo za pravdu – a kteří mohli posednout omráčeného muže. Arnauf chtěl toho kašpara poslat někam, ale z hrdla mu vyšlo jen nesrozumitelné chroptění, a tak Benedikta odehnal odmítavě šmátrajícima rukama. Obrátil pohledy k dalším neostrým siluetám, které se k němu skláněly. Když se mu zrak vyčistil, poznal družiníky.

„Díky Wotanovi, žiješ,“ zašklebil se na něj Grimwald. „Chvíli jsme mysleli, že je po tobě. Ta rána kyjem by někomu s méně tvrdou palicí rozdrtila lebku a jejími úlomky prošpikovala mozek.“

„Kolik... mužů...“ vysoukal ze sebe Arnauf.

„Pobili jsme je všechny. Kromě velitele a té čarodějnice. Těm se podařilo uprchnout.“

Jenomže Arnauf se ptal na něco jiného. „Kolik... jsme ztratili...“

„Dva chlapy. A Nord má ošklivě zlomenou ruku, asi mu ji budeme muset uříznout. Kořist je mizerná. Ale pomstili jsme se! Naše padlé doprovodí do Valhaly spousta zotročených nepřátelských duší.“

Arnauf natáhl ruku a s pobočnickovou pomocí se posadil. Sasové si lízali rány ve stínu buků poblíž bojiště. Kupec se napil vody z nabídnuté čutory a zamračil se. Hlava mu třeštila, jeho chmury však způsobilo něco jiného.

„Bylo to hloupé...“ zachřel. „Jen jsme... ztratili další muže...“

„Takže tu čarodějnici nehodláš pronásledovat?“

Kupec se nadechl. „Ne... Vracíme se do Strdic... Tam se poradíme, co dál. U plného džbánu. Po tom všem se potřebujeme napít.“

Nasedli na koně a vyjeli z háje. Na mrtvolu Zličanů povalující se v trávě u cesty už sedali mrchožrouti. Sasové od zlověstných ptáků uháněli jako nikdy předtím. Benedikt držel hlavu vraženou mezi ramena a nepřestával se křížovat.

~ ~ ~

Horská kotlina byla ze všech stran sevřená skalisky tak příkrými a vysokými, že z ptačího pohledu připomínala spíš hlubokou,

ponurou propast. Na jejím dně většinou panoval stín. Pouze kolem poledne slunce vystoupalo nad nevlídná skaliska a jeho světlo na chvíli proniklo do spodních částí strže. Svatava právě vyšla z chýše a se zasténáním se narovнала, když se Svarogův kotouč vyhoupl nad chomáče borovic na vrcholcích skal a nakoukl do hlubiny. I teď však bylo jeho světlo tlumené – zaclonil je kouř stoupající z mnoha ohnišť.

Tábor uprchlíků z Libušína, Kazína a Tetína příšerně páchl – lidskými i zvířecími výkaly, močí, potem, dávno nepraným ošacením, hnijícími odpadky a hnisajícími zraněními těch, kteří okusili zličskou ocel. Pro Svatavu, zvyklou na vůni lesa, to byl téměř nesnesitelný puch. Měla sto chutí sebrat se a toto špinavé doupě, hemžící se lidmi i zvířaty jako mršina červy, pod nějakou vymyšlenou záminkou opustit. Tím spíš, že cítila ještě něco, co ji doslova ubíjelo.

Pach zoufalství.

Z chýše však nevyšla jen proto, aby si vychutnala dotek slunce na obličeji. Někdo ji volal. A nebyl to hlas zachytitelný ušima. Nikdo kromě ní ho neslyšel. Alespoň si to myslela, dokud nezahlédla Tetu, spěchající k ní mezi příbytky z proutí, kůží a hrubého plátna, mezi bloumajícími lidmi a psy rvoucími se o kosti. Vzrušený kněžčin výraz naznačoval, že i ji vytrhlo z obvyklých modliteb něco nezvyklého.

„Taky jsi to zachytila, že?“ zeptala se rusalka.

„Ano. Ale jen velice nezřetelně. Netuším, odkud to přichází...“

„Já ano,“ řekla Svatava tak trochu nepřítomně a sklonila pohled k potoku, který kotlinou protékal. „Zní to z *hlubiny*.“

„Voda,“ pochopila Teta. „Děvanin živel. Třeba je to zpráva od některé z tvých družek.“

„Doufejme. Snad některá z nich ještě žije. Pojdme.“

Bok po boku vykročily mezi chýšemi a ohništi. Svatava ještě trochu kulhala. Zranění na boku a na prsou se díky kouzlům hojilo rychle, ale při chůzi stále bolelo. Musela si dávat pozor, aby si nepotrhlala stehy, kterými jí stopu po Hordagově meči sešila Vlasta.

Potok vytékal z kotliny přístupovou soutěskou, ale kněžka a rusalka spěchaly opačným směrem, k prameni bystriny na horním

konci tábora. I tady bylo plno uprchlíků – vybudovali si skrovné přístřešky i v puklinách skal a pod převisy. Dvojici žen však vyprovázely převážně lhostejnými pohledy. Jak se jejich vyhnanství prodlužovalo, Čechové propadali zasmušilosti a beznaději. Z východu nepřicházely žádné zprávy, jen další zbídačení běženci. Ani náznak toho, že by se situace začala obracet.

Teta a Svatava došly k vodopádu pod útesem a rázně od něj odehnaly všechny, kdo si sem přišli pro čerstvou vodu. Kolem se vznášel opar vodní tříště.

„Ano,“ přikývla Svatava. Vytřeštěnýma očima zírala někam za závěs vesele zurčící vody, která na úpatí skaliska vyhloubila nevelké jezírko. „Přinesla to voda. Jako... jako bych v té bystřině slyšela slabou ozvěnu duše Vltavy.“

„Bud’ opatrná,“ varovala ji Teta. „Mohlo by to být i zákeřné nepřátelské kouzlo.“

„To si nemyslím,“ zavrtěla Svatava hlavou, natáhla ruce a nechala si vodu dopadat na otevřené dlaně. Přimhouřila oči a pronesla:

*Děvano v hlubině,
žádám tě, vyslyš mě...*

Teta posílila zaklínadlo vlastními kouzly, takže netrvalo dlouho a od Svataviných dlaní se začala šířit podivná zlatavá záře. Ta rychle proměnila vodopád v proud tekutého jantaru. Jemňoučká tříšť zhoustla do opravdové mlhy. Svět kolem zastřel opar neskutečna. Z mihotavého třpytu ve vodě přecházel zrak, na hladkých mokřích balvanech kolem tůň skotačily tajemné světelné odlesky. V jednu chvíli si kněžka a rusalka uvědomily, že za vodopádem už nevidí hrbolitou skálu. Jako by se tam otevřel průzor do jiného světa.

Přímo proti nim, jako by stála na opačném břehu jezírka, se zjevila postava. Štíhlá, vysoká, s dlouhými splývavými vlasy. Byla jen nejasným obrazem roztržštěným na tisících padajících kapek, ale přesto ji poznaly. Teta radostí zalapala po dechu.

„Libuše...“ hlesla. „Sestřičko! Slyšíš mě? Žiješ?“

„Ano, jsem naživu,“ znělo odněkud z nesmírné dálky a nezřetelně, jako by vodopád měl mnohem větší sílu než ve skutečnosti a hlas zanikal v jeho dunění. „A na svobodě. Daří se mi dobře. Přebývám teď v Levém Hradci, u Srdana.“

„A Kazi?“ vyhrkla Teta. „Víš o ní něco?“

„Jistě. Je s Bivojem. Opět je sama sebou. Zlý duch z ní byl vypuzen. I Vlasta a ostatní jsou v pořádku. Alespoň prozatím. Hrozí nám však nebezpečí. Dobře mě poslouvejte, tohle spojení už mě stálo spoustu sil a v kteroukoli chvíli mě může přemoci vyčerpání...“

„Mluv! Co máme udělat?“

„Nastal čas, abychom se Zličanům postavili. Nečekala jsem, že to přijde tak brzy, ale... Hordagovo vojsko směřuje sem, k Vltavě. Hodlá smést Levý Hradec z povrchu zemského. Kazi jela pro pomoc k severním kmenům. K Přemyslovi. Ale nevím, jestli dorazí včas. A i kdyby ano, možná nepřivede dostatečné posily. Potřebujeme tady každou ruku, schopnou pozvednout zbraň...“

„Takže máme rozeznít válečné rohy?“ zeptala se Svatava dychtivě. Bojovnost strážkyň Chrastenu se v ní ozvala mocným hlasem. O tom, že už měla plné zuby téhle špinavé, smradlavé díry, ani nemluvě.

„Ano. Svolejte všechny bojeschopné muže. A chlapce. A třeba i ženy. Každého, kdo bude ochoten a schopen jít a bojovat. A neplývejte časem. Spěchejte! K Divoké, k Levému Hradci! O osudu Čechů se rozhodne právě tady...“

Hlas se vytratil a nejasné zjevení za vodopádem začalo mizet. Každá kapka jako by s sebou strhla kousek Libušina stínu, až z něj nakonec nic nezbylo. Pohasla i jantarová záře ve vodě.

Mlha z vodní tříště se rychle rozplývala. Teta a Svatava si vyměnily pohledy.

„Byla to určitě ona?“ zeptal se hlas za jejich zády.

Ohlédl se. Stál tam mladý muž, kterému však husté vousy a rozčuchané vlasy přidávaly na věku. Opíral se o vyřezávanou starostovskou hůl, ačkoli na ni určitě nebyl odkázán.

„Milivoji,“ poznala jej Teta. Strošovec přivedl svůj rod do společného útočiště předevčírem. Měli za sebou dlouhé bloudění lesy a byli naprosto vyčerpání. „Dobré zprávy. Tvůj bratr je naživu.“

„Pokud stín, který na vás před chvílí promlouval, byla opravdu Libuše,“ mračil se Milivoj nedůvěřivě. „Co když to byl přízrak vyslaný nepřáteli? Možná nás jen chtějí vylákat z úkrytu...“

„Byla to Libuše,“ zdůraznila Teta. „Věř mi, poznám vlastní sestru.“

„Navíc se s námi spojila prostřednictvím Děvany,“ potvrdila Svatava. „To dokáží jen ti, kdo byli bohyni zasvěceni v posvátném háji u Jezerky.“

Milivoj zkoumavě pohlédl nejdříve na jednu, pak na druhou, a když viděl nezlomné přesvědčení v jejich obličejích, svěsil napjatá ramena a zhluboka si vydechl. Na okamžik se musel o hůl opravdu opřít.

„Bohům budiž díky,“ zachroptěl. „Bivoj a kněžny jsou tedy v pořádku...“

„Ale nemusí to tak zůstat dlouho, pokud hned nevyrazíme na pomoc Levému Hradci,“ utála Svatava, ukázala zurčícímu prameni záda a nedočkavě vykročila zpátky k osadě. Teta ji následovala.

„Ano,“ spěchal Milivoj za nimi. „Musíme hned svolat všechny vладыky a stařešiny. Ať zadují na rohy. Jen mám strach, jestli tihle špinaví, vyhladovělí ubožáci ještě dokážou pozvednout zbraně a vyrazit do boje.“

„Říkáš to, jako bys neznal své soukmenovce,“ pohlédla na něj Svatava přísně. „Možná je nahlodala beznaděj, ale jakmile se dozvědí, že jejich kněžna žije a potřebuje pomoc, síla a odhodlání se jim rychle vrátí!“

Alespoň v to doufám, dodala rusalka v duchu, zatímco všichni tři bok po boku mířili do srdce probouzejícího se a čím dál rušnějšího tábořiště.

~ ~ ~

Kazi se držela statečně a paličatě odmítala pomoc, ale vyčerpání z magického souboje pod Řípem se na ní přesto začalo brzy projevovat. Z jejího obličej se vytrácela krev, pod očima se objevily stíny a na čelo vyrazily krůpěje studeného potu. V jednu chvíli jí klesla víčka, řemen uzdy vyklouzl z ochablých prstů a tělo se začalo

kácet ze sedla. Bivoj jedoucí po jejím boku ji ale neustále ustaraně po očku sledoval, takže byl připraven. Pohotově ji zachytil, zastavil oba koně, sesedl a položil Kazi do stínu košatého jasanu u cesty. Když jí svlačil skráně a rty vodou z koženého měchu, zprudka se nadechla a nechápavě kolem sebe zamžourala.

„Omdlela jsi,“ vysvětlil jí Bivoj. Snažil se nevložit do hlasu výčitku a vyvaroval se i zbytečného *já ti to říkal*.

„Co uděláme?“ zeptal se Ctirad, který už od Levého Hradce jel v čele družiny a často ostatním ujížděl a pak na ně musel netrpělivě čekat. I teď se musel vrátit téměř půl honu a v jeho hlase skřípala nedočkavost.

„Co by?“ zavrčel Bivoj nevlídně, aniž by k mladíkovi vzhlédl. „Chvilku si odpočineme a pak pojedeme dál.“

„Kazi by potřebovala zvolnit,“ ozvala se Vlasta. „Možná by bylo nejlepší, kdyby na nás počkala v některé z pohraničních osad, zatímco budeme spíchat k Bílině...“

„Ne,“ utál Bivoj rázně. „Neuplynulo ani půl dne od chvíle, kdy vám Kazi všem zachránila životy, a už se jí chcete zbavit? Je na této výpravě víc k užitku než my všichni dohromady.“

„Chápeš to špatně, Běsobijce,“ zachmuřila se Vlasta. „Jde mi přece o její dobro...“

„Vím moc dobře, o co ti jde,“ štěkl Bivoj a úkosem na ni pohlédl.

„Nevím, o čem mluvíš,“ ucukla Vlasta před jeho pohledem a vyplašeně se podívala na Kazi, která už vnímala naplno a teď přeskakovala očima z Bivoje na Vlastu a zpátky.

„Ale ano, víš,“ odvrátil od ní Bivoj zrak. „Nechci se teď o tom dohadovat. Kazi není raněné zvíře, abychom se jí zabavovali.“

Vlastiny oči se proměnily v kousky ledu. Pokývala hlavou a mlčky se od dvojice odtáhla. Šárka a Ctirad nechápavě zírali – jen matně tušili, jaké pocity bublaly pod povrchem právě vyřčených slov.

Bílý hřebec zatančil na prašné cestě a netrpělivě zařehotal.

„Má pravdu,“ obrátila k němu Kazi mírně zakalené oči. „Nemáme času nazbyt. Dej mi ještě napít a pomoz mi do sedla.“

„Pojedeš se mnou,“ řekl Bivoj, zatímco jí přidržoval u rtů měch s vodou. „Když se hřebec unaví, přisedneme na tvou klisnu, pak zase

na hřebce a tak dále. Udržíme tak tempo ostatních a nebudu se muset neustále bát, že v nějaké nestřežené chvíli spadneš z koně a ublížíš si.“

Kazi na něj pohlédla. Viděla, jak je pořád naježený – i na něm už se projevovala únava – a tak tentokrát jediným slůvkem neprotestovala.

Zanedlouho vyrazili. Ctírad jako obvykle v čele, za ním Bivoj s Kazi opírající se o jeho širokou hrud' – velice rychle zjistila, že zbytečně odmítala něco velmi příjemného a uklidňujícího – a za nimi pak zmateně se tvářící Šárka.

Neobvykle zasmušilá Vlasta se držela vzadu. Jen ona věděla, že tak činí hlavně pro případ, že by se neovládla a vyhrkly jí slzy, které teď ze všech sil, kousajíc se do rtů, zadržovala. Hlavou jí vířilo jediné:

Proklatí smrtelníci s jejich prokletými lidskými pocity!

~ ~ ~

„Byl jsi na ni zbytečně zlý,“ pronesla Kazi do jednotvárného dunění kopyt.

Směřovali na sever, do úzkého výběžku českého území sevřeného z východu Labem a ze západu do něj vtékající Oharkou. Kraj tu byl o něco členitější a podstatně lesnatější než pláně pod Řípem.

Bivojova hrud' se za jejími zády nadvzdela hlubokým nádechem.

„Kazi,“ vysoukal ze sebe Strošovec neochotně, „ty nevíš, co za tím ve skutečnosti je...“

„Ale ovšemže vím,“ natočila se k němu. „Nebo sis snad myslel, že jsi postřehl něco, čeho jsem si já nevšimla? Pocity všech mnou doslova protékají. Včetně těch rusalcích, i když duše divoženek jsou mnohem záhadnější a nepřístupnější než lidské. Ale i kdybych neměla tu schopnost, neunikly by mi pohledy, které na tebe Vlasta občas nenápadně vrhá.“

Další hluboký povzdech. „Máš pravdu. Bylo bláhové domnívat se, že si toho nevšimneš. Ale... proč jsi mi nic neřekla?“

„A proč jsi nic neřekl ty mně? Určitě to trvá už nějakou dobu. Možná od té noci, kdy jste spolu spěchali ke Strošovicím vysvobodit tvé blízké a rusalky tonoucí v hlubině.“

„Možná. Nevím. Já si toho všiml až těsně před Budčí. Nechtěl jsem před tebou nic tajit, lásko. Jen... prošla jsi těžkou zkouškou a já tě nehodlal zatěžovat něčím, čím jsem si stejně nebyl jist.“

„Teď jsi jí ale dal důrazně najevo, že o tom víš. Přede všemi.“

Přede mnou. Ranil jsi ji. Bojím se, že to vneslo do družiny zlou krev. Že bylo zaseto semínko rozkolu.“

Tentokrát v Bivojově hrudi zahučelo podráždění. „A to všechno jen kvůli ženským pletkám a žárlivosti! U Peruna, v téhle situaci je tohle to poslední, s čím si chci zatěžovat hlavu.“

„To chápu. Máš pravdu. Musíme se teď soustředit na důležitější věci. Máme poslání.“

Kazi z Bivoje jasně cítila, jak je mu nepříjemné o tom mluvit a jak to v něm probouzí podrážděnost hraničící až se vztekem. Usoudila, že bude nejlepší dál se ho nevyptávat. Zejména když cítila, že nemá nejmenší důvod k žárlivosti.

Slunce už urazilo polovinu cesty mezi polednem a mlhavou siluetou kopců za Oharkou. Družina, přestože znavená, ulepená prachem a čpící zasychajícím potem, pořád jela svižným tempem. Náhle však bělouš, pádící daleko vpředu, hlasitě zaržál, ohlédl se na své následovníky a vzepjal se na zadní. Pozorně se zadívali dopředu a hned zjistili, na co je tak výmluvně upozorňuje.

Po cestě vinoucí se podél lesa putovala na jih velká skupina lidí. Mužů, žen, dětí i starců – celý rod jako kdysi za stěhování kmenů pod vedením Praotce. Někteří šli pěšky, další jeli na vozech. Několik oštěpů a luky vyzbrojených mužů doprovázelo celý průvod v sedlech koní. Vozy tažené voly se po hrbolaté cestě kodrcaly jen ztěžka, protože byly zatíženy na nejvyšší míru. Uprchlíci s sebou očividně vezli celý svůj majetek. Včetně stáda krav, ovcí, koz a prasat.

„Co jsou zač?“ zeptal se Bivoj.

„Tady na severu, v cípu mezi Oharkou a Labem, sídlí jen jediný rod,“ odvětila Kazi.

„Klenovci,“ doplnil Ctirad.

„Tohle vypadá na celou vesnici v pohybu,“ odhadoval Bivoj.

„Před něčím prchají,“ přikývla Kazi.

Ozbrojení jezdci zahlédli blížící se družinu a vyjeli jí vstříc. Když se ocitli na dohled, Bivojovy rty zkřivil pohrdavý úsměv.

„To se podívejme, kdo jede v jejich čele,“ odfrkl si.

„Překvapuje tě to?“ nadhodila Kazi.

„Vlastně ani ne. Od začátku projevoval pozoruhodnou schopnost přežít i ty nejnebezpečnější situace. Stačilo mu otočit se včas zády a vzít nohy na ramena.“

Zato Chrudoš, vladyka Klenovců, neskrýval překvapení, když poznal příjíždějící poutníky. Mimovolně si promnul čelist – Bivojovu tvrdou ránu, která ukončila jeho spílání na Libušin rozsudek na Vyšehradě, asi ještě pořád cítil.

Družiny zastavily proti sobě.

„Bud' zdrav, Chrudoši!“ zahalekal Bivoj s předstíranou bodrostí. „To je ale nečekané setkání! Takže ses nakonec přece jen dostal až domů. Ale teď, jak tak koukám, jej opět opouštíš. A opět s plnými kalhotami, že?“

Asi nebylo nejlepší hned na uvítanou vladyku urážet. Klenovští družiníci nahněvaně zahučeli a sáhli po zbraních.

„Jen klid,“ zadržel je Chrudoš. „Copak nepoznáváte Kazi, nejstarší z Krokových dcer?“

Z jeho hlasu tryskala uštěpačnost, ale muži i tak pustili rukojeti, násady a topory. Díky tomu i rusalky sklonily luky a Ctirad odtáhl dlaň od jílce meče.

„Nech si své urážky, Strošovče,“ procedil Chrudoš skrz zuby. „Nakonec došlo na má slova. Nepřátelské kmeny začenichaly slabou ženskou na českém knížecím stolci a vtrhly na naše území. Ze všech stran. Zličany to jen začalo. Od vorařů na Labi jsme se doslechli, že i Pšované jsou v pohybu. A teď, přesně jak jsem se obával, se objevili Lemuzové...“

„Lemuzové?“ narovнала se Kazi v sedle. „Kde?“

„Už jsou v Ljutohradu,“ ukázal Chrudoš palcem přes rameno. „Velí jim ten černokněžník Přemysl. Podrobil si Děčany a teď přitáhl pokořit Ljutoměrice. A není pochyb, že brzy překročí Labe a vtrhne na české území. Proto jsme opustili domovy. Jeho vojsku nemůžeme

čelit sami. Vedu svůj lid do Dřevíče, skryjeme se za jeho palisádami...”

Klenovec zmlkl, protože Kazi a její společníci už jeho poslední slova neposlouchali. Vyměňovali si významné pohledy, očividně ožili, a dokonce se v jejich obličejích objevily úsměvy.

„To jsou dobré zvěsti, Chrudoši,“ obrátila se Kazi zpátky k lechovi.

„Cože?“ vytřeštil oči. „Dočista ses pomá...” Chrudoš zmlkl, když zachytil Bivojův výhrůžný pohled. Podstatně mírnějším tónem se zeptal: „Ty se raduješ z toho, že proti Čechům táhne další mocný nepřítel?”

„Možná nepřítel, možná spojenec,“ odbyla ho Kazi. „Neseme Přemyslovi důležité poselství od Libuše a ty jsi nám právě řekl, že nemusíme až k Bílině, ale stačí překročit Labe u Ljutohradu.”

„A ty taktéž poneseš poselství, Chrudoši,“ dodal Bivoj. „Bojovníkům v Dřevíči a v ostatních vesnicích podél Oharky. Libuše volá všechny rody do boje. Zličané a Pšované táhnou na Levý Hradec a je potřeba spěchat Tuřanům na pomoc.”

„Od tebe žádné rozkazy nepřijímám, Strošovče,“ zavrčel Chrudoš. „A i kdyby, proč bych měl tomu mamlasovi Srdanovi jet na pomoc?”

To byla chyba.

„Ty sračko!“ houkl Ctirad, prudkým pohybem tasil meč a pobídl koně proti lechovi. „Jak se opovažuješ urážet mého strýce?!”

Klenovci se opět chopili zbraní. Rusalky hbitě pozvedly luky. Koně zaržáli.

„Tak dost!“ zaječela Kazi, až všem kolem zadrnčely zuby a zakymáceli se v sedlech. V uších jim zvonilo. Koně jančili a Klenovci nechápavě vyvalovali oči.

Vědma koleny pobídl Bivojova hřebce k Chrudošovi. Jediným kosým pohledem přiměla Ctirada, aby sklonil meč a stáhl se zpátky. Zastavila u zbabělého lecha a zpřímá mu pohlédla do očí.

„Vykonáš, co ti bylo řečeno,“ promluvila zvláštním, tak trochu cizím hlasem. „Na Vyšehradě jsi zbaběle prchl se ženami a nechal svého bratra zahynout v boji se Zličany.”

Ostatní Klenovci udiveně, ale už ne tak pobouřeně zašuměli – nepochybně znali úplně jinou verzi toho, co se odehrálo na Chrastenu.

„Své selhání teď odčiníš,“ pokračovala Kazi. „Vyšleš jezdce, aby shromáždili všechny bojeschopné muže z povodí Oharky a společně pak spěchali k Levému Hradci.“

„Ale co když se Lučané...“

„Na západním břehu Oharky je klid. Kdyby odtamtud hrozilo nějaké nebezpečí, Libuše je bude včas předvídat. Teď čelíme mnohem horší hrozbě. A jediný způsob, jak ji zastavit, je sjednotit všechny české rody. Malicherné spory musí jít stranou. I ty poslechněš výzvu a potáhneš do války za přežití našeho plemene!“

Chrudoš strnule opětoval Kazin upřený pohled a v obličeji měl tak trochu nepřítelný výraz. Bivoj zřetelně cítil to, co z vědmý sedící před ním vyzařovalo, takže jej ani moc nepřekvapilo, když Klenovec namísto dalších vzpurných protestů trhaně přikývl.

„Dobrá,“ usmála se Kazi téměř vlídně. „Nezdržujte se a jeďte. Tvůj rod ať pokračuje v cestě. Nebude na škodu, když se ukryje za hradbami Dřevíče.“

Chrudoš neřekl ani slovo. Kazi se spokojeným výrazem pobídla hřebce. Bivoj jej ale ještě na okamžik zadržel, naklonil se ke ztuhlému Klenovci a zasyčel mu do ucha:

„Jestli se dozvím, že jsi zase zbaběle uprchl a nesplnil úkol, tak si tě pak najdu, odvalím kámen, pod kterým se budeš schovávat, a nakrmím tě tvými vlastními koulemi. Dobře si to zapamatuj, červe!“

Vzápětí družina projela mezi zaraženými, rychle se rozestupujícími Chrudošovými muži a pustila se svižným klusem na sever.

„Bylo to nutné?“ ohlédla se Kazi přes rameno, ale v obličeji neměla vyčítavý výraz, jen potutelný úsměv.

„To já jen tak pro jistotu,“ trhl Bivoj rameny a zakřenil se. „Kdyby náhodou tvé kouzlo vyprchalo a ten tchoř začal uvažovat o nějakém snadnějším řešení.“

Mezi Klenovci se mezitím rozšířila zvěst, s kým mají tu čest, a tak když je vyslanci míjeli, většina z nich se Krokově dceři uctivě klaněla. Kazi, přestože neměla síly nazbyt, natáhla ruku, hlasitě

pronesla modlitbu k Živě a rozprostřela nad průvodem závoj moci. Ti, kteří předtím skláněli hlavy, teď padli na kolena, a ti, kteří jezdce ještě před chvilkou vyprovázeli vzdorovitými pohledy, pokorně sklopili zrak.

Ještě dlouho v nich tepal pocit, že kolem nich projela ztělesněná bohyně.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Oráč

K Kníže Hrdomír sledoval obřad, který se na sklonku dne odehrával pod palisádami Ljutohradu, se smíšenými pocity. Uvědomoval si, že tímto končí jeho svrchovaná vláda nad Ljutoměřici. Ačkoli mu bylo přislíbeno, že si může ponechat svůj titul a že jeho slovo bude mít v právě vznikajícím kmenovém svazu stejnou váhu jako slova lemuzských a děčanských velmožů, nebyl bláhový a věděl, že nad knížaty dříve nebo později povstane jeden velkokníže. A on už znal jeho jméno.

„Staneš se jeho vazalem! Poskokem, sluhou, přitakávačem,“ varovali jej někteří stařešinové na kmenovém shromáždění moudrých, které svolal hned po vyslechnutí Přemyslova poselství.

„Ano, může se to stát,“ opáčil Hrdomír mrzutě. „Měli bychom se však ptát, jestli vůbec máme na vybranou.“

Vojsko Lemuzů a Děčanů už totiž v té chvíli tábořilo na pláni u Ljutohradu a mělo proti zdejším bojovníkům trojnásobnou přesilu.

Nakonec museli Ljutoměřici uznat, že jinou možnost než uposlechnout Přemyslovy výzvy nemají.

Hořkou pachut' v ústech Hrdomír cítil i kvůli samotnému obřadu. Ovšem, Přemysl tvrdil, že smyslem rituální orby je vyznačit kolem Ljutohradu posvátný kruh, který bude hradiště ochraňovat před zlými silami, duchy neúrody a černými běsy roznášejícími mor a další nemoci. Stejný kruh vyoral vládce Lemuzů kolem každého hradiště a každé větší vesnice, které se v uplynulých měsících podvolily jeho moci. Hrdomír zaslechl strašidelnou povídačku o osadě, která odmítla a do nejbližšího úplňku ji vyhubily neštovice. Možná na tom bylo něco pravdy. A možná nákaza nebyla *důsledkem* vzdorovitosti, ale *trestem* za ni. Trestem, který seslal sám Přemysl.

Tak co to tedy bylo? Ochranný kruh... anebo jen znamení dalšího zabraného sídla, hlásající do světa: *Tahle obydlí a všichni, kteří v nich žijí, odteď patří mně!?* Pochybnosti cloumaly Hrdomírem jako vichr osamělým stromkem uprostřed holé pláně. Nikdy nebyl tak zmatený.

Na druhou stranu, opakoval si v duchu, ačkoli spíše jen pro vlastní útěchu či omluvu před svědomím, *na tom mladém Lemuzovi něco je.*

Nebylo to jen tím, že Přemysla předcházela pověst mimořádně nadaného čaroděje a Krokova nejlepšího žáka, což z něj téměř dělalo právoplatného nástupce slavného českého knížete a velekněze.

„Mladý Lemuz má na Krokův stolec větší nárok než kterákoliv z těch tří čarodějek,“ tvrdili někteří.

Ano, z Přemysla *něco* vyzařovalo. Něco těžko popsatelného, co způsobovalo, že před tím dvacetiletým mladíčkem i bělovousí stařešinové uctivě klopili zraky a pyšní, vzpurní vladkyové upadali do rozpaků, jako by se už jen svými vzdorovitými myšlenkami dopouštěli trestuhodného znesvěcení. Stačil jediný pohled do jeho tmavých, ale jasných a pronikavých očí, aby člověka naplnil pocit, že v tomto muži je snad něco ze samotného Praotce, co mu dává právo znovu sjednotit národ, který se kdysi pod Řípem roztránil na mnoho kmenů. Možná... možná byl opravdu vyvolený bohý.

Koneckonců, sjednocení bylo za těchto okolností nejrozumnějším krokem. Z kopců na západě pořád častěji útočili krutí Charváti. Troufali si na čím dál větší ljutoměřické vesnice, plenili je, zotročovali jejich obyvatele a pak i s kořistí mizeli v mlhavých lesích

své domovské divočiny, kam by je pronásledoval jen blázen či sebevrah. Stejně tak se šířily zvěsti o stále neklidnějších Lučanech na jihozápadě – jejich kníže si prý podroboval všechny samostatné rody v povodí Oharky a postupně budoval silný kmen. A podle posledních zpráv byli v pohybu i výbojní Pšované, jejichž sídla ležela dál proti proudu Labe.

Nemluvě o prozatím nejasných, ale o to děsivějších zprávách, které přicházely z českého území. Krutí Zličané prý dobyli posvátný Vyšehrad, překročili Divokou, zničili Libušín a vyplnili Budeč. Jak dlouho potrvá, než vyrazí proti plemenům v nejbližším sousedství?

Menší kmeny u Labe a Bíliny mohly těmto mocným soupeřům čelit jen společně, bok po boku. Potíž byla v tom, že někdo se musel postavit do čela toho spojení. Hrdomír po očku pohlédl na nedaleko stojícího děčanského knížete Kolbuda. Zdálo se, že prošedivělý velmož se se svým údělem už smířil. Díval se podél palisády na východ, odkud se měl vynořit lemuzský oráč, a tvářil se, jako by vyhlížel zjevení samotného božstva.

Budu se jednou na Přemysla dívat stejně? pomyslel si Hrdomír, zhluboka se nadechl a obrátil pohled vstříc sílící písni.

Ta se řinula z hrdel početné skupiny žreců, zaklínačů, hadaček a vědem, která následovala Přemysla a vykonávala nejrůznější obřadní úkony, od tančení a máchání otýpkami doutnajících bylin až po lití medu a krve obětovaných zvířat do vyorané brázdy.

Zpoza ohybu palisády na jihovýchodním konci hradiště se nejdříve vynořili dva statní volí. Posvátná zvířata s nezvykle bílými hlavami a strakatou kůží, pomalovanou magickými znameními, pocházela prý ještě z Přemyslových rodných Stadíc, hlavního sídla Lemuzů. Čaroděj je všude vlácel s sebou a tvrdil, že jedině tato zvláštní zvířata jsou schopna vyorat kruh, který odplaší zlé mocnosti. Hrdomír slyšel někoho tvrdit, že Přemyslovi to záhadné spřežení daroval sám Veles. Prý se jednoho dne vynořilo ze země na poli u Stadíc.

Volí za sebou táhli prostý dřevěný pluh se železnou radlicí. A za ním kráčel Přemysl, kníže Lemuzů.

Na první pohled, obzvlášť takhle zpovzdálí, vypadal docela obyčejně. Vysoký, ale nijak zvlášť mohutný, s ještě nepříliš hustými

plavými vousy a slámovými vlasy spletenými do dvou tlustých copů padajících na prsa. K obřadu si oblékl prostou, nezdobenou bílou halenu sahající po lokty a po kolena. Na nohou měl střevíce upletené z lýka jako ten nejprostší sedlák. I mošna u jeho pravého boku byla lýčená. Před zahájením orby z ní Přemysl vytáhl zavírací nůž s rukojetí ze srnčího parohu. Nožem uřízl před bránou dlouhý lískový prut, kterým teď spřežení poháněl. Během častých zastávek používal prut jako otku a tlustším koncem čistil zeminou ulepené rádllo.

Vypadalo to, že je plně soustředěn na práci. Zatímco čarodějové a vědmy kolem něj poskakovali, hráli na píšťaly a bubínky, zpívali a všelijak kouzlili a zaklínali, on byl zticha, obočí měl nakrčené, oči tak trochu nepřítomné a očividně jej nezajímalo nic kromě vyorání pořádné brázdy.

Hradiště odděloval od Labe asi půl honu široký travnatý pruh. Průvod se jím blížil k bráně. Ta byla obrácená na jihozápad, k řece a širokému ústí Oharky na protější straně. Slunce, z něhož nad západním obzorem zbýval už jen žhavý půlkruh, vrhalo na prostranství před bránou dlouhé stíny všech přítomných.

Na posledním úseku volci pořádně zabrali, a přeorali dokonce i na kámen udusanou cestu, která vycházela z brány. Kruh musel být uzavřen. Jakmile se tak stalo, Přemysl zastavil spřežení, otřel si hřbetem dlaně pot z čela, pak poodešel od pluhu směrem k hradbě a na místě, které nebylo ničím zvláštní, zarazil lískovou otku do země. Tlupa jeho nohsledů zmlkla a spolu s vладыky, stařešiny a davem Ljutoměřiců se zvědavě dívala, co mladý kníže provádí.

Přemysl stál a upřeně zíral na prut. Nepronášel zaklínadla, nedělal rozmáchlá gesta, nezpíval a netančil. Hrdomír si uvědomil, že jej ještě nikdy neviděl dělat takové ty bláznivé věci, které obvykle při kouzlení prováděli běžní žrecové a vědmy. Teď tomu nebylo jinak. Přemysl byl zticha a nehýbal se.

Jen se díval.

A z otky najednou nevidaně rychle, přímo před očima, vyrašily tři živé větvičky. Z nich vzápětí vypučelo svěží zelené listí a nakonec i pár oříšků. Prutem, jak se zdálo, proudila míza.

Shromáždění udiveně zasténalo a ti, kteří stáli opodál, se hrnuli blíž, aby zázrak viděli.

„To je důkaz,“ vydechl Kolbud, kníže Děčanů. „Magický kruh vdechl zemi pod hradištěm život!“

Hrdomír se s jistou obavou ohlédl k palisádě. Ne, z kůlů čerstvé větve nerašily.

„Toto je znamení,“ promluvil konečně Přemysl. „Tyto tři větve, to jsou tři sjednocené kmeny. Pojdte, bratři,“ pokynul Hrdomírovi a Kolbudovi, „pojíme spolu na počest bohů.“

S těmi slovy otevřel lýčenou mošnu, vyndal z ní krajíc chleba a hrudku sýra a posadil se na zem u vesele pučícího prutu. Mošnu použil jako stůl a rozdělil skrovné jídlo na tři části. Knížata Děčanů a Lemuzů se s jistým váháním posadila do trávy a pustila se do té prosté obřadní hostiny. Zatímco však žvýkali, dvě větve na otce najednou přestaly růst, seschly a po chvíli odpadly. Shromáždění strnulo.

„Je to zlé znamení?“ zeptal se poblíž stojící Ljutoměřický žrec.

„Ne,“ zavrtěl Přemysl klidně hlavou a ukázal na třetí větvičku, která pořád rostla a sílila. „Znamená to, že ze tří slabých kmenů se stane jeden mocný. Tahle líska, to je znamení naší příští moci.“

Hlavně je to znamení, že nám bude vládnout jeden vládce, pomyslel si Hrdomír, a ti ostatní dva seschnou, odpadnou a zetlí jako podzimní listí.

Přemysl na něj pohlédl svýma pronikavýma očima. Hrdomírovi téměř zaskočil kousek tvrdé chlebové kůrky. Lemuz nemusel říkat vůbec nic. Kníže Ljutoměřiců zřetelně cítil jeho vědomí ve své hlavě – jako by se mu v mozku prohrabovala neviditelná ruka. Mladý čaroděj mu četl myšlenky...

Náhle nad prostranstvím před bránou Ljutohradu prolétlo pronikavé koňské řehtání. Přemysl, až do této chvíle klidný, vyrovnaný a budící dojem, že jej nic nevyvede z míry, udiveně zamrkal a zvědavě vzhlédl. A protože skrz dav shromážděný kolem dobře neviděl, zvedl se a zalétl pohledem k řece. I ostatní otáčeli hlavy.

Po Labi, třpytícím se posledními ohnivými odlesky zapadajícího slunce, připlouval z protějšího břehu velký vor. Kromě několika lidí na něm stál i běloskvoucí hřebec. Neklidně ržál, pohazoval hřívou a tloukl kopyty do tlustých břeven. Něco v jeho chování však

prozrazovalo, že nejančí kvůli strachu z plavby po řece. Prostě jím cloumala netrpělivost. Jako zvířetem, které dlouho bloudilo vyprahlou pustinou a teď větrí blízký vodní pramen. Jako poutníkem, blížícím se k cíli dlouhé cesty.

Přemysl se záhadně usmál a zamířil k řece. Dav se před ním spěšně rozestupoval. Hrdomír a Kolbud vstali a spěchali za ním.

Vor se blížil ke břehu. Pltníci zabořili do mělčiny dlouhá bidla. Bělouš to nevydržel, vyskočil do nízké vody a v zářivých gejzírech vyběhl na břeh. Rychlým klusem spěchal vstříc Přemyslovi. Setkali se poblíž čerstvé brázdy. Oř radostně zařehotal a vzepjal se na zadní, ale vzápětí klesl zpátky na všechny čtyři a pokorně sklonil hlavu, aby jej čarodějný kníže mohl pohladit na šíji, zdobené dlouhatánskou hřívou. Poté Přemysl beze spěchu obešel hřebce kolem dokola a pozorným pohledem prozkoumal znaky a obrazce, kterými byla bílá kůže pokryta. Kůň stál bez hnutí a poslušně počkal, dokud si mladý vládce nepřčetl vzkaz.

Nakonec Lemuz pokýval hlavou, znovu přátelsky poplácal bělouše po plecích a obrátil pohled k davu, který se mezitím shromáždil poblíž.

„Tohle je posel vyslaný Libuší, kněžnou Čechů,“ vysvětlil zvědavcům. „Ty znaky jsou souhrnem společných vzpomínek z doby, kdy jsme se učili kouzlům u Kroka na Budči.“

„Libuše?“ podivil se Hrdomír. „A co ti vzkazuje?“

„To si brzy poslechneme,“ usmál se Přemysl a otočil se ke skupince, která vystoupila z voru a pěšky se blížila travnatým prostranstvím.

V čele kráčela tmavovlasá dívka. Pohled na ni rozjasnil Přemyslovi obličej.

„Vítej, Kazi,“ řekl a mírně sklonil hlavu. „Rád tě opět vidím.“

„Já tebe taky, Přemysle,“ usmála se česká vědma vlídně. „Buď zdrav. Buďte zdraví vy všichni. Nechť bohové přejí této zemi.“

I knížata Ljutoměřiců a Děčanů, vladykové, stařešinové, žrecové a všichni kolem uctivě pozdravili příchozí.

„Jsem Ctirad z Levého Hradce,“ vystoupil z české družiny mladík v dobré zbroji. „Přinášíme ti naléhavé poselství.“

„Já vím,“ odtušil Přemysl. „Od spanilé Libuše, na kterou často vzpomínám.“

„Přesněji řečeno,“ ozval se urostlý tmavovlasý bojovník, stojící vedle Kazi, „je to volání o pomoc.“

Mladý kníže vážně přikývl. „Tušil jsem to. Pojd'te. Jistě jste znavení. Kníže Hrdomír vám určitě neodmítne pohostinnost. Najíte se, odpočínáte si a všechno mi řeknete.“

„Nemáme času nazbyt,“ namítl Ctirad.

„A já Libuši neodpovím, dokud si nevyslechnu všechny podrobnosti,“ opáčil Přemysl s vlídným úsměvem, ale důrazným pohledem.

Poslední kousek slunce zmizel za obzorem a početné shromáždění se v houstnoucím večerním šeru hrnulo k bráně Ljutohradu.

A teď ještě ke všemu máme na krku válku, pomyslel si Hrdomír a doplnil v duchu hrubou kletbu. Nahlas si však dovolil jen tiché zasténání.

~ ~ ~

„Bohové jsou na naší straně,“ prolomil Přemysl dlouhé napjaté ticho, které zavládlo v hodovní síni ljutohradského knížecího dvorce poté, co Kazi dokončila stručné líčení událostí posledních dnů. Všechny pohledy se teď upíraly na mladého Lemuza.

„Máš ten dojem?“ zabručel Hrdomír. „Přinesli nám zvěst o válce, rozlévající se podél Vltavy až do povodí Labe. Brzy její ohně zaplanou v našem pomezí.“

„To ano, ale i na tak zlověstné zprávy se dá dívat z lepší stránky. Všechno teď závisí na rychlosti, s jakou dokážeme na Libušino volání odpovědět. Počítá se každý den, každá hodina. A v této situaci mě bohové i se všemi lemuzskými a děčanskými bojovníky přivedli sem, na hranice českých zemí. Právě ve chvíli, kdy Libuše a její lid potřebují pomoc. Vojenskou pomoc. A my jsme připraveni. Nemusíme svolávat muže a zdržovat se zdlouhavými přípravami na válečné tažení. Můžeme vyrazit okamžitě. To určitě není náhoda. Jak říkám, bohové stojí na naší straně.“

„Lépe řečeno, stojí na straně Čechů,“ odfrkl si Hrdomír.

Muž, který byl severním velmožům představen jako Bivoj, zabíječ běsů, mu věnoval nevlídný pohled. „Kdybys byl v uplynulých dnech na Chrastenu nebo třeba na Budči, určitě bys měl o přízni bohů k našemu kmeni jiný názor.“

Kazi se upřeně dívala na Přemysla. „Chápu tvá slova správně, kníže? Vyslyšíš Libušinu prosbu? Vyrazíš na pomoc Levému Hradci?“

„Ovšem,“ přikývl Lemuz rozhodně.

Hodnostáři tří kmenů nejdříve jen udiveně zamrkali a zalapali po dechu, pak vzrušeně zahučeli. Kazi si vydechla úlevou a usmála se. Přemysl opětoval její pohled. Mezi těmi dvěma probíhal jakýsi neslyšitelný rozhovor, který ostatní nepostřehli.

„Nerozmyslíš si to pořádně?“ ozval se opět Hrdomír. „Neporadíš se s vladyky a stařešiny? Já vím, že nabídka lože sličné české kněžny je lákavá, ale zvážil jsi všechny okolnosti? Co takhle zeptat se žreců a hadačů, jaká je vůle bohů?“

„Nebudu se spoléhat na věštby, Hrdomíre. Věštby jsou ošidné. Kůň překročí zkřížené oštěpy nesprávnou nohou nebo se ve směsi krve a popela vytvoří nepříznivé znamení a my kvůli tomu nepotáhneme do bitvy za své domovy a za životy a svobodu svých dětí? Tohle po mně nežádej.“

„Nectíš vůli bohů? A co takhle hlas rozumu? Neříká ti, že budeš stát proti příliš velké přesile?“

„Nebudeme,“ odsekl Přemysl a zdůraznil konec slova. „Když potáhneme k Vltavě společně, bok po boku, mělo by nás být dost.“

„Aha. Takže očekáváš, že Děčané a Ljutoměřici se k tobě připojí, hm?“

Šum v síni utichl. Kníže Lemuzů se zadíval Hrdomírovi do očí. Vládce hradiště jeho pohled odhodlaně opětoval, ale po nějaké chvíli sklopil zrak k džbánu ve své ruce a rychle utopil rozpaky v pivu.

„Ano, přesně to očekávám,“ promluvil Přemysl, když odmlka dostatečně vyzněla. „Je to první zkouška našeho spojení. Přišla možná dříve, než jsme se na ni stačili dokonale připravit, ale nezalekneme se jí. Nebo snad ano?“

„Já rozhodně ne!“ zahučel Kolbud. „Děčané tě budou následovat.“

Přemysl směrem ke stříbrovlasému knížeti vděčně a s úctou sklonil hlavu. Potom obrátil pohled zpátky k Hrdomírovi.

„Mysli na důsledky toho, co Čechy postihlo,“ řekl vážně. „To přece není pohroma jen pro Libušin lid. Právě jsme slyšeli, jak velké nebezpečí zličstí mrchožrouti představují. Je jich mnohem víc, než jsme se původně domnívali. A jejich napůl avarský – a jak se zdá, jen z poloviny lidský – vojevůdce se určitě nespokojí jen s českou půdou. Ani Pšováné, kteří se s ním spřáhli, nebudou chtít pouhé drobty ze zličského stolu. Jedni nebo druzí se tady brzy objeví. Možná na jaře, a možná ještě před prvním sněhem.“

„Do té doby bych se na ně připravil...“

„Posloucháš se, Hrdomíre?“ skočil mu Přemysl do řeči a ljtuměřickému vládci se překvapením rozšířily oči, protože to bylo vůbec poprvé, co slyšel Lemuza zvýšit hlas. „Chceš čekat, až ta krvelačná smečka vpadne na tvé území a začne plenit ljtuměřické vesnice a hubit a zotročovat tvé soukmenovce? To chceš? Čekat se založenýma rukama?“

„Samozřejmě že ne!“ odsekl Hrdomír. „Ale nechci ani ztratit všechny bojovníky na výpravě někam k Vltavě!“

Přemysl se naklonil nad stůl. „Myslíš snad, že já chci hnát své muže na jatka? Že s klidným srdcem obětuji jejich životy, jen abych po jejich mrtvolách vystoupal k českému knížecímu stolci? To si myslíš?“

„Nic takového jsem přece neřekl...“

„Já tě chápu, bratře. Dokonale ti rozumím. Nic si nenalhávejme – bude to nebezpečné a mnozí z nás už se domů nevrátí. Ale máme vůbec na vybranou?“ Přemysl odtrhl pohled od Hrdomírova obličeje a přelétl zrakem tváře přítomných hodnostářů. „Všichni víme, že když ta zličská havěť porazí Čechy – a bez naší pomoci k tomu brzy dojde – dříve nebo později přitáhne i sem. K ústí Oharky, pak k Bílině a nakonec na území Děčanů. Když se teď stáhneme a rozdělíme, porazí nás jednoho po druhém. Černými kouzly, o nichž jsme právě slyšeli, prolomí ochranné kruhy kolem našich vesnic a hradišť, pak spálí palisády a nakonec vydrancují domovy. Budou

vraždit a znásilňovat. Přímo na naší půdě! To nesmíme dovolit, bratři. Máme teď příležitost porazit je na cizím území a ve spojení s Čechy. Jen když na ně udeříme všichni společně, máme naději je rozdrtit a zahnat zpátky za Vltavu. Nebo je tady snad někdo, kdo s tím nesouhlasí? Někdo z vás chce, aby se naše ženy a děti jednou ocitly tváří v tvář prokletým uctívačům avarských běsů?!”

Ticho, které v palotě zavládlo, se dalo krájet. Přemysl se zhluboka nadechl a pohlédl na hostitele. „Hrdomíre?“

Kníže Ljutoměriců si opět lokl piva. Pak si hřbetem dlaně otřel vousy a opětoval Lemuzův pohled.

„Mluvit rozhodně umíš... bratře.“ Z jeho úst to slovo znělo divně, téměř posměšně. „Koneckonců, i mého souhlasu se spojení třech kmenů jsi dosáhl pouze chytře volenými slovy. A... máš pravdu. Nestydím se to uznat. Ale něco bychom si měli vyjasnit. Čím dříve, tím lépe. A toto je vhodná chvíle.“

„Vím, co chceš říct,“ přikývl Přemysl vážně. „Že nejsi mým vazalem.“

„Tak proč tedy čekáš, že se všichni bez reptání podřídíme tvé vůli? Do tohoto spojení jsem šel dobrovolně, protože vím, že časy jsou zlé. V zájmu přežití se rody musí spojit do kmenů a ty do kmenových svazů. Ale každý z nás tří, jak tu sedíme, by měl mít stejné postavení. Naše slova musí mít stejnou váhu. Lemuzové nejsou nejpočetnější kmen a ty nejsi z nás tří nejmocnější a nejmoudřejší. Uznávám, nedokážu vdechnout život odříznutému lískovému prutu, ale pocházím ze stejně urozeného rodu a pečuji o blaho svého kmene stejně oddaně a zapáleně jako ty.“

Přemysl naslouchal zachmuřeně, ale pozorně. V jeho výrazu nebylo ani stopy po vzteku či podráždění. V palotě vládlo téměř bezdeché ticho. Čeští vyslanci se do sporu severních knížat nemíchali, jen přeskakovali pohledy z jednoho na druhého.

Nakonec Lemuz pokýval hlavou. „Rozumím. Vytýkáš mi mou pychu.“

„Ano, dá se to tak říct. Tam u vás ve Stadicích kolem tebe všichni skákali, protože ti bohové vštěpili neobyčejnou moudrost a schopnosti, které navíc rozvinul moudrý Krok. Na mne ale tvá nadutost neplatí.“

Ani tentokrát se Přemysl neurazil. „Budu si to pamatovat, Hrdomíre,“ přikývl rozvážně. „U bohů, máš pravdu. Necht' tedy zazní hlas každého z nás. Tady Kolbud už své odhodlání táhnout na české území vyjádřil. Ty jsi proti?“

„To jsem přece neřekl.“

„Když tedy souhlasíš,“ zabručel Bivoj mrzutě, „k čemu všechny ty řeči kolem?“

„Aby všichni věděli, že já jsem nikomu své lože a knížecí stolec neslíbil,“ ušklíbl se Hrdomír. „Pořád jsem vládcem svého kmene. A v otázce, jestli mí muži potáhnou do války, mám pořád poslední slovo já.“

„A já to respektuji,“ přikývl Přemysl. „Je dobře, že jsi mi to připomněl, Hrdomíre.“

Napětí v síni povolilo, zaražené hlasy se opět vyřinuly ze sevřených hrdel.

„Jestli to dobře chápu, nemáme času nazbyt,“ obrátil se Lemuz zpět k Čechům. „Takže vyrazíme hned za rozbřesku. Okamžitě dám vzkázat do tábora na západní pláni, ať se mí muži připraví k odchodu. Ráno se začneme přepravovat před Labe.“

„Než tolik mužů překročí řeku, bude poledne,“ ozval se celou dobu netrpělivě poposedávající Ctirad. Všechno dohadování mu připadalo jako obrovská ztráta času. „Nemohli by s tím začít hned teď? Během noci se vojsko přeplaví na jižní břeh a za úsvitu se může dát na pochod.“

Přemysl na něj pohlédl. „Vidím, že jsi dobrým synem svého rodu, Ctirade. Bojíš se o jeho osud.“

„Divíš se? Zličané a Pšované už jsou v pohybu. K Levému Hradci to mají podstatně blíž než my tady odsud. Ať budeme spěchat jakkoli, stejně nalezneme Levý Hradec v obležení, s palisádami ohlodanými ohněm a pocákanými krví. Jde jen o to, abychom dorazili dřív, než ti proklatí krkavci prolomí brány.“

„A to s Hordagovými schopnostmi nemusí trvat dlouho,“ doplnila Kazi pochmurně. „Musím se připojit k Ctiradově prosbě, Přemysle.“

Čarodějný kníže zamyšleně přikývl. „Máte pravdu. Nemá smysl ztrácet čas. Začneme s přesunem hned. Hrdomíre, budeme potřebovat všechny vory a čluny. A všechny veslaře a pltníky.“

„Pošlu družiníky, ať je vyženou z pelechů,“ přikývl Ljutoměřic.
„Také dám svolat bojeschopné muže z okolních vesnic. Do rána budou připraveni.“

„A až Svarog kovářskými kleštěmi vysadí slunce na oblohu,“
dodal Přemysl s podivným zábleskem v očích, „vyrazíme k Vltavě.
Do bitvy s démony.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Na jih

K Kníže Radoboj vstal brzy ráno, ještě za šera. Nikým nepovšimnut proklouzl palotou plnou chrápajících družiníků a vyšel na zadní dvůr. Pod přístřeškem u stáje byla odpadová jáma a nad ní prosté sedátko. Radoboj se důkladně vyprázdnil. To ho vzpružilo. Obvyklá ranní mrzutost se hned začala vytrácet. Utáhl si opasek a vyšel na náves před vladykovým srubem. Prozatím všude vládl klid. Muži, ať už byli namačkáni v několika prostých obydlích a stájích, nebo prostě tábořili na dvorech mezi nimi, ještě spali.

Vesnice stála u ohybu Divoké. Z jihu přitékající řeka se v těchto místech zprudka obracela na východ, aby po několika mílích, v místech, kde na protějším břehu stálo knížecí hradiště Pšovánů, vrhla vody do širokého koryta Labe. Radoboj si nevzpomínal, jak se tahle česká díra vlastně jmenuje ani jaký rod tu předtím sídlil. Když Pšované včera za soumraku přirazili ke břehu a vytáhli čluny na oblázky pokrytou pláž, ve vesnici už nenašli ani živáčka. Obyvatelé

ji včas opustili a podle stopařů odešli k Levému Hradci. Zřejmě doufali, že za jeho palisádami budou v bezpečí. Cha!

Náhle v uličce mezi sruby a zemnicemi zadusala kopyta. Radoboj přimhouřil oči. Obloha sice zůstala jasná – ještě na ní matně blikaly pohasínající hvězdy – ale u řeky bylo sychravo. V noci se ochladilo a od Vltavy se šířila přízemní mlha. Vesnici halil nevládný opar.

A z toho vlhkého šera se jako přízrak vynořil jezdec. Vlastně dva jezdci. V sedle unaveného koně se tyčil muž s výraznými avarskými rysy a o jeho hrud' se zády opírala vyzáblá, smrtelně bledá dívka s dlouhými zplihlými plavými vlasy.

Radoboj bezděčně o krok ustoupil. Ani jednoho z nich neznal. Jak se ti cizinci dostali do středu vesnice obsazené stovkou Pšovánů, aniž by je kdokoli upozoroval a ztropil poplach? Stráže určitě chrní – pak je dá zmrskat. Anebo si příchozích nevšimli, protože...

...jsou to duchové?

„Stůjte!“ houkl a nenápadně se porozhlédl po něčem, čím by se mohl v případě útoku bránit. Neměl u sebe žádnou zbraň. „Co jste zač? Jak jste se sem dostali?“

Míšenec poslušně zastavil koně.

„Uklidni se, švagře,“ řekla dívka.

Radoboj přestal tékat zrakem kolem sebe a udiveně na ni pohlédl. *Švagře?! Tón jejího hlasu mu byl povědomý. Ale to přece není možné...*

„Ale ano, jsem to já,“ přikývla plavovláska. Její společník sklouzl ze sedla a pomohl jí sesednout. „Nedivím se, že mě nepoznáváš. Má duše si musela najít nové tělo.“

Vládce Pšovánů protáhl obličej.

„Ašigo?“ hlesl nevěřicně.

„Kdo jiný?“ ušklíbla se a vykročila k němu.

„Ne tak zhurta!“ natáhl proti ní ruku. „Zůstaň, kde jsi! Nepřibližuj se! Snad nečekáš, že ti tak snadno uvěřím? Co když jsi česká čarodějnice a pokoušíš se mě ošálit? Potřebuju důkaz...“

„Kdybych to nebyla já,“ pohlédla mu do očí, „pamatovala bych si tu noc o letním slunovratu, kdy se tvůj bratr zpil do bezvědomí a usnul venku v křoví a tys toho využil a navštívil jsi jeho manželku na knížecím loži? Nebo jsi snad o tom někomu vyprávěl?“

Radoboj ztuhl.

„Ovšem že ne,“ zachroptěl po chvíli. „Bratr byl do tebe blázen. Jako zamilovaný kluk. Neodpustil by mi, že jsem tě znásilnil.“

„Oba víme, že to nebylo znásilnění,“ pokrčila rameny. „Ale na tom teď nesejde. Dostal jsi důkaz, že opravdu *jsem* Ašiga. To mé myšlenky zněly v tvé hlavě, když tě předchází noc navštívila ta podivná vrána. Já tě vyzvala, abys shromáždil bojovníky a vyrazil Hordagovi na pomoc. Aby sis splnil povinnost jako spojenec Zličanů...“

„Povinnost?“ narovnal Radoboj ramena. „Jsem snad nějaký sluha? Nezapomínej, že společenství se Zličany uzavřel můj bratr. Potvrdil jej manželstvím s tebou. Jenomže bratr je mrtvý a ty ses mezitím stala otrokyní a posléze ženou toho českého zkurvysyna. Všechno se změnilo, Ašigo. Knížetem Pšovánů jsem teď já. A já nejsem Hordagovi ničím povinován. Nepřišel jsem proto, abych plnil jeho – nebo tvé – rozkazy. Zajímá mě výhradně odplata. Čechové konečně zaplatí za vraždu mého bratra...“

Radoboj zmlkl, protože plavovláska rázně přikročila těsně k němu a v modrých očích se jí zlověstně zablesklo.

„Na co si to hraješ, švagře?“ zasyčela. „Kdyby Zličané nesrazili Čechy na kolena, nikdy by ses na české území neodvážil. S tou svou tlupou bys proti nim neměl nejmenší naději! Máš příležitost pomstít se českému vlku jedině díky tomu, že mu už Hordag vylámal tesáky.“

„Tlupa, říkáš?“ vycenil Radoboj zuby. „Ta tlupa čítá na deset tuctů dobře vyzbrojených bojovníků a může zvrátit vývoj války. Jinak byste nás se svým bratříčkem nevolali na pomoc. Čechové jsou možná na kolenou, ale pořád kolem sebe vzdorovitě sekají a bodají. A i když jim vyrazíte zbraně z rukou, budou kousat a škrábat. Jen tak se nevzdají.“

„Nepotřebujeme vás proti Čechům. S těmi hnidami si poradíme. Jenomže je tady nebezpečí ze severu. Kmeny zpoza Oharky a Labe nám můžou během obléhání Levého Hradce vpadnout do zad.“

Kníže zúžil oči. „Takže Libušina výzva byla doručena. Když jsi mě navštívila na vraních křídlech, tvrdila jsi, že uděláš všechno pro to, aby poslové k Bílině nedojeli...“

„Unikli mi,“ zaskřípala Ašiga zuby. „Přemysl už táhne své milence na pomoc. Vím to. Cítím pohyb velké síly někde u Labe. Proto jsem tady. Musíte vojsko ze severu zastavit. Odříznout mu cestu. To je váš úkol.“

„Úkol?“ Radoboj zvedl obočí, jako by nevěřil, že to čarodějnice skrytá v těle bledé dívky myslí vážně. Když pevně opětovala jeho pohled, kousavě se zasmál.

„Proč bych něco takového dělal?“ prskal jí do obličeje. „Mám obětovat většinu svých mužů, jen abych zachránil Hordagovi zadek a umožnil mu v klidu dobýt Levý Hradec a zmocnit se veškeré kořisti? Máš mě za hlupáka, čarodějko? Přemysl přivede víc mužů, než mám s sebou já. Navíc, připluli jsme na lodích. Nemáme s sebou koně. Nemůžeme se severanům postavit v poli.“

„Chlubil ses přece, že jsi své chlapy vyzbrojil dobrým franckým železem...“

„To ano. Ale i kdybych Přemysla porazil, zaplatil bych za to obrovskými ztrátami. To by se vám líbilo, že? Aby se Pšované a Přemyslovo vojsko vzájemně vyhubili. Měli byste o starost méně, a navíc byste se pak nemuseli s nikým dělit o kořist. Ne, Ašigo. Jak už jsem řekl – nejsem Hordagovi ničím povinován. Nevrhnu se po hlavě do střetu s Přemyslem. Přišel jsem zabíjet Čechy. Krást jejich dobytek. Drancovat jejich vesnice. Zotročovat jejich ženy. Chci odplatu za plenění a vraždění, které před lety rozpoutal na našem území ten parchant Velibor! A chci odplout s čluny plnými kořisti.“

Ašiga zírala naježenému Radobojovi do očí. Její pohled se mu pozvolna propaloval do mozku.

„Ne,“ odvrátil Pšovan zrak a ucouvl. „Tohle na mě nezkoušej. Myslíš, že mě ovládneš kouzly? Že pak budu kolem tebe skákat jako pes? Znáám tvoje triky. Někdy se ptám sám sebe, jestli tomu tenkrát o slunovratu nebylo naopak. Možná jsi mě nějak poblouznila a přinutila zradit bratra mezi svými stehny...“

„Ovšemže jsi byl v mé moci,“ zasyčela Ašiga. „Snad sis nemyslel, že bych ti podlehla proti své vůli? Blázne. Byl jsi tenkrát ještě kluk...“

„Tenkrát možná ano. Ale už je to pryč. Teď jsem vládce kmene. A nenechám se ovládat ani tebou, ani tvým bratrem. Nepostavím se Přemyslovi. Ne na vlastní pěst.“

„A co tedy uděláš? Co podnikneš, aniž by sis znepřátelil Hordaga?“

„Co by? Nalodím se, popluju dál proti proudu a připojím se ke Zličanům během útoku na Levý Hradec. Společně jej dobudeme dříve. Možná ještě předtím, než přitáhnou severní kmeny. Obsadíme hradiště a pak se vypořádáme s Přemyslem. Pro Hordaga to bude znamenat dvě věci. Na jedné straně nutnost podělit se se mnou o kořist, na straně druhé jistotu rychlého a snadného vítězství.“

Ašiga zafuněla jako zvíře, čenichající něco nevábného. „Promyslel sis to, že? Myslíš si, kdovíjak jsi mazaný. A že můžeš Hordagovi vnucovat svou vůli. Varuju tě, Pšovane. Nepřeceňuj svůj význam v této válce.“

„Mám i jiné řešení,“ ušklíbl se prohnane. „Mohl bych se i s muži jednoduše stáhnout. Nechat severní kmeny, ať tudy projdou k Levému Hradci, a pak vyrazit na severozápad, k Řípu a českým vesnicím u Oharky. Budou teď bez ochrany, protože Libuše svolává všechny bojovníky k Vltavě. Vyplením je a klidně se vrátím do svého hradiště. Co bys řekla na takový plán, čarodějko?“

„Nazvala bych ho činem zbabělého psa a podlého zrádce,“ ucedila Ašiga. „A varovala bych tě, že budeš takového kroku trpce litovat, protože až se Hordag vypořádá s Čechy a severními kmeny, pojedje rovnou k Pšovánům. A sebere ti nejen kořist z českých vesnic, ale i hlavu. Stačila by ti taková odpověď?“

„A já bych namítl, že k tomu může dojít ne až, ale *jestli* Hordag vyvázne z bitvy u Levého Hradce živý. Oba víme, že bez mé pomoci bude stát proti přesile. Čechové a Přemysl jej sevrou jako dva kameny žernovu a rozemelou mu kosti a rozmačkají maso na kaši...“

„Hordag zvítězí!“ štekla Ašiga. Už se přestávala ovládat. Nebyla zvyklá, aby jí někdo tak zarputile odmlouval. „I proti přesile! A pak si tě najde a ty budeš skučet jako pes s vyhrzlými střevy a prosit bohy, aby ti uštědřili rychlou smrt!“

„Přestaň mi vyhrožovat, mrcho,“ zavrčel Pšovan. „Nevšimla sis, že to na mě neplatí?“

Toktar stojící za Ašigou sáhl po šavli. V tom okamžiku se ale otevřely dveře za Radobojovými zády a na zápraží spěšně vyšlo několik rozespálých, ale dobře vyzbrojených a nevlídně se rozhlížejících pšovanských družiníků.

„Jen klid, chlapi!“ zadržel je kníže, když proti míšenci pozvedli oštěpy a meče. „Nic se neděje. Jen si tady povídám se dvěma vzácnými hosty. Probíráme situaci a vyjasňujeme si pozice. Musel jsem někomu připomenout, že nejsem ničí sluha a neobětuji své muže pro cizí zájmy. Myslím, že jsme si to vysvětlili dostatečně. Nemám pravdu, vznešená Ašigo?“

Čarodějnice soptila. Pobledlý obličej získal až popelavý nádech.

„Ano,“ vysoukala ze sebe. „Mám v celé věci dokonale jasno. Vím přesně, co je potřeba udělat.“

„Výborně,“ přikývl Radoboj, jako by neslyšel nesmírně zlověstný tón v jejím hlase. „A teď se ke mně doufám připojíš u snídaně a pak na palubě mého člunu. Přece by sis neotlačovala zadek v sedle koně, když můžeš s námi pohodlně plout až k Levému Hradci? Dva na jednom koni, to musí být únavné.“

Ašiga opět podrážděně zafuněla. „Hlavně se potřebuju napít,“ zasyčela a rázně vykročila proti houfu pšovanských družiníků před dveřmi srubu. Číselo z ní něco, co přinutilo naježené muže splasknout, ustoupit jí z cesty a nechat ji vejít do paloty.

Radoboj rázoval za ní. Už se neusmíval. Družiníci se jej tlumenými hlasy naléhavě ptali, k čemu tu vlastně došlo a kdo je vlastně ta podivná návštěva, ale kníže je neposlouchal.

Myslel na to, že možná dělá chybu, která bude mít nedozírné následky. Znal Ašigu moc dobře. To, že se vzdala tak snadno, nevěstilo nic dobrého. Ta čubka se určitě ještě o něco pokusí.

Na okamžik jej napadlo, že by ji mohl použít jako rukojmí a vyvinout tlak na Hordaga – pro případ, že by se Zličané chtěli po bitvě handrkovat o kořist a dobyté území. Pak si uvědomil nesmyslnost té myšlenky. Ašiga, a rukojmí? Čarodějnice, kterou nezastavila ani smrt, v roli zajatkyně? Kdepak. Spíše se to může zvrtnout naopak. Tím, že jí nabídl místo vedle sebe, se tak trochu vydal do její moci.

Ta plavba k Hradci bude ještě zajímavá.

Tak nebo tak, dobrá nálada, kterou knížeti navodilo důkladné ranní vyprázdnění, byla definitivně pryč.

~ ~ ~

„Ten Přemysl je ale liška podšitá!“ Bivoj kroutil hlavou a pobaveně se usmíval. „Pořád musím myslet na to, jak včera večer zvládl situaci.“

„Já ti to přece říkala,“ přisvědčila Kazi. Dnes už se cítila mnohem lépe, takže jela po Bivojově boku v sedle své klisny. „Není to žádný mluvka, ale když už něco řekne, je to jako šíp, který naráz sestřelí z oblohy tučt ptáků. Takový mají jeho slova účinek. Už na Budči dokázal komukoli vymluvit díru do hlavy – a to byl ještě kluk. Dokonce i Krok pozorně poslouchal, když mladý Lemuz prolomil obvyklé mlčení a začal vyprávět o svých vizích do budoucna. Už tenkrát snil o tom, že by se obyvatelé Polabí, Povltaví a Poohří měli spojit do jednoho kmenového svazu. Tenkrát jsme si z něj utahovali, hloupá děcka, dokonce jsme mu vyrobili z ovčí vlny falešný plnovous. *Když chceš být novým Praotcem, musíš vypadat jako stařešina*, smáli jsme se mu. A vida – nejsou to ani dva roky, co zasedl na knížecí stolec, a jeho moc se už napřahuje až pod Říp a k Divoké.“

V medové záři mladého slunce klusali podél Oharky. Ctírad a rusalky jeli za nimi. V rybářské osadě na českém břehu Labe naproti Ljutohradu si vyzvedli odpočaté koně a zamířili k jihu. Podél cesty bylo rušno. Děčané a Lemuzové se celou noc přepravovali přes řeku, a tak se nejsevernější výběžek české země sevřený Labem a Oharkou postupně proměnil v rozlehlé tábořiště. S úsvitem, když čluny a široké vory přeplavily na jižní břeh i poslední ljutoměřické opozdilce, se roztroušené rodové družiny začaly slévat do větších houfů a vojsko se pozvolna dávalo do pohybu.

Bivojova družina se blížila k osadě Klenovců. Severní knížata si ji vybrala za dočasné stanoviště, než se vojsko shromáždí. Prázdná vesnice se během noci naplnila a teď, krátce před odchodem, doslova kypěla životem.

„Udělal to moc chytře,“ pokračoval Bivoj. „Když mu vytkli pýchu, ustoupil, pokorně se omluvil za naduté jednání... a pak si stejně prosadil svou. Mazané. A svým způsobem obdivuhodné.“

„Škoda, že bylo nutné všechno to strašení,“ namítla Kazi. „Tohle spojení nebylo stvořeno z touhy po soužití, ale jen ze strachu před mocnějším nepřítelem. Bojím se, že dlouho nevydrží.“

„Proč by nemělo?“ pokrčil Bivoj rameny. „Takhle to přece chodí. Kmenové svazy se odjakživa rodily pro válečné účely. Ať už pro útok, či pro obranu. I za Sába tomu tak bylo.“

„A když avarská a francká hrozba pominula, velkoknížectví se zase rozpadlo. Doufám, že Přemyslovo vladařství přetrvá déle.“

„Nepředbíháš trochu, lásko?“ ušklíbl se Strošovec. „Ještě jsme ani nevyrazili do boje, a ty už máš obavu o budoucnost knížectví, které vzejde z našeho vítězství. Na to je tady Libuše, aby hádala dny příští.“

„Máš pravdu,“ povzdechla si Kazi a smutně se usmála. „Ještě máme před sebou dlouhou cestu. A Morena bude naší věrnou průvodkyní.“

Vjeli do osady Klenovců, prodrali se tlačenicí a zastavili na návsi. Ani nesesedli. Jen krátce před nimi totiž přijel Hrdomír a pozdravil se s Přemyslem a Kolbudem, kteří už tady čekali. Nastal čas vyrazit.

Pro Přemysla byl připraven posvátný bělouš z Levého Hradce. Hřebec se neklidně ošíval, protože nebyl zvyklý na postroj a sedlo, ale vládce Lemuzů jej chytil za ohlávku a chvíli k němu šepem promlouval. Kůň okamžitě přestal přešlapovat na místě a švihat ocasem, nozdry se mu přestaly chvět a podrážděné frkání ztichlo. Přemysl zvíře přátelsky poplácal po šíji a vyskočil do sedla.

Na severní knížata byl podivný pohled. Hrdomír a Kolbud jeli samozřejmě v plné zbroji – v železných přilbicích a šupinových pancířích, s kopími v rukou a franckými meči u pasů, v kožešinou lemovaných pláštích splývajících z ramen až na koňské zadky. Přemysl – jak Čechové překvapeně zjistili – si opět oblékl prostou, nijak nezdobenou halenu, kterou měl na sobě během včerejší rituální orby. Přibýly plátěné kalhoty, do týla posunutá čapka s vyhrnutými kožešinovými okraji a prostý plášť sepjatý bronzovou sponou na levém rameni, ale jinak se nic nezměnilo. Na nohou měl pořád

lýčené střevíce a u pravého boku mu místo meče visela prostá mošna. Kníže Lemuzů byl ozbrojen pouze širočinou zastrčenou v koženém oku u sedla, ale i ta s ohledem k jeho celkovému vzezření působila spíše dojmem pracovního nástroje, sloužícího k odstraňování kořenů a jiných překážek na poli.

Vedle plně vyzbrojených, ocelí a zlatem se blýskajících knížat Děčanů a Ljutoměřiců vypadal Lemuz jako obyčejný sedlák. Jako jejich sluha.

To však bylo jen první zdání. Když narovnal ramena, rozhlédl se pronikavým jestřábím pohledem a promluvil jasným hlasem, hned se ukázalo, na koho tu bohové shlížejí vlídnějším okem.

„Bratři!“ zvolal na stohlavé shromáždění přelévající se uličkami vesnice. „Vím, že jste se dnes v noci kdovíjak nevyspali a nejste dvakrát odpočatí. Úspěch tohoto válečného tažení však závisí na našem rychlém přesunu. Pokud nedorazíme k Vltavě včas, budeme nepříteli čelit sami, protože Čechové už budou v té chvíli poraženi. K tomu nesmí dojít! Proto půjdeme tak rychle, jak jen to bude možné. Zastávky na odpočinek budou krátké, v noci se bude spát málo. Dnes nezastavíme, dokud před sebou nezahlédneme posvátný Říp, i kdybychom měli pochodovat až do půlnoci. Můžete nadávat, můžete si stěžovat na ty, kteří jedou na koních – ale za žádných okolností nezkracujte krok a nepolevujte v tempu!“

Davem proběhla vlna ponurého smíchu.

„Pokaždé, když vás začne zmáhat únava, vzpomeňte si na to, že kráčíte do boje za vlastní domovy. Za své ženy a děti. Za duše svých předků a své bohy. Nepřítel je nenasytný. Dříve nebo později by vtrhl na vaši půdu, stejně jako vtrhl do českých zemí. Jdeme ho zastavit dřív, než k tomu dojde. Zadáváme vlka hluboko v lese, ještě než se přiblíží k pastvinám a našim stádům. A máme naspěch. Ve jménu Peruna, Velese a Radhosta, ve jménu Praotce a našich předků – vpřed!“

S těmi slovy Přemysl rázně obrátil koně a pobídl je po cestě na jihozápad. Bělouš pronikavě zařehotal. Hučící dav se rychle rozestoupil. Všichni Přemysla zdravili pozvednutými zbraněmi, roztočenými čapkami či znameními rodů nesenými na dlouhých

žerdích. Za Lemuzem vyrazili Hrdomír a Kolbud. Za nimi česká družina. Pak vладыkové a jednotlivé rody. Vojsko se dalo na pochod.

Lechové rodů a jejich družiníci jeli na koních. Měli šupinové nebo destičkové pancíře, popřípadě zbroj z tlusté vrstvy kůže, pobité železnými nýty či velkými železnými kroužky. Několik málo z nich se pyšnilo špičatými přilbicemi. Ozbrojeni byli dlouhými kopími a širokými okovanými štíty, ale i dvakrát prohnutými luky podle avarského vzoru a sekerami na dlouhých toporech. Ti zámožnější měli u pasů rovné francké meče nebo jednosečné saxy a avarské šavle.

Pěší oddíly se ocelí neblýskaly. Muži neměli pancíře ani přilbice, meče mnozí z nich donedávna ani neviděli. Jejich výzbroj tvořily oštěpy a sekery – širočiny i bradatice – boulovité kyje či palice s hlavicemi z dokonale ohlazeného kamene. Štíty z dubového dřeva pokrývala tlustá býčí kůže a jen vzácně měly uprostřed puklici. Někteří nesli na zádech toulce se šípy a prostými jasanovými luky s třetivami z jeleních střev.

A pak tady byli chlapci, hlučné tlupy divoce vyhlízejících rváčů vyzbrojených holemi, praky a dlouhými noži. Kromě nich vojsko doprovázely smečky psů.

Sotva za sebou nechali pole u klenovské vesnice, Ctirad pobídl koně, předjel rusalky a dohonil Kazi a Bivoje.

„Pojedu napřed,“ prohlásil zachmuřeně. „Nemá smysl, abych se loudal s vojskem. Poslání bylo splněno. Přemysl vyslechl žádost o pomoc a vede muže k Divoké. Můžu se teď vrátit do Levého Hradce a v rozhodující chvíli stanout na jeho hradbách. Když poženu koně cvalem, budu v hradišti ještě před zítřejším rozbřeskem. Vy tímto tempem dorazíte nejdříve za dva dny.“

Kazi mu pohlédla do neklidných očí a přikývla.

„Možná to tak bude nejlepší. Alespoň doručíš Libuši a Srdanovi zprávu o tom, že pomoc je na cestě. To Tuřanům dodá naděje a snad i odhodlání vydržet zličské obléhání.“

„Muž by měl vždy vědět, kde je jeho místo,“ zabručel Bivoj. „A ty to očividně víš. Jed’, Ctirade. Bohové s tebou.“

„I s vámi.“

Než ale mladík pobídl koně, na chvílku mu ještě přitáhl uzdu a počkal na blížící se rusalky. Tázavě na něj pohlédly a zjistily, že Ctiradův zrak se upírá na Šárku. Mladá divoženka jeho pohled opětovala a uviděla v něm něco, kvůli čemu jí tváře pokryl ruměncem.

Ctirad si odkašlal. „Něco ti dlužím, líbezná Šárko. Pořád jsem ti ještě nepoděkoval.“

„Za co?“ zatřepetala řasami.

„Za to, že ses pro mě vrátila. Tam ve Strdicích, na návsi, když jsem upadl a udeřil se do hlavy. To strašné hejno by mne rozsápalo na cucky. Zachránila jsi mi život.“

„To nestojí za řeč,“ usmála se Šárka rozpačitě.

„Ale stojí. Jsem ti vděčen. Jen jsem to ze sebe nějak nedokázal vysoukat. Teď je ale nejvyšší čas. Pro jistotu – kdybychom se už nesetkali.“

„Odjíždíš,“ zmizel z rusalčina obličeje úsměv.

„Odjíždím. Rozhodl jsem se bojovat po boku strýce a svého rodu. Kež nám bohové dopřejí opětovné setkání. Rád bych si s tebou někdy popovídal déle.“

„Já...“ Šárka polkla naprázdno a loupla okem po Vlastě, která se tvářila, že nic neslyší a nevidí. „Já také. Budu doufat, že tě zase uvidím.“

Ctirad se šťastně, možná trochu přihloupě usmál, kývl hlavou na pozdrav, otočil koně a kopl jej patami do slabin. Hřebec vyrazil, předjel Bivoje s Kazi i vladyky a knížata v čele průvodu a rozjel se po cestě na jihozápad. Netrvalo dlouho a osamělý jezdec zmizel v oblaku zvířeného prachu.

Šárka, tváře pořád hořící, nesměle pohlédla na Vlastu, jedoucí po jejím boku. Velekněžka se na ni nepodívala, jen se podivně, jakoby smutně usmála a řekla:

„Neměj strach. Já to Mladě neřeknu.“

Po zbytek cesty už mezi rusalkami nepadlo jediné slovo.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Nepřátelské ohně

Z Za soumraku vzplanuly na Turském poli táborové ohně. Bylo jich tolik, že při pohledu z lesnatých vršků na severu, odkud ležení pozoroval Ctirad, připomínala rozlehlá pláň černou hladinu nočního jezera, v níž se zrcadlí obloha plná blikajících hvězd.

Mladý Tuřan poprvé na vlastní oči viděl zličské vojsko. Samozřejmě, v houstnoucí tmě byli nepřátelé jen nezřetelnými stíny hemžícími se kolem ohňů, ale už jen počet táboráků, rozestých po celé planině od lesů na západě až po velký ohyb Vltavy na východě, vzbuzoval před silou vojska respekt.

Ctirad měl dojem, že se jeho duše scvrkla a svařila jako švestka vysušená sluncem. Z představy, že se tahle horda oboří na Levý Hradec, byť opatřený novou palisádou, mu bylo úzko. Nebylo by bývalo přece jen lepší, kdyby zůstal s Přemyslovým vojskem? Pospíchat za těchto okolností do hradiště bylo jako strkat krk mezi čelisti loveckých želez.

Nech toho zbabělého kňourání! okřikl v duchu sám sebe. To se v tobě ozývá touha zůstat nablízku té rusovlášce. Tvůj rod čelí hrozbě vyhubení, a ty celý den myslíš na nějakou dlouhonohou divoženku. Vzpamatuj se! Vzpomeň si, kde je tvé místo. Tvůj rod čeká tam za ohybem Divoké. Jakkoli se nemáš rád se svým strýcem, v té bouři, jejíž hřmění se rychle blíží, musíš stát po jeho boku!

Ctirad se zhluboka nadechl a naposledy přelétl pohledem rozlehlý tábor. Stál mezi stromy na nevysokém návrší. Nemusel se nijak skrývat, plížit se či krčit v houští. Nejbližší táborový oheň blikal více než půldruhého honu od jeho stanoviště. Na tu vzdálenost jej ve tmě nemohl nikdo zahlédnout.

Otočil se. Byl nejvyšší čas opět nasednout na unaveného koně a pokračovat v jízdě.

Náhle nad vršky přeletělo pronikavé zakrákání.

Ctirad sebou polekaně škubl a bleskurychle vklouzl do neproniknutelné temnoty v porostu.

Nad korunami buků zašustila křídla. Ticho opět protrhl chraplavý ptačí hlas. Ctirad ztuhl. Moc dobře věděl, že za tmy tihle tvorové nelétají. Po tom, co zažil se společníky pod Řípem, se poplašeně ohlížel pokaždé, když zaslechl ptačí skřehotání na obloze či v korunách stromů. Samozřejmě, většinou byly jeho obavy zbytečné.

Ted' však ne. Byl si tím jist. Obzvlášť, když ze severu přilétající pták náhle změnil směr letu, krátce zakroužil a přistál v koruně stromu přímo nad Ctiradem. Mladík polkl naprázdno a přitiskl se zády ke kmeni. Ani nedutal a v duchu prosil bohy, aby ho skryli a mrchožrout nezachytil ozvěnu jeho myšlenek a pocitů.

Opeřenec se však zřejmě jen rozhlížel po zličském nocležišti, protože vzápětí znovu zakrákal, odrazil se od větve a zamířil nad pláň – nevelký temný stín protínající stříbřité světlo měsíce a hvězd.

Ctirad si vydechl, otočil se na patě a spěchal do úvalu pod odvráceným svahem, kde zanechal koně. Hrdlo měl sevřené a už se nepohyboval zdaleka tak bezstarostně jako před chvilkou. Měl pocit, že právě vyklouzl z Morenina dychtivého objetí.

~ ~ ~

„Naše řady prořídly, bratři,“ rozhlédl se Hordag po púltuctu družiníků, které sezval k ohništi, schválně vzdálenému od ostatních táboráků. Neklidné světlo se míhalo na obličejích s bronzovou pletí, úzkýma tmavýma očima a černými kníry. Knížeti dělali společnost poslední avarští míšenci. Už jich zbylo jen málo. Nálada byla ponurá a zpěv od ostatních ohňů sem doléhal jako z jiného světa.

„Velice prořídly,“ pokračoval Hordag s povzdechem. „Nikdy by mě nenapadlo, že naše ztráty budou tak palčivé. Dokonce i ze mě je mrzák,“ pozvedl dobře ošetřený a ovázaný, přesto však žalostný pahýl. „A nemůžu přestat myslet na to, že jednoho našeho bratra jsem musel zabít já sám. Rve mi to srdce. Ale spíše pomyšlení na Almatovu zradu než na to, že jsem ho musel vlastnoručně popravit. Když jsme vyráželi ze Zliče, nevěřil bych, že se některý z nás spikne s tou věčně nespokojenou zličskou havětí a obrátí se proti vlastní krvi.“

Družiníci mlčky popíjeli a zírali do ohně.

„Vy moc dobře víte, že se na nás pořád dívají jako na cizince,“ kývl Hordag bradou k vzdáleným ohňům. „Dokud jsme jim vládli pevnou rukou, věrni odkazu našich otců, nikdo se neodvážil pozvednout proti nám hlas, natož zbraň. Pamatovali si naše otce, hrdé avarské válečníky, kteří ohněm a mečem sjednotili rozhádané rody všivých divochů a vytvořili z nich mocný kmen. Pamatovali si a třásli se strachem. Ta vzpomínka však už očividně začala vyprchávat. I proto jsem sesnoval plán útoku na české země. Abych oživil slávu svého otce, nelítostného vojevůdce. Abych ukázal sílu naší avarské krve.“

Hordag si lokl z čutory s medovinou.

„Všechno je ale jinak. Postupujeme, to ano. Ale vítězíme? Nemám ten pocit. Ta česká havěť klade tvrdší odpor, než bych se kdy nadál. To kvůli jejich zarputilosti nás zůstalo tak málo. I já a moje sestra jsme málem přišli o život. A zličští vladykové, ty svině proradné, naši krátkodobé slabosti okamžitě využili a pokusili se nás svrhnout. Jen díky Simurgovi, který nad námi rozprostírá ochranná křídla, se jim to nepovedlo.“

„Pokusí se o to znovu,“ zabručel jeden z míšenců.

Hordag na něj pohlédl a vážně pokýval hlavou. „Ano, Borute, já vím. Ty nejtvrďší zličské palice jsme uťali, ale pořád zůstalo dost takových, které na nás vrhají nenávistné pohledy. Jasně tu zášť cítím. Právě proto potřebujeme vítězství, bratři. Jednoznačné, drtivé, nemilosrdné vítězství. Jen tak si udržíme vládu nad Zličany a nad dobytými českými kraji.“

„S námi můžeš počítat, kapkane. Budeme se bít jako nikdy předtím. S rychlostí sokola, umem havrana a silou vlka.“

Hordag se křivě usmál a přikývl. „Už zítra staneme pod hradbami Levého Hradce. Pod hradbami, za kterými se skrývá jejich věstkyně a nejvzdorovitější bojovníci. Zdlouhavé obléhání nepřichází v úvahu. Musíme jejich obranou projít jako šíp vnitřnostmi. Rozbít brány, zlomit jejich odpor a utopit je v krvi. Neukážeme ani špetku slitování. Budeme zabíjet tak krutě, jak jen dovedeme. Vztyčíme nad českým hradištěm tucty obětních kůlů se spoustou čerstvého masa pro Simurga. Tím pokoříme Čechy a současně zadusíme vzdorovitost zličské chátry. Všem jim ukážeme, že zahrávat si s námi je jako dráždit vlka ztrouchnivělým klackem.“

„Na to se napijeme, kapkane!“ zvolal Borut.

Pozvedli měchy a polní láhve. Pili s mnohem větší chutí než doposud. Hordagova slova je povzbudila.

A tehdy zaslechli krákání.

Hordagova ruka s čutorou poklesla, ale obličej zůstal obrácený vzhůru. Kníže se zvedl ze špalku, zíraje do tmy nad nocležištěm. Družiníci se ohlíželi přes ramena. Zašustilo peří na perutích, odrazem plamenů se zablýskala malá očka a z temnoty se vylouppl černý stín. Hordag pohotově natáhl zdravou ruku. Na předloktí mu dosedl mohutný černý havran. Družiníci užasle vydechli, přestože něco takového neviděli poprvé a věděli, co je noční host vlastně zač. Hordag jejich domněnky potvrdil, když se zeptal:

„Sestro?“

Havran znovu zakrákal.

– *Kdo jiný, bratře?*

„Doufám, že mi přinášíš dobré zprávy. Nějaké bych už opravdu potřeboval. Zastavila jsi Libušiny posly?“

Pták nervózně přešlápl na bronzovými puklicemi pobitém chrániči předloktí.

– *Snažila jsem se. Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách. Probudila jsem ničivé mocnosti na rychlých křídlech...*

„Takže ne,“ přerušil Hordag proud myšlenek, vnikající mu přímo do hlavy. Obličej mu ztvrdl. „Unikli ti. Doručili české volání o pomoc severním kmenům.“

– *Ta mrcha Kazi odrazila má kouzla. Probudila sílu své smradlavé bohyně...*

„Jako vždy,“ zkřivil kníže rty. „Takže seveřané přijdou Čechům na pomoc.“

– *Vlastně už překročili Labe. Vede je Přemysl z kmene Lemuzů. A táhnou s ním i Děčané a Ljutoměřici...*

„Kolik?“

– *Tucet tuctů. Možná víc...*

„Co Pšované?“

– *Jsem právě teď s nimi. Plujeme na lodích po Divoké k Levému Hradci. Jsou dobře vyzbrojení a Radoboj pořád dokola mele o pomstě Čechům. Ale vesluje proti proudu. Řeka nám vzdoruje. Cítím její zášť. Dorazíme nejdříve pozítří.*

„Nenapadlo tě přesvědčit Radoboje, aby zkřížil Přemyslovi cestu?“

– *Pokusila jsem se o to. Ale ten zatracený Pšovan je tvrdohlavý jako mezek a zná moje triky, chytrák jeden. Musíme si na něj dát pozor, bratře. Nejlepší bude hned po bitvě se jej zbavit...*

„To vyřešíme pak,“ utál ji Hordag. Mračil se a nevlídně se díval do černého havraního oka natočeného k jeho obličej. Pták opět neklidně přešlápl.

„Řekni mi, sestro,“ procedil kníže skrz zuby, „co jsi vlastně udělala pro naše vítězství?“

– *Snažila jsem se! Kouzlila jsem silou, jakou jsem v sobě jakživ neprobudila...*

„Ale očividně to nestačilo. Jenom jsi zbytečně vyplývala životy mých mužů. Kolik ti zůstalo družiníků?“

– *Jen Toktar. Přepadli nás nějací v oceli zakutí cizáci...*

„Takže jsi ztratila celou družinu. A k čemu to bylo? Čeho si dosáhla? Všechno je tak, jako bys nehnula prstem...“

– *Bratře, já přece...*

„Nejsi mi k ničemu, Ašigo,“ zavrčel Hordag vztekle a trhl rukou, čímž přinutil havrana seskočit a za hlasitého třepetání perutí přistát na zemi nedaleko ohniště. „Zmiz. A nejlepší bude, když mi nepolezeš na oči. V jakékoli podobě.“

– *Lásko...*

„Slyšelas mě! Už mám dost tvého kňourání i jedovatých, žárlivých pletich. A hlavně tvých planých slibů. Vypadni, dokud ti to říkám po dobrém!“

– *To si od tebe nezasloužím, bratře! Přinesla jsem ti varování! V kopcích na severu...*

Hordag vycenil zuby, zamířil k havranovi a pokusil se jej nakopnout. Mrchožrout před jeho nohou včas uskočil, podrážděně zakrákal, máchl křídly a vznesl se do tmy. Než se nadáli, byl pryč.

Kníže se otočil k mužům, kteří během celého rozhovoru – z něhož slyšeli jenom Hordagovu část – zůstali zticha a bez jediného pohybu.

„Určitě jste pochopili, co se chystá. Čechům táhnou na pomoc severní kmeny. Lemuzové, Ljutoměřici a Děčané, celá ta sedlácká chamrad'. Vede je Přemysl, zpropadený čaroděj a někdejší Libušin milenec. Sice se k nám připojí Pšované, ale na ně se spoléhat nemůžeme. Hrozí nám, že se ocitneme mezi kladivem a kovadlinou. Proto musíme udeřit tak mocně, že kovadlinu rozseknevej púl. Levý Hradec musí být dobyt ještě před příchodem severanů. Když si poradíme s Čechy, obrátíme se proti Přemyslovi a přesvědčíme ho, že nikdy neměl vylézt ze svého zahnojeného doupěte u Bíliny.“

Družiníci prikyvovali a snažili se tvářit odhodlaně, ale přesto z nich byla cítit nejistota.

„Ale teď,“ obrátil Hordag pohled k severu, kde se na horizontu rýsovala tmavá masa zalesněných vršků, „si musíme poradit s něčím jiným. Borute? Vezmi si tucet jezdců. Ale ne od tohoto ohniště. Už nesmíme plýtvat našimi životy a prolévat cennou avarskou krev. Svolej Zličany a jeď s nimi k vrškům na půlnoční straně. Lesy se

plíží zvědové, zřejmě z Hradce. Udeř na ně. A pokud to bude možné, nějaké mi přived' živé.“

„Ano, kapkane,“ zvedl se družiník rychle. „Pokusím se je vyčenichat. Ačkoli potmě...“

„Žádný strach, Borute. Simurgův stín tě povede.“

~ ~ ~

„Promiň, příteli,“ promlouval Ctirad ke svému koni, který na něj čekal mezi břízami na úpatí kopce odvráceném od Turského pole. Když od blízkého kmene odvázal otěže a přehodil je zvířeti přes šíji, hřebec pochopil, že vytoužený noční odpočinek se nekoná. Nešťastně zafrkal.

„Já vím,“ hladil jej mladík po zvlhlé hřívě a rozechvělých svalech na pleci. Kůň ostře čpěl potem, ale na důkladné vytření a vyhřebelcování si bude muset ještě počkat. „Taky už mě bolí každá kost v těle. Tady ale nemůžeme zůstat. Vždyť do Hradce to už není daleko. Nějak to zvládneme. Slibuju, že tě nebudu tak hnát. Stejně se pohybujeme blízko nepřítele, musíme být opatrní.“

Ctirad sňal ze sedlové hrušky koženou polní láhev, natáhl pod koňský pysk dlaň a lil do ní jako do misky zbytky vody, zatímco hřebec dychtivě chlemtal.

„Pomalu,“ chlácholil jej mladík. Mokrou rukou pak ještě osvěžil koni nozdry a vrátil se k sedlu.

V tom okamžiku sebou hřebec škulbl, zvedl dosud unaveně svěšenou hlavu a zastříhal ušima. Ctirad ztuhl a zatajil dech. Kůň hlasitě zafrkal. Mladík levačkou omotal řemen otěží kolem hrušky a pravačkou pomalu vytáhl z úchyty u sedla oštěp.

V trávě mezi břízami zašustily opatrné kroky. Kdosi se obezřetně plížil tmou někde za hřebcem. Ctirad se přikrčil. Kůň neklidně přešlápl, jako by věděl, že teď slouží svému pánovi jako štít před možným útokem. Mladík klesl až do dřepu a vyhlédl pod koňským břichem. Mezi kmeny se v měsíčním světle cezeném korunami bříz něco matně zalesklo. Ctirad zaslechl kovové zacinkání. Pevně sevřel ratiště oštěpu...

Kůň zařehl a udeřil kopytem do země. A tehdy mladý Tuřan zaslechl těsně za svými zády zašustění látky a prudký nádech. Okamžitě pochopil, že muž přibližující se z opačné strany byl jenom návnada na odvrácení pozornosti.

Vymrštil se na nohy, otočil se proti novému útočníkovi a zprudka bodl – to vše v jediném bleskurychlém, plynulém pohybu. Přesto ale zezadu se kradoucí nepřítel stačil ucouvnout a pozvednout štít. Hrot oštěpu vykřesal na kování spršku jisker, ve které se na chvíli zableskl útočníkův šupinový pancíř. Muž něco zakřičel na své druhy skrývající se ve tmě.

Ctirad sice nerozuměl jedinému slovu, ale rytmus a přízvuk jazyka mu zněl povědomě. Také proto neuskutečnil druhý výpad oštěpem – místo toho hbitě uskočil a zvolal:

„Arnauf! Arnauf!“

Muž se štítem zaváhal a jeho ruka s dlouhým jednosečným mečem ztuhla ve vzduchu.

„Arnauf?“ zopakoval Ctirad.

„Co jsi zač?“ houkl na něj jeden ze stínů, které se vyrojily z temnoty březového háje. Měl jasně slyšitelný cizí přízvuk.

„Ctirad z Levého Hradce!“ Mladíkovu srdce ještě pořád chtělo vyskočit z hrudi, ale rty už cukal úsměv. „Jsi to ty, kupče?“

I sudovitá silueta si vydechla úlevou a zavolala něco na všude kolem se vynořující ozbrojence. Sasové kleli a chechtali se a strkali saxy a sekery zpátky do pochev a za opasky. Ctirad sklonil oštěp. Ratiště mu téměř vyklouzlo z ochablých prstů, tak moc se mu ulevilo.

„Považovali jsme tě za člena zličské hlídky,“ přikročil k němu francký kupec.

„Však já vás taky,“ zubil se Ctirad. „Rád tě zase vidím, Arnaufe. Co ty tady? Neodjel jsi na západ?“

„Já chtěl, ale mí horkokrevní společníci mě přemluvili, abychom se šli podívat na tu vaši válku. Většina zboží byla zničena a Sasové si myslí, že tahle místní šarvátka nám dává šanci vykrytí ztráty nějakou válečnou kořistí. Šikovný žoldněř prý ze žádné bitvy neodejde s prázdnou. Ale spíš bych řekl, že už jim chybělo pořádné krveprolití a těch pár zabitých Zličanů u Řípu jejich divoké choutky

neuspokojilo – právě naopak. A jsou pořád naštvaní kvůli těm dvěma mrtvým ze Strdic. To je taky důvod, proč se nepřidáme ke Zličanům, ačkoli situace se prozatím vyvíjí v jejich prospěch.“

„Ty by ses připojil k našim nepřátelům?“ užasl Ctirad.

„Neber to osobně. Žoldněř si bojující strany vybírá podle toho, která mu skýtá jistější vítězství a větší kořist. Tak už to chodí. Ale nemusíš se znepokojovat. Jak jsem řekl, ke Zličanům se nepřidáme. Koneckonců, je tady s námi i Dobroga a jeho muži.“

„Strd'ané?“

„A pár chlapů z okolních vesnic a usedlostí. Směřují k Levému Hradci, aby bojovali za svou kněžnu. A já se svými chlapy... my se jen tak rozhlížíme a uvažujeme, co podniknout. Těch parchantů tam za kopcem je jako much na zdechlině. Asi by nebylo dvakrát rozumné vlézt teď do hradiště, které se ta horda chystá dobýt.“

„Tu možnost volby ti docela závidím,“ ušklíbl se Ctirad trpce, obrátil se k hřebci a zastrčil oštěp zpátky do úchyty. „Mě volá oddanost svému rodu. Proto se nemůžu déle zdržovat, kupče.“

„Tvůj kůň už daleko nedojede.“

„Já vím, ale nedá se nic dělat, musí ještě kousek vydržet...“

„Ctirade,“ oslovila Tuřana jedna z temných postav, vynořujících se ze tmy.

„Dobrogo,“ poznal mladík strdického lecha. „Takže jste se rozhodli připojit k obráncům Levého Hradce? Bohové se vám za tu statečnost odmění. A kněžna určitě taky. Pojd'te, půjdeme spolu. Už to není daleko. Předpokládám, že nehodláte přečkat noc tady.“

„To určitě ne,“ zachechtal se vladyka. „Tohle není kdovíjak vhodné místo na tábor.“

„Souhlasím,“ ušklíbl se Ctirad a vzal hřebce za uzdu. „Musíme obejít Turské pole. Naštěstí je tady ze severu lemuují stromy zarostlé pahorky. Opatrně proklouzneme až k vrškům u Divoké; tam nás skryjí lesy. Známe loveckou stezku, která nás ukryje před pohledy z otevřené pláně. Přes Řivnác se dostaneme až k hradišti.“

„Plánovali jsme něco podobného,“ přikývla Dobrogova šedivá hlava. „Hlavně ať nenarazíme na zličské zvědy.“

„S tím je potřeba počítat a mít oči otevřené. Svolej své muže, lechu. Nač otálet? Když si pospíšíme, v Hradci budeme ještě před úsvitem. Arnaufe? Co ty a tvá družina?“

„Prozatím vám budeme dělat společnost,“ odvětil kupec a chopil se otěží koně, kterého mu odněkud z hlubin březového lesíku přivedli Sasové. „Pak se uvidí.“

„Dobrá. Vyrazíme. Potichu. Mám dojem, že děláme hluk, který je slyšet až k Vltavě.“

Bez dalších slov zamířili úvalem za vyvýšeninou oddělující je od Turského pole na východ. Ctirad, Arnauf a Sasové se připojili k pěšky jdoucím bojovníkům zpod Řípu a koně vedli za sebou. Noc byla klidná, ale kvůli blízkému nebezpečí vzduch stejně zvonil napětím. Nad vršky po jejich pravé ruce se chvěla matná záře zličských táborových ohňů a měnila stromy v číhající přízraky.

Ctirad zaslechl kdesi uprostřed ocelově cinkající saské družiny tiché drmolení. Překvapeně se ohlédl. Měsíční světlo se matně zablesklo na cínovém kříži, který jedna z temných siluet pozvedala k čelu.

„Pořád je s vámi?“ zeptal se udiveně Arnaufa.

„Aby ne. Ten pánbíčkář je jako klíště. Drží se nás na každém kroku. Vždyť co by si počal sám uprostřed této *bezbožné divočiny*? Určitě by ho tu sežrali vaši pohanští ďáblové. Sasy to jeho žvanění v latině občas přivádí k zuřivosti, protože to považují za nepřátelská zaklínadla odhánějící jejich bohy a duchy předků. Musel jsem jim vymluvit rozhodnutí přivázat ho ke stromu v lese a pustit mu žilou pro přilákání vlků. Já si na toho šaška tak nějak zvykl.“

Kupec se syčivě zachechtal a Ctirad se k němu připojil. Náhle však Benedikt, jako by je slyšel a rozuměl, že znevažují jeho modlitby, zprudka zvýšil hlas. Sasové krácející blízko něj na mnicha okamžitě zavrčeli, aby držel hubu. Benedikt však blábolil čím dál hlasitěji a rukou s křížem v dlani ukazoval někam k vrcholům pahorků na jihu. Jeden ze Sasů ho praštil pěstí do obličeje. Mnich se skácel jako podřátý a zoufalé volání se proměnilo v přidušené skučení.

„Ale možná to byl dobrý nápad, nechat ho v lese napospas šelmám,“ cedil Arnauf skrz zuby. „Zatracený blázen. Ještě na nás přivolá ty zličské parchanty...“

Jenomže Ctirad se díval ve směru, kterým mnich ukazoval. „Co to křičel?“ zeptal se nervózně. „Rozuměl jsi mu?“

„Jako vždycky, něco o démonech a pekelných zplozencích. O stínu s černými křídly. Jen nesmysly, které mele pořád...“

Ctirad cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. „A co když měl pravdu?“

„Cože?“ obrátil k němu Arnauf překvapený pohled. „Snad bys neposlouchal ty pitomé...“

Stromy na vršcích náhle zašuměly a zakymácely větvemi. Nejasnou září ze zličského tábora něco zastínilo. Stín vznášející se na pozadí hvězdnaté oblohy.

„Nehýbejte se!“ zvolal Ctirad přiškrceně ve snaze důrazně spolčníky varovat a současně nepřitáhnout pozornost tajemného zjevení. „Zůstaňte zticha!“

„Co se děje?“ zasyčel na něj Arnauf, zatímco tiskl širokou dlaň k nozdřám poplašeného koně.

„Ten křesťan měl pravdu! Hledá nás zličský démon. Duch jejich čarodějného knížete. Slyšel jsem o něm. A teď krouží nad námi. Zůstaňte zticha!“

Řídkým lesem zacloumal vzdušný vír, vyvolaný pohybem nehmotných perutí. Zároveň nehybné muže zasáhl poryv nepřirozeného chladu, zakusujícího se až do kostí a trhajícího duši od těla. Ctirad měl co dělat, aby zabránil svému hřebci zařehtat. I ostatní jen s námahou krotili k smrti vyděšené koně. Mnich se pořád válel na zemi, ale přestal huhlat a skuhrat a zděšeně zíral k obloze. Přízračná křídla prořezávala stříbřité měsíční světlo.

Pak, zničehonic, se jim do zorného pole vlila jiná záře. Ctirad obrátil pohled k návrším na jihu. Rozptýlený svit táborových ohňů zprudka zesílil.

„Co se to...“ zachroptěl Arnauf, poulicí oči stejným směrem.

„Pryč!“ zvolal Ctirad náhle, strčil nohu do třmenu a vyšvihl se do sedla. „Do lesa! Prchejte!“

Než Arnauf stihl vykřiknout nechápavou otázku, sílící světlo vyskočilo nad vršky a proměnilo se v plameny pochodní v rukou

několika jezdců. Přízrak nad lesíkem máchl křídly a vydal strašidelný skřek, který nepronikal do uší, ale rovnou do mozku. V odpověď zahučel roh. Jezdci s loučemi strhli koně k zaskočené skupině Sasů a Čechů.

Sasové naskočili na koně, zařinčeli železem a očividně se chystali vyrazit do střetu se Zličany.

„Ne!“ houkl na ně Arnauf. „Za chvíli se tady seběhne celý tábor! Ústup!“

Zaváhali, vyměnili si pár pohledů a vzteklých výkřiků... a pak poslechli. Obrátili koně a pobídl je za Čechy, kteří už prchali do hlubin lesa na severu.

Ctiradův kůň tančil na místě. Než vyrazil za ostatními, mladík se naposledy ohlédl na přijíždějící jezdce. A pohled mu padl na nesrozumitelně blábolící postavu v tmavé kutně, která se právě potácivě zvedla z trávy.

„Křest'ane!“

Ani nevěděl, proč vlastně pobídl koně zpátky k mnichovi. Možná ucítil potřebu odčinit rozbitá ústa, kterými se mu Sasové odměnili za včasné varování.

Přiválal k němu, sklonil se v sedle a natáhl k Benediktovi ruku.

„Dělej! Chyt' se!“

Mnich však zíral na rychle se blížící jezdce, šermoval cínovým křížem a něco křičel.

„Slyšíš, hlupáku?!“ zařval Ctirad. „Podej mi ruku!“

A pak si najednou uvědomil, že už to nestihnou. Zličané sjeli ze svahu do úvalu a poskakující světlo pochodní prokmitlo mezi břízami. Ctirad zaklel a popadl oštěp. Jezdci jej zahlédli a řítili se přímo na něj. Vztyčil se ve třmenech, rozmáchl se a mrštíł zbraní. Ozval se výkřik a jedna louč spadla do trávy. Tmavá silueta jezdce ji následovala. Zličané zařvali.

Ctirad nechal mnicha mnichem, pobídl koně a zaječel. V záblesku duchapřítomnosti ho napadlo, že když už nic jiného, tak alespoň odláká pronásledovatele od ostatních uprchlíků. Rozjel se na východ. Zličané jako jeden muž strhli koně za ním. Ctirad opět zavyl. *Povedlo se!* zaradoval se v duchu. Získá Sasům a Strdicům dostatečný náskok...

Náhle za ním zazvonily tětiny luků. Několik šípů neškodně zabučelo tmou. Jeden se zabodl do břízy, kterou Ctirad těsně minul, skláněje hlavu před nízkými větvemi.

Jenomže pak hřebec zaržál a klopýtl a mladík s hrůzou pochopil, že jedna ze střel zasáhla cíl.

Vzápětí se pod zvířetem podlomily nohy. S nešťastným říčením se zřítilo k zemi. Ctirad vyletěl ze sedla. Skutálel se do trávy, ale pád mu i přesto vyrazil dech. Hlasitě sípal a snažil se vzpamatovat. Kůň se pouhý sáh od něj marně pokoušel vstát. Šíp jej zasáhl do zadní nohy a zřejmě mu přetrhl šlachy, možná dokonce roztříštil kost. Zoufalé ržání letělo lesem.

Zličané dojeli ke Ctiradovi právě v okamžiku, kdy se konečně zvedl na nejisté nohy a vytasil meč. Dva jezdci oštěpy dorazili koně, ostatní rychle obklíčili Tuřana. Stále ještě lapaje po dechu, ohnal se po nich dlouhou čepelí. Vysloužil si však jen vzteklý, kousavý posměch. Jeden z mužů odrazil jeho meč štítem a najel na něj bronzovými puklicemi na koňské hrudi. Ctirad upadl pod podrážděně dusajícího koně. Pokusil se jej v touze pomstít svého hřebce seknout do nohou, ale jedno z kopyt ho zasáhlo do hlavy. Zatmělo se mu před očima. S vypětím všech sil odolal mráкотám, ale ta chvilka Zličanům stačila k tomu, aby sesedli, vyrazili mu meč z prstů a bleskově ho spoutali.

„Zbábělci... Synové prašivé čubky...“ nadával jim huhlavě. Odpověď přišla v podobě rány pěstí do lící kosti.

Když jej vůdce družiny vlekl za koněm k táboru, Ctiradovi stékal z čela do obočí a vousů horký pramínek. Na rtech ucítil chuť krve. Ani ta však nepřehlušila trpkost, která mu zalila nejen ústa, ale i celé útroby a rychle mu prosákla i do mysli.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Dary bohů

T „Tvůj meč mi říká, že mám čest s někým významným,“ ušklíbl se Hordag, když na kolena sražený Ctirad odpověděl na otázku ohledně svého jména a rodové příslušnosti jen zarputilým mlčením.

Tuřan vzhlédl a vzdorovitě vycenil zuby.

„Mně totéž říká pahýl tvé hnáty,“ řekl jedovatě a plivl na zem u nohou svého věznitele. „Bivoj se nám pochlubil, že udělal z vůdce Zličanů mrzáka. Takže ty musíš být Hordag, syn samozvaného avarského mrchožrouta...“

Hordagova pěst dopadla na Ctiradovu čelist jako blesk z čistého nebe. Mladík se svalil do podupané trávy a s nesrozumitelným klením plival krev.

„A co ti říká moje zdravá ruka?“ zavrčel kníže Zličanů a naklonil se nad něj. „Abys nenazýval mrzákem někoho, kdo tě pořád může v mžiku vykuchat?“

„Kapkane?“ ozval se jeden z Hordagových napůl avarských družiníků. „Je tady.“

„Dobrá,“ vztyčil se kníže a odvrátil pohled od zajatce. „Na naše české spojence už jsem téměř zapomněl. Možná proto, že z nich až doteď nebyl žádný užitek. Tak co? Poznáváš ho? Nebo z něj musím jméno vysát se Simurgovou mocí?“

„To nebude nutné,“ řekl někdo stojící mimo Ctiradovo zamlžené zorné pole. „Znám ho. Je to Srdanův synovec. Druhý z nejvýznamnějších mužů v Levém Hradci. Ctibor, pokud si dobře vzpomínám.“

„Ctirad,“ procedil ležící mladík skrz zkrvavené zuby a natočil se tak, aby na zrádce viděl. U ohniště stál prošedivělý šlachovitý muž s jestřábím obličejem. „Taky tě poznávám, Trute, vladyko Nahorubů... Prokletý zaprodanče... Ať ti Velesova kopyta zaživa rozdrtí každíčkou kost v těle... Už brzy strážce podsvětí potkáš... Takoví tchoři jako ty neputují do Návu za Divokou, ale do černých děr v podzemí...“

„Možná, jenže tebe si Morena vezme dřív,“ opáčil Trut tvrdě, ale něco v jeho výrazu prozrazovalo, že jej Ctiradova slova zahanbila a snad i trochu vystrašila.

„S tím bych nepospíchal,“ utál ho Hordag. „Tak cenného zajatce by byla škoda zabít. Synovec vládce hradiště, na které se chystáme zaútočit. Hm. To je docela překvapivé a zajímavé zjištění. Děkuji ti, Trute z Nahorubů.“

Vladyka jen krátce sklonil hlavu, otočil se na patě a odešel k ohni českých zrádců, táhnoucích se zličským vojskem. Hordag ho vyprovodil pohrdavým pohledem a pak obrátil pozornost k vrškům na severu. Ctirad ucítil chvění v zemi a zaslechl dunění kopyt. Vracela se družina, vyslaná pročesat les a vypátrat roztroušené nepřátele. Jezdci postupně zastavovali u knížecího ohniště. Ctirad vzhlédl a uviděl utáté hlavy, pohupující se na sedlech. Jedna určitě patřila saskému bojovníkovi, další dvě nebo tři byly sňaty z krků bojovníků z vesnic pod Řípem.

„Dobrý úlovek, Borute,“ pochválil ho Hordag.

„Jak se to vezme, kapkane,“ sesedl pobočník z koně. „Zaplatili jsme za něj životy dvou našich mužů. Kdybychom pokračovali v pátrání, ztratili bychom další. Radši jsem nařídil návrat. Ať si ti psi klidně peláší do hradiště. Však si je tam brzy najdeme.“

„Máš pravdu,“ přikývl kníže. „Bez tak nemusíme tajit naši polohu a počet. Jen ať uprchlíci v Hradci barvitě vyprávějí, co tu viděli. Česká srdce se promění v lejna ještě předtím, než nás ta lůza uvidí v plné síle stoupat ke svým palisádám. Kromě toho, ulovili jsme vzácného zajatce, takže ten výpad za to stál.“

„Neraduj se předčasně, krkavče,“ zasyčel Ctirad ze země. „Neprozradím ti nic o obraně hradiště...“

Hordag se zachechtal. „Proč bych z tebe něco takového tahal? Viděl jsi Simurgův stín, který jsem vyslal do noci? S jeho pomocí si prohlédnu hradiště sám. S tebou mám úplně jiné plány, holobrádku.“

„Ani ty ti nevyjdou. Na strýce vydírání rukojmím neplatí. Navíc, nemáme se moc v lásce. Takže jestli si myslíš, že ti výměnou za můj život otevře brány a složí zbraně, ošklivě se pleteš.“

Hordag si dřep l ležícímu Tuřanovi a hnusně se mu zašklebil do obličeje.

„Na tvém místě bych volal bohy a škemral, aby si Srdan tvého života vážil více,“ zasyčel. „Protože jinak tě zabiju před očima obránců hradiště, abych jim ukázal, co je čeká, pokud mi budou vzdorovat. A to mi věř, že si dám záležet, aby jim tvá smrt opravdu nahnala strach.“

Ctirad pohrdavě zkřivil rty a vyplivl krvavou slinu, ale uvnitř cítil, jak se jeho duše opět scvrkla a vystrašeně úpí někde v zapadlém koutu vědomí.

~ ~ ~

„Lidé říkají, že ti je daroval sám Veles.“

Přemysl se hlasu za svými zády nepolekal. Určitě slyšel blížící se kroky, možná dokonce věděl, že za ním pod přístřešek pro zvířata vkročila Kazi.

„A ty tomu nevěříš?“ ohlédl se přes rameno. V rukou držel dřevěné vidle se třemi dlouhými špicemi a nabíral seno pro své voly. Zvířata, která používal k podivným obřadům, samozřejmě vzal s sebou. Tempo jezdců by nevydržela, ale vojsko severních knížat se pohybovalo rychlostí pěších bojovníků, jichž byla většina. Strakatí

volci celý den kráčeli za Přemyslem – bez chomoutů, bez postrojů, volně, a přesto poslušně jako dobře vycvičení psi.

„Nevím,“ pokrčila rameny a opřela se o jeden ze sloupů podepírajících prostou slaměnou střechu. Měsíc jí svítil do zad a vrhal k Přemyslovi její dlouhý stín. „Lidé toho někdy napovídají...“

„Ty snad nemluvíš s bohy?“ Přemysl vzal kartáč a začal jím voly hřebelcovat, jako by to byli koně. Zvířata mezitím chroupala seno, které jim naházel pod pysky, hlava u hlavy; dlouhé rohy o sebe občas tupě kleply.

„Ale ano,“ přikývla a s nemalým údivem pozorovala, jak se kníže o zvířata láskyplně stará. Mohl tím přece pověřit své lidi. Bylo už po půlnoci a vojsko, které přednedávnem dorazilo k úpatí Řípu, do zpustlých Strdic, se urychleně uložilo k odpočinku. Muži byli po celodenním rychlém pochodu tak unavení, že doslova padali na obličej. Ani nerozdělali ohně a neupekli si něco večeři. I Kolbud a Hrdomír hlasitě chrápali ve srubu poblíž spáleného Dobrogova obydlí. Jen Přemysl ne.

„A taky mi občas odpovídají,“ dodala. „Ale tak vzácný dar mi nikdy nedali.“

„Opravdu? Cestou jsi mi přece vyprávěla, že Živa zachránila vaše životy, když vás svými útroby odvedla z Chrastenu obsazeného nepřáteli. Stejně tak Děvana ukryla své služebnice v Jezerce. Život je vzácný dar. Vzácnější než dva zázrační volci pro rituální orbu.“

„Hm. Asi máš pravdu.“ Kazi přikročila blíž. „Takže to není jen povídačka? Opravdu se otevřela země a ta zvířata vystoupila přímo z podsvětí?“

„Nepoznáš to sama?“ usmál se kníže Lemuzů.

Kazi natáhla ruku a přejela dlaní po zádech jednoho z volků. Na okamžik zavřela oči... a užasle vydechla.

„U všech bohů! Opravdu jím protéká moc. A ne malá. Takže je to pravda? Jsou to volí z Velesova stáda, pasoucího se na záhrobních pastvinách?“

„Vzpomeň si na slova svého otce. Všechno je otázka víry. A ty jí máš přece dost. Já ji nemusím nijak ovlivňovat, takže mou odpověď vlastně nepotřebuješ.“

Zamyšleně pokývala hlavou. „Jsi tajemný muž, Přemysle. Vždycky jsi byl zvláštní, už jako kluk...“

„Děti vyslané ke Krokovi do učení byly vždy jiné než jejich vrstevníci.“

„Jistě. Uvědomovaly si svou výjimečnost, takže otec musel většinou zahájit výcvik zkrocením jejich namyšlenosti. Ty ses však nad nikoho nepovyšoval, neoháněl ses knížecím původem, nepředváděl jsi nadpřirozenou moc. Mluvil jsi málo, a když už, tak vyhýbavě a v hádankách. Vidím, že se na tom nic nezměnilo. Ani na tvém způsobu získávání respektu. Jen nevím, jestli je to opravdová skromnost a pokora, nebo jen dobře promyšlené představení. Jen silou své osobnosti jsi sjednotil tři kmeny a postavil ses do čela svazu. A přece pořád chodíš v lýčených střevících a staráš se tu o své podivné průvodce, přestože jsi tím mohl pověřit čeledíny.“

„Ani ty ještě nespíš,“ opáčil, aniž by odpověděl na naznačené otázky. „A potřebovala bys odpočinek více než já. Ráno vyrazíme brzy, ještě než vyjde slunce.“

„Já vím,“ povzdechla si. „Ale zahlédla jsem tě, jak kráčíš návsí ke stáji... a přepadla mě zvědavost. A taky jsem si možná chtěla popovídat, aniž by bylo kolem plno zvědavých uší.“

„Chceš se zeptat, jaké jsou mé skutečné úmysly.“ Nevyslovil to jako otázku.

„Něco takového, ano. Tvá okamžitá odpověď na Libušino volání mě samozřejmě potěšila, ale zároveň se musím ptát, co tě k tak kvapnému jednání vedlo. Na sněmu v Levém Hradci někteří vladkové namítali, že tvůj příchod nic nevyřeší. Že namísto jedněch cizinců povoláme druhé. Že tak nebo tak zůstaneme otroky.“

„Nehodlám Čechy zotročit. A nejsem cizinec. Všichni jsme Praotcovými vnuky a uctíváme stejné bohy.“

„Přesně totéž jim řekla Libuše. A zdůraznila, že Zličanům vládnou potomci výbojných Avarů, kteří nám chtějí vnutit víru ve své krvelačné běsy. Vyvrátit modly našich bohů a předků. A že ty se k takové ohavnosti nesnížíš.“

„To můžu potvrdit.“

„Ale stejně – co tě přimělo souhlasit s tažením k Vltavě? Vůbec ses nerozmýšlel.“

„Je to velice prosté, Kazi,“ pohlédl jí do očí. Ty jeho se záhadně třpytily, jako by se mu v nich zachytily kousky měsíčního světla. „Vyslyšel jsem to volání, protože... to bylo volání Libuše. Líbezná Libuše, která zastínila všechno ostatní, co jsem viděl, zažil a naučil se na Budči. Tobě to přece nemusím vysvětlovat. Moc dobře víš, co k ní cítím.“

„Ano. A ona k tobě taky. Noc co noc ze spánku sténá tvé jméno...“

„A já to její. Nezapomněl jsem. Pořád nemám ženu, přestože mi vladykové rodů, které se připojily k mému svazu, nabízeli houfy nevěst. Dokonce i knížecí dcery, z nejlepší krve.“

„Odmítl jsi? Kvůli Libuši? Není to klukovsky pošetilé, nehodné velkého knížete? Myslela jsem, že uděláš všechno v zájmu sjednocení kmenů. Sňatky s dcerami urozených rodů by tomu napomohly...“

„Vím, může to vypadat nerozumně. Ale právě ty bys to měla chápat. Lidi jako ty nebo já – nebo Libuše – vidí a cítí věci, které jsou většině smrtelníků zapovězeny. Rozhodujeme se jinak. Ani ty sis svého vyvoleného nevybrala náhodou. Nestačil obdiv k jeho statné postavě a tmavým očím...“

„No, to bylo taky důležité,“ zvedla Kazi koutek úst.

„Jistě. Ale to nestačí, aby si kněžna, Krokova dcera a Sámova vnučka, vybrala vladyku malého rodu odněkud z lesů. Ani záchrana před vražedným démonem.“

„Zabití Sekáče s tím nemá nic společného. Byla jsem rozhodnuta spojit s ním život dávno předtím...“

„Tak vidíš. Protože jsi věděla, nebo alespoň podvědomě tušila, že se z něj stane významný válečník. Že zasáhne do běhu událostí a ovlivní je možná víc než my ostatní dohromady. Cestou jsi mi nadšeně vyprávěla, co všechno už dokázal. Bivoj je muž, který je předurčen vstoupit do písní a pověstí. A ty to hluboko v sobě víš – uvědomuješ si to už od chvíle, kdy jsi na něm poprvé spočinula pohledem. A se mnou a s Libuší je to podobné. Je mezi námi pouto, které nepřetrhlo ani dlouhé odloučení. Opět se setkáme. Je nám to předurčeno. Ani válka se Zličany tomu nezabrání.“

„Opravdu? Je to jen tvé přání, nebo jasnozřivá předtucha? Dopadne tohle všechno dobře? Zvítězíme?“

„To já nevím. Ve věštění nejsem moc dobrý. Neznám okolnosti, za nichž Libuši znovu potkám. Možná budou neradostné.“

Kazi zamyšleně pokývala hlavou. „Takže láska? Láska je to, co tě žene k Divoké, do bitvy se Zličany a do souboje s jejich černokněžným vůdcem? Není v tobě ani špetka touhy po moci, po českém knížecím stolci?“

„To jsem přece neřekl,“ vycenil Přemysl zdravé běloskvoucí zuby. „Ptala ses, proč jsem se rozhodl tak rychle. Ne na všechny mé důvody.“

„Tedy chceš vládnout Čechům.“

„Chci vládnout všem Praotcovým potomkům. Chci znovu sjednotit roztroušené, rozhádané kmeny. A pokud se to nepovede mně, tak snad příštím vládcům. Můžu jen doufat, že vzejdou z mé a Libušiny krve.“

Na dvoře zadusala kopyta. Kazi se ohlédla. V měsíčním světle, které se řinulo po svazích Řípu jako stříbrný vodopád, se k přístřešku blížil ramenatý jezdec.

„Kazi?“ ohlásil se Bivojovým hlasem. Strošovec zastavil a seskočil z koně. Když dorazili do Strdic, mladý vладыka se rozhodl objet a prozkoumat okolí – hlavně jestli nezahlédne na východě vojsko Pšovnanů, které by se jim mohlo pokusit zkřížit cestu. „Ještě nespíš?“

„Čekám na tebe, lásko,“ vyšla zpod přístřešku.

„Kdo je to s tebou?“ zachmuřil se Bivoj, když spatřil postavu v přití.

Přemysl zaslechl bodnutí v jeho hlase a vyšel na dvůr. „Jen si povídáme, Běsobijce. Jako bratr se sestrou. Nemáš nejmenší důvod se znepokojovat.“

„To doufám,“ usmál se Bivoj ponuře. „Nerad bych pak Libuši vysvětloval, proč se její budoucí manžel nedostavil.“

„Krot' svůj jazyk, drahý,“ varovala jej Kazi dobromyslně a rychle se k němu přitulila. „Mluvíš s budoucím knížetem. A švagrem.“

„To trochu předbíháš událostem, lásko, nemyslíš? Před šťastnou společnou budoucností ještě stojí jedna drobná překážka, zvaná zličské vojsko. A nezapomínejme na Pšovany.“

„Viděl jsi nepřátele?“

„Ne. Na východě jsem nezahlédl ani známku pohybu, žádná světla táborových ohňů. Ale od západu se něco blíží. Napněte čarodějné zraky a podívejte se támhle.“ Oštěp v Bivojově pozvednuté ruce ukazoval podél úpatí hory do vzdálených polí. „Zdá se mi to, nebo se k nám přesouvá velká tmavá skvrna?“

„Ne, nevidíš přeludy,“ potvrdila Kazi se svraštělým obočím. „Opravdu se tam něco pohybuje. A není to skvrna, ale skupina lidí.“

„Přesně to jsem si myslel. Snad abychom zatroubili na rohy...“

„To nebude nutné,“ zavrtěl Přemysl hlavou. „Necítím žádnou nepřátelskou vůli ani nedobré úmysly. Ti lidé přicházejí v míru.“

„Jsi si tím jist?“

Kníže si místo odpovědi nasadil vladařskou čapku, přehodil přes ramena plášť pověšený na hřebíku pod přístřeškem a vykročil příchozím vstříc. Bivoj a Kazi jej po krátkém zaváhání následovali.

Tmavá skvrna se rychle přibližovala a zanedlouho se proměnila v houf asi padesáti dobře vyzbrojených mužů. Několik z nich jelo na koních. Právě jezdci jako první spatřili trojici na okraji vesnice a rozjeli se jí vstříc.

„Ať se propadnu!“ neudržel se Bivoj, když jednoho z jezdců poznal. „Chrudoši? Ty opravdu přivádíš posily?“

Než Klenovec stačil odpovědět, promluvil Přemysl:

„Vítejte, přátelé. Jsem Přemysl, kníže Lemuzů. Určitě poznáváte Kazi, nejstarší dceru Krokovu. A toto je Bivoj zvaný Běsobijce. Tam za námi táboří vojsko, které spěchá na pomoc kněžně Libuši, obležené nepřáteli v Levém Hradci.“

„A já jsem Zabor,“ představil se statný čtyřicátník, který měl v družině zjevně rozhodující slovo. „Jsem novým vladkou Dřevíče.“

Bivoj udělal krok kupředu. „Viděl jsem, jak Střezibor, tvůj předchůdce, hrdinně padl v boji na Chrastenu. Jsi jeho příbuzný, Zabore?“

„Jen vzdálený. Střeziborovi synové jsou ještě děti, takže sněm stařešinů zvolil do čela rodu mě. Přivedl jsem tolik mužů, kolik jen

bylo možné. Není jich mnoho, ale nemohl jsem nechat hradiště a lucké pohraničí úplně bez ochrany...”

„Je vás dost,“ přelétl Přemysl pohledem družinu. „Každá pomoc se cení. A teď pojdte a najděte si místo k odpočinku. Vyrazíme brzy ráno a nezastavíme se, dokud se před námi nebudou tyčit palisády Levého Hradce.“

„Nebo dokud nám nezkříží cestu Pšované,“ dodal Bivoj, ale jeho pod nosem zabručená slova slyšela pouze Kazi.

~ ~ ~

„Paní?“ ozval se Toktar nesměle.

Ašiga stála mezi stromy, jež se nakláněly nad Vltavu jako podivní vodní ptáci číhající na neopatrné rybky na mělčině. Její vyzáblá postava tonula v mlhavém šeru svítání, plavé vlasy měla zplhlé a ztmavlé vlhkem. Vypadala jako duch utopené ženy, bloumající podél břehu, skučící do mlhy a číhající na rybáře či náhodné kolemjdoucí.

Pobočník minul poslední z dvaceti dlouhých pšovanských člunů vytažených na travnatý břeh pod klenbou košatých stromů a zastavil u Ašižiných ledabyle pohozených kožených střevíců. Čarodějnice stála na mělčině a voda jí sahala do poloviny lýtek. Přestože tady v zátočině měla být hladina klidnější, řeka podrážděně zurčela a syčela a narážela do Ašižiných nohou tak prudce, až voda pěnila. Míšenska měla co dělat, aby stála pevně.

„Mocná?“ zeptal se Toktar opět. „Je všechno, jak má být?“

„Nic není, jak má být,“ odvětila hlasem tak bezbarvým a studeným, až z toho naskakovala husí kůže. Neotočila se k němu, dál nehybně zírala někam nad řeku, nebo možná do temných lesů na protějším břehu. Anebo někam úplně jinam, do míst zapovězených zraku obyčejných smrtelníků.

„Voda je ledová, paní. Onemocníš...”

„Ta řeka mě nenávidí. Proto plujeme tak pomalu. Proto musí Pšované urputně veslovat. Proud není silný jen kvůli nedávným dešťům. Žene jej duše Divoké. Nezapomněla na to, co jsme jí s Hordagem udělali tam u Prahu. Vzteká se. Prahne po pomstě.“

„Inu... je pravda, že na koni bychom k Hradci dorazili dřív,“ souhlasil Toktar.

„Ale já ji zlomím,“ mlela si Ašiga své. Vníkala sice pobočnickou přítomnost, ale jeho slova neslyšela. „Nenechám se tou vzdorovitou bestií zastavit. Dorazím do cíle včas a pak tomu proradnému, nadutému parchantovi ukážu, že mě nemůže jen tak odkopnout. Nezabývá se mě jako nějaké nepotřebné, poškozené věci. Ještě bude děkovat bohům za můj návrat.“

Toktar si domyslel, že mluví o Hordagovi. Byl včera večer u ní, když se její duše, nějakou dobu putující na havraních křídlech, vrátila do těla. Viděl slzy v jejích očích, slyšel uražené, zoufalé a zároveň vzteklé skučení cezené skrz zaťaté zuby. Začínal se vážně obávat Ašižinyh úmyslů.

„A pak,“ dodala čarodějnice, jako by slyšela jeho myšlenky, „se mu pomstím. Naučím ho, že takhle se mnou zacházet nebude. Obětovala jsem mu všechno. Dobyl Vyšehrad a Práh jen díky plánu, který jsem vymyslela já. Nabídla jsem mu Čechy na stříbrném tácu. A on se mě teď chce zbavit kvůli nějakému malému neúspěchu? To ať si vyžene z hlavy. Nebo mu to spíš vyženu z hlavy já. Potřebuju jen znásobit svou moc.“

Najednou jako by si vzpomněla, že není sama, a ohlédlá se.

„Toktare,“ řekla skoro vlídně a vykročila zpátky na břeh. Bláto se jí nalepilo na mokrá chodidla, ale tráva jí je zase očistila. „Ty jediný jsi zůstal se mnou. Můžu počítat s tvou oddaností?“

„Jistě, paní,“ odvětil chraplavě a ze všech sil se před ní snažil skrýt skutečné myšlenky plné obav a pochybností.

„Tak to dokaž.“

„Paní?“

„Pojď ke mně,“ řekla hlasem, který mu rozechvěl žaludek, ale zároveň jakýmsi podivným způsobem i slabiny. „Vezmi si mě. Předej mi svou sílu.“

„Ale... Mocná? Jak to...“

„Víš moc dobře, jak to myslím. Za těchto okolností je to jediný způsob, jak se můžu posílit. Spojení muže a ženy je pokaždé magickým obřadem. Nech sílu svých beder, ať naplní mé lůno a pronikne mi do žil. Pojď.“

To už byla u něj a natahovala k němu hubené paže. Toktar se musel ovládnout, aby neudělal krok zpátky. Najednou se opravdu cítil jako oběť nějaké jezinky, bludičky či zlé vodní víly. Jako bezmocná, uhranutá kořist, která ví, co bude následovat, ale nedokáže proti tomu nic udělat. Strach však zároveň posílil vzrušení, i když tomu mělo být naopak. Určitě v tom byla kouzla...

„Ano,“ sáhla mu do rozkroku. „Přesně tohle teď potřebuju. Dej mi to.“

Klesla na kolena a několika netrpělivými šklubnutími zubů a nehtů si poradila s jeho opaskem i šněrováním na kalhotách. Toktar ucítil její mrštný, nedočkavý jazyk. Chvilí zíral na její pohybuující se hlavu, pak tomu podlehl, obrátil oči v sloup a zasténal. Dlouho to nevydržel, klesl k ní a pokusil se Ašigy zmocnit, ale ona jej překvapivě rázně povalila na záda, obkročmo na něj nasedla a horkým nitrem pohltila pulsující výčnělek jeho mužné síly. Stačilo několik rychlých pohybů a Toktarův chraplavý dech se proměnil v hrdelní výkřiky. Ašiga šátrala rukou někam dolů, zřejmě aby prsty urychlila své vzrušení. Míšenec se najednou vzepjal a vstříkl do ní svou horkost. V tom okamžiku se Ašiga vztyčila a v její sevřené pěsti se zableskla zakřivená čepel. Toktar vytřeštil oči. Pochopil, že její ruka ve skutečnosti hledala zbraň. Zařval a pokusil se ji ze sebe shodit, ale čarodějčina stehna ho sevřela jako ocelové kleště.

„Simurgu!“ zaječela a bodla. Nůž se zanořil pod Toktarovo levé ucho.

„Paní...“ zachroptěl z posledních sil. „Já ti přece... zachránil...“

„Život,“ doplnila, když se jeho hlas vytratil do chropotu. „Proto by ti teď nemělo vadit, že použiju tvou krev na znásobení své moci.“

S těmi slovy Ašiga mocně šklubla nožem a zvětšila ránu až po ohryzek. Vystříkla krev. Tělo se zazmítalo, ale Ašiga odhodila nůž, sklonila se k pobočnickovu hrdlu a s vyceněnými zuby se pevně přisála k ráně. Krev jí stříkala do nosu, do očí, do vlasů, ale ona se přesto držela jako klíště a hlasitě lokala horoucí pramen. Cítila, jak Toktarova síla plní její útroby. Vrčela, kousala, zvětšovala ránu a stále dychtivě pila. Zanedlouho Toktar zprudka vykopl nohama a smrtelný zápas se změnil v poslední křečovitě záškuby. Ochabující

úd vyklouzl z Ašižiny vlhké pochvy, rytmicky se svírající vrcholnou rozkoší.

„Co se to tu, u všech duchů v Návu, děje?!“

Z nedalekého tábora přibíhali Pšované, probuzení smrtelným křikem. Když zahlédli mohutný stín přízračné vrány, který vyrostl z Ašižiných prohnutých zad a začal klovat zobákem do umírajícího muže pod ní, Radoboj v čele spěchající skupiny zaklel a okamžitě se zarazil. Ostatní muži se zastavovali v ještě uctivější vzdálenosti. Potichu nadávali, zhnuseně si odplivovali a volali bohy a předky.

„Ašigo?“ zachroptěl kníže Pšovanů. „Cos to udělala?“

Neodpovídala – dál hodovala na krvi umírajícího muže.

„Promluv! Vyzývám tě! Jsi to ještě vůbec ty, nebo do tebe vstoupil zlý duch?“

„Jen duch Simurga,“ zavrčela a zvedla od mrtvolvy krví postříkaný obličej. „Potřebujeme jeho kouzlo, abychom zlomili odpor řeky.“

„Ale proč...“ protlačil Radoboj sevřeným hrdlem, „...proč jsi zabila toho muže? Byl to tvůj věrný...“

„Věrný? Byl plný pochyb a dříve nebo později by mě zradil! Už byl k užítku jen jako krvavá oběť temnému poslovi nebes.“

Přízračná vrána máchla křídly a Ašiga se vznesla z nehybného, oči poulicího Toktara. Když Pšované viděli, jak se na nehmotných perutích vznáší s chodidly dvě pídě nad trávou pokropenou rudými stříkanci, o krok ustoupili a z jejich obličejů se vytratila všechna krev. Mlha na břehu vířila a strašidelně se tvarovala – přinejmenším v představách na smrt vyděšených mužů. Zdálo se, že ranní šero opět zhoustlo, jako by se do lesa u řeky vracela noční temnota.

„Jděte!“ štěkla čarodějnice panovačně. „Spusťte čluny na vodu! Dnes poplujeme mnohem rychleji. Hněte sebou! Dokud ve mně tepe divotvorná síla!“

Couvající Pšované se okamžitě otočili a běželi vykonat rozkaz.

Jen Radoboj ještě chvíli ztuhle zíral na míšenku posedlou duchem démonického božstva. Když si vzpomněl, jak jí včera sebejistě odmlouval, a dokonce jí vyhrožoval, polil jej studený pot. Raději se otočil a spěchal za svými muži.

Vltava podrážděně šuměla. Vznášející se Ašiga se k ní obrátila čelem a vycenila krvavé zuby v pohrdavém a současně vyzývacím

úsměvu. Jako bojovník při pohledu na soupeře v nadcházejícím souboji.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Srdanova zkouška

Táhlý hlas rohu, letící nad rozlehlým temenem levohradeckého kopce, splynul se Srdanovým hlasitým zazíváním. Dnes ráno se mu vstávalo opravdu těžce. Šel spát až někdy po půlnoci – výjimečně ne kvůli vyprazdňování džbánů, ale proto, že hlídky už včera ohlásily blížící se nepřátelskou hordu, a tak bylo potřeba dokončit práce na západní hradbě. Vladyka se na lůžko svalil zpocený, zablácený, s dlaněmi plnými třísek a svaly brnicími námahou z horečnatého vsazování posledních kůlů a zatloukání zajišťovacích klínů. Teď na tom nebyl dvakrát lépe. Měl co dělat, aby rozhýbal ztuhlost, která mu málem nedovolila vstát z postele.

V doprovodu neméně rozespálých družiníků vyšel z brány východního dvorce, přešel po úzké šíji s mělkou roklí po pravé ruce a spěchal probouzejícím se předhradím k západní bráně. Stráž na prosté nezastřešené věži opět zatroubila.

„No jo, vždyť už jdu!“ houkl Srdan podrážděně a vylezl po strmém novém valu k palisádě. „Co se děje? Zličané?“

„Myslím, že ne,“ sklonil velitel hlídky roh a ukázal na západ.

Vladyka si klouby neumytých prstů vytřel z očí ospalky a zamžoural naznačeným směrem.

Jeho pohled letěl nad špičatými kůly naježeným příkopem, přes táhlý svah pod hradištěm a pak dál, nad stromy na úpatí kopce až k travnaté pláni na jižním úpatí pahorků lemujičích Vltavu. Z mlhavého šera v údolí se vynořila skupinka poutníků, jízdních i pěších, a po klikaté cestě mířila k ostrožně. Na Srdanově obličej se objevila naděje, ale když družina dorazila k úpatí kopce a začala stoupat k hradbám, svit v jeho očích pozvolna pohasínal.

„To nevypadá na Ctirada,“ zabručel zklamaně. „Zřejmě jen další vesničané, prchající před Hordagovou smečkou.“

„To nebudou *jen nějací vesničané*,“ namítl velitel hlídky, který měl zjevně bystřejší oči. „Jezdci mají prilbice a pancíře.“

„Vypadají jako Frankové,“ nadhodil jeden ze starších členů vladykovy suity, který pamatoval války s těžkooděnci ze západu.

„Otevřete bránu,“ nařídil Srdan po krátkém zamyšlení. „Ale šípy na tětivy a oštěpy a sekery do dlaní. V těchto dnech se může ze všeho vyklubat zličská zákeřnost.“

~ ~ ~

„Rozprášili nás jako jestřáb zajíce,“ přiznal zahanbeně Arnauf, stojící na opačném konci mostu přes nový hradební příkop. „Trvalo nám celou noc, než jsme je setřásli a našli v lesích ztracené druhy. Nechtěli jsme tam nikoho nechat Zličanům napospas. Přesto máme ztráty. Ti čubčí synové zabili dalšího z mých saských družiníků a dva muže ze Strdic. Několik dalších ranili. Nutně potřebují ošetřit.“

„Pokud nepřicházíte s křivými úmysly,“ zabručel Srdan, „bude vám poskytnuta náležitá péče.“

„Křivé úmysly?“ přistoupil blíže lech Dobroga ze Strdic – jeho starostovská hůl zvučně zaklepala na mostě. „Přišli jsme bojovat, Tuřane! Pomoci ti bránit hradiště a kněžnu Libuši!“

„My také,“ potvrdil Arnauf. „Mí Sasové prahnou po pomstě za zabité druhy. Po dnešní noci doslova zuří. Slib jim podíl na válečné kořisti a jejich ocel se zařizne do zličských houfů jako do tvarohu.“

Srdan se ušklíbl. „V tom případě jste tu vřele vítáni. Pamatujte ale, že cenou pro vítěze, pokud budou bohové stát na naší straně, budou jen jejich vlastní životy. Co se týče kořisti, budete se muset spokojit s tím, co seberete mrtvým Zličanům. Ačkoli, když tak o tom uvažuji... vzhledem k plenění českých hradišť a vesnic v uplynulých dnech by to nemusel být špatný úlovek.“

„Takže jsme dohodnuti,“ přikývl kupec a společně s Dobrogou pokynuli mužům čekajícím před příkopem. Most zaduněl pod koňskými kopyty a zaskřípal pod vahou ozbrojenců.

„Ještě něco, vladyko,“ dodal Arnauf zasmušile, když po Srdanově boku vešel bránou do hradiště. „Ty ztráty, které jsme utrpěli u Turského pole, se týkají i tebe.“

„Jak to myslíš?“

Kupec se nadechl a zaváhal. Dořekl to za něj Dobroga: „Byl s námi Ctirad, vladyko.“

Srdan ztuhl a radost z nečekaných posil z něj okamžitě vyprchala. Zlá předtucha, která jej jako číhající šelma obcházela už od chvíle, kdy se zvedl z lůžka, konečně zaútočila a zařala do něj drápy.

„Ctirad?“ zopakoval. „Co je s ním? Byl zabit?“

„To nevíme,“ zavrtěl Arnauf hlavou. „Zmizel spolu s jedním bláznivým křesťanem, který jel s námi. Když na nás Zličané zaútočili, mnich zůstal vzadu a Ctirad se pro něj odvážně vrátil. Nevíme, k čemu tam došlo. Ještě jsme zaslechli rachot cválajících kopyt, ale pak všechno pohltila noc. Mladíka jsme nenašli. Doufali jsme, že unikl a sám dojel do hradiště...“

„Ne, doma se neukázal,“ zabručel Srdan.

„Takže ho dostali. Jen bohové vědí, jestli byl zabit, nebo padl do zajetí.“

Vladyka Tuřanů se zhluboka nadechl a chvíli to vypadalo, že si potřebuje sednout nebo prolít hrdlem džbánkem medoviny. Pak se ale rázně otočil a beze slova odkráčel k východnímu dvorci.

Spěchal. Skoro běžel.

~ ~ ~

„Ne tak zhurta, lechu,“ vstal Wulfhart ze špalku, který si přinesl ke stezce vedoucí do posvátného háje. Proseděl na něm většinu času od příjezdu do Levého Hradce. Přisahal, že bude chránit Libuši, která už více než den nevyšla ze svatoboru. Mohla tam za ní pouze jedna místní vědma, která jí nosila skrovné jídlo a čerstvou vodu.

„Ani to nezkoušej, Duryнку,“ zavrčel Srdan a z očí mu sršely blesky. „Musím s ní mluvit. Hned!“

Wulfhart se jej nezalekl a rozkročil se na stezce. „Dobře víš, že nechce být rušena. Vžívá duchy a tajemné mocnosti. Volá je na pomoc. Soustřeďuje sílu na souboj s černými zličskými kouzly. Když přerušíš její trans...“

„Je nejvyšší čas, Duryнку! Zličané v noci tábořili na Turském poli. Do večera budou na dohled...“

„Právě proto bys neměl kněžnu rušit.“

„Ztratil se Ctírad!“ zvolal Srdan a jeho vzteklé štěkání se najednou zlomilo v zoufalé zaskučení. „Potřebuju vědět, jestli je naživu a jestli ještě můžu něco udělat pro jeho záchranu!“

Slzy ve vladykových očích Wulfharta překvapily. Natolik, že mu ustoupil z cesty. Srdan sklopil zrak a po úzké stezce vstoupil do hustého porostu.

Ve svatoboru ještě panovalo šero, přestože vycházející slunce už rozpálilo oblohu do ruda. Lech si náhle uvědomil, že na tato bohům zasvěcená místa opravdu nemůže jen tak vtrhnout. Zpomalil. Na obětiště uprostřed háje vstoupil potichu a nesměle, se zatajeným dechem.

Libuše ležela na zubří kůži rozprostřené pod modlami bohů. Srdana nejdříve napadlo, že možná spí, vyčerpaná celonočním vzýváním – když se dlouho po setmění vracel na lůžko, slyšel z háje její zpěvavé zaklínání. Pak se ale podíval lépe a zjistil, že má otevřené oči a zírá na blednoucí oblohu.

Zastavil se v uctivé vzdálenosti a přešlápl z nohy na nohu. Musel uznat, že Wulfhart měl pravdu. Libušina kouzla je mohou ochránit před zlou mocí zličského knížete a přerušení jejího tajného obřadu mohlo být krajně nemoudré.

„Slyšela jsem,“ promluvila náhle. Hlas měla podivně bezbarvý a nepřítomný, jako když z vědmy, která se spojila se záhrobím, promlouvá duch mrtvého. „Chceš znát Ctiradův osud.“

„Zmizel někde u zličského tábora. Zřejmě to nepřežil. Ale možná jen padl do zajetí.“

„A já ti mám říct, co z toho se stalo.“

„Já... možná to vypadá, že se s Ctiradem vzájemně nemůžeme vystát. Byla jsi svědkem naší hádky, slyšela jsi ostrá slova... Ale zdání klame...“

„Mně to přece nemusíš vysvětlovat, Srdane. Já dobře vím, že ve svém srdci jsi přijal Ctirada za syna. Dokonce i ty sváry k tomu patří.“

Přikývl, i když ona pořád hleděla na oblohu. „Možná je má žádost v této chvíli malicherná, kněžno. Chápu, že se soustřeďuješ na těžký souboj. Ale nemohla bys jasnozřivým zrakem nahlédnout...“

„Ještě dnes bude tvá nejistota rozptýlena,“ nenechala ho domluvit. „Dozvíš se, jaký osud potkal Ctirada. A tvá otcovská láska k němu projde těžkou zkouškou.“

Srdan polkl naprázdno. „Je tedy mrtvý? Tak tomu mám rozumět, Vznešená?“

„Trpělivost, Srdane. Všechno se nějak vyvrbí. Možná dříve, než se nadějeme.“

„Viděla jsi to?“ Lech si promnul obličej, potlačil v sobě obavy o Ctirada a vrátil se myslí k vladařským povinnostem. „Ukázali ti bohové budoucnost? Zvítězíme? Anebo nás čeká záhuba?“

„To nevím,“ pokračovala pořád stejným monotónním hlasem. „Vím jen, že bitva vypukne už brzy. A že se v ní nadobro rozhodne o vítězi této války. Ale dál je všechno zamlžené a nejasné. To kvůli nadpřirozeným mocnostem, které se do boje zapojí a ovlivní jeho průběh. Když je do něčeho zapleteno takové množství kouzel, výsledek je vždy nejistý.“

„Ti lidé, kteří se setkali se Ctiradem, prý od něj slyšeli zvěst o přicházejících severních kmenech. Přemysl tedy vyslechl tvou žádost.“

„To já přece vím,“ řekla a v jejím hlase poprvé zazněla drobná změna. Něco... lidštějšího a vřelejšího. „Věděla jsem to od začátku.“

„Po Vltavě se ale blíží i Pšovane.“

„I o tom vím – nebo jsem to alespoň tušila. Síly jsou teď vyrovnány. Vítězství se může naklonit na kteroukoli stranu. Proto teď budu pokračovat ve vzývání. Abych byla v rozhodující chvíli připravena. Volám na pomoc Děvanu. A všechny duchy a přízraky z temného břehu.“

„Chápu,“ sklonil Srdan pokorně hlavu. „Nebudu tě dál rušit, Vznešená.“

„Bud' silný, vладыko. Budeš sílu potřebovat. A nejen tu, která dlí ve tvých údech. Dám ti dobrou radu.“

„Poslouchám.“

„Něco se stane. Ještě dnes. A ve chvíli, kdy Divoká předvede svůj vztek, bud' připraven. Postarej se, ať máš zbraně, koně a družiníky po ruce.“

„Až Divoká předvede svůj vztek? Kdy se to stane? A co mám přesně udělat?“

Jenomže Libuše už neodpovídala. Srdan ještě chvíli přešlapoval na místě, ale pak pochopil, že nic bližšího se už nedozví, a tak zacouval zpátky do porostu. Otočil se a spěchal po stezce pryč, dokud obětiště nezmizelo v přítmí za jeho zády.

Než vyšel z háje, důkladně si vytřel z očí zbytky vlhkosti.

~ ~ ~

„Co to vlastně dělá?“ zeptal se Bivoj a dlaní si zaclonil oči před sluncem, které se už přehouplo přes polední polohu a pozvolna směřovalo k modravé linii západních kopců. Svarogův kotouč tu a tam zakryly přibývající mraky, ale právě teď se jeho paprsky plnou silou opíraly do země.

„Těžko říct,“ pokrčila Kazi rameny. Stála bosá v trávě a protahovala si končetiny, ztuhlé několikadenním putováním v sedle. „Nevidím do něj. Už jako kluk byl naprosto neproniknutelný a teď je to ještě silnější. Když jsem s ním včera v noci mluvila, pokusila jsem se nenápadně nahlédnout do jeho nitra, ke skrytým myšlenkám a touhám, ale neuspěla jsem. Jako by měl pod kůží pancíř. Takže netuším, co se mu teď honí hlavou. Řekla bych, že nasává zbytky

nepřátelské síly. Možná dokonce slyší ozvěny zličských myšlenek. A není vyloučeno, že hledá ohniště, u kterého seděl Hordag, a chce se z neviditelných, pro běžného smrtelníka nepostřehnutelných zbytků kolem něj něco dozvědět. Jeho schopnosti jsou pozoruhodné.“

Vědma a bojovník postávali na travnaté vyvýšenině na východním konci Turského pole a dívali se na opuštěné zličské nocležiště. Na obrovskou plochu zdupané trávy a bezpočet černých skvrn, ve které se při pohledu z takové dálky proměnila vyhaslá ohniště. Přemysl se s celkovým pohledem z návrší nespokojil. Nic neřekl, jen pobídl bělouše, sjel z kopce a pak pokračoval dál, napříč rozlehlou plání. Zhruba uprostřed prostranství sesedl a teď už nějakou chvíli bloumal po táboře. Občas se zastavil. Někde zvedl pohled k obloze, jinde si dřepł a zkoumal něco v trávě či v popelu ohnišť. U jednoho táboráku, viditelně vzdáleného od ostatních černých skvrn, si dokonce s rozpaženými rukama lehl obličejem k zemi a nějakou chvíli tak zůstal.

„Myslím, že našel Hordagovo ohniště,“ usoudila Kazi.

Bivoj si dřepł, aby ulevil rozbolavělým zádům. Díval se na zpustlý tábor se svraštělým čelem a nebylo to jen kvůli odpolednímu slunci, jež se mu opíralo do očí.

„Vyrázili odsud ráno,“ zabručel. „Takže teď už jsou určitě na dohled Hradce. Něco mi říká, že nebudou s útokem čekat na rozbřesk.“

„Nebudou,“ potvrdila Kazi. „Musí prolomit obranu dřív, než jim vpadneme do zad. Udeří na palisády ještě dnes večer.“ Vědma si zhluboka povzdechla a obrátila pohled k Bivojovi. „Takže je to tady. Co nevidět to vypukne. Velká rozhodující bitva, která rozhodne o našich osudech.“

Vladyka jen přikývl a vstal.

„Kdokoliv z nás může dnes v noci zahynout,“ dodala Kazi.

„Já vím,“ zabručel a opětoval její pohled, temná pohlcující šedou. „Slib mi, že na sebe dáš pozor, láska. Že se budeš držet zpátky.“

Trpce se usmála. „Pokud mi slíbíš totéž...“

„Víš, že nemůžu.“

„Já taky ne. Mé vnitřní moci bude potřeba stejně jako síly tvých paží. Hordag a Ašiga udělají pro vítězství všechno. Povolají zlé běsy

z avarského zászvěti. Přemysl a Libuše budou mít co dělat, aby odvrátili jejich černokněžnou moc. A já nezůstanu stranou.“

Přistoupila k němu. Bivoj ji vzal do náručí a ona se v jeho objetí schoulila jako dítě a položila hlavu na jeho širokou hrud'. Dýchali spolu a jejich vnitřní síla i obavy se smísily a protékaly jimi v jednom proudu.

„Dočkáme se vůbec klidných časů?“ zasténala Kazi. „Od chvíle, kdy nás bohové spojili, jsme měli jeden na druhého tak zoufale málo času. Neustále jsme na útěku a procházíme jedním krveprolitím za druhým. Modlím se k Živě, aby nám dopřála alespoň kousek obyčejného života. Abychom spolu mohli být jako muž a žena.“

„To bych si taky přál,“ usmál se Bivoj zasněně. „Abys na mě večer čekala u ohniště, až se s naším synem vrátím z lovu a přineseme jeho první kořist. Třeba srnu, skolenou lukem, který jsem synkovi sám zhotovil.“

Kazi k němu vzhledla a vycenila zoubky. „Čekala bych vás s lektvarem, který by synkovi umožnil dobře se prospat po namáhavém dni, a tobě by naopak dodal sílu, abys mě mohl večer ještě potěšit.“

„Podívejme, takový by byl život s čarodějkou?“ zachechtal se Bivoj. „Dělala by sis s námi, co by se ti zamlouvalo?“

„A co jsi čekal? Že bych byla poslušnou ženuškou, která neodmlouvá a ve všem se přizpůsobí potřebám svého manžela? Takovou slepičku sis vysnil?“

„Ne. Chci tebe. I s tvými tajnými kouzly.“

Políbila jej. Jen zlehka, ale on si ji přitáhl těsněji a vložil do polibku mnohem více vášně, ale také nevysloveného strachu.

Když od sebe po nějaké chvíli odtrhli ústa, celí zadýchaní a s pohledy spojenými, tvářili se zcela vážně.

„Bitva nás pravděpodobně od sebe odtrhne,“ řekl Bivoj. „Tak dej na sebe pozor, lásko. Radši kouzli někde v týlu vojska.“

„Zkusím to, ale bojím se, že to nebude možné. A ty ze sebe nedělej za každou cenu hrdinu. Už se nemusíš předvádět. Úplně stačilo, že jsi přinesl do Prahu na zádech to prase.“

Bivoj se ušklíbl. Pak zvedl zrak a zalétl pohledem na Turské pole.

„Zdá se, že brzy vyrazíme,“ řekl.

Kazi se ohlédl. Přemysl už vstal a přivolal bělouše. Hřebec k němu poslušně přiklusal. Kníže Lemuzů nasedl a svižně se rozjel k pahorkům na východě.

„Škoda,“ povzdechla si Kazi. „Vydržela bych takhle s tebou navždycky.“

Bivoj se jen smutně usmál, odtáhl se a vyskočil do sedla. I Kazi nasedla na klisnu. Netrvalo dlouho a Přemysl vyjel po úbočí k nim.

„Je silný,“ řekl. „Je nepředstavitelně silný.“

„Hordag?“ hádala Kazi.

Kníže přikývl. „I pouhý stín moci, který zůstal na místě jeho noclehu, mnou zacloumal jako vichřice suchým stéblem.“

„Necítíš se na souboj s ním?“ zachmuřil se Bivoj.

„To jsem neřekl,“ ohradil se Přemysl. „Jen je mocnější, než jsem čekal. Budu proti němu muset použít kouzla, která jsem se nikdy předtím neodvážil probudit.“

Dál už to vládce Lemuzů nerozváděl. Pobídl bílého hřebce a vyrazil po táhlém úbočí na východ. Bivoj a Kazi jej následovali. Přejeli podél dlouhatánské řady postupujících bojovníků a záhy dohnali družinu v čele vojska. Po boku Vlasty a Šárky už jela i Mlada, která se k nim připojila ve Strdicích. Ošklivou ránu, která jí zůstala po pravém oku, měla zakrytou do čtverce poskládaným jemným plátnem, převázaným koženým řemínkem. Obvaz byl čistý – rána se ještě nestačila zahojit úplně, ale díky Kaziným léčivým masťm už nekrvácela ani nehnisala. Raněná rusalka se držela statečně – nestěžovala si, nevyžadovala zvláštní zacházení. Jen mezi ní a Šárkou vládl citelný chlad.

Před nimi ležel široký úval, od severovýchodu lemovaný lesnatými kopci na vltavském břehu. Táhlá se tudy cesta spojující Levý Hradec s končinami pod Řípem. Ze severu se valilo vojsko tří kmenů, posílené o několik tuctů Čechů, kteří se neustále sbíhali ze všech stran. Na slunci se blýskaly hroty oštěpů, puklice štítů a ostří seker. Masa mužů, ale i starců, žen a chlapců, směřovala k prudkému ohybu Divoké, za kterým už čekal Levý Hradec.

Kráčeli a jeli mlčky. Kopyta dusala, zbroj zvonila, ale neozval se jediný hlas. Všichni šetřili síly. Moc dobře věděli, že tuto noc

odpočívát nebudou. A že pro mnohé z nich dnes večer slunce zapadne naposledy.

~ ~ ~

Když se už podruhé toho dne rozezněl nad Hradcem roh, varující před nebezpečím a svolávající muže do zbraně, nevypukla obvyklá vřava a nestrhl se bezhlavý zmatek a shon. Všichni na ten signál čekali a byli připraveni. Hradiště se dalo do pohybu – rychlého, ale cílevědomého. Každý spěchal na předem určené místo.

Zanedlouho vyjela z brány východního hradiště Srdanem vedená jízda. V záři večerního slunce se rudě blýskaly železné přilbice, pancíře a hroty kopí. Dva tucty nejlepších českých bojovníků klusaly rušným předhradím až k západní bráně, kde na Srdanův pokyn zastavily. Vladyka sesedl a vyšel po valu k palisádě a pak po žebříku na širokou dřevěnou věž.

Neměla stříšku, jen zubatou předprseň. Velmož vyhlédl nad špičkami kůlů na západ. Slunce se už dotýkalo smrků na kopcích u Vltavy, ale bylo pořád ostré a lech si musel zastínit oči dlaní v kožené rukavici. Když zvedl ruku, na zápěstí se mu na řemínku zhoupl kyj s hlavicí pobitou železnými hřeby.

„Tam,“ ukázal velitel hlídky rukou, v níž pořád třímал signální roh.

„Vidím.“

Výhled do údolí částečně zakrývaly po svahu roztroušené stromy, chomáče keřů a tu a tam i nějaký ten větší balvan, ale i přesto se dalo z věže dohlédnout až k jižnímu úpatí Řivnáče, které ovíjela cesta od Turského pole. Na travnaté pláni u cesty se to hemžilo nepřáteli. Na tuto vzdálenost se nedalo poznat, co právě dělají, ale Srdan si byl jist, že nerozbíjejí tábor a nechystají se k noclehu. Kdepak. Ten ruch dole, to byly přípravy k útoku. Byly udíleny rozkazy a broušeny zbraně, náčelníci přeskupovali jednotlivé rodové družiny a oddíly, jezdci kontrolovali koňské postroje a podkovy. Žrecové a hadači táhnoucí s vojskem obětovali bohům a předbíhali se v předpovídání drtivého vítězství.

Srdan si to dokázal živě představit. Přesně totéž se celé odpoledne dělo v Levém Hradci.

„Někdo přichází,“ upozornil velitel hlídky.

„Zrak mi ještě slouží dobře,“ ucedil Srdan nevlídně. Dnes neměl dobrou náladu. Mohla za to podivná předpověď, kterou ráno slyšel od Libuše.

Něco se stane. Budeš vystaven zkoušce. Připrav se.

Ta slova se mu celý den honila hlavou a ztlumila jeho obvyklé hřmotné vystupování. Dnes se nesnažil zahnat neklid a obavy hrubým žertováním, ale ani se nevztekal a neštěkal na muže jako pes na mňoukající kočky. Když už rozdával rozkazy, mluvil klidně a stroze. Většinu času strávil v zasmušilém mlčení. Obcházely jej neblahé předtuchy.

A v této chvíli tak nějak vycítil, že už brzy dojdou naplnění.

Zpoza skalnatého, křovím zarostlého zlomu na úbočí se vynořil jezdec. Po cestě klikatící se mezi stromy a balvany beze spěchu stoupal k novému příkopu a valu.

Srdan nejdříve přimhouřil oči a vzápětí je zase doširoka otevřel.

„Ať se propadnu rovnou k Velesovi,“ užasl.

„To je on, že?“ zeptal se velitel hlídky příškrčeně.

Vladyka jen ztuhle přikývl.

Muž v sedle tmavého koně neměl žádnou zbroj. Nespoutané černé vlasy mu padaly na ramena, zakrytá pouze pláštěm z havraního peří. Trup měl obnažený, takže obránci Hradce už z dálky viděli okřídleného vlka vytetovaného na svalnatém břiše a hrudi. Uzdu svíral v prstech pravačky. Pahýl levé ruky skrýval pod pláštěm.

Dlouhou řadou Čechů, stojících na ochozu a vyhlízejících přes palisádu, letěla vzrušená zvěst.

„To je zličský kníže!“

„Hordag! Hordag se blíží!“

„Jak to, že nemá doprovod?“

„K čemu by mu byl? Copak jsi neslyšel o jeho schopnostech?“

„Schopnosti sem, schopnosti tam, lech by měl vyrazit s jízdou z brány a pokusit se ho zajmout.“

„Nebo bychom jej měli prostě skolit šípem.“

„Přijel vyjednávat. Na posly se nestřílí.“

„Koho to sere? Je to vrahoun, na rukou má krev nejlepších Čechů...“

„Přesně tak! Podělaný míšenec! Krkavčí krev! Nebrat na něj ohledy!“

„Jste blázni. Myslíte si, že je takový hlupák, aby jen tak riskoval život nebo zajetí? Ten parchant moc dobře ví, proč se nás nebojí. Určitě ho chrání černá kouzla. Prý je nezranitelný.“

„Vážně? Tak jak tedy přišel o hnátu? Máte plné kalhoty a žvaníte nesmysly, baby!“

„Pazouru mu uťal Běsobijce.“

„Jen díky kouzlům kněžny Kazi. Bez nich by to nedokázal.“

„My máme Libuši. Možná nám pomůže její divotvorná moc...“

„To určitě! Už dva dny nevylezla ze svatoboru. Na její modlitby bych nespolehal...“

„Prý chystá veliké kouzlo, kterým zachrání hradiště.“

„Tak jako svatyni na Chrastenu? Vzpamatuj se!“

„Držte huby! Chci toho zkurvysyna slyšet!“

Nepřátelský vojevůdce zastavil koně několik sáhů od příkopu, narovnal se v sedle a důkladně se rozhlédl. Zhodnotil pohledem příkop a šikmo vsazené zahrocené kůly, vyšplhal zrakem po valu a podíval se nejdřív nalevo a pak napravo. Vypadalo to, že počítá obránce, nesměle vyhlízející přes špičatou palisádu. Klid, s jakým to všechno dělal, svědčil o velkém sebevědomí a pohrdavém postoji. Šum na hradbách postupně ztlchl. Někteří muži bezděčně stáhli hlavy mezi ramena. V posledních dnech slyšeli o vůdci Zličanů neuvěřitelné zkazky, takže se báli už jen jeho pohledu.

Nakonec se jezdec podíval přímo před sebe.

„Srdane!“ vykřikl do ticha.

„Nemusíš tak řvát,“ ozvalo se z věže, k níž Zličan vzhlížel. „Slyším tě dobře. Co jsi zač?“

Hordag se zarazil, ale pak roztáhl rty do hnusného úsměvu. „Nedělej, že mě neznáš. Už jsme se setkali. Na Chrastenu, těsně předtím, než jsi odtamtud zbaběle uprchl.“

„Nevzpomínám si, že bych na Chrastenu viděl někoho s useknutou prackou.“

Zličan ztuhl, ale pak vycenil zuby. „Děláš ramena před svými muži, abys zamaskoval, že se klepeš strachy?“

„Ani nevíš, jak moc se pleteš, míšenče. Nebojím se tě. Ani trochu.“

„Vážně? Tak proč nevyjdeš z brány a nepromluvíš si se mnou tváří v tvář?“

„Jak už jsem řekl, slyším tě dobře i odsud. Nezdržuj a mluv! Co chceš?“

„Já? Teď jde spíš o to, co chceš ty.“

„Toužím ti dupnout na krk, hodit tvá střeva psům a tvou palici ozdobit hrot svého kopí. Nebo sis snad myslel něco jiného?“

„Řekl bych, že chceš hlavně zachránit svůj rod před záhubou a zotročením.“

„Á, ano, to taky,“ zasmál se Srdan nervózně, kousavě. „A když jsi tak dobrý hadač, tak zřejmě víš i to, že pro záchranu Hradce před tou tvou všivou sebrankou udělám cokoli. A mí muži rovněž. Jestli jsi přišel vyhrožovat, obtěžoval ses zbytečně. Vrať se ke svým nohsledům a vyříd' jim, že dobrovolně nevydáme jediné břevno z téhle nové palisády, jedinou hroudu hlíny z valu vztyčeného výhradně proti vám! Budete si to všechno muset vybojovat! Nahlédni do budoucnosti, Hordagu. Uvidíš, jak se tenhle příkop plní rozsekaným zličským masem!“

Vzteklý proslov konečně probral zaražené Čechy k životu – najednou zabušili zbraněmi do štítů a kůlů a doplnili vladykova slova odhodlaným pokřikem.

Černovlasý vojevůdce byl nad takové projevy nenávisti očividně povznesen. Rozvážně pokýval hlavou. „Možná, Tuřane, možná. Mrtvých bude opravdu hodně. Ale my máme obrovskou přesilu. Nakonec se tak nebo tak prosekáme dovnitř. A bude to vaše krev, která v rudých bystřinách svažuje svahy tohoto pahorku. Krev tvých mužů, ale i žen a dětí. Otroků máme dost a dost. Další hladové krky nepotřebujeme. Takže vás prostě vyhubíme. A čím urputněji se budete bránit, tím hůře pak s vámi naložíme. Vztyčím nad hradištěm tucet tuctů obětních kůlů na Simurgovu počest. A vy na nich budete viset. Nakrmíte mrchožrouty svými očima a vaše vnitřnosti se na slunci naplní larvami a mouchami!“

Hukot hlasů na hradbách zakolísal, ale pak znovu zesílil. Obránci se hrozeb nezalekli a plivali na Hordaga urážky a kletby. Netrvalo dlouho a vzduchem prolétly první kameny. Zličanův kuň zaržál, ale jezdec stiskl jeho boky koleny a nedovolil mu couvnout.

Pak se někdo nezdržel a zadrnčela třetiva luku. Nad příkopem zasvištěl šíp.

Hordag pohotově máchl zdravou rukou. Vzduchem se znenadání mihl stín obrovského křídla. Přízrak smetl šíp i kameny stranou a okamžitě přešel do protiútoků – rázně švihl perutí do palisády. Poryv ochromujícího chladu zasáhl muže do tváří, rozcuchal jim vousy a vlasy, a některé dokonce přinutil potácivě ustoupit či přikrčit se za kůly. Odhodlané pokřikování ztichlo, jako když utne.

Nad hradby vzlétl Hordagův vzteklý smích.

„Už tomu rozumíte, hlupáci? Přesně tohle vás čeká. Nadělám z vás žrádlo pro Simurga! Srdane! Dobře mě teď poslouvej, Srdane! Nemáte žádnou naději. Když se mi odvážíte vzdorovat, nechám vás povraždit. Všechny do jednoho. Dokonce i nemluvnata dám naházet do rokle na západním konci hradiště! Ale když se vzdáte, ženy a děti ušetřím. Možná dokonce daruji život i Libuši. A co je hlavní, výměnou za tvou hlavu ušetřím tvou rodinu. O tom jsem mluvil na začátku. Chceš zachránit blízké? Nebo ti už na synovci nezáleží? Ctirad je druhým mužem v hradišti. Ale na rozdíl od tebe je mladý a plný síly. Všechno má ještě před sebou. Vyměním jeho život za tvůj. Vydej se mi do rukou, a on dostane svobodu. Možná budu tak milosrdný a velkorysý, že mu dovolím vládnout Hradci. Samozřejmě v mých službách.“

Srdan se mlčky mračil na osamělého jezdce. Nad opevněním se vznášely stínové perutě. Sluneční záře pohasla – a nebylo to jen tím, že se teď cedila skrz smrky na západních návrších. Citelně se ochladilo. Mezi muži se šířil strach. Pohledy měli těkavé a někteří marně skrývali chvění a museli pevně sevřít čelisti, aby jim necvakaly zuby.

Budeš vystaven zkoušce.

Ano, přesně s takovou výzvou Srdan počítal. A celý den uvažoval o odpovědi. Zhluboka se nadechl.

„Lžeš, zličský pse!“ zařval z plných plic. „Kde je důkaz, že je Ctirad opravdu ve tvých rukou?“

„Tady,“ vytáhl Hordag z pochvy u sedla meč. Uchopil jej za čepel, aby byla dobře vidět bohatě tepaná rukojeť. „Poznáváš tu zbraň?“

Srdan zaskřípal zuby. „Jak mám vědět, že je ještě naživu?“

„Věř mi, žije. Ale jeho dny jsou sečteny, pokud hned neotevřete brány a nesložíte zbraně. Podívej se támhle,“ natočil se Hordag v sedle a ukázal do údolí. „Vidíš ten pahorek?“

Vladyka – stejně jako všichni obránci – se zadíval naznačeným směrem. Na půli cesty mezi úpatím hradištního kopce a neklidně se přelévající masou zličského vojska se z pláně zvedala nevelká travnatá vyvýšenina. Na jejím vrcholku probíhala nějaká činnost. Pozornější pohled Srdanovi prozradil, že několik mužů hloubí jámu. Další Zličané právě vynesli na návrší dlouhý, oklestěný, do špičky otesaný kmen stromu. Pak se objevil jezdec, který za sebou na provaze vlekl klopýtajícího zajatce.

„Ty víš, co to znamená, lechu!“ otočil se Hordag zpátky k opevnění. „To je Simurgův obětní sloup. Muž v poutech je Ctirad. A toto je má poslední výzva: Složte zbraně a otevřete brány! Když se vzdáte bez odporu, přinejmenším polovina z vás bude ušetřena. V opačném případě bude Ctirad okamžitě obětován. Přímo před vašimi zraky ho zařízíme jako ovci, rozčtvrtíme a vztyčíme kůl s jeho zmrzačenými ostatky. Tak, abyste na něj během boje dobře viděli a neustále měli před očima vlastní konec. Protože tohle uděláme s každým, kdo pozvedne zbraň proti mně a mým mužům!“

Po Hordagě zvukné hrozbě obestřelo palisády Levého Hradce napjaté ticho. Muži postupně obraceli tázavé pohledy k věži nad bránou. Srdan se však jen zachmuřeně díval dolů, na vzdálené dějiště nadcházejícího krvavého rituálu. V dlaních svíral špičky kůlů tvořících předprseň. Ticho se prohlubovalo.

„Je to na tobě, Tuřane!“ zavolal Zličan už trochu netrpělivě. „Čekám na odpověď! Obětuješ vlastní krev? Obětuješ celý svůj rod? Necháš pro kus malicherné české hrdosti zahynout všechny, kteří se vystrašeně schovávají za tvým novým opevněním? Dovolíš, abych vyhubil poslední zbytky tvého kmene?“

Srdanova hrud' se opět nadvzdela rázným, hlubokým nádechem, až železné šupiny, které ji zakrývaly, zachřestily.

Toto je ta chvíle. Toto je zkouška, kterou mi Libuše vyvěštila. Jenomže otázka, na kterou jsem celý den hledal odpověď, zní úplně jinak. Myslel jsem, že se budu muset rozhodnout, jestli obětuju Ctirada. Jenomže tohle není zkouška mé otcovské lásky, kterou k synovci chovám.

Toto je zkouška víry.

Víry v Libušinu moc. V její schopnost zvrátit běh událostí. Jak daleko sahá má oddanost Krokově dceři? Svěřím osud hradiště a celého rodu do jejích rukou?

„V okamžiku, kdy Divoká předvede svůj vztek, buď připraven. Postarej se, ať máš zbraně, koně a družiníky po ruce.“

Všechno dodržel. Byl připraven na cokoli. Teď už potřeboval jen slíbený vztek Divoké.

S bušícím srdcem pohlédl vpravo, přes úbočí k Vltavě. Vypadala klidně. Pak zalétl pohledem dozadu. Přes střechy a věže hradiště dohlédl k zalesněným svahům za ohybem řeky. Hvozdy Návu, zejména dole na břehu Divoké, se už černaly večerním šerem. Nic neobvyklého. Vladyka vzhlédl k nebi a zúžil oči. Obloha nad záhrobními lesy zlověstně ztmavla. A jak se zdálo, nebylo to jen blížícím se soumrakem.

Tohle je to, co na Zličany chystáš, Vznešená?

Jeho pobočníci se neklidně ošívali, přešlapovali z nohy na nohu a nechápali, kam se to velmož vlastně dívá. Pak se ale Srdan najednou ušklíbl. V tom křivém, trochu nepřítčném úsměvu se mísila zoufalá naděje se zuřivým odhodláním.

Zprudka se otočil zpátky k Hordagovi.

„Táhni do prdele, Zličane!“ zařval od srdce. „Otoč koně a prchej i s tím svým zkurveným Simurgem! Abys věděl, nikdo se tu toho tvého bubáka nebojí! Libušina kouzla nás před ním ochrání! Slyšíš, koňský čuráku? Vypadni, než ti vyprášíme ten plesnivý plášť z vraních zdechlin! Ujížděj a vyřid' své prašivé smečce, že tu na ni čekáme a že se nebojíme! Na rozdíl od tebe! Ty jsi totiž plný strachu! Moc dobře víš, že nám táhnou na pomoc severní kmeny! Přemysl, mocný kníže a pán kouzel, stojí za tvým zadkem a už si stahuje

kalhoty! Proto jsi přišel vyhrožovat! Chceš se dostat do hradiště dřív, než ti severané natrhnou řiť a rozpráší tvou hordu jako stádo ovcí! Hraješ si tu na boha, a přitom ti už po stehnech tečou sračky! Upaluj, počmáraná kůže! Jednoruký mrzáku! Zalez zpátky do prdele, kterou tě porodila tvá kurevská matka, co šoustala s krkavčí chcíplotinou!“

Do Čechů na hradbách jako by udeřil blesk – ne spalující, ale vlévající oheň do žil.

„Jdi do prdele!“ přidal se velitel hlídky, stojící po Srdanově boku.

„Jdi do prdelééééé!“ zahučela sborově dlouhá řada mužů u palisády. A propukla v burácivý smích. Byl to smích tváří v tvář Moreně – ale o to byl hlasitější a odhodlanější.

Hordag vypadal, jako by mu kůže na obličejí najednou seschla a přilepila se k lebce. Ještě jednou máchl přízračnými perutěmi – smích na hradbách zakolísal, ale pak znovu zesílil – a škubl uzdou. „Toho budeš litovat, Srdane!“ zařval. „Když uvidíš, jak napíchneme Ctiradovu hlavu na kůl, tak tě smích přejde!“

Jeho hlas však téměř zanikl v řehotu mužů na hradbách.

„Do prdeléééééé!“ zařval znovu Srdan a soukmenovci jej doprovodili mohutným sborem.

Hordag otočil vraníka, rázně jej pobídl a vyrazil svižným klusem zpátky do údolí. Simurgův přízrak se rozplynul, jen plášť z peří pleskal za jezdce jako zchromlá krkavčí křídla.

Srdan okamžitě ztichl a zvážněl.

„A teď půjde do tuhého,“ řekl a obrátil se k veliteli hlídky. „Pošli muže k bráně. Ať jsou připraveni ji na můj pokyn bleskurychle otevřít!“

„Vladyko?“ vytřeštil na něj strážce oči.

„Nekoukej jak panna na koule a dělej!“

Zmatený velitel trhaně přikývl a odběhl. Srdan se otočil zpátky. Zadíval se na Zličany posetou pláň na jihozápadě a pak na vyvýšeninu s provizorním obětištěm. Nakonec zalétl pohledem k Vltavě.

Ted' je to na tobě, Vznešená. Slyšíš mě, Libuše? Vsadil jsem všechno na víru v tebe a ve tvou moc. Život Ctiradův, život svůj, životy všech v hradišti.

Nesmíš nás zklamat!

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Divoká voda

H „Hej, Duryнку!“ zavolal Arnauf a nasadil si přilbici s masivním nánosníkem, vykovanou z jednoho kusu rýnské oceli. „Nepřipojíš se k nám?“

Wulfhart neodpovídal. Jako by Frankovu výzvu vůbec neslyšel. Stál čelem k posvátnému háji a zachmuřeně hleděl do korun stromů, kymácejících se v poryvech síly, která zjevně neměla nic společného s obyčejným větrem. Z útroh svatoboru vycházely prapodivné zvuky. Vrzání větví, vícehlasé kvílení a další, ještě znepokojivější.

„Nech ho, kupče,“ zabručel Grimwald a nasedl na koně. Jeho kroužkový pancíř hlasitě zachřestil. „Durynkům se stejně nedá věřit!“

„Uctívají stejné bohy jako Sasové, ne?“ namítl Arnauf a také vyskočil do sedla. Francká družina si dávala na čas. Čechové už dávno zaujali pozice na hradbách, popřípadě zalezli do úkrytů, ale Arnauf a jeho žoldnéři se v klidu navečeřeli, dopřáli si po korbenu piva a až pak se beze spěchu začali chystat k boji. Věděli, že krveprolití jim nikam neuteče, takže nebyl důvod umírat s prázdnými

žaludky. „Uprostřed cizí země není na škodu mít po boku chlapa, který se modlí ke stejnému válečnému božstvu. Na kmenových sporech z domova tady přece nezáleží.“

„Jen jeďte,“ prohodil Wulfhart přes rameno. „Mé místo je tady. Přísahal jsem, že budu ochraňovat kněžnu.“

„Na tvém místě bych se po ní šel radši podívat, Duryнку,“ zachechtal se Grimwald. „Ty zvuky z háje... u Wotana, zní to, jako by Češka nechtěně vyvolala nějaké vražedné přízraky a ty se teď rvaly o její vnitřnosti.“

Sasové se nervózně zasmáli a pobídli koně. Jízda s bojovným kupcem v čele mířila od vladykova dvorce na západ, k bráně hlavního hradiště a přes šíji do předhradí.

„Já to přece slyším,“ zabručel si Wulfhart sám pro sebe. Už nějakou chvíli si uvědomoval, že žádný z hlasů nepatří Libuši. Ale zapřísáhl jej, aby do svatoboru nevstupoval. Za žádnou cenu. Ať už uvidí nebo uslyší cokoli.

Durynk přešlápl z nohy na nohu.

Co když to odhadla špatně? Co když vzývala tak dlouho, až dosáhla na dno svých sil? A když ji pak obklíčili běsové, už je nedokázala ovládnout. Možná se právě teď dusí v jejich sevření, v lepkavé pavučině nadpřirozených proudů...

Neviditelné mocnosti cloumaly svatoborem čím dál zuřivěji. Rychle se stmívalo. Nepřirozeně rychle. Wulfhart vzhlédl k obloze. Zatímco za jeho zády se nebe ještě červenalo posledními odlesky zapadajícího slunce, z východu se už vehementně valila temnota. Nejen soumravná. Bouřná. Od Návu mířila nad Hradec souvislá vrstva zlověstných černých mraků. Vzduch zhoustl. Blížil se liják. Do stromů se opřel opravdový vítr.

Uprostřed svatoboru se s pronikavým zapraskáním ulomila tlustá větev a kdosi táhle, pronikavě zavyl. V tom okamžiku se Wulfhart konečně odhodlal. Sevřel v dlani hlavici sekery, zastrčené za opaskem, a vykročil po stezce do stinných útrob háje.

Jakmile však překročil pomyslný práh svatoboru, mocnosti ovzduší strašlivě zavyl. Mimořádně mocný poryv síly rozerval spleť porost. Koruny lip a dubů, vytvářející nad stezkou neprostupnou klenbu, se od sebe s lomozem odtrhly. Wulfhart

polekaně uskočil a instinktivně si zakryl tvář pozvednutým předloktím. Kolem pršely polámané větve. Vítr škubal Durynkovým pláštěm. Bojovník opatrně vyhlédl a užasl. Rozkymáčené stromy se nakláněly k vnějšímu okraji háje. Vypadalo to, jako by se do nich opírala nesmírná síla, tryskající ze srdce svatoboru. A díky matnému světlu, které rozpláсило přitmní v rozčísnutém porostu, Wulfhart spatřil její zdroj.

Libuše stála uprostřed obětiště s rozpaženými rukama, zády k Durynkovi a čelem k východní hradbě, za níž už ležely jen strmé srázy klesající k Vltavě. Kolem ní všechno zběsile vířilo – listí, polámané větve, její dlouhé vlasy, ale i cáry ošacení, které se postupně trhlo a páralo a odhalovalo její bledé, hubené tělo. Zubří kožešinu, na níž téměř dva dny nehybně ležela, popadl zuřivý poryv větru, vymrštil ji vysoko nad koruny stromů a odnesl přes palisádu někam pryč z hradiště. Dokonce i modly, pevně vsazené do země, se viditelně chvěly.

Vzápětí se Libuše pohnula. Nekráčela, vůbec nepohybovala nohama, vznášela se těsně nad zemí. Směřovala na východ, k opevnění. Sice tam nevedla ze svatoboru žádná stezka, ale houštiny se před kněžnou rozestupovaly a větve stromů se zvedaly, či dokonce lámaly, jen aby jí uvolnily cestu.

Libuše nechala háj za sebou a jala se stoupat po hradebním valu. Její chodidla se jen zlehka dotýkala zvlněné trávy. Wulfhart vyrazil za ní. Oběhl rozdivočelý, hlasitě hučící háj a vyběhl po valu k palisádě. Od Libuše si však prozatím držel bázlivý odstup. Údiv a zvědavost se v něm mísily se strachem.

Kněžna se vznášela v severovýchodním cípu hradiště, na místě, odkud byl dobrý výhled na Vltavu a zalesněné kopce na protějším břehu. Náhle něco vykřikla. Její pronikavé volání letělo přes opevnění, kamenité svahy pod valem i samotnou Vltavu až ke strminám za řekou. Odpovědí bylo rychle sílící hučení. Wulfhart nesměle vyhlédl přes palisádu.

Vypadalo to, jako by těžkým mračnům puklo přecpané břicho. Z východu se blížila zřetelně viditelná dešťová hradba. Šedivý závěs nejdříve zakryl kopce na opačném břehu, pak zčeřil hladinu řeky. Obloha podrážděně zahučela, pak zarachotila, v mracích se fialově

zablesklo a do nejvyššího návrší za Vltavou udeřil blesk. Wulfhart polekaně stáhl hlavu mezi ramena. V tomto ročním období byly bouřky s blýskavicí velmi neobvyklé.

Vzápětí už liják dorazil k levému břehu a opřel se do svahů a hradiště. Udeřil prudce – žádné postupně houstnoucí kapky, ale náhlý příval studené vody. Nárazy krupějí až štípaly na kůži. Wulfhart si přetáhl přes hlavu kapuci. Musel potlačit nutkání rozběhnout se k Libuši a chránit ji před divokými živly. Pořád se s rozpaženými rukama vznášela nad valem v rohu hradiště, a zatímco liják bičoval její nahé tělo, ona cosi křičela do hukotu průtrže a skučení větru a pořád vytřeštěně zírala na východ, jako by jí bouře nestačila a chtěla ze zapovězeného břehu přivolat něco mnohem horšího.

Durynk vystrčil hlavu a mezerou mezi hroty dvou kúlů se zadíval na řeku.

„Bohové...“ zachroptěl.

Z temných lesů na pravém břehu opravdu něco přicházelo. V hustém lijáku se nedalo poznat, co to přesně je, ale Wulfhart i přes vodní clonu viděl hemživý pohyb směřující k řece. Chvilími to vypadalo jako mlhavé postavy, chvilími jako matně světélkující zjevení, pak zase jako nezřetelné černé stíny. A možná všechno najednou. Ale ať už to bylo cokoli, letělo to s větrem o závod a nedočkavě se to vrhalo přímo do řeky. Po stovkách a možná po tisících.

A Divoká se zjevně rozhodla dostát svému jménu. Wulfhart i přes značnou vzdálenost a špatnou viditelnost zahlédl, jak se voda v širokém korytě zvedá a jak se jindy klidná hladina mění ve změřt hladových vírů a vzteklých, pěnicích proudů.

Vody rychle přibývalo, a než se nadál, Vltava se vylila z břehů. Hladově olízla svahy pod hradištěm, strhávajíc s sebou menší stromy a trsy keřů. Wulfhart se podíval pozorněji a uviděl, jak se podivná zjevení ze záhrobních lesů míhají v kalných proudech – jako pstruzi unikající před stínem dravce.

Povodeň nabírala na síle. Břehy už nadobro zalila voda a rozbouřená hladina stoupala stále výš. Pak se hučící vodní masa vrátila do úvalů, jež oddělovaly levohradeckou ostrožnu od sousedních pahorků. Nejdříve do rozsedliny potoka na jihovýchodě a

vzápětí i do hlubokého sedla mezi hradištěm a pobřežními vrchy dále na západě.

V tu chvíli Wulfhart konečně pochopil. Nejdřív jej ta představa vyděsila.

Pak vycenil zuby v krutém úsměvu.

Libušin hlas, chvílemi přecházející do nelidského ječení, se mocně nesl lijákem.

~ ~ ~

Hordag právě dosáhl úpatí svahu pod hradištěm, když za jeho zády sjel z nebe blesk a vzduch rozechvělo pronikavé zahřmění. Kníže škubnutím uzdy zastavil splašeně řehťajícího oře a ohlédl se v sedle.

Temnoty valící se z východu a roztahující se nad Levým Hradcem si všiml už dříve. Až teď ale pochopil, že houstnoucí šero nevěstí jen soumrak a blížící se déšť.

„Čubko!“ vyštěkl. „Chceš si se mnou hrát?!“

Odpovědí mu byl hukot rychle se blížícího lijáku. Hordag zaklel, obrátil pohled dopředu a patami kopl koně do slabin.

~ ~ ~

Odraz klikatého blesku rozřízl zřítelnice ve vytřeštěných očích několika mužů na nízkém vršku poblíž úpatí hradištního kopce. Zličané, kteří sem přinesli obětní kůl a vyhloubili jámu pro jeho vztyčení, polekaně vzhlíželi k černým mračnům nad Hradcem.

I Ctirad zvedl hlavu a vycenil zuby.

„Perun je našťvaný,“ ucedil. „Hlavně na zbabělé psy, kteří se od něj odvrátili a nastavili zadky cizím běsům.“

Míšenec, který přivlekl Ctirada za svým ořem, zprudka škulbl pouty na mladíkových zápěstích. Tuřan zavrával a klesl na kolena.

„Nastal tvůj čas, Čechu!“ zavrčel bojovník, s tasenou šavlí v ruce seskočil z koně a kopnutím do ramene srazil Ctirada k zemi. „Přesně jak Hordag předpovídal – tví soukmenovci tě nechali chcípnout.“

Klidně se budou dívat, jak tě rozčtvrtíme a pověsíme na kůl pro potěchu mrchožroutů. Brzy to budeš ty, kdo nastaví prdel avarským běsům. Modlím se, aby mi bylo dovoleno poslat tě do Simurgova chřtánu vlastníma rukama.“

„Na svázaného si troufáš, hovnivále,“ zvedl mladík obličej z trávy. „Stát proti tobě bez pout a se zbraní v ruce, hnal bych tě svinským krokem...“

Míšenec mu šlápl mezi lopatky a přinutil mladíka opět hryzat drny. Ctiradův krk pošimralo ostří zakřivené čepele.

„Chtěl bys rychlou smrt? Zapomeň na to. Mě nevyprovokuješ. Hordag chce, aby sis to obětování pořádně užil. A já mu v tom rád vyhovím...“

Jeho syčivá slova přerušil táhlý výkřik. Míšenec zaskočeně vzhlédl. I Zličané se otáčeli.

Po travnatém svahu se k nim plahočila podivná postava. Muž v otrhané černé kutně převázané provazem máchal masivním cínovým křížem a něco volal. Slova byla cizí, ale šlo rozpoznat prosebný, naléhavý tón v jeho hlase.

„Co je to za otropu?“ štěkl míšenec. „Kde se tady vzal? A co to blekotá?“

Ctirad se nadvzděl. „Benedikte, ne!“ zakřičel na mnicha. „Zabijí tě! Jdi pryč!“

Křesťan mu však nerozuměl ani slovo, ale i kdyby ano, patrně by neposlechl. Dorazil na temeno vršku a vklopýtal mezi nechápavě zírající Zličany. Zadýchaně něco drmolil a dělal rozmáchlá gesta rukou svírající kříž.

„Ten cizák je asi čaroděj,“ odplivl si jeden ze Zličanů a rychle před mnichem ucouvl. „Řekl bych, že na nás metá zaklínadla. Zabijte ho někdo!“

„Ne!“ vykřikl Ctirad. „Nechte ho být! Je to jen neškodný blázen!“

Míšenec pozvedl šavli, ale zaváhal. Vzpomněl si na strašidelné příběhy o těch, kteří se odvážili zabít čaroděje či žrece a pak je stihla ohavná kletba...

„Obětujte toho Čecha!“

Výkřik doslova rozřízl dusné ovzduší nad pahorkem. Do míšence a Zličanů jako by práskl další blesk. Ohlédli se a spatřili Hordaga, který se právě vynořil zpoza stromů na úpatí hradištního kopce a cvalem se řítil k obětišti na vrcholu. Za ním se valila šedivá stěna deště a zlověstného šera. Vypadalo to, že liják jezdce pronásleduje a snaží se jej srazit z koně.

„Slyšíte?!“ zařval kníže. „Nabodněte jeho hlavu na kůl! Hned!“

Míšenec obrátil pohled k zajatci. Benedikt mezitím přeskočil na zemi ležící zašpičatělý kůl, vrhl se na kolena vedle Ctirada a napřáhl proti stojícímu bojovníkovi ruku s křížem.

„Nešermuj na mě tím amuletem,“ zkřivil míšenec ústa a pevně sevřel v prstech jílec šavle.

Větrem hnaný liják se přehnal přes Hordaga a dorazil k pahorku. Udeřil tak prudce, že se kůň splašil a trhl provazem, přivázaným k sedlové hrušce. Ctiradem to smýklo po zemi. Míšenec jej však surově přišlápl a pozvedl zakřivenou čepel.

Benedikt něco kvílel prosebným hlasem.

Přijíždějící Hordag řval, ať okamžitě prolíjí Tuřanovu krev.

Vichr pleskal cípy oděvů a pod nápořem deště se Zličanům téměř podlamovala kolena.

„Simurgu!“ vykřikl míšenec a rozmáchl se. Na zdoluhavější vzývání nezbyl čas.

Šavle sykla vzduchem, rozstříkujíc provazce nebeské vody.

~ ~ ~

„Vznešená!“ zaskučel Srdan prosebně a zároveň vyčítavě.

I skrz liják, který během několika okamžiků uvrhl kraj do šedého soumraku, spatřil Hordaga, cválajícího travnatým údolím k pahorku s obětním kulem. Zároveň se z masy zličského vojska čekajícího dále na západě oddělila početná skupina jezdců. Hordagovi družiníci patrně zpozorovali, že všechno neprobíhá tak, jak bylo v plánu, a vyrazili knížeti na pomoc.

Vladyka pochopil, že Ctiradův osud je zpečetěn. Naděje na synovcovu záchranu se náhle rozplynula...

Avšak právě ve chvíli, kdy mu ta hořká myšlenka prolétla hlavou, se odněkud zprava, ze severu, ozval rychle sílící hukot. Ne, tohle nebyl zvuk čím dál zuřivějšího deště. Velmož zaskočeně obrátil pohled k řece, které už hodnou chvíli nevěnoval pozornost. A vyvalil oči.

Koruny stromů v hlubokém sedle mezi Levým Hradcem a dalšími pobřežními pahorky se otřásaly a jedna za druhou postupně klesaly. K hradbám doléhal hlasitý rachot. Mocný nápor lámal stromy jako suchá stébla, ty slabší dokonce rval z kořenů. Srdan nemusel hádat, co je to za zkázu, snažící se prodrat úpatím ostrožny na pláň se zličským vojskem. Postřehl, že Vltava se během okamžiku nevidaně rozvodnila a hladina dosáhla přinejmenším trojnásobku běžné výšky. Řeka se vylila z břehů.

Konečně mu to došlo.

Až Divoká ukáže svůj vztek...

Takže Libuše přece jen nezklamala.

„Otevřete bránu!“ zařval, otočil se a doslova sjel po žebříku na val, z něhož pak seběhl k čekajícím jezdcům. Svižně naskočil na koně a chopil se štítu a dlouhého kopí s masivním železným listem na konci. Na zápěstí se mu pořád houpal kyj s kulatou, bodci naježenou hlavicí.

Připravení strážcové spěšně vysunuli z úchyťů závoru a pověsili se na vrata z masivních trámů. Panty zaskřípaly.

„Víte, co nás čeká,“ houkl Srdan na družiníky. „Rychlý výpad, ještě rychlejší ústup. Ať už uspějeme, nebo ne, ať se nikdo nevrací bez zličské krve na ostří! Dnes s námi pojede Morena!“

„Morena!“ zahučeli bojovníci.

Do temného průchodu ve valu se zvenčí vlilo matné světlo. Železem řinčící družina pobídla koně, vyjela z brány, zarachotila kopyty na mostě a vzápětí už zrychlovala po zvolna se svažující cestě. Od kopyt stříkala hnědá břečka – liják už stačil proměnit cestu v proudy bahna. Koně hlasitě ržáli a snažili se v té rychlosti neuklouznout.

Srdan zalétl pohledem do údolí.

Z pobřežního lesa pod kopcem vychrstla kalná, zpěněná voda. Bylo jí tolik, až to vypadalo, že bohové svrhli do koryta Vltavy některý z blízkých kopců a tím odrazili celý tok řeky k jihu.

Přímo na pláň pod Hradcem.

Srdan se k údivu svých družiníků burácivě rozesmál.

~ ~ ~

Ostří míšencovy šavle dopadlo. Nezasáhlo však Ctiradovu šíji.

Zakouslo se do cínového kříže, uťalo jedno jeho rameno a poranilo ruku, která jej hbitě nastrčila čepeli do cesty.

Benedikt zavyl. Zničená relikvie dopadla do trávy společně se dvěma uťatými prsty. Vystříkla krev. Míšenec zaklel, kopnutím do hrudníku srazil mnicha stranou a rozmáchl se k druhému úderu. V tom okamžiku se však Ctirad zprudka nadzvedl a sevřenými pěstmi svázaných rukou udeřil muže do rozkroku.

Vší silou.

Míšenec nezařval. Ani nehlesl. Šílená bolest mu dočista vyrazila dech. Zlomil se v pase a klesl na kolena. Ruka se šavlí bezděčně ochabla.

Zličané se rozkřičeli a vyrazili mu na pomoc.

Ctirad praštil míšence loktem do obličeje a prsty se mu pokusil vyrvat jílec šavle z dlaně. Hlavou mu prolétlo, že to nemůže stihnout. V tom okamžiku se však přibíhající Zličané zastavili a jejich vzteklý křik se zlomil ve vyděšené ječení.

To vzápětí zaniklo v děsivém hukotu a rachotu. Ctirad se ohlédl a vytřeštil oči.

Na pláň pod hradištěm se vřítla zkáza. Měla podobu hnědavého vodního přívalu, nesoucího polámané či z kořenů vyrvané stromy. Vlny byly dvě – jedna vychrstla z východní rozsedliny, vyhloubené potokem obtékajícím ostrožnu. Druhá, o něco mohutnější, přišla ze severu – přehoupla se přes hluboké sedlo, oddělující pláň od vltavského údolí, přičemž smetla les na úpatí hradištního kopce.

Na louce pod Hradcem se vlny střetly. Voda vychrstla do výšky. Vzduchem se neslo hřmění, jako by Perun vztekle uhodil do země hromovou sekerou. Ctirad spatřil, jak se v místě střetu s rachotem

srazil y dva stromy a doslova se roztříštily – dva statné listnáče se v okamžiku změnil y ve změř utrhaných větví a úlomků rozdrcených kmenů.

Hordag, který právě dorazil k úpatí obětního pahorku, se polekaně ohlédl v sedle.

Řvoucí povodeň se valila plání k vršku. Knížeti stačil i kratičký pohled, aby si všiml rojů přízračných postav, stínových i matně světélkujících, jež se míhaly ve zběsilých proudech a vírech. Právě jejich divotvorná síla hnala rozbouřenou vodu dál a dál. Hordag měl pocit, že ohavně sešklebené obličeje na něj vrhají nenávistné pohledy.

Nemusel hádat, co jsou zač. Duchové předků. Vodní víly. Jezinky, bludičky, vodníci. Všechna havěť z Návu, vyvolaná Krokovou nejmladší dcerou a ovládaná Děvaninou mocí. Přízraky tvořící duši Divoké. Přednedávnem záhrobní vojsko porazil. Teď Vltava a vodní bohyně prahly po pomstě. Přišly si pro něj.

Hordagovo zaváhání netrvalo déle než dva údery srdce.

„Mrcho!“ zařval, strhl koně stranou a tryskem vyrazil na západ, ke svému vojsku.

Vzápětí se vodní stěna roztříštila o úbočí pahorku. Ctírad a Benedikt, oba na kolenou, stačili jenom vykřiknout prosbu k nebesům, každý k jinému božstvu. Pak je zasáhla vlna, která se převalila přes temeno vršku. A spolu s nimi spláchla všechno, co jí stálo v cestě. Bolestí a hrůzou skučícího míšence, půl tuctu vřískajících Zličanů, obětní kůl i řičícího koně.

Ctiradova spoutaná zápěstí byla pořád provazem spojena s hruškou hřebcova sedla.

Ne že by to jeho situaci nějak zhoršilo. Ničivý příval jej tak jako tak smetl z kopce a svět zmizel v záplavě zuřící vody.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Osudný šíp

Ú „Ústup!“ řval Hordag, tryskem ujíždějící před nadpřirozenou povodní. „Zpátky!“

Zbytečně. Jakmile Zličané spatřili tu hrůzu, vzali nohy na ramena. I jezdci, kteří jeli knížeti na pomoc, obrátili koně a dali se na útěk. Kníže je raz dva dohnal, a některé jezdce dokonce předjel. Měl štěstí. Několika zaostávajícím koním voda podrazila nohy a strhla je i s jezdci do kalných proudů.

Vojsko v panice prchalo po travnaté pláni zpátky na západ. Povodeň se rozlévala úvalem. Pozvolna ztrácela na síle i mohutnosti, ale místa, na nichž ještě před chvílí přešlapovaly čelní zličské voje, opláchla s pořád ještě smrtícím důrazem.

Hordag v náhlém popudu strhl koně k ponurému masivu Řivnáče. Mezi stromy na úpatí se kroutila stezka. Kníže se jí nechal vést. Brzy stoupal do strmého svahu. Jen několik sáhů za ním se do lesa s lomozem a sykotem vřítla voda. Narazila do úbočí, vystříkla do korun stromů a začala zpomalovat.

Kníže i v dunění kopyt a hukotu povodně zřetelně slyšel skřehotavé hlasy. Vodě zřejmě unikl, ale Děvaniny přízračné houfy vylétaly z vody a zarputile jej pronásledovaly. Neohlížel se. V duchu volal Simurga. Snažil se soustředit a probudit v sobě moc posvátného vlka. Už bylo na čase podniknout protiúder...

Jeho kůň zoufale zaržál a škulbl sebou. Cválající kopyta ztratila rytmus. Hordag vrhl rychlý pohled přes rameno.

Na svalnatém koňském zadku přistála napůl přízračná, napůl hmotná dívka s dlouhými vlasy podobnými šlahounům zeleného slizu. Zablýskala šelmíma očima, vycenila vlčí zubiska a zakousla se do zpocené koňské kůže. Vytryskla krev. Za jezinkou už koulela očima další vodní strašidla. Letěla mezi stromy, cenila tesáky a napřahovala po jezdcí dlouhé zakřivené pařáty.

„Simurgu!“ vykřikl Hordag, pustil uzdu a prudce rozpráhl náruč. Jeho plášť z peří se rozprostřel. Současně se do deštivého večerního šera vznesly dvě mohutné stínové perutě.

V okamžiku, kdy vládce Zličanů vzlétl ze sedla, na koně se s vřískotem vrhlo několik dalších přízraků. Hřebec klopýtl, zařičel a zřítíl se k zemi.

Hordag dopadl na svah několik sáhů od nešťastného zvířete. Skutálel se do houští, ale hned se hbitě zvedl a švihl zdravou rukou.

Simurg vyrazil. Máchl křídly, chňapl tesáky, sekl dravčími pařáty na konci tlap.

Vodní bytosti opět zavly a vrhly se na něj.

~ ~ ~

Ctírad se zmítal v kalných proudech. Rychle propadal panice. Svázané ruce mu bránily v plavání, a pokaždé když se nohama odrazil nahoru a pokusil se nadechnout, škulbl jím provaz přivázaný k zápěstím a stáhl jej zpátky pod hladinu. Kůň, s nímž byl stále spojen, také zoufale bojoval o život, divoce se převaloval a zajatce vláčel za sebou.

Mladíkovu mysl prošpikovaly první ostny temnoty. Pozvolna ztrácel vědomí. Věděl, že už brzy vdechne vodu a bahno. Možná by

bylo bývalo lépe, kdyby mu Zličané usekli hlavu. Bylo by to pořád lepší než se utopit ve smradlavém blátě...

Bolest z plic mu vystřelovala do mozku. V posledním záchvatu pudu sebezáchovy se pokusil vyplavat nahoru, na vzduch, ale do ramene ho praštilo něco tvrdého a těžkého, zřejmě vodou unášený strom. Náraz jej obrátil hlavou dolů a poslal zpátky do černoty.

Byl tady konec. Ctirad vdechl hnědou vodu a posledním zábleskem myšlenky poručil svou duši Moreně...

V okamžiku, kdy jím šklubla první křeč, mu něco pevně sevřelo předloktí. Měl pocit, že je to spíš přerostlý ptačí pařát než lidská ruka, ale to už asi hasnoucí vědomí podléhalo děsivým klamům...

Jenže pak jej popadly další drápaté tlapy. Ucítíl rázné trhnutí a provaz mu přestal cloumat rukama – něco jej zbavilo pouta s koňským sedlem. Vzápětí ho nelidské pařáty vynesly nahoru. Obličej mu skrápěl déšť, divoce bičující hladinu. Do očí ho udeřilo matné světlo skomírajícího dne.

Ctirad se dávivě rozkašlal. Zvracel a plival vodu a chuchvalce kalu. Svět kolem něj se proměnil ve změř krátkých, mlhavých, jakoby neskutečných obrazů. Zdálo se mu, že spatřil nehezky šedo zelený obličej s odporně vypoulenýma rybíma očima. Příšera vycenila špičaté zuby, avšak nezakousla se do jeho masa – namísto toho sklonila ústa k jeho pořád spoutaným zápěstím. V dalším okamžiku už bylo strašidlo pryč a Ctiradovy ruce vyklouzly ze zbytků překousnutého provazu. Dvě mocné tlapy jej sevřely v podpaží, nečekanou silou nazvedly a přehodily přes dlouhý kus dřeva, točící se na hladině. Ctirad se ho chytil jako hladové dítě matčina prsu. Na kmenu nahmatat hrboly, v nichž poznal zbytky usekaných větví. Došlo mu, že je to kůl, na kterém měl nalézt svůj potupný konec. Místo toho mu teď zachraňoval život.

Mladík se opět důkladně vyzvracel. Když se pak rozhlédl, žádné z děsivých zjevení už nespatriil. Jen jednoho Zličana, kterého silný proud právě převrátil břichem dolů – než jeho obličej zmizel pod hladinou, Ctirad na okamžik zahlédl strašlivou ránu plnou krve a úlomků kostí. Zličanovu hlavu rozdrtil strom, nebo možná balvan nesený vodou.

Ještě plival sliz, když blízko něj rozrazila hladinu vyzáblá ruka se dvěma uťatými prsty. Ctirad, ačkoli sám zesláblý a zápasící s mdlobami, po ní duchapřítomně hmátl, z posledních sil ji sevřel a přitáhl ke kůlu. Z vody se vynořila bledá tvář křesťanského mnicha. I on kašlal a křečovitě dával.

„Drž se!“ houkl na něj Tuřan chraplavě.

Záplava pozvolna ztrácela na síle. Jak se voda rozlévala plání, hladina postupně klesala. Ctirad a Benedikt zakrátko narazili nohama na pevnou zem. Proud je nesl k háji na jižním konci údolí. V poslední chvíli se pustili kůlu, který vzápětí s rachotem narazil do staré pokroucené vrby. Ctirad se zachytil štíhlé břízy. Mnich se prosmýkl kolem něj, ale Tuřan jej popadl za kutnu a přitáhl ho k sobě. Oba objali zvrásněný kmen a lapali po dechu. Když se Ctirad jakž takž vzpamatoval, zalétl pohledem na sever. Proud vody z rozsedliny potoka i úvalu na úpatí ostrožny už téměř ustaly. I děšť citelně zkrotl. Louky na úpatí Levého Hradce teď vypadaly jako jezero s protrženou hrází – hladina rychle klesala.

„U všech bohů, podívej se na tohle,“ zachroptěl Ctirad.

Benedikt vzhlédl. Slovům nerozuměl, ušaslý tón v Čechově hlase však rozpoznal bezpečně. Chtěl se pokřižovat, ale uvědomil si, že ruka, kterou to obvykle dělal, je zmrzačená a pořád krvácí. Zaskučel.

V houstnoucím šeru vzlétala ze zatopené pláně hejna přízračných postav. Některé matně světélkovaly, jiné se kroutily jako chomáče mlhy ve větru, další připomínaly útržky nejčernější temnoty. Společně se vznášely a zdálo se, že postupně splývají do jednoho proudu, podobného obrovskému hadovi.

„Duše řeky,“ hlesl Ctirad.

Zjevení očividně mířila k Řivnáči. Ctirad si hřbetem dlaně vytřel vodu z očí. V padajícím soumraku už moc dobře neviděl, ale nad lesem na svahu mohutné hory přesto zahlédl ohromný stín. Máchal velikými nehmotnými křídly a rozrážel jimi proud dotírajících přízraků. Had a okřídlený vlk se do sebe pustili. Nad Řivnáčem se rozpoutala nadpřirozená bitva...

„Tak to dokončíme, ne?“

Ctirad se polekaně ohlédl a zaklel. Benedikt vystrašeně zaječel.

Mezi stromy se k nim mělkou vodou brodili dva muži z obětního pahorku – míšenec a jeden ze Zličanů. Poloviční Avar ztratil šavli, ale z pochvy u pravého boku vytáhl dlouhý zakřivený nůž. Jeho kumpán svíral v dlani bradatici s protáhlou hlavicí a krátkým ostřím. Oba byli od hlavy až k patě umazaní od bahna, takže byli téměř k nerozeznání od tajemných bytostí, které zachránily Ctiradovi život. Oni se však blížili s odhodláním mu jej vzít.

Tuřan vrávoravě vstal. Neměl žádnou zbraň, ale rozhodně se nechtěl nechat zapíchnout jako podsvinče. Zvedl z bláta ulomenou větev a její ostrý konec namířil na zlosyny jako primitivní oštěp.

Míšenec se pohrdavě zachechtal, dal znamení Zličanovi a přidal do kroku.

Byli u Ctirada coby dup. Nůž a sekera se matně zableskly.

~ ~ ~

„Nevyšlo to!“ zvolal zklamaně jeden ze Srdanových pobočníků. „Libuše moc pospíchala! Soslala povodeň příliš brzo! Ti parchanti stačili uniknout!“

Družina se zastavila na svahu těsně nad úpatím hradištního kopce a užasle se rozhlížela po zatopené pláni. Voda už téměř opadla. Všude se teď povalovaly vytrhané stromy a ulámané větve, dokonce na prostranství přibýlo několik balvanů, které tam předtím určitě nebyly. Na mělčině sebou mrskaly ryby.

Zličané, které záplava strhla k zemi, se snažili vyhrabat z vrstvy bahna. Bylo mezi nimi několik jezdců a možná tři tucty pěšáků. Zbytek hordy včas ustoupil na západ, popřípadě našel útočiště na kopcích lemujících Vltavu.

„Kněžna vykonala přesně to, co měla v plánu,“ ut'al Srdan, ačkoli i on myslel na to, jak by to asi dopadlo, kdyby příval udeřil v okamžiku, kdy se nepřátelská masa nahrne k úpatí Hradce. Možná by to rozhodlo o výsledku bitvy. Ale teď nemělo smysl zabývat se planými představami. „Pročistila nám cestu, zahнала Zličany a postarala se o Hordaga. Zbytek je na nás. Rychle! Najděte Ctirada! Živého nebo mrtvého!“

Koně jančili a vystrašeně řehtali, když je jezdci přinutili sjet do míst, kudy se teprve před chvílí prohnal ničivý živel. Voda a bláto stříkaly zpod kopyt, a než družina dojela k pahorku, na kterém měl být vztyčen obětní kůl, boky koní, ale i šatstvo a pancíře mužů pokrývala studená, slizká břecha.

„Za mnou!“ houkl Srdan a vyrazil na jih. Předtím viděl, že všechno, co povodeň spláchla z pahorku, zanesla k lesu na okraji pláně.

Jezdci jej následovali rychlým klusem. Bylo to nebezpečné, protože kopyta koní klouzala na slehlé, vrstvou bahna pokryté trávě, ale neměli času nazbyt. Když se ohlédl na západ, viděli, že Zličané se už částečně vzpamatovali. Jezdci, ještě před několika okamžiky prchající před smrtící vlnou, sebrali odvahu, obrátili koně a pobídli je zpátky.

„Ctirade!“ zavolal Srdan ke stromům.

„Tady!“

Vladyka poznal synovcův hlas, avšak srdce mu přesto pokleslo. Ve Ctiradově odpovědi totiž nezněla radost, ale úzkost a naléhavá prosba o pomoc.

Srdan kopl koně do slabin. Hřebec zaržál a přešel do cvalu.

~ ~ ~

Zličan a míšenec chvíli obcházeli Ctirada jako párek vlků uštvaného jelena. Pak míšenec zařval a udělal klamný výpad – prudký krok vpřed a švihnutí nožem. Ctirad proti němu instinktivně obrátil ostrý konec ulomené větve.

V tom okamžiku se na něj ze strany vrhl Zličan. Bleskurychle máchl sekerou.

Mladík se cítil opravdu špatně a jeho reakce byly výrazně pomalejší než obvykle. Přesto se bradatci o vlasek vyhnul. Ostří těsně minulo jeho rameno. Zličan do něj vrazil. Ctirad zavrával. Míšenec toho okamžitě využil a znovu sekl nožem. Mířil na Tuřanovo hrdlo, avšak zasáhl jen jeho levé rameno.

Ctirad zařval bolestí a ohnal se větví. Zasáhl Zličana, znovu se pokoušejícího pozvednout sekeru. Vyrázil mu dech a přinutil ho couvnout.

Vtom ale do Ctirada vrazil míšenec, levou rukou sevřel větev a v pravé dlani si otočil jílec nože tak, aby jím mohl bodnout.

„Ctirade!“

Srdan!

„Tady!“

Míšenec se rozmáchl.

Náhle je do uší bodl nepřítelný výkřik, ze země se vymrštila postava v tmavé, zablácené kutně a vrhla se na hrdlořeza. Míšenec zaklel a zřítíl se do mokré trávy. Ječící Benedikt přistál na něm a horečnatě šátral po jeho pravačce ve snaze zabránit mu v opětovném použití nože.

Ctirad se obrátil proti Zličanovi. Ten už chytil dech, skočil a švihl sekerou. Zasáhl pozvednutou větev a vyrázil ji Ctiradovi z rukou. Tuřan uklouzl na mokré trávě a upadl na zadek. Zličan pozvedl sekeru ke smrtícímu úderu.

„Synovče!“

Zličan zaskočeně vzhlédl, jako by si přijíždějícího jezdce všiml až teď. Do překvapením protáhlého obličeje mu vystříklo bláto zpod kopyt. Ctirad se duchapřítomně odkutálel stranou. Zličan zařval a pokusil se koně, který se s lomozem vřítíl mezi stromy, seknout bradaticí.

Nestihl to. Do prsou jej zasáhlo Srdanovo kopí. Hrot vnikl mezi žebra, projel hrudním košem a vynořil se muži ze zad. Zličan zachrčel a vychrlil krev.

Téměř současně bolestně zavyl Benedikt. Míšenec jej ze sebe shodil, vytrhl nůž z rány pod mnichovou klíční kostí a rychle se zvedl.

Srdan pustil ratiště kopí a trhl rukou. Kyj visící na zápěstí mu skočil do dlaně. Míšenec vytřeštil bulvy na zvedající se hlavici, okovanou krátkými, ale ostrými bodci, a obrátil se na útěk. Jakmile se však otočil na patě, kyj mu zasáhl temeno hlavy. Srdan vložil do úderu všechnu sílu. Železné hroty rozbily lebku jako vejce.

„Ctirade!“ ohlédl se vladyka a švihnutím setřásl z kyje směs krve a mozku. „Rychle! Jedeme!“

„Musíme vzít i toho muže!“ přeběhl mladík k naříkajícímu Benediktovi.

„Není čas, chlapče! A máme jen jednoho koně!“ vykřikoval velmož.

„Zachránil mi život. Nenechám ho tady!“

K háji mezitím dorazili ostatní družiníci z Hradce. Jeden z nich za sebou vedl na uzdě koně s prázdným sedlem. Ctirad navzdory vlastnímu zranění nejdříve pomohl nasednout Benediktovi. Až pak se na hřebce vyškrábal sám.

„Rychle!“ houkl Srdan, vyrval kopí z mrtvoly třesoucí se v blátě a pobídl koně zpátky na pláň. „Mrchožrouti se už slétají!“

Opravdu. S bojovným pokřikem přijížděli nepřátelští jezdci.

„Kryjte ústup lechovi!“ zařval jeden ze Srdanových pobočníků. Tuřané pozvedli luky a vyslali Zličanům naproti několik šípů. Dva jezdci vyletěli ze sedel a plácli sebou do bláta. Hordagovi jezdci odpověděli stejnou mincí. Hustým šerem svištěly opeřené střely. Muži kleli. Jednomu koni z Hradce proklál šíp šíji a nad prostranstvím se teď nesl jeho ohlušující ryk.

Srdan a Ctirad vyrazili tryskem k hradišti. Ostatní družiníci jeden po druhém přerušovali střelbu z luků, obraceli koně a následovali je.

Vzduchem pořád svištěly zličské šípy, ale viditelnost byla mizerná a střelba se tak mýjela účinkem.

Ctiradův kůň, přestože nesl dvojité břímě, předjel i Srdanova hřebce. Unikající jezdci minuli obětní pahorek a řítili se k úpatí ostrožny. Zanedlouho už stoupali po cestě k bráně. Pokřikování zličských jezdců za jejich zády postupně sláblo.

„Ano!“ ulevil si Ctirad. „Vyklouzli jsme těm sviním! Díky, bohové! Díky, vladyko!“ Ohlédl se přes rameno. A úsměv mu stekl ze rtů spolu se špínou smývanou deštěm.

Srdan se nakláněl nad hřebcovu šíji a očividně ho stálo nesmírné úsilí vůbec se udržet v sedle. Kopí mu vyklouzlo z prstů a mlasklo do bláta.

„Strýčku!“ vykřikl Ctirad.

Srdan jej už neslyšel. Zabořil obličej do mokré koňské hřívy a Ctirad spatřil zličský šíp, který si našel skulinu v šupinovém pancíři a uvázl hluboko mezi lechovými lopatkami.

Mladík zoufale zakvílel a měl co dělat, aby se nerozbrečel jako malé dítě.

~ ~ ~

Libuše křičela. Ječela tak pronikavě, až byl Wulfhart nucen strčit si prsty do uší. Zpod promočené kápě viděl, jak se levitující nahé tělo, bíle zářící v čím dál hlubší temnotě, pozvolna otáčí čelem k západu. Vzápětí od kněžny vytryskl tím směrem prudký poryv síly. Wulfhart v poslední chvíli odvrátil obličej. Smršť větru a deště jej však přesto zasáhla tak mocně, že klesl kolena na ochoz a ramenem vrazil do palisády.

Chvíli trvalo, než se odvážil opatrně vzhlednout. I ve tmě zřetelně viděl, kam Libuše směřuje proud své moci.

Nad horou, kterou Čechové nazývali Řivnáč, se vznášel Simurgův přízrak, ještě o něco černější než houstnoucí tma. Kolem něj se rojily přízraky z Návu. Zdálo se však, že bitva už není vyrovnaná jako ve chvíli, kdy se Wulfhart ohlédl k západu naposledy. Libušino – či spíše Děvanino – vojsko ještě nedávno útočilo sevřeně, v podobě ohromného přízračného hada, který se snažil Simurga obtočit, sevřít a zardousit. Jenomže údery ohromných vraních křídel a zuřivé výpady běsových tesáků a pařátů mezitím rozsápaly duši řeky na cáry. Had se potřhal a rozpadl na chaoticky vířící hejna přízraků. Duchové, víly, bludičky a další strašidla ze záhrobí pořád vztekle útočili na veliký stín, ale pokaždé, když démonický vlk máchl křídly, srazil tucty z nich do lesa či do vltavského údolí. Světélkující zjevení pohasínala, stínové postavy se trhaly a rozplývaly v temnotě. Každý Simurgův výpad bral bytostí jejich sílu. Ačkoli to nebyli smrtelní tvorové, bylo to stejné, jako kdyby je zabíjel.

Simurg vítězil.

Wulfhart slyšel, jak se Libušin jekot láme. Hlas jí selhával a přecházel do přerývaného skučení a chroptění.

Durynk věděl, že nepotrvá dlouho a Libušina síla bude vyčerpána. Říkal si, že musí být připraven přiskočit jí na pomoc. Zároveň se snažil nemyslet na to, co bude následovat.

~ ~ ~

Jezdci, kteří se pokusili zastavit družinu z hradiště, se ve značně prořídlém houfu vraceli ke zličskému vojsku. Borut, tyčící se v sedle svého oře před neklidně se vlnící hordou, jim však nevěnoval pozornost. Díval se k vrcholům pobřežních kopců. Na hoře přímo nad plání zápasil Simurg s přízraky, které rozpoutaly povodeň. Zdálo se, že si vede dobře.

Borut zalétl pohledem dál na východ. Nad Levým Hradcem pořád vířila bouřlivá temnota, ale liják už slábl.

„Ta čubka ztrácí sílu,“ vycenil Borut zuby. „Nastal náš čas.“

Poblíž čekající muži k němu obraceli tázavé pohledy.

„Nemůžeme čekat, až kapkan zlomí nepřátelská kouzla. Když k tomu dojde, musíme už vši silou bušit do bran a palisád toho českého doupěte.“

Odpovědi se nedočkal. Ani zbytku míšenců, ani zličským pěšákům se nezamlouvala představa, že mají vyrazit do míst, kudy se teprve nedávno prohnala povodeň. Borut se ale na jejich názor neptal. Pozvedl roh a mocně zatroubil. Hukot letěl nad hlavami vojska a postupně uvrhl neklidně šumící šiky do zaraženého mlčení.

Poznaly signál k útoku, ale bojový pokřik nevyšel z jediného hrdla.

„Kupředu!“ zařval Borut, jenž v nepřítomnosti knížete převzal velení. „Dokončíme úkol, který nám svěřili bohové. Zlomíme poslední odpor Čechů! A vezmeme si, pro co jsme sem přišli!“

S těmi slovy pustil roh, tasil šavli a rázně pobídl koně.

Urazil několik sáhů, ale koně mužů za jeho zády pořád přešlapovali na místě.

„Za mnou!“ zařval Borut, aniž by se ohlédl. „Ve jménu Simurga a všech bohů!“

Tehdy se konečně pohnuli avarští míšenci, ubohé zbytky kdysi hrdé a obávané kapkanovy družiny. Za nimi vyrazili ostatní jezdci,

většinou zličští hodnostáři, kteří převzali vládu nad jednotlivými rody po rozsáhlém vraždění, jež bylo odvetou za spiknutí na Budči.

A nakonec zahučely i pěší šiky. Masa Zličanů se dala na pochod.

Než se nad krajem nadobro rozhostila noc, Hordagovo vojsko už stoupalo po deštěm rozmáčených svazích k hradbám Levého Hradce.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Vojevůdce

Libuše cítila, jak ji opouštějí poslední zbytky sil. Ještě před několika okamžiky by nevěřila, že k tomu může dojít. Když do ní po téměř dvoudenním úpěnlivém zaklínání vstoupila Děvana a ona se tak vlastně stala bohyní, nabyla dojmu, že je všemocná a že to potrvá navěky. Její vědomí splynulo s vodním živlem na zemi i na nebi. Bytosti Návu okamžitě poslechly její volání o pomoc – vílí strážkyně skrytých pramenů, vodníci ze vzdálených jezer, bludičky z močálů, jezinky z potoků, běsové z roklín a temných houštin, hejkalové z vykotlaných stromů a spousta dalších. Dokonce i duchové předků sešikovali houfy a – nepochybně na popud samotného Kroka – vyrazili do boje. Božské kouzlo propojilo Libušinu duši s každým přízračným stvořením. Stala se jimi, a oni se stali jí. Společně se proměnili v bouři a rozpoutali průtrž mračen. Vzápětí se stali řekou a způsobili povodeň.

Takovou sílu přece nemohlo nic zastavit!

Ale ani ve světě bohů není nic věčné a nezdolné.

Avarský běs, nacucaný silou celých pokolení kočovných uctívačů, byl strašlivějším protivníkem, než se kdy Libuše nadála.

V lítém souboji rozsápal duši Divoké na cáry a rozprášíl přízračné vojsko z Návu. Jednolitý proud moci se roztříštil. Simurgovy perutě, tesáky a pařáty srážely Libušiny přísluhovače do temnot. Po tuctech, po celých hejnech. Ukázalo se, že i zdánlivě nesmrtelné bytosti může stihnout záhuba. Běsův stín je nasával a pohlcoval, jejich zoufalstvím a bolestí sytil svou černokněžnou moc.

Ano, bolest. Stejně jako Libuší před chvílí protékala moc záhrobních houfů, teď jí cloumalo jejich utrpení a prudké poryvy beznaděje. Vnímala krutý konec každé z bytostí. Každé nešťastné zakvílení vyrylo šrám do jejího vědomí. Proud moci se proměnil v příval nekonečné trýzně. Škubala sebou v deštivé temnotě nad valem hradiště a měla dojem, že Simurgovy pařáty cupují na kousíčky její vlastní nahé tělo.

Křičela, dokud úplně neochraptěla. A když už jí nezbyl dech ani na chroptění, pochopila, že narazila na dno. Vyčerpala božskou moc, ale i svou schopnost vstřebávat utrpení.

Byla poražena. Zaklonila hlavu a vydechla. Duch Děvany, teď už jen žalostný cár zmrzačeného nadpřirozeného vědomí, z ní unikl.

A v tom okamžiku se zhroutila. Uvnitř i navenek. Zatímco její duše klesala do bezedné černé propasti, tělo jen těsně minulo hroty hradebních kůlů a řítilo se k ochozu za palisádou. Jenže nedopadlo. Zachytily jej pohotově nastavené ruce.

Wulfhart se zhoupł v kolenou a sykl bolestí, protože se mu potrhaly stehy na ještě nezhojených jizvách. Ucítit teplé čůrky krve, ale nevšímal si toho. Narovnal se, sevřel nahé, mokré, děsivě studené a křečovitě se chvějící tělo v náručí a seběhl z valu.

„Vydrž, holka! Vydrž!“

Obrovský černý stín nad Řivnácem vítězoslavně pleskal křídly.

~ ~ ~

Hordaga magický souboj nevyčerpal. Právě naopak. Simurg pozřel tucty duší z Návu a nasýtil se jejich mocí, takže kníže teď doslova pulsoval černými kouzly.

A ještě černějšími úmysly.

Zvedl se z pokleku na úbočí Řivnáče a vyrazil po lesní stezce k vrcholku. Běžel rychle, téměř letěl, nadnášen stínovými křídly. Zanedlouho dorazil na ploché temeno. Proběhl mezerou v podlouhlé vyvýšenině a uvědomil si, že právě nechal za zády starověký val. Rozhlédl se. Viděl jen hustý les. Sáhl svou mocí pod zem. Pod povrchem nahmatal kosti, střepy, základy domů, dokonce obětní jámy plné zvířecích i lidských lebek. Pod bujícím porostem spalo prastaré, dávno zaniklé hradiště. Lidé tady museli sídlit staletí před příchodem českého Praotce. Mezi kořeny stromů, v hlíně a kamení, se však stále přelévaly a kroutily zbytky jejich moci.

„Výborně,“ zavrčel Hordag. Toto místo obestřené duchem záhuby a pamatující krutá krveprolití a rituály na počest temných bohů z úsvitu času se dokonale hodilo k vržení ničivé síly na protilehlé hradiště.

Hordag proběhl plošinou k vyvýšenině nad severními srázy. Les tu byl o něco řidší. Knížeti se otevřel výhled na Vltavu a Levý Hradec.

Rozpřáhl ruce a divoce vykřikl.

Simurg zamával křídly a vzlétl z Řivnáče.

~ ~ ~

Kopnutí rozrazilo vrata hlavního vchodu do vladykova dvorce. Průvan zazmítal plameny ve velkém středovém ohništi.

„Pomozte!“ vykřikl Wulfhart a bokem se protáhl do síně. Snažil se břemenem, které nesl v náručí, nevrazit do masivních trámů zárubně.

Ženy a dívky shromážděné v palotě nejdříve polekaně vyjekly, ale když spatřily bledé tělo v Durynkově náručí a poznaly obličej pod prameny zplihlých, mokrých vlasů, okamžitě se k muži slétly a pŕltucet paží převzal břímě.

Položily Libuši na kožešiny rozprostřené na zemi u ohniště a spěšně ji osušily jemným plátnem. Pak ji zakryly houněmi a objímaly ji a třely a naléhavě k ní promlouvaly.

Wulfhart si stáhl promočenou kapuci do týla. Až teď si uvědomil, že dvoranou zní vícehlasé kvílení a bědování. Obrátil tím směrem pohled a hrdlo se mu sevřelo.

Na opačném konci protáhlého ohniště ležel na boku vladyka Srdan. Jeho tři naříkající ženy jej přidržovaly, zatímco za jeho zády klečící bělovousý žrec s něčím zápasil. Vzápětí tím rázně škubl. Srdan, který až do této chvíle vypadal jako v mrákotách, zprudka otevřel oči a skrz zaťaté zuby zaskučel. Žrec odhodil šíp, vytažený z rány. Krev pokrývala dobrou třetinu násadky a na zubatém hrotu ulpěl kousek masa či kůže.

„Musíme zastavit krvácení!“ štěkl žrec na pomocnice. „Rychle!“

„U všech bohů,“ zabručel Wulfhart a odvrátil zrak. Pohled mu padl na neznámého muže v černé zablácené kutně. Krčil se u jednoho z vyřezávaných sloupů a levačkou si svíral zápěstí narychlo ovázané pravé ruky. Plátnem, které posloužilo jako obvaz, prosakovala krev. Očividně mu chyběly dva prsty.

Wulfhart obrátil pozornost zpátky k Libuši. Ženy se kolem ní rojily jako vosy kolem poháru se sladkou medovinou. Jedna jí nadzvedla hlavu, druhá jí přiložila ke rtům dřevěnou misku s nějakým kouřícím nápojem. Třetí obcházela kolem, pronášela zařikadla a máchala svazkem tlejících, vydatně čadících bylin.

„Přežije to?“ zeptal se Durynk nesměle.

„Dech má mělký a tep nepravidelný,“ odpověděla mu dívka přidržující kněžně hlavu. „Vyčerpala všechnu svou sílu. Duševní i tělesnou. Bude to zázrak, jestli se ještě probere.“

„Nepřekážej!“ strčila do Wulfharta zaklínačka s kouřícími bylinami v rukou.

Rychle ustoupil.

„Ctirad...“ zachrčel Srdan. „Kde je... můj synovec...“

„Nemluv!“ nařídil mu žrec, pokoušející se ošetřit ránu po šípů.

„Ctirad tě přinesl dovnitř,“ promlouvala k Srdanovi jeho nejstarší žena, skrápějící mu obličej slzami. „Navzdory vlastnímu zranění. Chtěly jsme jej ošetřit, ale nedal si říct. Hned naskočil na koně a jel zpátky k západní bráně. Obránci nesmí zůstat bez velitele. To říkal.“

Srdan k ní vzhlédl, s námahou, ale střízlivě. Oči se mu zakalily slzami. Zavřel je a hlava mu poklesla. Ženy se opět daly do hlasitého bědování.

Wulfhart s bušícím srdcem ucouvl k dokořán otevřeným dveřím. Na prahu se zarazil. I na tuto vzdálenost zřetelně zaslechl hluk bitvy, doléhající sem odněkud z předhradí. Pohládl prsty hlavici sekery. Potom se v náhlém popudu vrátil do paloty a spěšně zamířil k válečnými trofejemi zdobené stěně za lechovým stolkem.

Nejdříve sňal honosně kovanou ocelovou přílbici s drátěným závěsem po obvodu a narazil si ji na mokré vlasy. Potom si na levé zápěstí nasunul velký francký štít ve tvaru obrácené kapky. Do podpaží si zastrčil dva oštěpy a dlouhé jezdecké kopí. Zatížený vším tím železem vyšel na zápraží. Kopí a oštěpy zarazil hroty do země. Když za sebou zavíral dveře, přivolał jednoho z malých Srdanových synů.

„Zastrč závoru, chlapče. A hlídej dveře. Neotvírej nikomu kromě mě. Rozumíš?“

Kluk přikývl. Vrata se zabouchla. Wulfhart slyšel, jak se závora zasunula do železného úchyty.

Spokojeně pokýval hlavou a obrátil se čelem k západu. Ozvěny bitevní vřavy na palisádách předhradí sílily. Durynk opřel těžký štít okovaným koncem o nádvoří, vytrhl ze země jeden z oštěpů a čekal.

V duchu se modlil k bohům vzdálené domoviny a žádal duše předků o sílu.

Odpověď však nepřicházela.

~ ~ ~

Nad západní hradbou se rozléhal ohlušující povyk. Zaklínání se válečnými božstvy se mísilo s hrubými hrozbami požírání střev a plnění lebek výkaly. Kletby a bojovné pokřiky však čím dál častěji přehlušovalo bolestné skučení a smrtelné chroptění.

Ctirad škubl uzdou několik sáhů před opevněním. Nechtěl zbytečně ohrozit koně. Přes palisádu létaly roje zličských šípů – zákeřně pršely z vlhké tmy, jen chabě prosvětlené pochodněmi na hradbách. Některé měly hroty omotané hořící koudelí, ale snaha

založit požár se naprosto mýjela účinkem – všechno bylo smáčeno lijákem a stále hustě mžilo.

Mladík sklouzl ze sedla, levé zápěstí zastrčil do popruhů širokého štítu a v pravačce sevřel oštěp s masivním hrotem, určený hlavně na lov divočáků. Hřebce odehnal plácnutím po zadku, nadechl se a po kratičké modlitbě k bohům a předkům vyrazil k valu. Pochva s mečem mu narážela do levého stehna. Štít držel před sebou hezky vysoko – nestačil si totiž navléct pancíř ani nasadit přilbici. Než překonal zbývající vzdálenost k hradbám, do štítu se dunivě zabodly dva zličské šípy. Další střely pleskaly do bláta všude kolem.

Vyběhl po valu na prkny zpevněný ochoz. Obránci se krčili za palisádou a zřejmě čekali, až na druhé straně ustane drnění nepřátelských tětív. Na valu už leželo několik těl prošpikovaných šípy. Ranění kvíleli. Ctirad odbočil k rozložitě věži nad bránou.

„Vítej, Ctirade!“ houkl na něj někdo ze stínu. „Pořád naživu?“

„Kupče,“ zabručel mladík na pozdrav. Chtěl kolem Arnaufa jen proběhnout, ale čepel franckého meče cinkla do kování jeho štítu a zastavila jej.

„Barvíš,“ zachmuřil se Frank při pohledu na stále krvácející šrám na Čechově rameni. „Víš o tom, že?“

„Je to jen škrábnutí.“

„Na škrábnutí to rozhodně nevypadá. Měl ses nechat ošetřit.“

„Na to teď není čas. Obrana potřebuje velitele.“

„Tak to je pravda,“ připustil Arnauf. Mluvil o tom, jako by šlo o zlomené kolo kupeckého vozu nebo o jiné běžné potíže. „Vládne tu naprostý zmatek. Lechové se jen překřikují a jejich rozkazy jsou rozporuplné. Chlapi netuší, co mají dělat. Nikdo neopětuje lukostřelbu. Udělej s tím něco. Jinak opravdu začnu litovat, že jsem se nevrátil domů.“

Ctirad jen kývl, hodil si štít na záda a po žebříku spěšně vyšplhal na věž. Za předprsni, do níž jako hejno rozzuřených datlů bušily hroty zličských střel, se krčilo několik mužů. Jeden sebou v posledních křečích škubal na břevnové podlaze – většina krve rozlité okolo pocházela z jeho šípem probodnutého krku.

Ctirad se nepřikrčil, pouze před sebe zvedl štít a vestoje přikročil k předprsni.

„Roh!“ štěl na chlapy, kteří k němu zvedali udivené pohledy.
„Podejte mi roh!“

Poslechli. Pozvedl roh ke rtům, nadechl se, a zatímco štítem otrásaly nárazy šípů, mocně zatroubil.

Hukot rázně přehlušil nesourodé vyřvávání obránců i odhodlaný sbor útočníků. Hlasy na hradbách i za příkopem na chvíli zmlkly. Dokonce se zdálo, že i střelba z luků prořídla. Všichni zvedali pohledy k věži.

„Obránci Levého Hradce! Slyšte!“ zařval mladík. „To jsem já, Ctirad z rodu Tuřanů! Vladyka Srdan byl raněn, ale žije a brzy se k nám připojí! Do té doby pověřil velením mne! Vzmužte se! Seberte odvahu! Lučištníci ke střelnám! Na mé znamení pokropte tu havěť pod hradbami! Ve jménu Peruna a Velese!“

Nejdřív se podél palisád rozlilo jen zaražené ticho.

Pak někdo odhodlaně vykřikl – Ctirad jasně poznal Arnaufův hlas. Ostatní se k němu rázem připojili a k věži vzlétl jednohlasný bojový pokřik. Muži s luky se konečně přestali schovávat za palisádou a přikročili ke střelnám. Každý pátý či šestý kůl byl o polovinu kratší. Když Ctirad zařval: „Ted’! Dejte jim co proto!“ mezerami vylétla přes příkop smršť šípů.

„A znovu! Nepřestávejte!“

Zvuky třetiv na hradbách se slily do neustávajícího drnění. Ctirad se až teď přikrčil za předprseň a odvážil se jedním okem vyhlédnout zpoza štítu dopředu.

A musel polknout, aby nezaklel a muži kolem něj nepoznali, jak ho ten pohled vystrašil.

~ ~ ~

Zličané se hemžili ve tmě a dešti jako krysy v odpadní jámě. Po svahu kopce se k opevnění valil zdánlivě nekonečný proud tmavých postav, který se před příkopem rozléval do stran. Ctirad zahlédl jezdce, který hojně troubil na veliký roh a vůbec nešetřil hlasivky – očividně velel útoku. Právě na jeho rozkaz se zličští lučištníci stáhli, zatímco ostatní oddíly byly vyslány dopředu.

Rozdivočelí Zličané začali skákat do lijákem rozmáčeného příkopu. Brodili se blátem sahajícím téměř po kolena a pak se pokoušeli vyšplhat po valu. Čerstvá hlína, z níž byl navršen, se však proměnila v kluzkou břečku. Zličané se ráchali v bahně, padali a kleli. Někteří si chtěli pomoci šikmo vsazenými špičatými kůly, používali je jako oporu, vytahovali se kolem nich výš a pak na ně stoupali, ale v okamžiku, kdy první z nich zabláčenýma rukama dosáhli na palisádu, Ctirad opět zadul na roh, aby získal pozornost rozvášněných obránců, a zakřičel:

„Do nich, bratři! Na ty je škoda šípů! Drťte je kameny jako obyčejné šváby. Ať z nich sračky stříkají na všechny strany!“

Obránci s očividnou chutí poslechli. Na valu byly pro tento účel připraveny hromady kamenů, vyrvaných ze země během budování hradby. Čechové je zvedali a házeli přes špičky kúlů na Zličany v příkopu. Některých balvanů se museli chopit dva muži najednou. Účinek byl zdrcující. Muži s rozmlácenými lebkami a pochroumanými kostmi padali zpátky do prohlubně, kde byli zašlapáni kupředu se valíci soukmenovci a přinuceni polykat bláto.

Zličané se však rozhodně nevzdávali. Jejich velitel opět zatroubil a rozdal pár zuřivých rozkazů. Masa před hradbami se začala trhat. Vzniklou uličkou spěchala k bráně skupinka statných mužů.

Když Ctirad uviděl, co nesou, sprostě zaklel.

~ ~ ~

„Jdeme pozdě!“ zakvílela Kazi, která už hodnou chvíli jela několik honů před valícím se vojskem. Po jejím boku klusající Bivoj musel dávat pozor, aby nespadla z koně, protože měla nepřítomný pohled a jak její vědomí pátralo v temnotě daleko vpředu, bezduché tělo chvílemi ochabovalo a nebezpečně se kymácelo v sedle. „Už vůbec necítím Libuši! Ještě před chvílí se nad vltavským údolím vznášela její duše, nasáklá Děvaninou mocí! Teď už ji ale necítím! Jako by... jako by byla mrtvá!“

„Uklidni se, kněžno,“ naklonila se k ní ze sedla svého koně Vlasta a důrazně sevřela vědmino rameno. „Taky jsem to cítila.

Libušina kouzla byla zlomena, to ano. Avarský běs nad ní zvítězil. Rozsápal duši Divoké a srazil Děvanu do hlubin. To ale ještě nemusí znamenat, že je tvá sestra mrtvá!“

„Možná ne,“ připustila Kazi tišším hlasem. Rusalčin dotek z ní očividně vysál značnou část neklidu. „Ale brzy bude, protože hradiště zůstalo bez magické ochrany. A Simurg je silnější než kdy předtím. Cítím závany jeho zlovolné moci...“

„Všechny toho zkurvysyna cítíme,“ přisvědčila Mlada, která k nim právě přiklusala se Šárkou po boku. Ty dvě se většinou držely stranou ostatních a zachmuřeně o něčem rozmlouvaly. V jednu chvíli se Šárka dokonce rozplakala, ačkoli se to všemožně snažila skrýt. Ted’ však musely všechny osobní záležitosti stranou. Bylo na čase soustředit se na nadcházející boj.

Bivoj zjevně na nic jiného než na bitvu nemyslel.

„Libuše zlomena Hordagem?“ zabručel. „Bohové, to je zlé! Ale nemuselo se to stát, kdybychom se tak neloudali. Jsme pomalí jako šneci. Kníže! Přemysle! Slyšíš? Musíme si pospíšet! Avarský démon ublížil Libuši!“

„Ano, já vím,“ odvětil Lemuz, přijíždějící v Kolbudově a Hrdomírově společnosti. „Věřte, že mi srdce proklál větší ledový osten než komukoli z vás...“

„Opravdu?“ zavrčel Bivoj. „Říkáš to s takovým klidem!“

„Protože se snažím zachovat rozvahu,“ odvětil Přemysl. „Když začneme zmatkovat, Libuši to stejně nepomůže.“

„Já nezmatkuju! Jenže na Levém Hradci umírají lidé! Musíme si pospíšet! Dovol mi vyjet s jezdcí dopředu a udeřit na zličský týl...“

„Ne, Běsobijce,“ odmítl kníže Lemuzů nevzrušeně, ale přesto důrazně. „Nesmíme rozdělit síly. A už vůbec ne bezhlavě se vrhnout do boje s přesilou. Nejříve musí být svedena magická bitva...“

„Na čarování není čas!“ houkl Bivoj podrážděně. „O slovo se hlásí ocel!“

Přemysl opětoval jeho pohled. Ve světle pochodní se v jeho tmavých očích zablesklo něco, co Strošovce přinutilo polknout další rozhněvaná slova.

Kníže sesedl z bělouše. Z lýčené mošny u boku vytáhl zavírací nůž. Mlčky prošel kolem Kazi a rusalek k chomáči lískového houští. Vybral si jeden prut, uřízl jej a rychlými tahy nože oklestil větvičky.

Bivoj nervózně poposedl, ale Kazi natáhla ruku a položila mu dlaň na zápěstí. Pohlédl na ni. Zavrtěla hlavou na znamení, že to, co bude následovat, bude rozumnější nerušit. Vladyka se zhluboka nadechl a obrátil zachmuřený pohled zpátky k Přemyslovi. Vzpomněl si na Lemuzova slova o *mocných kouzlech, jaká se doposud neodvážil probudit*. Zatím však nic nenasvědčovalo tomu, že by se měli dočkat ukázky takové nevídané moci. Přemysl dokonce ani neměl žezlo. Všichni žreci a čarodějové nosili zvláště tvarovanou, bohatě vyřezávanou, amulety a zvířecími kostmi chřestící čarodějnou hůl. Lemuz si místo ní uřízl obyčejnou lískovku. Jaká moc se v ní mohla skrývat?

„Běsobijce?“ vzhlédl Přemysl k pochybovačně se mračícímu Strošovci. „Půjčil bys mi širočinu?“

Bivoj zaváhal a po očku tázavě pohlédl na Kazi. Pohledem ho pobídla, aby poslechl.

„Neboj se, vrátím ti ji,“ usmál se Přemysl letmo. „Její hladové ostří by nám v bitvě chybělo.“

Bivoj se křivě ušklíbl, vytáhl Dobromyslu z oka u sedla a vložil topůrko do velmožovy dlaně.

„Díky.“ Přemysl se otočil a s prutem v jedné a sekerou ve druhé ruce vyšel na zdupané prostranství před prvními vojenskými šiky. Cestou zapískal. Jen tak ledabyle, přes rameno. Odpovědělo mu táhlé bučení. Uličkou mezi spěšně se rozestupujícími jezdci prošli dva strakatí volci a svižným krokem následovali svého pána.

Přemysl se zastavil. Zřejmě našel vhodné místo. Počkal, až k němu věrná zvířata dojdou, pak přiložil tlustší konec prutu k zemi a vykročil. Rychle opsal kolem volů kruh. Nic u toho neříkal, nedělal žádná gesta, dokonce i jeho obličej zůstal vyrovnaný a nekřivil se soustředěním. Kazi si však s rusalkami vyměnila udivený pohled – všechny ucítily probouzející se sílu. Někde pod kopyty koní cosi neklidně kypělo.

Přemysl zapíchl prut do země, oběma rukama popadl topor Dobromysly a vrátil se k volům uprostřed kruhu. Tehdy poprvé promluvil.

„Odpusťte, bratři. Je to nevyhnutelné. Potřebuji vaši krev. Jen prostřednictvím mimořádně cenné oběti můžu probudit sílu toho, jemuž společně sloužíme. Vráťm vás tam, odkud jste byli vysláni, a budu doufat, že se opět setkáme.“

Zvířata jako by mu rozuměla. Klidně, pokorně sklonila hlavy, a dokonce přikročila blíž k muži pozvedajícímu masivní zbraň.

Přemysl neztrácel čas. Sekera dopadla na šíji prvního zvířete. Bivoj obdivně zamručel, protože ani on sám by nepřetřal volskou šíji s takovou razancí. Oběť se zhroutila k zemi a mohutný proud krve postříkal mokrou travu v kruhu. Druhý vůl se nesplašil; ani sebou nehnul. Kníže se podruhé rozmáchl širočinou a stejně rychlým, mocným úderem srazil k zemi i druhé zvíře. Pak odhodil sekeru mimo kruh, opět vytáhl nůž, poklekl k volům a zkušenými bodnutími a pohyby čepelí v ráně otevřel další krvavé prameny na jejich krcích.

Zatímco volci křečovitě šhubali nohama a tmavá krev zalévala kruh, Přemysl se vztyčil a schoval nůž do mošny. Byl trochu pobledlý, ale stále klidný a prutu se chopil bez jediného záchvěvu.

V následující chvíli dostal Bivoj – a všichni ostatní, kteří v bezdechém tichu přihlíželi obřadu – přesvědčivý důkaz o tom, že větvička obyčejného lískového keře může být ve správných rukou stejně mocná jako nejhonosněji zdobená a tucty magických rituálů ošlehaná čarodějnická hůl.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Brána z krve

S Skupinka urostlých Zličanů nesla k bráně Hradce masivní kmen právě poraženého smrku. Drželi jej za krátké pahýly větví a směřovali k mostu přes příkop. Silnější konec stromu byl osekán do děsivě vypadajícího hrotu.

„Lučištníci!“ vzpamatoval se Ctirad z počátečního ohromení. „Nedovolte jim přiblížit se!“

Muže s beranidlem zasáhl lijavec českých šípů. Někteří z nich upadli a smrk narazil zahroceným koncem do země, ale velitelovo štěkání vyslalo k beranidlu náhradníky, kteří jej zase zvedli a nesli dál. Po jejich boku běželi muži se štíty a snažili se nosiče ochránit.

„Měli jsme strhnout most,“ ucedil Ctirad víceméně sám pro sebe. Věděl, že na zničení hlavní přístupové cesty nezbyl čas právě kvůli němu – Zličané zaútočili téměř bezprostředně poté, co se do hradiště kalupem vrátila Srdanova záchranná družina.

Už ale nemělo smysl něco si vyčítat. Mostní trámy zaskřípaly pod nohama mužů s beranidlem. Ctirad popadl oštěp a otočil jej v dlani hrotem dolů.

„Připravte se!“ štěkl na chlapy kolem sebe. I v rohu hlavního stanoviště na věži měli navršenou hromadu kamenů – právě pro případ přímého útoku na bránu.

„Ted! Nadělejte z nich kaši!“

Skály se společně s oštěpy a neustávajícím krupobitím šípů sesypaly do míst, kde se konec mostu nořil do průchodu ve valu. Beranidlo bylo opět upuštěno – nosiči dostali plný zásah. S bolestným řevem padali z mostu do bahna v příkopu. Ctirad se vztyčil nad předprseň a rozmáchl se. Jednoho z odvážnějších Zličanů, který právě popadl pahýl větve a pokusil se opět zvednout smrk, zasáhl do ramene těžký kámen. Muž se bez dechu zřítíl na záda. Ctirad mrštil oštěpem. Masivní hrot zasáhl ležícího Zličana doprostřed trupu a měl ještě dost energie, aby prošel tělem a připíchl muže k zemi.

„Pryč!“ řvali chlapi na mostě a obraceli se na útěk.

„Zpátky!“ hulákal na ně zličský velitel. „Pokračujte! Rozdrťte vrata! Simurg sežere vaše zbabělé duše!“

Na muže však už jeho hrozby neúčinkovaly. V této chvíli se zkázy padající z hradeb báli víc než trestu za neuposlechnutí rozkazu. Zakrvácené beranidlo zůstalo ležet na konci mostu. Velitel kolem sebe metal vzteklými výhrůžkami. Avšak Zličané už ustupovali. Dokonce i ti v příkopu zanechali pokusů vyšplhat na val – právě naopak, snažili se vylézt z blátivé strouhy zpátky na prostranství před opevněním. České šípy se jim zabodávaly do zad a prošpikovaná těla klouzala zpátky do odporného bahnitého hrobu.

Ctirad se zasmál. Sice v tom zněla spíše úleva než výhrůžný posměch, ale Čechové se k němu ochotně přidali. Na okamžik podlehl dojmu, že hradiště ubránili, nebo že je už dokonce po bitvě a Zličané nenaleznou odvahu znovu zaútočit.

Jejich radost však měla krátké trvání. Vzápětí dostali důkaz o tom, že o výsledku boje ještě zdaleka není rozhodnuto.

~ ~ ~

V temnotě nad západními pahorky to podivně zahučelo, jako kdyby tam něco velikého tepalo v ovzduší. Prudký poryv větru

proměnil jemný déšť ve smršť bičující Čechy do tváří. Ctirad s přimhouřenýma očima vzhlédl a srdce mu spadlo až někam do žaludku.

Na pozadí temné oblohy se pohyboval ještě černější stín. Obrovská křídla letěla přímo k hradišti.

Takže Libuše byla poražena, zakvílel Ctirad v duchu. Duch okřídleného vlka, ovládaný zličským knížetem, zlomil její kouzla a může se teď vší silou obořit na hradiště...

A přesně k tomu vzápětí došlo. Simurg srazil křídla dozadu a střemhlav se vrhl na Levý Hradec.

Bujarý smích Čechů se zlomil a vzápětí jej vystřídal zděšený řev. Ale i Zličané křičeli hrůzou, když se z temnoty nad jejich hlavami náhle do matného světla pochodní vyřítil ohromný přízrak.

Simurg přistál přímo na věži. Zaťal nehmotné drápy do břevnové konstrukce, sekl tlamou plnou tesáků. Ctirad a jeho pobočníci padali bez hlasu, bez dechu. Měli pocit, že jim do hrudí sáhla samotná Morena a ledovým pařátem jim vyrvala duši z těla. Simurg neměl hmotné tělo, nedokázal kousat maso ani lámat palisády. Jeho zlovlná moc však zmrazila mysl, zpomalila tok krve v tepnách, ochromila údy. Jeden z mužů se dokonce zřítíl z věže do průchodu ve valu. Ctirad se s jektajícími zuby a křečemi v končetinách skutálel až k žebříku a jen zázrakem nepřepadl přes okraj břevnové podlahy.

Současně Simurg švihl křídly do okolních hradeb. Obránce jako by zasáhl poryv studené vichřice. Do žil se jim vlil strach. Zmateně se potáceli a skučeli. Některým vyklouzly zbraně z ochablých prstů, další dokonce upadli a skutáleli se z valu.

„Kupředu!“ zařval duchapřítomně velitel Zličanů. „Božský Simurg nám přiletěl na pomoc! Ochromil ty psy! Teď se nemůžou bránit! Rychle! Prolomte bránu!“

Masa prostých Zličanů zaváhala, ale avarští míšenci pobídli koně k příkopu, tam seskočili ze sedel, přeběhli po mostě a zvedli beranidlo. Z hradby nepřiletěl jediný šíp či kámen. Muži si dodali odvalu a sílu mručivým sborovým výkřikem a s těžkým kmenem v rukou vběhli do průchodu ve valu.

Špičatý konec smrku udeřil do brány. Masivní veřeje se zachvěly a dvě závory na vnitřní straně zaskřípaly v úchytech.

„Znovu!“

Míšenci ukročili a beranidlo se zhouplo k druhému úderu.

Ctirad slyšel dunivé nárazy a věděl, že je zle. Pokusil se vzpamatovat a vydat rozkaz, ale Simurg po něm chňapl tlamou. Mladíkem projely přízračné tesáky. Bylo to, jako by z něj upír jediným douškem vysál všechnu krev. Klesl zpátky a jeho údy znovu zaškubala křeč.

Beranidlo udeřilo do vrat potřetí a zvučné zapraskání prozradilo, že závory začínají povolovat.

Ztuhlí Zličané se konečně vzpamatovali, nadšeně zahučeli a vyhrnuli se zpátky k příkopu. Pochopili, že situace se obrátila. Ještě před chvílí jim hrozila potupná porážka.

Ted' měli na dosah drtivé vítězství.

~ ~ ~

Přemysl se rozmáchl a mocně švihl prutem do země. Někde v hlubinách to zadunělo a půda pod nohama Lemuzů, Ljutoměriců, Děčanů i Čechů se zachvěla. Šiky užasle zašuměly a udělaly krok zpátky. Koně ržáli a poplašeně tloukli kopyty.

Přemysl mírně zakolísal, protože půda v kruhu se pohnula a zvlnila. Zaznělo hrozivé praskání a hučení a drny trávy se začaly propadat. Vypadalo to, jako by krev obětovaných zvířat byla nějaká žíravina, propalující se do hlubin. Kníže Lemuzů opět zavrával a Bivoj musel potlačit nutkání rozjet se mu na pomoc.

Vzápětí trhlina pohltila oba mrtvé voly.

„U všech bohů,“ hlesla i samotná Kazi.

Díra se totiž nečernala hlubinnou temnotou. Prodíralo se z ní matné nazelenalé světlo. Jeho rozostřený, jakoby zamlžený proud něco zastíňovalo a rozdělovalo jej na jednotlivé paprsky – jako když slunce prosvítá potřhanými mraky. A ten stín se pohyboval. Možná ho vrhaly padající zdechliny volů, možná balvany, hroudy hlíny a trsy trávy řítící se do hlubin.

Ale možná to byl stín něčeho, co z podzemí naopak *stoupalo*.

Tu domněnku vzápětí potvrdil Přemysl, který rozpráhl ruce, zaujal modlitební postoj a zvolal:

„Pojď, Velesi! Bránou z krve vykroč do světa smrtelníků!
Potřebuji tvou sílu!“

Bivoj a Kazi si vyměnili pohledy.

Velesi?!

V hrobovém tichu bylo zřetelně slyšet, jak všichni kolem polykají naprázdno.

~ ~ ~

Pronikavý praskot lámaného dřeva oznamoval obráncům i obláhatelům Hradce, že brána brzy povolí. Zličané se s novým odhodláním valili k mostu. Šípy, oštěpy a kameny přilétaly z hradeb jen velmi řídce. Přízračný vlk řádil na valech a zaséval do českých duší slabost a strach. Ctírad ležel na podlaze na vrcholku věže, lapal po dechu a musel vynaložit všechnu svou vůli, aby přinutil srdce bušit dál.

Muži třímající beranidlo sborově vykřikli a vložili do posledního zhoupnutí kmene všechnu sílu.

Úder byl drtivý. Vrata se rozletěla dokořán a průchod ve valu zasypaly třísky z polámaných závor. Zlověstný rachot vystřídal krvelačný řev Zličanů a odhodlaný pokřik Čechů, kteří čekali za bránou. Průchodem zasvištěly šípy a oštěpy. Útočníci s tím však počítali a před míšence, kteří rychle pustili beranidlo a tasili sekery a šavle, skočili muži se štíty.

Chodba ve valu se během chvilky proměnila v krvavou tlačenicí.

„Ještě pořád považuješ za dobrý nápad, že jsme se zapletli do téhle české pranice?“ houkl Arnauf na Grimwalda. Bok po boku seběhli z valu, unikajíce tak před běsnícím příznakem, který i družině Sasů zmrazil srdce a přinutil je blábolivě volat na pomoc Wotana.

Velitel žoldnéřů neodpověděl, jen se ušklíbl a švihl dlouhým saxem, jako by tím chtěl odehnat pochybnosti znásobené Simurgem rozsévanou úzkostí.

„Mám stejný názor,“ zachechtal se Arnauf. „Když už jsme jednou spadli do žumpy, aspoň do ní stáhněme i ostatní!“

„A pořádně je tam vymáchejme!“ dodal Grimwald, pozvedl široký štít a z úbočí valu prudce odbočil k bráně. Arnauf jej spolu s ostatními Sasy následoval.

Zličané si v záchvatu pomstychtivosti za předchozí neúspěchy rychle poradili s několika Čechy bránícími vstup do hradiště – doslova je rozsekali na kusy. Jenomže cesta do předhradí se jim tím ještě neotevřela. Náhle totiž narazili na hradbu z železem okovaných štítů, ocelových přilbic, drátěných pancířů a šupinových brnění.

„Wotan!“ zařvala řinčící a chřestící hráz a na hlavy dychtivých Zličanů se snesla bouře té nejlepší francké oceli.

~ ~ ~

Země duněla a půda na pláni se chvěla, jako by po ní právě cválalo tisícihlavé stádo neviditelných koní. Pak z trhliny v magickém kruhu zazněla ozvěna hlasu, který byl něčím mezi bučením vzteklého býka a řevem zuřivé šelmy.

Přemyslovo vojsko couvlo o další krok.

Přemysl nikoli. Pevně stál u propadliště a mlčky, pouze s pozvednutýma rukama, vzýval podzemní mocnosti.

A nezachvěl se ani v okamžiku, kdy se z díry vynořil pár obrovských rohů. Byly stvořeny z přízračného nazelenalého světla. Za nimi se vynořila nehmotná hlava, pak silná šíje a statný hřbet. Okraje trhliny se zachytila veliká kopyta. Trhnutím, které opět rozechvělo půdu, se do vlhké tmy vyhoupl gigantický býk, jemuž drobná Přemyslova silueta, černá na pozadí matně světélkujícího zjevení, nesahala ani po dozadu prohnutá zadní kolena.

Démonický býk přelétl pohledem planoucích očí ztichlou masu bojovníků a podrážděně zafuněl. Jeho dech měl podobu zelených plamenů, které však nic nespalovaly a rychle pohasínaly v temnotě.

Přemysl panovačně švihl lískovým prutem. Býk k němu sklonil nejdříve pohled a pak i pysk, jako by jej očichával. Jestli se kníže a nepozemské zvíře nějak dorozumívali, určitě k tomu nepoužili zvuky a slova. Když však lemuzský čaroděj po chvilce ukázal na východ, k Levému Hradci, býk se tím směrem otočil, zvedl pohled k vrcholům kopců a vyrazil.

Bojovníci stojící v uctivé vzdálenosti od čarujícího Přemysla měli sevřená hrdla a nikdo se neodvážil hlesnout. Do ticha se ozvala pouze Kazi, a i její přiškrcený hlas slyšeli jen blízko stojící Bivoj a rusalky.

„Něco takového,“ vysoukala ze sebe, „jsem jakživ neviděla.“

„Já,“ přisvědčila Vlasta, „jsem o tak mocném kouzlu ani neslyšela.“

„A mně se o něčem podobném ani nesnilo,“ doplnil Bivoj a nervózně se zachechtal. „Hlavně ať si to strašidelné zvíře pospíší. Řekl bych, že obráncům hradiště by se teď více než kouzla hodilo nabroušené železo.“

~ ~ ~

Průchod ve valu téměř ucpala rozsekaná těla. Těžce ranění muži se promíchali v jedné hromadě s mrtvými a řvali, když po nich nevšímavě šlapali další a další útočící Zličané.

„Wotaaan!“ zařval vůdce Sasů, jejichž kalené zbraně měly na tom příšerném masakru největší zásluhu. Jeho hlas se však náhle zlomil do bublavého chroptění. Arnauf, přikrčený za štítem a sekající do zličských houfů válečnou sekerou – meč už dávno zlomil a polovinu jeho čepele nechal v nepřátelské lebce – se polekaně ohlédl.

„Grimwalde!“

Žoldnéřovým pancířem proniklo kopí a ponořilo se mu hluboko mezi střeva. Poplival si plavé vousy krví, ale neupadl ani neustal ve vražedném běsnění. Vycenil zkrvavené zuby, přeťal mečem násadu smrtící zbraně a dalším drtivým úderem proměnil obličej nepřátelského kopiníka v krvavou kaši. Vzápětí vyskočil na hromadu mrtvých a raněných a se šíleným řevem se vrhl do nejhustšího houfu Zličanů. Sesypali se na něj jako mravenci na tlustou housenku, ale i dlouho poté, co Grimwald zmizel druhům z očí, zazníval z útrob zličské masy jeho pokřik a létaly končetiny usekané čepelí langsaxu.

Arnauf a zbylí Sasové v pomstychtivém záchvatu znásobili úsilí, ale tlak od brány byl příliš velký. Byli nuceni ustoupit na prostranství na vnitřní straně valu, kde se povodeň Zličanů okamžitě rozlila do

stran. Ted' se na ně zbraně útočníků snesly nejen zepředu, ale ze všech stran.

Čechové mezitím potácivě sbíhali z hradeb a pokoušeli se zastavit proud nepřátel. Simurg jim však stále bral sílu a odhodlání. Ctirad se pokusil slézt po žebříku z věže, ale v polovině sestupu mu rozechvělé nohy uklouzly na mokrých příčkách a on se z výšky dobrého sáhu zřítíl na val. Vyrazilo mu to dech. Vytřeštěnýma očima zíral nahoru, kde se na pozadí bouřného nebe míhala běsova křídla.

„Zatracený... zkurvysyne...“ chrčel a pokusil se zvednout. Simurg jako by slyšel jeho kletbu a pochopil ji jako výzvu. Seskočil z věže na val a sekl po Ctiradovi tesáky. Vlna chladu, měnící krev v žilách v bodavou ledovou tříšť, srazila mladíka zpátky na svah. Skučel skrz zuby. Ne bolestí, ale vztekem nad svou bezmocí. Simurg jej ptačím pařátem přišlápl a sklonil k němu tlamu.

Ctirad pochopil, že i když jsou démonovy tesáky nehmotné, teď mu definitivně vyrvou duši z těla.

Simurg se však náhle, bez nějakého viditelného či slyšitelného podnětu, zarazil. Tlama sklánějící se k mladíkovi ztuhla. Pak se zase zvedla. Přízrak obrátil hlavu. Ohlížel se přes palisádu někam na západ.

Vzápětí máchl křídly, odrazil se od valu a vznesl se do deštivé tmy. Než se Ctirad nadál, obrovský stín odletěl z návrší a větrná smršť rozpoutaná jeho perutěmi utichla.

Mladík nechápal, co se stalo, ale teď nebyl čas o tom dumat. Někdo k němu přiskočil a pomohl mu vstát. Ctirad tasil meč. Krev v žilách se mu opět rozproudila, do údů se vracela síla. Nadechl se, aby dodal mužům odvalu a pobídl je zpátky do boje. Když se však lépe rozhlédl, pochopil, že na to už je pozdě.

Západní hradba padla. Čechové pozice na valu urychleně opouštěli. Vylomenou bránou se do předhradí hrnuli Zličané. Šik v oceli zakutých Sasů a asi tuctu odvážných Tuřanů, který se je pokoušel zastavit, byl rozerván a pohlcen proudem útočníků.

A tak Ctirad, sbíhající po valu, spolkl rozkaz, který měl ještě před chvilkou na jazyku, a zavolal:

„Ústup! Zpátky! Všichni do východního hradiště! Za druhou hradbu! Rychle!“

Zličané to zaslechli také a odpověděli mu vítězoslavným pokřikem.

~ ~ ~

Velesův býk – nebo to snad byl sám božský strážce podsvětí? – běžel po pláni a postupně zrychloval. K ostrožně Levého Hradce se však nedostal. V okamžiku, kdy míjel úpatí Řivnáče, se z temnoty nad pahorky najednou snesl veliký stín.

Simurg se vrhl na nového soupeře jako jestřáb. Býk se však nenechal zaskočit. Než se mu zahnuté pařáty stačily zaseknout do šíje a hřbetu, povyskočil a ohnal se po avarském běsovi hlavou. Simurg se teprve v poslední chvíli vyhnul špičkám titánských rohů.

Černá křídla švihla do pláně. Vlk se vznesl, udělal rychlou otočku nad jižními háji a pokusil se zaútočit na býka zezadu. Zdánlivě těžkopádné zvíře se však otočilo hbitě jako kočka. Ptačí drápy na koncích vlčích tlap se vrhly na jeho oči. Simurg přistál na rohaté hlavě. Býk vychrlil záplavu zelených plamenů, vztekle sebou zacloumal, poklesl a praštil hlavou o zem. Simurg se najednou ocitl pod jeho kopyty. Křídla zoufale plácala do pláně a blízkých kopců. Studený víchř rozhučel lesy na stráních.

Býk nelenil. Několikrát na avarské božstvo s chutí dupl, a když se mu Simurg vykroutil a pokusil se vzlétnout, šikovně jej nabral na rohy. Světélkující bodce proklály stínové tělo. Simurg se zazmítal jako šelma s nohou v železech. Pud sebezáchovy mu dodal sílu, takže se přece jen nějak odtrhl od běsnícího býka a máchl perutěmi.

Jenže v tom okamžiku se býk zprudka vymrštil na zadní a už neklesl zpátky. Obrisy jeho těla se změnily. Najednou z něj byla dvounohá bytost s býčí hlavou a zadními kopyty, avšak hrud' získala lidský tvar, přední nohy se protáhly a kopyta nahradily dlaně a prsty.

Byl tady. Veles, ochránce dobytka, dárce hojnosti, strážce duší. Když se obrovité tělo vztyčilo, rohatá hlava se vznášela až nad vrcholky kopců. Bůh hbitě sáhl po vzlétajícím Simurgovi, sevřel v plamenných prstech jeho zadní tlapu a stáhl jej zpátky. Běs do něj bušil křídly, škrábal a chňapal velikými zubisky, ale Veles si toho nevšímal. Popadl Simurga pod krkem a rázným škubnutím mu utrl

jedno křídlo. Když ho odhodil, rozpadlo se na stovky menších stínů a ty se rozplynuly v noční tmě.

Pak mu utrl druhou perut'.

Nakonec popadl démona za zadní tlapy a rukou, kterou mu svíral hrdlo, mu uškubl hlavu. Tu si strčil do tlamy a rozžvýkal. Bezhlavým tělem praštil o zem a velikými kopyty je rozdupal na cáry. Ty, stejně jako všechny ostatní zbytky Simurgova těla, vstřebala noc. Nenávratně.

Veles klesl na všechny čtyři. Země se už nedotkly dlaně, ale opět kopyta. Býk se bezstarostně rozběhl zpátky k Přemyslovi. Nezdržoval se dalšími neslyšnými rozmluvami s čarodějem. V běhu se odrazil a po hlavě se vrhl do trhliny.

Země se opět zachvěla a díra se s rachotem zavřela. Nazelenalé světlo tryskající z podsvětí pohaslo. Přemysla a jeho vojsko opět obklopila jen tma zahuštěná vytrvalým mrholením.

„Do prdele,“ hlesl Bivoj a pohlédl na své společnice. Zjistil, že zírají stejně vyjeveně jako on. „To šlo rychle, co?“

Přemysl svěsil ruce, až do této chvíle pozvednuté v modlitebních gestu, a lískový prut mu vyklouzl z prstů. Kníže vyčerpaně klesl na kolena.

Hned se k němu rozjeli. Když u okraje kruhu sesedali, Lemuz k nim zvedl bledý, ale úsměvem zkřivený obličej.

„Myslím,“ řekl zadýchaně, „že moci zličského knížete se už nemusíme obávat. Ani my, ani nikdo jiný. Zlomil jsem jeho kouzla jednou provždy.“

„Rozhodně to tak vypadalo,“ zachechtal se Bivoj a zvedl z trávy Dobromyslu. „Můžeme tedy konečně zaútočit?“

„Neváhejte a jeďte,“ přikývl Přemysl. „Jakmile popadnu dech, hned se k vám připojím.“

Strošovec vycenil zuby. Krátce, ale vroucně objal Kazi a hbitě vyskočil do sedla. Než pobídl koně, naklonil se k Vlastě a tlumeně jí řekl:

„Dohlédni na Kazi, ano?“

Vzhledla k němu a i v tom mizerném světle jasně viděl její překvapení a vnitřní zmatek.

Pak ale přikývla a usmála se – sice pořád trochu zatrpkle, ale přece jen vlídně.

„Spolehni se, Běsobijce.“

Bivoj se divoce zakřenil a obrátil se k Hrdomírovi a Kolbudovi.

„Trubte do útoku!“

Vládce Ljutoměřiců pozvedl roh, ale ještě než na něj zadul, sklonil pohled ke zvedajícímu se Přemyslovi.

„Odpusť, kníže,“ zachroptěl. „Odpusť, že jsem pochyboval. Netušil jsem, jakou mocí ve skutečnosti vládneš...“

„Promluvíme si o tom pak, Hrdomíre,“ pokynul mu Přemysl přátelsky. „U džbánu vína, kterým si připijeme na velké vítězství.“

Kníže z Ljutohradu rázně přikývl a zhluboka se nadechl. Útočný řev rohu letěl nad plání, která se před chvílkou stala dějištěm konce jednoho božstva. Teď byli na řadě smrtelní válečníci.

~ ~ ~

Hordag ležel na boku v blátě smíchaném se zvratky a tělem mu šhubaly křeče. Chrčel jako někdo, kdo každou chvíli vydává svou duši. Vyvalené oči zíraly do prázdna. Obvazem na pahýlu levé ruky opět vydatně prosakovala krev.

Najednou zaslechl dusot kopyt. Napadlo ho, že to asi budou Přemyslem vyslaní hrdlořezové, přijíždějící nadobro s ním skoncovat. Nepokusil se uprchnout. Zůstal ležet a odevzdaně čekal na ránu z milosti. Porážka v magickém souboji z něj vysála poslední zbytky bojovnosti. Už na ničem nezáleželo.

Kůň proklusal pravěkým hradištěm a vystoupal na vyvýšeninu nad řekou. Kopyta zastavila těsně u ležícího muže. Někdo svižně seskočil, poklekl za jeho zády, popadl jej za rameno a jemně, přesto důrazně ho otočil k sobě. Do vlasů mu vjely štíhlé prsty a nadzvedly mu hlavu.

„Ach, bratře, co ti to ten zahnojený sedlák udělal?“

Hordag se vrátil smysly do tohoto světa a zamžoural do mžení, které mu vytrvale zvlhčovalo obličej. Chvíli trvalo, než si uvědomil, kdo je ta hubená, plavovlasá, pobledlá dívka.

„Sestro...“

„Kdo jiný?“ usmála se na něj něžně. „Přivedla jsem ti koně.“

„Už... ho nebudu potřebovat...“

„Ale budeš. Nasedneš na něj a pojedíš do hradiště, abys tam velel svým mužům. Potřebují povzbudit. Úplně postačí, když tě uvidí. Vítězství v bitvě je pořád nakloněno na naši stranu. Přivedla jsem posily.“

„Ale... on mě přemohl...“

„To já přece vím. Z dálky jsem to všechno viděla. Už jsem ti ale nestačila přispěchat na pomoc. Odpuť.“

„Má síla...“

„Je pryč, ano. Cítím to. Přemyslův býk ti vzal všechnu moc. Vyprázdnil tě jako suchý lusk. Udělal z tebe obyčejného smrtelníka.“

Hordagovi se zdálo, že to Ašiga vyslovila s jistým uspokojením. Podezřívavě jí pohlédl do očí. Tvářila se zcela bezelstně. Jako žena, která nevěrnému, svéhlavému milenci odpustila všechny prohřešky, protože od této chvíle je odkázán na ni. Na bolesti, kterou jí předtím způsobil, už nezáleželo. Jeho síla a pýcha byly zlomeny a odtěd' patřil jenom jí. A to bylo to jediné, čeho chtěla dosáhnout. Možná dokonce...

Hordagovi se rozšířily panenky.

Možná dokonce záměrně nechala býka, aby Simurga porazil. Přihlížela souboji, ale nepřišla mi na pomoc. Jen se dívala, protože chtěla, abych dostal lekci...

„Je čas,“ přetrhla krátkou, významnou odmlku, během níž kníže všechno pochopil. „Oba nás čeká bitva.“

„Nevím... jestli to dokážu... Ani nevysednu... na koně...“

Opět se blahosklonně usmála na znamení, že ví něco, co on ne, a začala rozvazovat pruhy plátna, kterými měl ovázaný pahýl.

„Co to... děláš?“

„Tiše,“ konejšila jej téměř mateřským tónem a umíněně šhubala uzly. Zanedlouho obnažila ránu. Veliký strup byl popraskaný a slzel krví. Ašiga však zjevně neměla v úmyslu jej znovu ošetřit – obvazy natřené hojivými mastmi a ulepené bylinkami odhodila jako něco nepotřebného.

V Hordagovi zesílila zlá předtucha. Čarodějnice ale sáhla za sebe a pozvedla jakýsi balíček. Rychle rozbalila plátno pokryté tmavými skvrnami a odhalila jeho obsah.

Hordag nechápavě zíral na lidskou ruku, uříznutou kousek nad loktem.

„Co...“ zachroptěl.

„V bitvě budeš potřebovat obě ruce,“ usmála se na něj.

Vyvalil oči ještě víc. „Ale jak...“

„Už jsi zapomněl, jak jsem oživila Sekáče? Umím spojovat mrtvé maso a oddělené údy. Uvažovala jsem o tom už na Budči, ale v těle té vědmy jsem nemohla používat svou moc. Teď zase přetékám kouzly. Jejich část obětuju, abys byl opět celým mužem.“

S těmi slovy přiložila krvavý konec oddělené ruky k pahýlu.

„Počkej,“ škulbl sebou Hordag. „Komu... komu to patřilo?“

„Záleží na tom?“

„Chci to vědět.“

Pokrčila rameny. „Statečný Toktar ti tímto darem ještě naposledy prokáže svou oddanost. A teď zmlkni.“

Se soustředěným výrazem spojila pobočnickovu ruku s pahýlem. Hordag sykl bolestí a překvapením – zaštívalo to, jako by se mrtvá paže zakousla do živého masa. A zřejmě tomu tak opravdu bylo, protože když Ašiga Toktarovu ruku pustila, už od pahýlu neodpadla. Čarodějnice otřela z bratrových vousů bláto a zvratky, naklonila se k němu a vtiskla mu na rty dychtivý, láskyplný polibek. Hordag sebou opět škulbl. Ucítit, jak se mu do žil vlévá síla. Pouze tělesná, ale to v tuto chvíli stačilo.

Když se Ašiga konečně odtáhla, šťastně se usmívala.

„Miluju tě, bratříčku,“ zašeptala. „Teď už nás nic nerozdělí. Společně budeme vládnout Čechům.“

„Nebo rukama Čechů společně zahyneme,“ řekl už pevnějším hlasem, nadzvedl se a pohlédl na levačku. Po spoji zůstala jen zduřelá rudá jizva. Zřetelně cítil, jak se jeho žíly a tepny spojily s Toktarovými a jak teď jeho krev protéká i cizí paží. Chvilí zápasil s bolestivým, velmi nepříjemným mravenčením, ale pak sevřel prsty do pěsti. Ruka se podřídila jeho vůli. Pocit něčeho podivného, nepřírozeného zůstal, ale hmat se vrátil a paže pulzovala silou.

Vycenil zuby.

„Děkuji ti, sestro. Když zvítězíme, všechny české hlavy a veškerou kořist složím ke tvým nohám!“

Vzápětí vyklouzl z jejího objetí, takže už nepostřehl slzy štěstí v jejích očích. Trochu zavrával, ale chodidlo do třmenu vsunul bez těžkostí. Vytáhl se do sedla.

Z hradiště i z pláně pod Řivnáčem sem doléhaly poryvy bitevní vřavy. Hordag si rychle roztřídil myšlenky.

„Dokážeš zastavit Přemysla?“ shlédl k čarodějce.

Zvedla se z pokleku. „Myslím, že ano. Po tom souboji bude vyčerpaný.“

„A jeho vojsko?“

„Od toho jsou tu Pšované. S bitvou pod kopcem si nelam hlavu, bratře. Spěchej na návrší, do čela útoku. Rozdrť obranu hradiště. Nakrm Srdana a celou tu jeho prašivou sebranku krvavým blátem. A najdi Libuši a usekni jí kebuli.“

„Proč? Už jsem ji přece zlomil...“

„Pouze její kouzelnou moc. Ta mrcha pořád žije, cítím to v kostech. A dokud je naživu, Čechové se budou zuřivě bránit. Zabij ji a ta havěť ztratí svou víru.“

Hordag přikývl. Konečně zaslechl v hlase cizí plavovlásky starou dobrou Ašigu. Bez rozloučení obrátil koně a rychlým klusem vyrazil napříč hradištěm, dřímajícím pod kořeny lesa.

Ašiga ho vyprovodila zvlhlým pohledem. Zasněně se usmívala. Pak k ní ale dolehl bojový pokřik z úpatí hory. Rty se jí zkřivily do šklebu. Zavrčela jako vlčice a zprudka rozpráhla ruce.

Stínová vrána nedočkavě mávla perutěmi.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Bitva pod Řivnáčem

Zličané v týlu Hordagova vojska se stále ještě plahočili po zabláceném úpatí levohradeckého kopce, když na ně znenadání zaútočil sám Perun.

Alespoň měli ten dojem. Koneckonců, co jiného se teď dalo čekat? Jen před několika okamžiky byli svědky Simurgovy zkázy. Houfy roztroušenými po celém úbočí rychle letěly dohady o tom, že přízračný býk byl ve skutečnosti sám Veles.

A teď se na ně řítil obrovitý jezdec s divoce planoucíma očima, bojovým pokřikem na rtech a masivní sekerou v pěsti. Nebylo pochyb o tom, že je to strašlivý Hromovládce. Když udeří, neucítí jen drtivou sílu obyčejné oceli. Jejich narychlo sešikované řady určitě rozčísne blesk a nadělá z nich hromadu zčernalých kostí. Bohové jejich otců přijeli vykonat krutou pomstu – za vyrvání svých model ze zličských obětíšť, za klanění se cizím běsům, za znesvěcení Návu, Chrastenu a Divoké, za všechno vraždění a drancování. Rohatý rozdupal Simurga. Perun přijel sklízet jejich vlastní věrolomné duše.

A Bivoj, protože to byl samozřejmě on, kdo se řítíl v čele děčanských a ljutoměřických jezdců, se jako válečný bůh i cítil. V úvalu pod kopcem sice musel kvůli vrstvě bahna vyvrženého Vltavou přitáhnout hřebci otěže, ale to mu alespoň zabránilo vrhnout se na nepřítele bezhlavě. Zpomalil téměř do klusu a zdárně se vyhnul rozechvěle pozvednutým oštěpům a kopím.

Vzápětí už koňské boky a jezdcova kolena rozrazily šik lidských těl.

Hnědá břecha stříkající zpod kopyt cákla Zličanům do očí.

Dobromysla dopadla.

Ne, neudeřil blesk a nesežehl celý voj najednou. Vystříkla krev a k zemi se zřítilo pouze jedno bezduché tělo. Zličané však už stejně couvali – ti méně odvážní se dokonce dali na útěk. A když na ně v následující chvíli najeli Kolbud a Hrdomír se svými knížecími družinami, masa pěšáků se roztrhala na jednotlivé houfy.

Bivoj nezůstal u jedné rozpolcené lebky. Mlátil kolem sebe hlava nehlava. Štít, ačkoli jej měl nasazený na levém předloktí, téměř vůbec nepoužíval. Širočinou zabíjel i odvracel chabé pokusy o protiútok – ostří sekalo do hlav, krků a ramen, utínalo ruce máchající zbraněmi, přeráželo ratiště kopí a oštěpů, dunělo na neohrabané pozvedávaných štítech.

Kupodivu přitom myslel na Kazi. Na to, že někde za jeho zády jede v čele pěších vojáků doprostřed bitevní vřavy. Rubal kolem sebe s vědomím, že každý nepřítel, kterého pošle k zemi, už nebude moci ohrozit jeho milovanou.

Najednou už kolem něj nebylo tak husto. Dav Zličanů se před ním rozestoupil jako stádo ovcí před medvědem.

„Zbabělci!“ zařval na ně, pobídl koně, dohnal jednoho klopýtavě unikajícího Zličana a sekl ho do zátylku tak mocně, až mu oddělil hlavu od trupu.

Studené mrhnutí se mísilo s horkým lijákem krve. Bivoj se zuřivě, pohrdavě smál. Vysoko pozvedl Dobromyslu a chtěl pobídnout koně proti couvajícím Zličanům.

Najednou však ztichl a přitáhl hřebci uzdu. Vztekly řehot se mu zasekl v hrdle. Zaskočení Zličané zjistili, že se přes jejich hlavy dívá někam za ně. Někteří z nich se odvážili vrhnout pohled přes rameno.

Z polámaného lesa mezi bojištěm a Vltavou vyjel jezdec. Ve smršti bláta se prohnal sedlem mezi pahorky a vyklusal na úbočí za zády bojujících Zličanů. Tam se na okamžik zastavil a rozhlédl se po pláni pod sebou.

Světlo nestálo za nic, ale Bivoj díky kouzlům proudícím ze zázračného opasku viděl slušně i ve tmě. Zahlédl plášť z černého peří a tetování okřídleného vlka na obnaženém trupu.

Naděje, že se Simurgem možná chcipl i ten, který ho přivolal, se rázem rozplynula.

Roztroušenými skupinkami Zličanů se přeléval hukot užaslých hlasů a rychle nabíral na síle.

„Pohled’te, synové Zliče!“ zakřičel jezdec na stráni a zvedl ruce.

Obě ruce.

Bivoj ztuhl. *Jak je to, u všech bohů, možné?*

„To jsem já, váš kapkan!“ volal jezdec. „Jsem naživu a při síle! Odvahu, bratři! Neustupujte! Brána hradiště byla prolomena! Blíží se posily! Vítězství je na dosah!“

Hlas se zvučně rozléhal nad bojištěm a způsobil, že udivený hukot Zličanů úplně ztlchl. Ale jen na okamžik. Vzápětí jejich hlasy opět vzlétly – tentokrát však v odhodlaném pokřiku. Jezdec v černém plášti obrátil pohled k hradišti a rázně pobídl koně do kopce.

„Hordagu!“ zařval Bivoj. „Ty sketo zbabělá!“

Kopl koně do slabin a vyrazil proti Zličanům, kteří stáli mezi ním a odjíždějícím míšencem.

Náhle však zahučely útočné rohy. Bivoj škubl uzdou a zaskočeně se ohlédl. Troubení totiž nevzlétlo z pláně; nebyl to signál Přemyslových bojovníků.

Rohy zněly z lesů na úpatí Řivnáče a k němu se přimykajících pahorků.

Vzápětí se zpod stromů s řevem vyvalila záplava útočníků. Nocí se neslo řinčení železa.

Pšované! pochopil Bivoj okamžitě.

Dobrá francká ocel, dopravená do Polabí na Arnaufových vozech, se teď nelítostně zakousla do pěší masy přibíhající po pláni a rozčísila ji jako ostrý bodec. Bivoj si s hrůzou uvědomil, že někde tam, v srdci

drtivého střetu, se v této chvíli nachází Kazi. Okamžitě otočil koně a vyrazil zpátky do úvalu, vstříc novému nepříteli.

Za jeho zády se povzbuzení Zličané opět spojili do jednoho sevřeného voje a s navraceným odhodláním začali postupovat proti zaskočeným severanům.

Bitva pod kopcem se rozhořela s novou silou.

~ ~ ~

„Hni sebou, Ctirade!“ přehlušil povyk a lomoz u hradby východního hradiště Arnaufův hlas. „Na hrdinskou smrt je ještě brzo!“

Kupec a zbylí Sasové – řež u hlavní brány a ústup předhradím přežilo jen půl tuctu žoldněrů – se už stáhli do dlouhého průchodu za bránou, ale Ctirad a hrstka nejodvážnějších Tuřanů stále ještě urputně bránili šíji spojující západní a východní návrší. Českému oštěpu se podařilo skolit koně jednoho z míšenců. Řev jezdce, kterému padající zvíře rozdrtilo ve třmenu uvízlou nohu, ut'al Ctiradův meč. Hlava přeletěla přes jižní okraj šíje a skutálela se někam do lesa na strmině.

„Zpátky!“ zařval mladík. „Ústup do hradiště!“

Předhradí se už hemžilo Zličany, kteří se teď rychle sbíhali a sjížděli k bráně hlavního hradiště. Tuřané po nich mrštili zbylé oštěpy, otočili se a běželi k bráně.

„Nedovolte jim to!“ křičel Borut, velící útoku na hradiště. „Nenechte je zavřít bránu!“

Zličané se o překot hnali za ustupující Ctiradovou družinou. Z opevnění a dřevěných věží nad stále otevřenou bránou se však na jejich hlavy sesypaly šípy, oštěpy a kamení.

Tuřané vběhli do temného, suchými kamennými zdmi obloženého průchodu. Sasové za nimi bleskurychle zavřeli masivní vrata. Zvenčí do brány zabušily sekery a palice, ale tlustá závora už zapadla do úchyťů.

Ctirad se zadýchaně potácel dlouhým, zdí a vysokou palisádou lemovaným tunelem. Když z něj konečně vyběhl, obrátil se zpátky,

po valu vyběhl na ochoz a spěchal k jedné ze dvou věží. Vylezl na ni, aby viděl, jak se vyvíjí bitva.

Zličané tváří v tvář další bráně, která se jim zabouchla před nosy, zuřivě vyli. Nad palisádou oběma směry svištěly roje šípů a hrubých nadávek. Nepřátelé se ze všech stran sbíhali k šíji spojující dvě poloviny náhorní plošiny. Po Ctiradově pravé ruce se k Vltavě svažovala bučinou zarostlá rozsedlina – šplhat tudy ke kamennému obložení hradeb se rovnalo sebevraždě. Úzký pruh země přímo před bránou byl jedinou přístupovou cestou.

„Na chvílku jsme ty vši z vlasů vytřásli,“ funěl Arnauf, který právě vylezl po žebříku na věž. „Ale sotva popadneme dech, přilezou zpátky...“

„Obávám se, že nebudeme mít čas ani se znovu nadechnout,“ ut'al Ctirad a ukázal špičkou zakrváceného meče někam do předhradí.

Frank obrátil pozornost tím směrem. Dřív než mohl v chabém světle pochodní a nakonec přece jen úspěšně založených požárů cokoli zahlédnout, zaslechl sbor zličských hlasů. Zpočátku udivený, pak nadšený. Blížilo se něco, co nepřátele náramně povzbudilo.

I tlačence před šíjí zahučela a roztrhla se. Uličkou přijížděl jezdec v rozčepýřeném černém plášti.

„Kurva,“ zaklel Arnauf. „Není to...?“

„Hordag,“ přikývl Ctirad zachmuřeně.

„Neříkal jsi, že v souboji s Bivojem ztratil jednu pracku?“

„Říkal.“

„Tak jak je možné...“

„Jak to mám vědět?“ ut'al ho mladý vojevůdce.

Za knížetem klusala skupina mužů nesoucích beranidlo. Hordag zastavil u Boruta, aby mu dal nové rozkazy. Muži s beranidlem však pokračovali dál. Po jejich boku běželi Zličané se štíty nad hlavou.

Ani smršť šípů a kamení útočníky nezastavila. Zahrocený smrkový kmen práskl do brány. Otřes zřetelně ucítili i Ctirad s Arnaufem nahoře na věži. Tětiny na palisádách drncely bez ustání, ale aby střelci mohli zasáhnout Zličany před bránou, museli se pořádně vyklonit a v tom okamžiku se stávali snadným terčem pro lučištníky pod hradbou. Obrana rychle slábla. Naopak nárazy byly

čím dál silnější. Ozýval se hrozivý praskot a skřípot. Nepomohly ani trámy, kterými Tuřané bránu zevnitř podepřeli. Vrata praskala, létaly ostré úlomky dřeva, sypaly se třísky. Když některého z mužů u beranidla zasáhl šíp či kámen, byl okamžitě nahrazen jiným. Návrat zázračně uzdraveného kapkana vlil Zličanům do žil nové odhodlání.

Ctirad sešplhal z věže a nařídil urychlený přesun k průchodu za bránou.

Beranidlo naposledy rachotivě udeřilo. Závora i podpůrné trámy se zlomily a značně poničená křídla brány se rozlétla dokořán a ochabla v pantech.

Zličané se s triumfálním řevem vřítli do hradiště.

Už po několika krocích však začali zpomalovat. Mezi nimi a nádvořím totiž číhala smrt. Ramena hradeb, vybíhající od brány do nitra hradiště, měla na délku dobrých sedm sáhů. Tuto vzdálenost museli Zličané urazit úzkou, temnou uličkou, lemovanou zdmi a palisádami. Na nich už čekali obránci Hradce a dívali se dolů na vetřelce jako na červy kroutící se pod odvaleným balvanem. Jakmile se tunel do poloviny zaplnil postupujícími nepřáteli, Ctirad zařval:

„Do nich!“

Když se na hlavy mužů v průchodu sesypala záhuba, byli proti ní zcela bezbranní.

Hordag před bránou divoce klel a snažil se hněv přetavit v něco víc. Marně. Jako by se pokoušel zažehnout popel v dávno vyhaslém ohništi. Nezůstala mu ani špetka magie, jíž by urputný protiútok odvrátil. Uvědomil si, že přivedl vojsko na jatka. Utrpí tak rozsáhlé ztráty, že i když Levý Hradec dobudou, na vládu nad Čechy jim už nezbude síla a budou muset odtáhnout zpátky do východních lesů.

Odhodil myšlenky na budoucnost. V této chvíli na ní nezáleželo. Chtěl jen zlomit nepřátelský odpor a dát českým vůdcům pocítit svou nenávist. Srdanovi, tomu zkurvysynovi ze Strošovic, prašivé Kazi, a hlavně Libuši.

Tu plavou děvku uloví, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělá!

A než jí uřízne hlavu, aby měl dárek pro Ašigu, důkladně si s kněžnou pohraje.

„Bijte ty psy!“

Na úpatí Řivnáče zuřila bitva. Přemyslovo vojsko bylo sice v přesile, ale Pšované zase měli vynikající výzbroj. Ocel řinčela, muži řvali, koně řičeli.

Kazina klisna jančila uprostřed divoce se přelévajících houfů. Vědma však měla i přesto dojem, že k ní strašné zvuky boje doléhají odněkud z dálky. Kymácela se v sedle, jako by zápasila s mrákotami. Zasáhla ji úzkost a neblahé předtuchy. S nimi přišla prudká nevolnost. Poryv ošklivých pocitů byl tak mocný, že se málem svalila z koně.

„Kněžno!“ Vlasta se naklonila v sedle a popadla ji za rameno. „Co je s tebou? Jsi zraněná? Slyšíš? Odpověz mi!“

Velekněžka a dvě mladší rusalky se vědmu snažily chránit ze všech stran a nějak ji dostat z nejhorší seče do bezpečí. Všechny čtyři však uvázly ve zběsilé tlačenici. Tětiny jejich luků neustále drnčely. Žádný šíp nevyšel nazmar, ale stejně střely mizely v zástupech Pšovanů jako kapky v moři.

Kazi neodpovídala. Zkroutila se do sebe a s vypětím všech sil se snažila v sobě probudit moc božské Živy. Povedlo se. Mysl se jí trochu pročistila. Jako by si strhla z očí černý závoj. Najednou pochopila, že slabost nepřišla jen tak. Musela ji seslat nějaká zlopřejná vůle.

Vědma se zprudka nadechla a narovнала se v sedle.

„Je tady,“ řekla jasným hlasem. „Cítím ji.“

Vlasta vystřelila další šíp a ohlédla se. Zjistila, že Kazi vzhlíží k zalesněným úbočím Řivnáče. Taky se tam podívala.

Spatřila to okamžitě. Nad stromy se rozprostřela stínová křídla. Nebyla tak obrovská jako Simurgova, ale i jejich máchnutí vrhlo do údolí temný, ochromující, odvahu dusící závan.

„Ta špína!“ štěkla Vlasta.

Mezi stromy na úpatí hory se objevila vznášející se postava, celá rozevlátá a pronikavě ječící. Kazi a rusalky ji díky nadpřirozenému zraku zřetelně viděly. Šárka pohotově pozvedla luk a vystřelila proti

čarodějnici šíp. Mířila přesně, ale Ašiga jen pohrdavě švihla křídlem a srazila střelu do houští.

„Jako obvykle,“ vycenila Vlasta zuby. „Musíme se dostat až k ní. Kazi? Do tohohle se nepleť. Chci, abys otočila koně a pokusila se dostat pryč z téhle mely...“

Kazi se však v tu chvíli zachovala jako dítě, které udělá přesný opak toho, co mu rodiče nařídí – než Vlasta domluvila, rázně pobídla klisnu k Řivnáči.

„Kněžno!“

Vědma varovně výkřiky rusalek neposlouchala. S odhodlaným výrazem se proplétala mezi skupinkami divoce bojujících mužů k lesu. Vlasta a její dvě společnice koply koně do slabin a vyrazily za ní. Jejich šípy svištěly nebezpečně blízko kolem Kazi a srážely k zemi Pšovany, kteří se ji pokusili zastavit. Vědma se prodrala nejhustší pranicí a vyjela na volnější prostranství. Mezi ní a okrajem lesa se však stále pohybovalo několik roztroušených mužů. Jeden z Pšovánů jí skočil do cesty a pozvedl proti koňské hrudi dlouhé kopí. Jezdkyně byla všemi smysly zaměřená na Ašigu. Nebezpečí na zemi si vůbec nevšimla a nestrhla klisnu stranou.

Vlasta Pšovanovi prošpikovala šípem hrdlo, ale muž sebou jen cukl a právě v okamžiku, kdy masivní hrot kopí zajel klisně do hrudi, nalehl na dlouhé ratiště.

Klisna nešťastně zařičela. Vzepjala se, zlomila smrtící zbraň, ale pak se zřítíla k zemi. Jezdkyni přimáčkla pod sebou. Slyšitelně praskla kost. Kazi zavyla. Rusalky zaječely.

Jeden z Pšovánů pobíhající okolo hbitě přiskočil k bezmocné kněžně, popadl ji za vlasy a rozmáchl se mečem.

První vystřelila Mlada. Bez pravého oka však nestřílela moc přesně. Její šíp zasáhl Pšovana do levé tváře a vyrazil mu několik zubů. Chlap se zapotácel a zahuhlal. Šárčina střela se mu zabodla doprostřed hrudi. Zmlkl a upadl na záda jako podřatý buk.

Vlasta a Mlada seskočily z koní. Jedna s vypětím všech sil nadzvedla dodělávající kobyly, druhá vytáhla skučící Kazi zpod sedla. Šárka mezitím sázela do tětivy jeden šíp za druhým a neomylně skolila každého, kdo se pokusil k jejím družkám přiblížit.

Každého kromě Ašigy. Ta rozpřáhla ruce a vznášejíc se nízko nad zemí vyrazila k místu Kazina pádu. Rusalky ucítily ledové poryvy její zlovolné moci.

„Chraňte kněžnu!“ vykřikla Vlasta a skočila před ležící Kazi. Pozvedla luk a rychle začala zaklínat:

*Děvano v hlubině,
žádám tě, vyslyš mě...*

I Mlada a Šárka natáhly tětiny, zamířily a připojily se ke vzývání.

Tři šípy vyletěly ve stejném okamžiku. Tři záblesky modravého světla na jejich hrotech se spojily v jednu zářící střelu. Mířila přímo mezi malá prsa dívky, jejíž tělo zličská ježibaba posedla.

Ašiga v poslední chvíli změnila směr letu, zatřepotala křídly a zatočila se ve vzduchu jako vlaštovka lovcí poletující hmyz. Poryv její moci srazil kouzelnou střelu stranou. Rozpadla se na jednotlivé šípy, které okamžitě pohasly ve tmě.

Vlasta sprostě zaklela. Ašiga jí odpověděla divokým, pohrdavým smíchem.

~ ~ ~

„Kaziiiiii!“ řval Bivoj. Ještě před chvílí viděl její postavu tyčit se v sedle nad masou pěších nepřátel. Pak ale musel sklonit pohled k Pšovanům a Zličanům, kteří na něj doráželi ze všech stran. Když opět vzhlédl, Kazi byla pryč. Zato si všiml povědomého okřídleného zjevení na okraji lesa. Polila jej ledová hrůza. Kopl koně do slabin, ten však pouze zařehotal a vzepjal se na zadní. Neměl se kam rozjet. Uvázl v davu Pšovanů a ze všech stran jej jako sršni bodaly hroty kopí a oštěpů.

Bivojovo zoufalství se přetavilo v další záchvat válečné zuřivosti. Rubal, kopal, drtil nepřátelské hlavy sekerou i hranou štítu. Všechno nadarmo. Nahrnuli se na něj jako hladoví psi a hrozilo, že jej strhnou k zemi i s řídicím, z mnoha ran krvácejícím hřebcem.

„Kaziiiiii!“ zařval Bivoj, jako by to jméno byl bojový pokřik.

„Běsobijce!“

Rozdivočený válečník se ohlédl za hlasem. V temném hemžení po jeho levé ruce se něco bělostně zablesklo. Ozvalo se ohlušující ržání.

Přemyslův bělouš!

Lemuz následovaný družiníky udeřil na masu Pšovánů. Tlak na Bivoje okamžitě povolil. Když se ale nepřátelé podívali lépe a zjistili, že Přemysl vpadl na bojiště pouze se svým lískovým prutem v dlani, přestali couvat a opět proti němu odvážně pozvedli zbraně.

Kníže mocně švihl prutem. Lískovka rozsekla jen vzduch nad běloušovými ušima, ale nejbližší Pšovany jako by přetáhl přes obličej neviditelný karabáč. Zapotáceli se, bolestně zaskučeli, někteří dokonce upustili zbraně, chytili se za tváře a skáceli se k zemi.

Vzápětí na zmatený houf udeřili Přemyslovi družiníci a ke slovu se dostalo obyčejné železo.

„Tomu říkám výprask,“ ucedil Bivoj, když u něj zastavil posvátný bělouš.

„Jak jsi na tom, Běsobijce?“ změřil si jej Přemysl pohledem.

„Ještě pár lebek rozlousknu. Musím za Kazi...“

„Ne. Jeď do hradiště. Teď hned. Libuše je v nebezpečí. Nesmí padnout Hordagovi do rukou.“

„Ale ta čubka Ašiga...“

„Já si s ní poradím. Čarodějnice je práce pro čaroděje. Tvoje ostří bude užitečnější někde jinde.“

„Ale jestli se Kazi něco stane...“

„Nestane. Věř mi. Spěchej na kopec. Vezmi si Kolbuda a Hrdomíra a všechny děčanské a ljutoměřické jezdce. Vpadněte Zličanům do zad. Zachraňte Libuši. Já se postarám o ježibabu a zbytek té pšovanské chátry.“

Bivoj mu pohlédl do očí. „Tohle má být nějaká zkouška oddanosti budoucímu knížeti, nebo co?“

„Možná,“ usmál se Přemysl letmo, rázně otočil bělouše a začal se prodírat k úpatí Řivnáče. Bivoj ho vyprovodil nejistým pohledem. Opět zahlédl Ašižina stínová křídla, vířící tmu na okraji bojiště. Hrdlo se mu sevřelo.

Jenomže Lemuz měl pravdu. Hlavní bitva probíhala někde jinde.

A Dobromysla ještě neukojila svou žízeň po krvi.
Bivoj otočil koně a pobídl je k úpatí levohradeckého kopce, kde
Děčané a Ljutoměřici právě drtili zličský tyl.
Útočný roh opět zahučel.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Volání předků

U Uličku smrti za bránou východního hradiště naplnilo šípy prošpikované maso a kamením rozdrčené kosti. Ani děsivé ztráty však Zličany nezastavily. Více než smrti z rukou obránců hradiště se totiž báli Hordaga, který velel boji ze šíje před hradbou a vzteklým štěkáním neustále pobízel muže do útoku.

Někteří z nich hbitě vyšplhali po vnější kamenné zdi, přelezli palisádu a pomstychtivě se vrhli na Čechy. Smrt sypající se do těsného průchodu prořídla. První Zličané držící štíty nad hlavami se konečně dostali na konec uličky. Ústí je vyplivlo přímo na rozlehlé kruhové nádvoří před vladykovým dvorcem. Tam se na ně okamžitě vrhli Tuřané a zbytek Arnaufových žoldněrů. Opět se dostaly k slovu meče, sekery a kyje.

Obránci zuřivě bojovali o každou píd' hradebního ochozu, ale už se na nich projevovala únava. Pozvolna opouštěli pozice na opevnění. Zakrátko už vstupní uličku nikdo neostřeloval a Zličané se začali proudem hrnout do hradiště. I Hordag a Borut projeli bránou a

spěchali na nádvoří. Pod kopyty jejich koní vyli ranění, kteří pokrývali dno průchodu v krvavé spleti s mrtvými.

„Wotaaan!“ řvali Sasové, běsnící uprostřed tlačence na nádvoří. Pořád dělali slušnou paseku, ale i jejich ostří už ztrácela dřívější razanci.

„Jen pojd'te, mrchožrouti!“ hulákal na Zličany Arnauf. „Pojd'te mě ochutnat. Místo masa se zalknete železem!“

Ctirad sbíhající z valu viděl, jak na kupce a jeho žoldnéře udeřila družina bojovníků vedených šedovlasým jezdce. Mladík vůdce okamžitě poznal.

„Trute! Ty věrolomná svině!“

Zrádný lech se ohlédl a zkřivil obličej.

„Bojuj se mnou!“ zakřičel Ctirad a ohnal se krvavým mečem. „Uvidíme, kdo se dřív odebere k Moreně!“

Trut se zatvářil, že jeho výzvu přijímá, ale v tu chvíli ho od mladíka oddělil proud jeho vlastních mužů. Proradní Nahorubové, tlačení zezadu zličskými pány, udeřili na franckou družinu. Odtrhli Arnaufa od Sasů, nahrnuli se na něj ze všech stran a srazili ho k zemi. Utonul v hlučící záplavě jako v černém močálu. Jeho kletby zmlkly.

„Arnaufe!“ zařval Ctirad, vrazil mezi Nahoruby a začal se prosekávat ke kupci.

Náhle však hladinu lidských těl opět rozrazil francký meč – vyskočil nad hlavy zrádců a vyvolal další krvavý liják. Ctirad zezadu skolil zlosyna, který nepříčetně bušil do Arnaufova prasklého štítu, a přiskočil k Frankovi.

„Kupče!“

„Čechu!“

„Není tu nějak husto?“

„Zdá se ti?“

„Padáme. Tudy!“

Srazili záda k sobě a několika tvrdými údery vyčistili prostor kolem sebe. Nahorubové vystrašeně ustoupili. Frank a Tuřan toho využili a bok po boku vyrazili k blízkému srubu. Z Arnaufa se lila krev a s každým krokem ztrácel sílu. Na posledním úseku jej Ctirad

musel podepřít, ačkoli sám krvácel z několika hlubokých ran, zápasil s ochromující bolestí a přerývaně lapal po dechu.

Do dveří srubu se doslova zřítily. Spadli na podlahu a poskvrnili udusanou hlínu čerstvými rudými cákanci. Zatímco se plazili pryč od prahu, Nahorubové poháněni Trutovým štekáním doběhli na zápraží. Ctirad se zvedl na kolena a prvnímu z nich přetáhl břicho zubatým ostřím meče. Muž vyjekl, klopýtl a přepadl dovnitř. Ctirad nohou duchapřítomně zabouchl dveře a kvapně zastrčil závoru. Zvenčí do vrat něco udeřilo. Prkna zapraskala a zavržala, ze skulin se vysypal prach, ale dveře vydržely.

Skučení raněného Nahoruba ukončilo zvučné křupnutí. Ctirad se ohlédl. V matné záři doutnajícího ohniště uviděl Arnaufa, který právě vyrval meč z mužovy šíje. Poté se svalil zpátky na podlahu. Dech měl chrčivý a kolem jeho trupu se rozlévala kaluž krve. Mladík se chtěl zvednout a jít mu na pomoc, ale vlastní tělo jej zradilo. Klesl zpátky, narazil zády do roubené stěny u dveří a svezl se na zadek. Jílec meče vyklouzl z ochablých prstů.

„Kupče...“ zachroptěl. „Slyšíš? Neumírej...“

„Já si jen... trochu zdřímnu,“ zamumlal Arnauf. Skoro mu nebylo rozumět. „Pak na ně zase vlítneme...“

Do dveří se dunivě zakouslo ostré železo. Nepochybně sekera. Nejdříve jedna, pak druhá. Střídavě bušily do vrat. Zanedlouho se už na podlahu uvnitř sypaly třísky. Ctirad slyšel Trutovo vzteklé pokřikování. Prokletý zrádce! Možná doufal, že když zabije mladého Tuřana, umlčí v sobě vyčítavý hlas svědomí. Jestli nějaké vůbec měl.

Ctirad sebral poslední zbytky sil a opět sevřel rukojeť meče v pěsti.

~ ~ ~

Wulfhart stál před vladykovým srubem a nehybně pozoroval bitvu, která se rychle rozlévala nádvořím a blížila se k němu. Z ústí uličky přímo naproti dvorci proudili další a další Zličané. Durynk si byl jist, že mezi nimi zahlédl Hordaga – polonahého, s černým pláštěm na ramenou a... oběma rukama? Užasl, ale z míry jej to

nevyvedlo. V uplynulých dnech viděl tolik podivných věcí, že tohle už ho zaskočit nemohlo.

Odplivl si, rozkročil se a pozvedl štít, do této chvíle opřený špičkou o zem. Oštěp, který svíral v dlani, si otočil v prstech tak, aby měl hrot na straně malíčku.

Čekal. Obočí měl nakrčené, ale jinak vypadal naprosto klidně a vyrovnaně. Dýchal zhluboka a tep měl zrychlený jen mírně.

Zličané se blížili. Stateční Tuřané se jim ze všech sil snažili cestu k vladykovu dvorci zahradit, ale jejich odpor se rychle lámal a slábl.

Chaosem na nádvoří se prodral jezdec. Wulfhart v něm poznal jednoho z avarských míšenců, Hordagova pobočníka. Změnil postoj a pozvedl oštěp.

Borut vykřikl a vyrazil proti osamělé postavě u srubu. V dlani svíral šavli.

Durynk nezaváhal. Rozmáchl se, ukročil pravou nohou a hodil.

Míšenec se s výkřikem zřítíl na koňský zadek a z něj do bláta. Splašený hřebec kousek před dvorcem prudce zahrnul a odcválal do tmy.

Wulfhart vytrhl ze země druhý oštěp. Borut klel a snažil se vstát. Měl poraněné rameno. Mezitím se už nádvořím rozběhlo k Srdanovu sídlu několik dalších Zličanů. Z pádící smečky vyletěl oštěp. Wulfhart se přikrčil a pozvedl štít. Železný hrot třískl do kování a spadl na zem. Durynk se narovnal a odpověděl dalším mocným hodem.

První z přibíhajících Zličanů jako by narazil do neviditelného provazu nataženého nad dvorem. Zřítíl se na záda, až bláto vystříklo. Oštěp jej proklál skrz naskrz.

Borut se konečně vrávoravě zvedl a s pomstychtivým řevem převzal místo v čele útoku. Wulfhart hbitě zvedl ze země spadlý zličský oštěp a mrštíł jím do houfu. Míšence minul, ale Zličan běžící za ním s výkřikem upadl a podrazil nohy dvěma soukmenovcům.

Krkavec se rozmáchl šavlí. Wulfhart úkosem pohlédl na dlouhé kopí, zapíchnuté do zápraží vpravo od něj, ale řekl si, že se mu možná bude hodit později.

Pokud se nějakého *později* dožije.

Tasil meč.

Šavle třískla do štítu a zlomila se. Wulfhart vycenil zuby a dal se do sekání, jako když si dřevorubec klestí cestu hustým mlázím. Borutův mozek se smíchal s blátem jako první.

~ ~ ~

*Děvano v hlubině,
žádám tě...*

Zaklínání se zlomilo, když Ašiga s hrůzostrašným jekotem vlétla mezi rusalky a údery stínových křídel je rozprášila do stran. Šárka a Mlada se zřítily k zemi a zakvílely. Vlasta se s kletbami zmateně potácela a naslepo kolem sebe švihala lukem. Útočné kouzlo jí na okamžik vzalo zrak.

Kazi vzhlédl. Rozcuchaná, zuby cenící Ašiga zírala přímo na ni a v očích jí planula zloba a triumf. Česká vědma se pokusila nadzvednout, ale bolest ze zlomené nohy jí vystřelila až do mozku a strhla ji zpátky k zemi.

Ašiga přistála chodidly v podupané trávě a kráčela k úhlavní protivnici, v této chvíli docela bezmocné.

„Je konec, děvko,“ zasyčela.

Vrávorající Vlasta vyškubla z toulce šíp a pokusila se namířit luk ve směru čarodějčina hlasu. Ašiga se po ní ani neohlédla, jen ledabyle mávla rukou. Přízračné křídlo proletělo velekněžskou. Ochromující chlad podlomil Vlastě kolena. Roztřeseně se svalila do trávy.

Ašiga se zastavila u Kazi a sklonil hlavu. Přízrak vrány, který ji obklopoval, do ležící vědmy klovl.

Kroková dcera měla pocit, že ji k zemi přibil ledový bodec. Ani nezakvílela – kouzlo jí dočista vyrazilo dech. Bohové, je tohle opravdu konec?

Najednou však travu na pláni pročísl svěží závan. Vítr letěl těsně nad zemí, na úpatí hory však nezbedně zamířil do korun stromů a rozšuměl je. Ašiga zvedla zrak od kroutící se Kazi a zachmuřila se.

Vzápětí vyprskla něco hnusného, vznesla se výš a divoce zamávala křídly, jako by se snažila od sebe něco odehnat. Kazi

těžkopádně vzhledla. Vítr ji polechtal na tvářích. Byl zlehka cítit kouřem obětního ohně. Kouřem voňavým a očistným. Když jí pročísl vlasy, měla pocit, že jí odvanul z mysli část temného kouzla. Pochopila a chraplavě se zasmála.

V následující chvíli nad ní přelétlo hejno přízračných ptáků. Jejich perutě vypadaly jako cáry vichrem neseného hustého kouře.

Větrní duchové se sesypali na Ašigu. Pleskáním křídel se je pokoušela zahnat, ale oni se neustále vrhali zpátky. Čarodějnice vyla jako rozzuřená vlčice, ale vztek jí nepomohl – byla nucena ustoupit k lesu.

„Teto!“ vykřikla Kazi radostně a ohlédla se k západu.

Po cestě od Turského pole se rychle valila tmavá masa. Před ní klusalo několik jezdců. Jeden z nich pobídl koně a cvalem zamířil k úpatí Řivnáče. Za jízdy vytáhl luk a šíp. Kazi už z dálky poznala Svatavu.

Čechové ze západních lesů konečně dorazili.

~ ~ ~

Přemysl cítil divoké poryvy magie na úpatí Řivnáče; zahlédl i vír temnoty u lesa. Snažil se dostat slibu, který dal Bivojovi, avšak Pšované bojovali urputně a kníže se svou povážlivě prořídlou družinou se jejich šiky prodíral příliš pomalu. Moc sršící z jeho neúnavně poletujícího prutu cloumala davy nepřátel, ale oni se po každém kroku zpátky zase vzpamatovali a pozvedli zbraně.

„Neustupujte!“ vzlétl z pšovanského houfu mocný hlas. „To je ten zahnojený sedlák od Bíliny! Máchá na vás prutem na krávy, a vy si z něj děláte do kalhot? Zpátky! Do útoku! Zabijte ho!“

„Radoboji!“ zakřičel Přemysl. „Jsi to ty, Radoboji? Ukaž se! Vyzývám tě!“

Nad hlavami přikrčených Pšovánů se vztyčil ramenatý bojovník ve skvostné zbroji – kromě přilbice s lícnicemi měl na sobě i drátěnou suknicí a šupinový pancíř s velkou tepanou puklicí na prsou.

„Jen pojď, oráči!“ zachechtal se kníže Pšovanů vztekle, rozrazil šik soukmenovců a pozvedl proti lískovému prutu francký meč s dlouhou čepelí.

Přemysl švihl prutem, ale Radoboj se jen přikrčil a odvrátil obličej, pak se hned narovnal a kráčel dál.

„Já se těch tvých vesnických kouzel nebojím, oráči!“

Přemysl přehodil nohu přes běloušův hřbet, seskočil na zem a okamžitě vyrazil. Hbitě, mrštně, jako kočka. Pšovana rychlý útok zaskočil, takže máchl mečem poněkud neohrabaně. Kníže Lemuzů toho využil, šikovně se čepeli vyhnul a podnikl výpad.

Tentokrát prutem nešvihl. Bodl jím jako oštěpem.

Silnější konec prutu, seříznutý do ostré špičky, zasáhl Radoboje do levého oka a projel mu očním důlkem až do mozku.

Pšované ztuhli.

Přemysl vytrhl nezvyklou zbraň z rány. Na zem u jeho nohou mlaskla puklá oční bulva. Chroptící, krví zalitý Radoboj se skácel. Křeč jím škubla jen jednou. Pak znehybněl.

Lemuz vzhlédl. Šik Pšovanů opětoval jeho pohled. Z Přemyslových očí sálal chlad. Oni měli v obličejích hrůzu. Když kníže opět švihl prutem, otočili se a v panice se rozběhli k lesu. Lemuzští družiníci za nimi vyrazili s triumfálním pokřikem.

Přemysl už chtěl nasednout na radostně řehtajícího bělouše, když náhle ucítil pod chodidly chvění. Zarazil se. Tohle nezpůsobila dunící kopyta koní. V zemi se probudila divotvorná síla.

Zalétl pohledem k Řivnáči. Les na úpatí se neklidně kymácel. Kníže pochopil, že Kazi je naživu a ještě neřekla poslední slovo.

~ ~ ~

„Sestry!“ zahalekala Svatava ze sedla vzpínajícího se koně. V jejím hlase zaznívala směs radosti a obav.

Šárka a Mlada si vzájemně pomohly vstát, ale nohy se jim ještě trochu podlamovaly. Vlasta si promnula oči a teď kolem sebe mžourala jako stařec, kterému už neslouží zrak.

„Svatavo?“ užasla, když se rozmazaný stín před jejíma očima konečně proměnil v jezdkyňu s lukem v dlani.

„Jak vidím, všechno je při starém,“ zasmála se Svatava a obrátila pohled k lesu. „Hádám, že ta plavovláska je ve skutečnosti naše stará známá.“

„Jo. Pořídila si nové tělo. Uvnitř je to ale pořád ta samá avarská zmije.“

Ašiga vlétla mezi stromy, možná v naději, že v porostu dorážející duchy setrese. Kouřovní ptáci se ale nenechali odradit a dál na ni zběsile útočili. Čarodějnice vrískala a vztekla kolem sebe tloukla stínovými křídly. Duchové se po zásahu měnili v chomáče rozplývajícího se kouře. Tetino hejno prořídlo.

„Jdeme na ni, ne?“ zavrčela Svatava nedočkavě.

Rusalky neodpověděly, jen významně pozvedly luky. Vykročit však nestihly. Pod nohama se jim najednou pohnula země. Nebylo to ani tak chvění jako spíš neklidné převalování.

„Dejte pozor,“ zachroptěla Kazi.

Sklonily k ní pohledy. Vědma seděla na boku a opírala se o dlaně s roztaženými prsty, vnořenými do mokré trávy.

A v kypré hlíně se probudila Živa. Rusalky zřetelně ucítily její božskou moc. Všechno živé pod zemí se neklidně zahemžilo – hmyz, žížaly, hadi, ještěrky, larvy, hlodavci. A nejen to – pohnuly se i kořeny rostlin. Od Kazi proběhla k lesu téměř viditelná vlna. Staleté duby, buky a javory se zachvěly, zavrzaly a zakymácely větvemi. Jako by míza v jejich útrokách začala proudit rychleji. Kořeny vystřelily z prsti. Hvozd ožil a zavlnil se pohybem.

A poslechl Kazin němý příkaz.

Pružné mladé větve, úponky břečťanu, šlahouny pichlavého ostružiní – to všechno najednou sykle vzduchem a vrhlo se na Ašigu. Čarodějnice byla plně zaujatá soubojem s větrnými duchy, takže si nového nebezpečí všimla až ve chvíli, kdy její kotníky a zápěstí náhle ovinuly trnité smyčky. Překvapeně sebou škubla, ale to už ji les pevně svíral.

Zavřískla, až to bodalo v uších.

„Ted’!“ vykřikla Kazi. „Zabijte tu couru!“

Rusalky nemusela pobízet dvakrát. Rozběhly se k lesu, natahující tětivy k tvářím.

Ašiga se nevzdávala a bičovala stromy nehmotnými křídly, ale v jejích křečovitých pohybech už bylo víc zoufalství než bojovnosti. Les nelítostně drásal čarodějčino tělo. Bledou pokožku potřísnily tmavé krůpěje.

Pak ji do boku zasáhl první šíp. Vřískot se změnil ve skučení. Pokusila se další střely odvrátit kouzlem, ale její moc pozvolna vyprchávala, a než stačila švihnout křídlem, druhý ostrý hrot jí vnikl mezi žebra. Skučení přešlo v chroptění.

Děvano v hlubině...

Rusalky s vervou vyprazdňovaly toulce. Každý další šíp nesl na hrotu modravý záchvěv kouzla vodní bohyně. Střely se zabodávaly do bílého těla. Ašigou cloumaly křeče. Přízračné perutě ztrácely sílu. V jednom okamžiku bezmocně plácly do korun stromů a najednou se potrhaly na cáry stínů a rozplynuly se v lesní temnotě. Hvozd jako by poznal, že bitva je dobojována, a rozhodl se ji rázně ukončit. Trnité šlahouny pevně omotaly bledé údy a zprudka se napjaly.

Škubnutí bylo tak mocné, že rozervalo zmrzačené tělo na několik kusů. Rusalky, přestože se zastavily několik kroků od umírající čarodějnice, zkropila krev. Hubené údy se rozlétly na všechny strany. Do mechu pod stromy nejdříve mlaskl chuchvalec vnitřností a do nich pleskl trup s hlavou.

Zadýchané rusalky zhnuseně, ale přesto s očividným uspokojením zíraly na krvavé zbytky čarodějnice. Náhle se však v Ašižiných ústech, rozšklebených v křeči smrtelného výkřiku, něco pohnulo. Nejdříve si myslely, že je to jen ochablý jazyk či pramínek krve, ale pak mezi vyceněnými zuby začalo protékat něco, co se podobalo mastnému černému kouři.

„Pozor!“ zvolala Vlasta a mimovolně o krok couvla. „Její duše se pokouší uniknout! Jestli si opět najde nové tělo...“

Najednou za nimi zadusala kopyta.

„Uhněte!“

Rusalky se rozestoupily, aby uvolnily cestu Přemyslovi. Kníže sklouzl z bělouše.

Černý přízrak Ašigy vylezl z úst mrtvé české dívky a zakroutil se nad torzem těla. Téměř jako by se rozhlížel po okolostojících postavách a rozhodoval se, kterou z nich posedne. Přemysl však rychle přikročil blíž a bez zaváhání švihl prutem.

Lískový prut černý chomáč přesekl.

Rusalky později přísahaly, že slyšely příšerné ječení, které však rychle sláblo, jako by ten, kdo ho vydával, padal do hluboké propasti. Černé zjevení okamžitě ztratilo soudržnost a potrhalo se na cáry, které klesly k zemi a vsákly se do půdy. Skoro to vypadalo, že Ašižinu duši vstřebala samotná Živa.

Přemysl štítivě odhodil prut, na kterém ulpěl povlak tmavého slizu. Divoženky si vyměňovaly výmluvné, vytřeštěné pohledy. Pak se všichni obrátili a spěchali ke Kazi. Vědma vyčerpaně ležela tváří k zemi. Zdálo se, že ztratila vědomí, ale když přišli blíž, uviděli, jak se jí chvějí ramena, a uslyšeli sípavý, přerývaný smích. Vlasta se k ní posadila, vzala její hlavu do klína a k tomu nepříčetnému, úlevnému veselí se připojila.

Mezitím na bojiště dorazili Čechové ze západu. V jejich čele jel Milivoj a další lechové. Vůbec se nemuseli zapojit do boje – ustupující Pšované už před hodnou chvílí zahlédli nové vojsko a rychle se ztratili v lesích. Nepochybně se snažili dostat ke člunům, které zanechali na vltavském břehu.

Přemysl přivolal bělouše a nasedl na něj.

„Ještě to neskončilo,“ řekl. „Rychle do hradiště.“

„Pospěšme,“ vyhrkla Šárka a vyskočila na koně. Mlada k nim vzhledla zdravým okem. Podivně se zalesklo.

„Já...“ zajíkla se Šárka. „Pochop, sestro...“

„Já to přece chápu,“ řekla Mlada chladně. „Pojedu s tebou. Jestli je ještě naživu, zachráníme ho společně.“

„Ne,“ namítla Vlasta a vstala. „Ty tady zůstaň s Kazi. Někdo na ni musí dohlédnout, než dorazí Teta.“

„Proč já?“ zavrčela Mlada uraženě. „Bez oka už jsem jenom na obtíž?“

„Už jsem řekla,“ utřela ji velekněžka a vyskočila na koně. „Svatavo, jedeš s námi?“

„Že se ptáš! Ještě jsem si vůbec neužila boje.“

Rusalky pobídly koně za Přemyslem, který mezitím svolal přeživší lemužské družiníky a zrychloval k Hradci. Za nimi se sunulo mračno českých bojovníků.

Bitva na pláni byla dobojována. Tu v hradišti však krvavé vyvrcholení ještě čekalo.

~ ~ ~

„Ašigo! Neeeeee!“

Dokonce i Zličané se zaskočeně ohlíželi a poulili bulvy na Hordaga, který najednou strašlivě zavyl a zakymácel se v sedle, jako by jej zasáhla prudká bolest či slabost. Ohlížel se při tom na západ, přes hradby někam k pahorkům u Divoké.

Věděl, co se stalo. Zachytil sestřino neslyšné, přesto však drásavé volání o pomoc. Jasně cítil příliv zoufalství a strachu. Pronikla jím její příšerná bolest – na okamžik měl dojem, že i jeho vlastní údy vyskakují z kloubů a svaly praskají jako opotřebované tětiny.

Zkroutil se v sedle, až kolem něj jeho družiníci splašeně kroužili a zjišťovali, jestli není raněný.

Chvilí trvalo, než se vzpamatoval.

Potom se narovnal a obrátil pohled k Srdanovu dvorci. Obličej měl znetvořený nenávistí. Oči plály touhou po pomstě. Ne, žádné hraní. Zabije Libuši jediným úderem. Pošle její duši za Ašigou, aby jí otrocky sloužila v záhrobí.

Rázně pobídl koně.

Před dlouhým srubem Wulfhart vzdoroval početné přesile. Zličané na něj útočili ze všech stran, ale on bojoval jako vlk zahnaný do kouta a vytrvale vršil na zápraží rozsekaná těla. Oni řvali, vyli a kleli, on šetřil dechem, pouze u každého useknutí paže, rozpolcení lebky či otevření břicha hlasitě zafuněl. Štít už měl notně potlučený, ze záseků trčely ostré třísky. Meč už dávno zlomil. Teď se oháněl válečnou sekerou. Procházela zličským masem a kostmi jako máslem a hlavy louskala jako ořechy.

Najednou však tlačence kolem něj prořídla. Dav na nádvoří se rychle rozestupoval. Přijížděl Hordag. V dlani svíral meč. Dlouhá zakřivená čepel dychtila po krvi.

„Duryнку!“ zařval kníže. „Ty zrádce!“

Zličané přestali dorážet na Wulfharta a rychle ustoupili. Bojovník trhl hlavou, aby si z obočí vytřásl krev a pot, a vzhlédl.

Bylo to tady. Příležitost, na kterou čekal.

O krok ucouvl, zarazil sekeru do dveřního trámu a popadl kopí, stále zabodnuté do země před srubem.

Všechno to trvalo nanejvýš pět úderů srdce. Hordag vytřeštil oči na kopí a pokusil se strhnout koně stranou, ale už bylo pozdě. Wulfhart vrazil hrot do koňské hrudi a opačný konec přišlápl k zemi.

Hřebec zařičel, vzepjal se na zadní a jedno kopyto udeřilo do Durynkova štítu. Wulfhart se zapotácel a narazil zády do veřeje.

Pak se kůň zřítíl. Hordag vyletěl ze sedla a tvrdě dopadl na dvůr.

Wulfhart vyrval sekeru z trámu a pohnul se proti padlému knížeti. Ostatní Zličané mu však skočili do cesty. Durynk ucítil bodnutí v levém boku. Zalapal po dechu. Hranou štítu přerazil ratiště oštěpu, pak ten těžký krám setřásl z předloktí a v obou dlaních sevřel topor šíročiny. Vší silou máchl. Vytrysklo hned několik rudých gejzírů najednou. Zároveň ho však zasáhlo několik dalších ostří a hrotů. Zařval, obouručním švihem rozrazil houštinu čepelí a ratišť a o krok ucouvl. Zrak se mu už mlžil a kolena podlamovala. Krev z něj crčela proudem. Přesto když se znovu rozehnal sekerou, Zličané polekaně uskočili.

„Uhněte!“

Hordag se vzpamatoval a s mečem v pravačce a kruhovým štítem na levém předloktí mířil ke srubu. Cestou překračoval mrtvé a plazící se raněné. Wulfhart si jej změřil krví podlitýma očima.

„Vítej v království Moreny, krkavče,“ ucedil a vyplivl krvavý hlen.

„Ty tam půjdeš první, zaprodanče,“ odvětil kníže.

„Neboj se, budeš mě následovat. Neslyšel jsi Přemyslovy rohy? Jsi v pasti. Zhebneš. Ještě dnes v noci.“

„Nezdržuj,“ zavrčel Hordag podrážděně. „Ty mě nezajímáš. Chci Libuši.“

„Proč?“

„Co myslíš? Abych jí ublížil. Zaříznu ji jako prase. Nesmí přežít Ašigu.“

Wulfhart zvedl obočí, a i když jej zmáhala únava, vyloudil na rtech posměšný úšklebek. „Takže ta smradlavá děvka, co roztahovala nohy před vlastním bratrem, konečně chcipla.“

Hordag vztekle zaklel a zaútočil.

Wulfhart máchl sekerou.

Už byl pomalý. Zasáhl jen puklici ve středu soupeřova štítu.

V dalším okamžiku jej zakřivená avarská čepel zasáhla do ohryzku, prošla hrdlem a přeťala krční páteř.

Durynkova hladce utátná hlava se zvrátila pomalu, jako by odmítala připustit, že už ji se zbytkem těla nic nespojuje. Jak padala k zemi, Wulfhartovy oči v posledním záblesku vědomí spatřily kolem stojící postavy.

Nebyli to Zličané.

Stály tam stíny jeho předků. Z řady vystoupil jeho otec. Už se netvářil vyčítavě. Naopak – uznale kýval hlavou a smutně, ale vlídně se usmíval.

Vzápětí stál Wulfhart po tátově boku a díval se, jak jeho vlastní bezhlavé tělo padá k Hordagovým nohám a kropí všechno kolem gejzírem krve. Ale na tom už nezáleželo. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Možná to nestačilo, ale určitě to nebylo málo.

Už necítil bolest ani únavu. Jen úlevu, klid a vyrovnanost. Otočil se a následoval duchy předků. Čekala jej dlouhá cesta domů, do hluboké tmy někde v západních dálavách.

Docela se na tu pouť těšil.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Hostina pro bohy

Žlab napajedla byl vydlabaný z masivního dubového kmene. Zličané jím praštili do vrat vladykova srubu jen třikrát a železný úchyt závory byl vyrván z veřejí a zařinčel uvnitř na podlaze. Dveře se rozletěly dokořán. Zličané ustoupili, odhodili provizorní beranidlo a tasili zbraně.

Právě v tom okamžiku však nad hradištěm opět zatroubil roh. Byl to signál k útoku. Muži na zápraží dvorce se vyplašeně ohlédli.

Hordag ne. Nemusel. Moc dobře věděl, že dorazil jízdní předvoj Přemyslova vojska. Družina vybraných ljutoměřických, děčanských a lemuzských válečníků se nemilosrdně prosekala předhradím, jako bouře okovaných kopyt a ostré oceli se prohnala šíjí před bránou a krvavým průchodem vjela na hlavní nádvoří. Zličané už byli vyčerpaní pracným dobýváním hradiště. Seveřané sklízeli jejich hlavy jako zralé makovice.

Hordaga nic z toho nezajímalo. Jeho dychtivý pohled se nořil do přítmi uvnitř srubu.

„Počkejte tady!“ zavrčel na váhavě přešlapující družiníky. „Připravte se bránit dvorec. Jestli se ti psi proboují až sem, musíte je zadržet. Nikdo nesmí dovnitř, dokud to hadí hnízdo nevyčistím a nepropláchnu krví. Rozuměli jste?!“

Mlčky přikývli, srazili ramena k sobě a pozvedli zbraně.

Hordag pozvedl štít, pevně sevřel v dlani jílec meče a vstoupil do Srdanova domu.

~ ~ ~

Ohniště uprostřed paloty zvolna pohasínalo. Matné narudlé světlo se míhalo mezi vyřezávanými sloupy a silnými trámy pod vysokým krovem. Hordag se zachmuřil. Přikrčeně udělal dva opatrné kroky a švihl pohledem napravo a nalevo.

Jediný pohyb v síni pocházel od rozechvělých stínů v koutech a za sloupy.

Dvorana byla prázdná. Jen zakrvavené kožešiny na podlaze svědčily o tom, že se tu ještě nedávno zdržovali ranění.

Hordag rozdrtil mezi zuby strašlivou kletbu a ještě jednou se pořádně rozhlédl. Zrak mu padl na dveře v protější stěně. Zřejmě vedly do vladykových soukromých komnat. Někdo je nechal pootevřené.

Kníže k nim vyrazil. Prosmýkl se mezi sloupy a opatrně vsunul čepel meče mezi vrata a dřevěnou zárubeň. Chtěl dveře pomalu otevřít, ale najednou znehybněl a zastříhal ušima jako zvíře, které šestý smysl upozornil na tiše číhající nebezpečí.

Vzápětí bleskurychle uskočil.

Do vrat třískla hlavice těžkého kyje naježená železnými bodci. Kolem se rozprskly bodavé třísky. Hordag se zapotácel, ale rychle se obrátil a pozvedl štít.

„Něco hledáš, krkavče?“ zazubil se na něj Srdan, až do této chvíle skrytý za jedním ze sloupů. Z řezeb, k nimž ještě před chvilkou tiskl záda, stékaly čůrky čerstvé krve. Vladyka byl mrtvolně bledý a zpocený, a když obouruč pozvedl kyj ke druhému úderu, ruce se mu viditelně chvěly.

„Tebe,“ sykl Hordag. „A tu děvku.“

Srdan švihl kyjem, ale železné ostny se zakously jen do pomalované volské kůže a dubového dřeva pod ní. Hordag trhl štítem, čímž vyrval kyj z vladykových slábnoucích prstů. Současně zaútočil. Vrazil meč do Srdanova břicha a stlačil jílec dolů – hrot čepele naopak vyjel nahoru, vnikl pod lechova žebra a proklál mu hrudní koš.

Pán Levého Hradce jen tiše zasípal, padl na Hordagův štít a poplival jej čerstvou, světlou krví. Padouch zavrával, o krok ucouvl a narazil zády do roubené stěny. Zaklel a štítem od sebe oči třeštíciho soupeře odhodil. Jak se Srdan svezl na podlahu, čepel mu vyklouzla z těla.

Kolem Hordagových chodidel se rozlévala tmavá kaluž. Avšak nebyla to jen Srdanova krev. Kníže ucítil bolest a podíval se na svou levačku. Jizva nad loktem se trhala. Z rány vytékaly rudé potůčky. Pochopil. Ašiga byla mrtvá a její kouzla přestávala působit. Ke všemu z nádvoří doléhal silící rachot, dupot a povyk. Stráž přede dveřmi čelila útoku. Nezbývalo mu moc času.

Rychle otevřel zadní dveře.

Vpadl do komnaty s mečem připraveným k úderu. I ložnice však byla prázdná. Zaklel a spěchal k dalším pootevřeným dveřím.

Za nimi mu pod chodidly zamlaskalo bláto. Ocítl se na zadním dvoře. Jeho pátravý pohled se zastavil na nedalekém shluku hustě rostoucích stromů. Levohradecký svatobor! Uprchlíci z dvorce se nepochybně ukryli právě tam. Možná si mysleli, že posvátná půda je zachrání.

„Hlupáci,“ zasyčel a spěšným krokem zamířil k háji. Do bláta pod jeho nohama odkapávala krev. Štít byl čím dál těžší.

„Libuše!“ vykřikl. „Slyšíš mě, ty plavovlasá čubko?! Jdu si pro tebe!“

Když však dorazil k ústí temného tunelu, který v hustém porostu vytvářela úzká stezka, na okamžik zaváhal.

„Přemysl možná vyhrál bitvu, ale odměnu nedostane!“ zakřičel do tmy v háji. „Postarám se, aby na něj čekalo jen tvé studené tělo! Jen bezcenné maso a ztuhlé kosti!“

„Nakonec ještě uvěřím, že ses do kněžny zamiloval,“ řekl někdo za jeho zády.

Hordag se překvapeně otočil.

V zadním vchodu vladykova dvorce se tyčila urostlá postava. Tmavé vlasy, zplihlé dešťovou vodou, potem a krví, padaly na rozložitá ramena.

„Namouduši, ty prostě žárlíš,“ dodal Bivoj a vyšel na prázdný, téměř tichý dvůr – bitevní vřava sem zpoza dlouhého srubu doléhala jen v potrhaných ozvěnách. Štít měl rozštípnutý – chyběla z něj dobrá třetina. Ze zubatého ostří Dobromysly pomalu kanuly lepkavé krůpěje.

„Zabíječ prasat,“ ucedil Hordag. „Nedoufal jsem, že budu mít příležitost useknout i tvou hlavu. Ty mi ji ale sám nabízíš. To je od tebe velkorysé.“

Strošovec k němu krácel bez zbytečného spěchu. Jeho pohled bloudil po protivníkově štítu, za kterým se skrývala zázračně vyléčená paže. „Vidím, že ti dorostla pazoura, krkavče.“

„A co sis myslel?“ odplivl si Hordag pohrdavě. Ve skutečnosti se však s vypětím všech sil snažil, aby se štít nechvěl a neprozradil tak jeho slabost. „Že mě může zmrazčit kus obyčejného železa?“

Bivoj se zastavil uprostřed nádvoří a podíval se lépe. „Copak, Hordagu? Krvácíš. Oči se ti lesknou jako v horečce. Uzvedneš vůbec meč?“

„Jen se neboj. Na takovou českou hnidu mám sil víc než dost. Nech těch řečí a bojuj. Nebo snad čekáš na diváky? Chceš se předvádět, jako když jsi skolil napůl otráveného kňoura v Prahu?“

„Právě naopak,“ potěžkal Běsobijce sekeru a opět vykročil. „Náš souboj nepotřebuje svědky. Nestane se tu nic, o čem by se měly zpívat hrdinské písně. O tom, že jsem zabil Sekáče, se bude vyprávět ještě dlouho. Na zašlápnutí jednoho mrzáckého červa se zapomene dřív, než mi zešediví vousy.“

„Ty se šedin nedožiješ,“ zavrčel Hordag a pozvedl meč.

Bivoj se rozmáchl širočinou a zrychlil.

~ ~ ~

Rozsekané dveře srubu se rozletěly dokořán. Dovnitř vpadli dva Nahorubové se širočinami v dlaních.

Prvnímu z nich se do skráně zaťal meč. Druhý muž uskočil před padajícím druhem a rychle se rozmáchl. Jenže Ctirad byl rychlejší. Podruhé švihl mečem a utál mu předloktí i s pěstí svírající topor. Muž se s příšerným skučením zhroutil na podlahu.

Čerstvou krví postříkaný mladík obrátil pohled ke dveřím. Na zápraží stál vladyka Trut. V žilnatých rukou svíral kopí.

„Tak pojď, starče,“ ohrnul Ctirad rty a ukázal zuby jako vlk. „Konečně za tu hnusnou zradu dostaneš náležitou odměnu.“

Vládce Nahorubů chraplavě vykřikl, skočil do dveří a bodl. Ctirad uskočil, ale hrot kopí jej přesto zasáhl do ramene a zvětšil ránu po avarském noži. Tuřan zaskučel a svalil se na podlahu. Trut překročil práh, rozkročil se nad ležícím Ctiradem a rozmáchl se kopím ke smrtícímu bodnutí.

Na dvoře zadrnčela tětíva. Zblízka vystřelený šíp hladce proletěl Trutovým krkem a zapíchl se do protější stěny – když se drnčivě zachvěl, z opeření cákla čerstvá krev. Lech se zapotácel. Z dírek pod jeho ušima vytryskly dva rudé gejzíry. Ratiště kopí vyklouzlo z ochablých prstů. Hrot se zapíchl do podlahy těsně vedle Ctiradova břicha.

Zrádce se svalil na zem vedle nehybného Arnaufa. Vyzáblymi údy zacloumaly křeče. Do srubu vběhla štíhlá postava. Nohou převrátila Truta na záda, natáhla luk a vyslala věrolomci šíp rovnou do hrudi. Střela ho doslova přibila k podlaze. Vládce Nahorubů znehybněl.

„Ctirade!“

Už ho obcházel mdloby, ale Šárku poznal bezpečně. Když k němu poklekla, z posledních sil natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Konečky prstů zanechaly na bledé pokožce krvavé šmouhy.

„Už zase... mě zachraňuješ?“ ušklíbl se.

„Neumírej, Ctirade,“ naklonila se k němu, objala ho a zasypala mu obličej polibky. „Zvítězili jsme. Válka skončila. Teď už můžeme být spolu.“

Už ji nevnímal. Hlava mu klesla. Na rtech však zůstal zbytek šťastného úsměvu.

~ ~ ~

Zakřivená čepel a zubaté ostří třískly do štítů téměř současně. Jiskry a kapky chladnoucí, lepkavé krve vystříkly mužům do tváří. Soupeři zavrčeli, ukročili a rozmáchli se podruhé. Bivoj byl o něco rychlejší, ale uklouzl na blátě a Dobromysla jen sklouzla po kovaném okraji avarského štítu. Hordag ukročil stranou a pohotově praštil znejistělého protivníka hranou štítu do ramene.

Bivoj upadl na kolena. Hlavice sekery pleskla do bláta.

Hordag toho chtěl bleskově využít, ale projela jím prudká bolest. Úder mu ještě víc poškodil levou paži. Rána nad loktem se zvětšila. Toktarova ruka se pozvolna trhala od pahýlu. Krvavé potůčky se změnilly v opravdový proud.

Míšenec vztekle švihl mečem. Ostří směřovalo na Běsobijcovu šíji.

Bivoj se však duchapřítomně vrhl stranou, převalil se přes štít a rychle se zvedl na kolena. Hordag k němu přiskočil a pokusil se jej seshora seknout do hlavy. Strošovec včas pozvedl poškozený štít. Meč zasáhl okraj odštípnuté desky, který teď nechránilo kování, a zaťal se hluboko do dřeva. Kníže zaklel a škulb zachycenou zbraní. Bivoj trhl rukou v protisměru a vysvobodil si tak předloktí z popruhů. Hned nato se zvedl na nohy a obouruč se rozmáchl Dobromyslou.

Hordag se zuby stisknutými bolestí vykryl úder štítem.

Ostří dunivě narazilo do kruhu.

Ozvalo se křupnutí, jako když povolí špatně srostlá zlomenina. Současně mlasklo trhající se maso. Štít spadl na zem i s utrženou Toktarovou rukou. Hordag zařval a vrávoravě couvl. Z pahýlu vytryskla krev.

Bivoj se užasle podíval na cukající se končetinu v popruzích štítu. Pak vzhlédl k protivníkovi.

„Začínáš se rozpadat, parchante,“ řekl a hnusně se ušklíbl. „Rád ti s tím pomůžu.“

Vyrazil, ještě než to dořekl. Zaútočil na Hordagův nechráněný levý bok. Možná to nebylo čestné, ale tím se teď nezabýval.

Míšenec se snažil včas k němu natočit čelem a mečem výpad odvrátit. Nestihl to. Dobromysla jej zasáhla do levého ramene a téměř mu uťala i zbytek paže. Hordag opět zavyl, avšak otočku i

švihnutí mečem ještě dokončil. Bivoj na poslední chvíli zvedl levou ruku. Hordagova pravačka svírající jílec mu narazila do předloktí.

To už ale oba muži ztratili rovnováhu a v krvavém objetí se svalili na dvůr. Náraz je od sebe odtrhl. Bivoj se opět překulil, hbitě se zvedl na kolena a otočil se k soupeři. Hordag se právě v krvavém blátě převrátil a zašátral po meči, který mu pád vyrval z dlaně.

Bivoj bleskurychle ťal.

Ostří Dobromysly oddělilo Zličanovu pěst právě v okamžiku, kdy sevřela rukojeť meče.

Hordag zařval, až Strošovci zalehlo v uších. V šílené agonii se převrátil na záda. Z proťatých tepen na koncích zmrzačených paží tryskala krev.

Zadýchaný Bivoj se k němu po čtyřech přitáhl, nadzvedl se na kolenou a obouruč se rozmáchl sekerou.

„Vyříd' mé pozdravy Simurgovi,“ zavrčel. „Je jedno, do které černé propasti ho Veles svrhl – ty teď půjdeš přímo za ním...“

„Zadrž, Běsobijce!“

Bivoj vzhlédl. Opět bílý záblesk v temnotě. Na prostranství mezi dvorcem a svatoborem vklusal Přemyslův bělouš.

„Nezabíjej ho!“

Strošovec se zachmuřil. „Kníže, ten tchoř si nezaslouží...“

„Řekl jsem snad, že dostane milost?“ zastavil Lemuz koně a sesedl.

„Nerozumím.“

„Jeho smrt tady a teď nemá smysl. Později, na jiném místě, nám jeho krev může posloužit.“

„Oběť?“

„Bohové dnes stáli při nás,“ přikývl Přemysl. „Na znamení našich důků je musíme náležitě obdarovat. Pomoz mi zastavit krvácení!“

Bivoj sklonil pohled k Hordagovi a podíval se do jeho bolestí zkriveného obličeje a hasnoucích očí. Už z nich nesálala zloba. Jen trpké zklamání.

Najednou se jeho nenávist k vůdci Zličanů rozplynula a zůstalo jen pohrdání, možná dokonce lítost.

Ťal. Vší silou, těsně pod bradu.

Přemysl se překvapeně zastavil a ucouvl před hlavou, která se mu dokutálela k nohám.

„Proč?“ hlesl.

„Já myslím, že bohové už byli nakrmeni až až,“ zabručel Bivoj, pustil topor Dobromysly, zaťaté hluboko v mokré zemi, a unaveně sebou plácl na zadek.

Přemysl se zhluboka nadechl. Nejdříve se zamračil, ale pak pokýval hlavou na znamení, že Běsobijcovo rozhodnutí respektuje. Vzápětí obrátil pohled ke svatoboru a bez dalšího otálení se k němu rozběhl. Zakrátko zmizel v temnotě nad stezkou.

Když se po chvíli zase vynořil, v náručí nesl Libuši – ochablou, smrtelně bledou a s mělkým dechem. Za ním se nesměle ploužily Srdanovy ženy a děti. Jako poslední klopýtal Benedikt, podpíraný místním žrecem.

„Zachrániš ji?“ zeptal se Bivoj Přemysla, když viděl, že je na tom kněžna opravdu špatně.

„Pokusím se.“

O několik okamžiků později už Libuše ležela na kožešině rozprostřené u ohniště v hlavní palotě dvorce. Přemysl do uhlíků foukl jen jedinkrát, ale vyšlehly plameny, jako by oheň rozdmýchaly kovářské měchy. Potom se posadil na zem, vzal bezvědomou dívku do náruče jako matka nemocné dítě a třel její ztuhlé, studené, zmodralé údy. Zdálo se však, že to nezabírá.

„Dejte pozor,“ řekl ostatním. „Možná se něco začne dít.“

Brzy zjistili, co myslel tím *něčím*. Přemysl jako obvykle nezaklínal, nekolébal se do rytmu, nemáchal rukama. Jen kněžnu pevně objal, zavřel oči a přitiskl tvář k jejímu netečnému obličejí. Všechny zvuky se ztlumily. Dokonce i kvílení Srdanových žen nad mrtvým vladykovým tělem znělo jen přidušeně.

Pak se ozvalo praskání. Ve srubu se začala vlnit podlaha. Udusanou hlínu protály trhliny. Z nich jako hadi vylezly kořeny. Dávno mrtvá břevna a trámy se začaly neklidně prohýbat a hlasitě vrzat. Odevšad se sypal prach a sláma. Ze stěn a sloupů přímo před očima vyrašily výhonky nových větví, které rychle rostly a brzy se na nich zazelenalo svěží listí.

Přemyslova životodárná síla proudila celým domem a proměnila jej ve zprohýbanou spleť živých větví a kmenů. V roubených stěnách tepala míza.

A pak sebou Libuše najednou trhla a zprudka se nadechla.

„Jen klid,“ konejšil ji Přemysl a pevně k sobě přitiskl její šhubající se tělo. „Už ti nehrozí žádné nebezpečí. Vůbec žádné. Jsem s tebou a ochráním tě.“

Křeče pozvolna ustaly. Libuše se zklidnila. Dech se prohloubil a byl najednou pravidelný. Do tváří se viditelně vracela krev. Netrvalo dlouho a víčka se jí zachvěla. S námahou otevřela oči. Zamžourala do Přemyslova usmívajícího se obličeje. Chvilí trvalo, než byla schopna ze sebe vysoukat první slova:

„Takže... jsi přijel?“ Sotva ji bylo slyšet.

„Pochybovala jsi snad o tom?“

Pokusila se usmát, ale byla ještě příliš slabá, a tak z toho byl jen nepatrný záchvěv na rtech. „Ne...“

Schoulila se mu v náručí a kníže ji k sobě láskyplně přivinul. Libuše okamžitě usnula.

Listí v hustém větroví, které naplnilo srub a vyrazilo střechou do noci, tiše šelestilo.

~ ~ ~

„Kazi!“

„Bivoji! Tady jsem!“

Kazi, sedící pod stromy na úpatí Řivnáče, vítala Běsobijce s úsměvem na rtech. Nic na tom nezměnila ani skutečnost, že jí Teta a další vědmy a žrecové, kteří se tu shromáždili, právě vsadili nohu do dlahy zhotovené ze dvou narychlo oklestěných větví, a když utahovali řemeny, bolest ji téměř uvrhla do mdlob.

Bivoj seskočil z jedoucího koně a pospíchal k ní.

„Co se ti stalo, lásko?“

„Jen malá zlomenina,“ pokrčila rameny.

„Malá?“ poklekl k ní. „Je to stehenní kost.“

„Neboj se. Ještě si s tebou zatancuju. Jen to bude muset chvíli počkat. Teď mě obejmí.“

„Jsem celý od krve a bláta a kdovíčeho ještě...“

„Vypadám já snad, jako bych právě vylezla z koupele?“

Poslechl a nevšímaje si pohledů okolostojících čarodějů, objal ji a vášnivě políbil. Trvalo hodnou chvíli, než se od sebe konečně odtrhli. Až pak Bivoj obrátil pohled k Tetě.

„Vítej, kněžko. Rád tě zase vidím.“

„Tetina kouzla nás zachránila,“ řekla Kazi.

„To přeháníš,“ namítla prostřední z Krokových dcer skromně. „Byla to tvoje síla, která vyvolala Živu a zahubila tu bestii.“

Když to říkala, dívala se někam k lesu. Bivoj pohlédl oním směrem také a uviděl ubohé cáry bledého, hubeného těla. Uvědomil si, že možná ani nechce vědět, co se tu přesně stalo.

„Jak je na tom Libuše?“ starala se Teta.

„Žije,“ pokýval hlavou. „Je sice vyčerpaná a byla chvíle, kdy už měla duši na jazyku, ale Přemysl do ní zase vdechl život a teď o ni pečuje. Řekl bych, že se nemohla dostat do lepších rukou.“

„A Hordag?“ zajímala se Kazi.

„Vzal jsem mu i druhou ruku. A pak hlavu.“

Kazi si všimla podivně neradostného výrazu, se kterým to řekl, a přikývla. „Věděla jsem, že zvítězíš.“

„Za vítězství jsme draze zaplatili,“ povzdechl si. „Kouř z pohřebních hranic bude halit oblohu spoustu dní. Padlo mnoho dobrých lechů, družiníků i prostých mužů. Srdan je mezi nimi.“

„Srdan padl?“ zasténala Kazi nešťastně. „Bohové, to snad ne! A Ctirad?“

„Je těžce raněný a možná taky nepřežije, ačkoli jsem slyšel zařikání rusalek u jeho lůžka – odhánějí od něj zlé duchy. Wulfharta Zličané doslova rozsekali na kusy. Ještě nedávno bych neuvěřil, že mi toho zatraceného Duryňka bude líto. Ale zemřel hrdinsky. Za naši věc. Navzdory všemu to byl správný chlap.“ Bivoj si opět povzdechl. „Jen bohové vědí, co teď s námi bude. Kmen byl oslaben. Možná víc než válkou s Avary či Franky.“

„To už bude Přemyslova starost, aby se země zase vzpamatovala,“ řekla Kazi.

„Přemyslova a Libušina,“ upřesnila Teta.

„Takže bude svatba?“ pokusil se Bivoj obrátit myšlenky k něčemu radostnějšímu. „Viděl jsem je, jak se k sobě tulí, a vypadalo to, že je o všem rozhodnuto.“

„Já doufám,“ řekla Kazi pomalu, „že jejich sňatek nebude jediný, který brzy oslavíme. Zahynulo mnoho Čechů. Muži a ženy, kteří přežili, by se měli z bojišť rychle vrátit do ložnic. Je potřeba porodit co nejvíce dětí, aby se vesnice a hradiště zase zaplnily.“

Bivoj se na ni zkoumavě podíval, aby se přesvědčil, že správně chápe významný tón v jejím hlase. Opětovala jeho pohled a pozvedla obočí. On zvedl koutky úst, naklonil se k ní a opět ji pevně objal.

„Au, pozor na tu nohu!“

Děšť už dávno ustal. Mraky na obloze se pozvolna trhaly. Na východě, nad pahorky lemujícími zapovězený břeh Divoké, obloha světlala blížícím se úsvitem. V korunách stromů však místo štěbetajícího drobného ptactva krákali mrchožrouti. Pro ně nastala doba hojnosti.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Knížectví z popela a krve

C Ctirada probudilo tiché, rytmické drmolení. Slovům nerozuměl, ale hlas poznal bezpečně. Zároveň si uvědomil, že je to po dlouhé době první zvuk, o kterém může s jistotou říct, že je skutečný. Zatímco se svíjel ve zdánlivě nekonečném horečnatém snu, doléhaly k němu různé výkřiky, skřeky, vytí, bědování či nesouvislé blábolení. Nedokázal však rozsoudit, co z toho opravdu slyšel, a co bylo jen výplodem jeho blouznící mysli. Věděl jen jedno – některé z těch zvuků určitě vyšly z jeho vlastního hrdla.

Tento však ne. Někdo se u jeho lůžka vytrvale modlil.

Mladík rozlepil oči. Chvilí trvalo, než se mu zrak zaostřil. Uviděl vysoký krov, roubené stěny a nakonec postavu v tmavé kutně, která seděla poblíž lůžka.

„Benedikte...“ protlačil vyprahlým hrdlem.

Mnich zmlkl, zvedl hlavu, zamrkal, usmál se, zavolal něco přes rameno a naklonil se blíž k lůžku, i když mu to očividně způsobilo nemalé bolesti. Něco nemocnému mladíkovi říkal, ale Ctirad jako obvykle nerozuměl jedinému slovu.

„Taky... jsem rád... že jsi naživu...“ vysoukal ze sebe. „A... díky... tam na tom vršku... ten tvůj kříž... zachránil mi život...“

Mysl se mu rychle pročišťovala a vracely se mu vzpomínky.

„Arnauf?“ zeptal se.

Benedikt se přestal usmívat a zavrtěl hlavou.

„A co Srdan?“

Další nesouhlas. Ctirad se najednou cítil jako červ drcený těžkým balvanem.

„Žel, je to pravda,“ promluvil někdo bokem od jeho zorného pole. „Jakmile se zvedneš z lůžka, ujmeš se povinností tuřanského lecha a vládce Levého Hradce.“

Tento hlas poznal ještě dříve než Benediktův. Křesťan se mírně odtáhl a Ctiradovi padl zrak na Šárku. Posadila se na okraj lůžka.

„Jak dlouho...“ zachroptěl.

„Jak dlouho ses zmítal v horečce? Šest dní.“

Vyvalil oči. „Šest?“

„Ztratil jsi spoustu krve. Chvíli jsme se báli, že to nezvládneš. Ale díky Kazinu léčitelskému umění a našemu vytrvalému zaklínání a modlení jsi teď z nejhoršího venku. Akorát jsi zmeškal velké věci. Třeba svatbu Přemysla s Libuší.“

„Oni... už...“

„Už. Pohřební hranice na pláni pod hradištěm ještě čadily, když ti dva sňatkem stvrdili spojení Čechů a severních kmenů. Obřad pochopitelně nebyl nijak okázalý a hostina připomínala spíše tryznu za padlé, ale co nadělaš.“

„Já... jsem rád... že jsi tady...“ Ctirad natáhl rozechvělou ruku, aby se jí dotkl, ale nedosáhl na ni a ona seděla natočená bokem k němu, zrak sklopený, a tvářila se, že jeho gesto neviděla. Tehdy si mladík konečně všiml, že je plně ustrojená a na zádech má toulec s lukem a šípy.

„Šárko... ty... někam...“

„Ano, odcházím,“ odvětila ponuře, aniž by k němu obrátila pohled. „Přemysl svolal velké kmenové shromáždění na Chrasten. Všichni tam teď jedou. Ani Vlasta u toho nechce chybět a my jedeme s ní. Vlastně mě sestry čekají na dvoře. Kdybych nezaslechla Benediktův radostný výkřik, byla bych už pryč.“

„A kdy... se vrátíš?“

Šárka si zhluboka povzdechla. Když k němu konečně otočila tvář, měla vlhké oči.

„Ctirade, já... nevím, jestli se ještě vrátím. Vlasta říkala něco o... prostě, možná na čas opustíme svět smrtelníků. Rusalky se odjakživa stranily lidí.“

Mladý vладыka cítil, jak mu na prsa sedá něco těžkého, dusivého a vymačkává to z něj život.

„Ale ty přece nemusíš...“

„Já nevím, co musím. Ani co můžu. Jsem zmatená, Ctirade. Odpuť. Už musím jít.“

S těmi slovy se k němu naklonila, rychle jej políbila na rty a zašeptala:

„Rychle se uzdrav, láska.“

Než stačil jakkoli zareagovat, zvedla se, ukázala mu záda a rychlým krokem opustila místnost. Dveře se zabouchly možná hlasitěji, než bylo nutné.

Ctirad měl sevřené hrdlo a přál si, aby i tohle všechno byla jen součást horečnaté vidiny, jen noční můra, z níž se brzy probere.

Benedikt si zase přisedl blíž, nadzvedl mu hlavu a dal mu napít vody z dřevěné misky.

Pak se opět pustil do modlení a Ctirad zjistil, že je pořád velmi slabý a že se mu z monotónního mnichova hlasu zavírají oči.

Byl za otupující spánek vděčný jako nikdy předtím.

~ ~ ~

K zemi se snášelo žlutohnědé podzimní listí, k bezmračnému nebi naopak stoupal voňavý kouř zápalných obětí. Vzduch už byl čerstvý, ale vládlo bezvětrí, a když člověk zvedl obličej ke slunci, ještě cítil hřejivý dotek jeho paprsků.

Na Chrasten zavítalo pozdní babí léto.

Slavnostní shromáždění před ohněm zčernalou bránou Vyšehradu nebylo ani zdaleka tak početné jako o dožínkách, přestože se k několika přeživším českým vladykům a stařešinům připojili i hodnostáři z Ljutoměric, Děčina a Stadic.

„Nadchází nová doba, bratři,“ promlouval k zástupu Přemysl, oděný ve svém tradičně prostém oděvu, s lýčenými střevíci na nohou, mošnou u boku a nedávno uříznutým lískovým prutem v dlani. „Padlým jsme vystrojili pohřby s náležitými tryznami a bohatou stravou. Nemá však smysl dál skrápět slzami vyhaslá spáleniště a pohřební hranice. Z popela nové knížectví nevybudujeme. Bude smíchán s půdou, na které vztyčíme nové domovy.“

Kníže se na okamžik odmlčel, vyměnil si pohled s Libuší stojící po jeho boku a zhluboka se nadechl. Očividně se chystal říct něco důležitého.

„Bratři,“ zopakoval, „smrt nám byla v uplynulých dnech a měsících věrnou společnicí. Mnozí z nás viděli své dědy bloudit mezi námi, a stejně tak se mnozí z nás odebrali do království duchů. Naše světy se propojily. A my to pouto nepřetrhneme. Živa a Morena budou vládnout jednomu kraji, bok po boku, konečně jako sestry.“

Nikdo ani nedutal. Všechny pohledy ztuhle visely na Přemyslovi. Někteří už tušili, co bude následovat, a jejich obličej se pozvolna naplňovaly údivem a v mnoha případech i nesouhlasem.

„Vltava přestane být hranicí mezi záhrobím a světem živých,“ pokračoval kníže. „Potomci vznešeného Praotce zúrodní i půdu na pravém břehu, který už nebude více zapovězeným. Nové vesnice a hradiště vyrostou na obou březích. Naše osídlení se tak rozšíří na východ, až k zemi Zličanů, které teď podřídíme naší moci. Vznikne nové, velké, jednotné knížectví. Náv už nebude jen naším sousedem; budeme žít přímo pod jeho ochranou, v jednotě se svými předky.“

Shromáždění se konečně probralo z úžasu a zašumělo.

„A tady, na Chrastenu, vztyčíme knížecí sídlo,“ pokračoval Přemysl a ohlédl se k poničené palisádě. „Svatyně Vyšehrad se promění v hradiště, jakému nebude v českých zemích rovno. Já z něj budu vládnout a Libuše soudit.“

Hukot hlasů sílil.

„Copak to není strašlivé znesvěcení?“ zvolal pobouřeně jeden z bělovousých stařešinů. „Popření naší víry a všech obyčejů? Bohové se od nás odvrátí, možná nás dokonce za tu opovážlivost ztrestají...“

Přemysl do starce zabodl pronikavý pohled. „Může být tato země ještě více zpustošena? Může kmen utrpět bolestnější ztráty? Bohové vědí, čím Čechové prošli. Chápou, že si teď zaslouží odškodnění za všechnu hrůzu. Sami nám nabízejí území, které až doted bylo jen divočinou obývanou běsy a zvěří. Je na čase ji zkrotit a zušlechtit. Abych vám dokázal, že mám odvahu uskutečnit ten plán, já sám vykonám první posvátnou orbu!“

Než kdokoli stačil přednést další námitky, Přemysl rázně vykročil. Mířil k velikému balvanu, který se tyčil poblíž cesty vedoucí k bráně – byl to tentýž kámen, z něhož Bivoj před mnoha dny poprvé uviděl blížící se Zličany.

Teď byli k balvanu přivázáni tři zajatci – dva čistokrevní Zličané a jeden míšenec, poslední z potomků avarských samozvanců. Škubali sebou a mumlali skrz roubíky, kterými jim Čechové zacpali ústa, ale nebylo jim to nic platné.

Na Přemysla už u balvanu čekal Bivoj. Jakmile dostal od knížete pokyn, vytáhl obřadní, bohatě zdobený nůž. Poté co knížeti překazil jeho úmysly s Hordagem, musel teď ustoupit a projevit oddanost. Bez okolků všechny tři zajatce podřízl. Šedý povrch balvanu potřísnila čerstvá krev. Přemysl do ní namočil lískový prut a třikrát obešel kámen, přičemž do něj neobvyklým čarodějným žezlem ze všech stran švihal. Pokaždé, když dokončil kruh, zvolal:

„Velesi! Ochránce stád, dárce úrody, strážce podsvětí! Slyš!“

Když prosté zaklínadlo vykřikl potřetí, země se najednou zachvěla a z útrob Chrastenu se ozvalo zlověstné dunění. Dav vystrašeně ucouvl. I Přemysl a Bivoj pro jistotu udělali pár kroků zpátky.

Balvan se pohnul. Země u jeho paty se začala propadávat, jako by ji rozežrala krev obětí. Po povrchu kamene běžely praskliny. A pak se najednou ozval děsivý rachot, balvan praskl vedví a vzápětí se propadl do země i s mrtvolami. Z díry se vyvalilo mračno prachu.

Účastníci obřadu museli sebrat všechnu odvahu, aby nevzali nohy na ramena a nerozběhli se pryč.

Prach se pozvolna usazoval. Dav mlčky čekal. Najednou se ozvalo táhlé bučení a z díry se vynořila rohatá hlava. A hned za ní druhá. Na povrch se – neznámo odkud – drali dva volci. Bivoj na ně zíral vytřeštěnýma očima. Bezpečně poznával strakatý vzor na jejich kůži. Byla to ta samá zvířata, která Přemysl před útokem na Hradec jeho sekerou porazil.

Kníže se s neskrývanou radostí rozběhl volům na pomoc, popadl chomout, do něhož byli zapřáhnuti, a tahal je z díry.

Kopyta vykročila na travnaté prostranství před vyšehradskou palisádou. Voli za sebou táhli pluh s blýskavou železnou radlicí.

„Vítejte zpátky, mí věrní,“ plácal Přemysl zvířata po šíjích, drbal je za ušima a hladil je po nozdrách. Volci do něj strkali pysky a švihali ocasy. Očividně měli z opětovného shledání radost.

Pak se oráč ze Stadice postavil k držadlům pluhu. Voli bez pobízení zabrali a radlice hladce zajela do kamenité půdy, jako by to byla kyprá lesní prst'. Libuše vykročila za svým mužem. Knížecí pár následovala Teta se skupinou žreců a vědem. Nesli objemné hliněné nádoby a lili z nich do brázdy, kterou Přemysl oral podél vyšehradského opevnění, směs pramenité vody, medu, krve a zrní.

Dav vykročil za oráčem a čaroději. Zanedlouho na prostranství před bránou osamělo půl tuctu postav. V záři podvečerního slunce vrhaly dlouhé stíny.

„Ten to ale s davy umí,“ poznamenala Kazi.

Bivoj k ní sklonil pohled. Vědma seděla v přenosném proutěném křesle. Bivoj na ni naléhal, aby na slavnost necestovala – zlomená kost jí navzdory kouzly urychlenému hojení stále ještě nesrostla. Ona však paličatě trvala na tom, že návrat na Chrasten se bez její účasti neobejde.

„To tedy umí,“ přikývl, ale čelo měl zachmuřené. „Téměř nikdo nedostal možnost protestovat.“

„Za jistých okolností je to správný přístup,“ řekla Kazi, když viděla jeho nesouhlasný výraz.

„Ano. Třeba ve válce. Ale většinou by měl vládce pozorně – a pokorně – naslouchat hlasu kmenového shromáždění, byť by byla vůle ostatních v rozporu s jeho plány.“

„To je pravda,“ ozvala se Vlasta, stojící poblíž i s ostatními rusalkami. „Hlavně když činí rozhodnutí, které zcela změní běh našeho světa a pošlape prastaré tradice.“

Kazi k ní vzhledla. „Ty s úmyslem rozšířit osídlení na pravý břeh nesouhlasíš, nemám pravdu?“

Velekněžka pokrčila rameny. „Na mém názoru přece nezáleží. Doba ochránkyň Chrastenu pominula. Háj u Jezerky lehl popelem. Ze svatyně na návrší se brzy stane rušné hradiště. Vznešeným tichem Návu bude znít bušení seker. Běsové, před kterými jsme chránily svět živých, budou zahrání ohněm a železem. Rusalky už nikdo nepotřebuje. Naše posvátné poslání bylo završeno. Sestry?“ obrátila se k Mladě, Šárce a Svatavě. „Myslím, že je nejvyšší čas odejít. Nemá smysl zdlouhavě se loučit. Prostě se ztratíme.“

„Vy nás opouštíte?“ zeptala se Kazi zaskočeně.

„Ano. Musíme opět načerpat sílu, kterou z nás pobyt na levém břehu a mezi lidmi vysál.“

„Ale kam půjdete?“

„To netuším,“ zavrtěla Vlasta hlavou a o tři dírky si přitáhla řemen, který jí křížoval prsa a držel na zádech toulec s lukem a šípy. „Najdeme si nějaké vzdálené útočiště, kam se rozpínavé lidské plémě ještě nějaký čas nedostane. Možná u nějakého pramene hluboko v lesích založíme nový svatobor. A když vzkřísíme naši bohyni, snad k nám budou lidé opět přicházet s úctou a přivedou své dcery, aby rozšířily naše řady.“

„Sama je k vám pošlu,“ slíbila Kazi se slyšitelným pohnutím v hlase.

„Díky, kněžno. Ať pak hledají sídlo zasvěcené Děvaně – Děvín. Tak je nazveme.“

S těmi slovy se Vlasta otočila a vykročila po cestě dolů ze svahu. O Bivoje se ani neotřela pohledem, ale zatrpkllost, která z ní čísel, byla doslova cítit ve vzduchu. Svatava a Mlada ji bez otálení následovaly.

„Šárko?“ pohlédla Kazi na váhající nejmladší rusalku. „Já myslela, že ty a Ctirad...“

„Já taky,“ přisvědčila Šárka ponuře. „Ale musela jsem si vybrat.“

„Myslíš, že ses rozhodla správně?“

„To kdybych věděla. Ale musím pamatovat hlavně na to, že jsem byla zasvěcena Děvaně. Mé místo je tedy vedle mých sester. Mlada mě teď potřebuje. Kromě toho, něco mi říká, že Ctirada ještě někdy potkám.“

„Stačila ses s ním alespoň rozloučit?“

„Jen krátce. Na chvilku se probral, zrovna když jsme byly na odchodu. Ale možná by bylo bývalo lepší, kdybych odešla, zatímco byl ještě v bezvědomí.“

Šárka si znovu povzdechla a ohlédla se. Ostatní tři rusalky už mizely za ohybem svahu. Rusovláska ještě naposledy na Kazi a Bivoje pohlédla, smutně se usmála a vzápětí se otočila na patě a svižným klusem vyrazila za společníci. Zakrátko všechny čtyři zmizely ve stínu kopce na východním úpatí.

„Mám dojem, že je už nikdy neuvidíme,“ vydechl Bivoj.

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ poznamenala Kazi a obrátila pohled k palisádě.

Slunce se už dotýkalo obzoru, když Přemysl dokončil brázdu kolem Vyšehradu, lískovou otkou očistil radlici pluhu a vypřáhl voly. Shromáždění vstoupilo do svatyně. V čele tentokrát kráčela Libuše. Spěchala. Pohled měla nepřítomný, výraz v obličeji zasněný. Její sestry už věděly, že ji – zřejmě pod vlivem všudypřítomné divotvorné moci – naplnil jasnoživý duch.

Na vyvýšeninu nad Vltavou v jihozápadním cípu hradiště doslova vyběhla. Byla ve vytržení, tváře jí hořely a z očí sálalo podivné světlo. Zastavila pod košatým dubem, kde obvykle soudila a věštila, a zadívala se divnými očima přes řeku na západ. V údolí Divoké už houstlo modravé šero.

„Vidím!“ zvolala náhle.

Houfy, které jí pospíchaly v patách, se okamžitě zastavily. Dokonce i Přemysl znehybněl a neodvážil se přistoupit až k ní, aby nepřerušil její věštbu. Rozhostilo se napjaté ticho.

„Vidím město veliké!“ pokračovala Libuše. Její hlas se zvučně rozléhal. „Tam, u Vltavy, vyroste z popela starého Prahu jeho tisíckrát krásnější dcera, kterou budeme zvat Prahou. Bude to nové, mocné hradiště, které bude vládnout údolí ruku v ruce s Vyšehradem. A nejen povodí, ale veškeré zemi Čechů a mnoha dalších bratrských kmenů. Nejmocnější vladykové a knížata, kteří se zvou potomky Praotce, budou se mu klanět. Čest a sláva novému knížectví, které vzejde z naší krve a popela starého světa!“

Zmlkla a zavrávala, jak ji síla náhle opustila. Přemysl k ní hbitě přiběhl a podepřel ji a tak tam spolu stáli, dvě tmavé postavy na pozadí zapadajícího slunce, a rozhlíželi se po širé zemi, které měli spolu vládnout.

~ ~ ~

„Od této chvíle jste mužem a ženou!“ pronesl Milivoj se širokým úsměvem na tváři a vložil Kazinu ručku do široké Bivojovy dlaně.

Dav shromážděný na kruhové návsi Strošovic propukl v jásot a zpěv. Mladý vladyka objal nevěstu a vášnivě ji políbil. Pak ji zvedl do náručí a vykročil k hlavnímu srubu. Svatebčané se hrnuli za nimi a házeli na dvojici plné hrsti zrní, ořechů, žaludů a jiných plodů a semínek, které měly novomanželům zaručit plodné soužití.

Bivoj přenesl Kazi přes práh. Její noha se prahu nesměla dotknout, aby neurazila duchy, kteří střežili příbytek. Kazi žertem podotkla, že zanedlouho si možná budou muset vyměnit role. Svatbu totiž v souladu s tradicemi uspořádali v ženichově rodišti, ale dohodli se, že žít budou na Kazíně. Milivoj souhlasil s tím, že bude vladykou Strošovců a postará se o obnovu osady.

Uvnitř Kazi zařízla kohouta a třikrát obešla ohniště, kropíc jej krví oběti. Poté se poklonila modlám předků podél stěn a každé z nich políbila nohy. Nakonec ženich a nevěsta společně načali svatební koláč z medového těsta a oba se napili z veliké číše, ve které byl ponořen dřevěný amulet ve tvaru mužského údu.

„Nevím, k čemu jsou všechny ty obřady plodnosti,“ utrousila Kazi tlumeně. „Setba se už přece ujala. Semínko vzklíčilo.“

Bivojovi téměř zaskočila medovina. „Cože?“ vyvalil na ni oči.

„Slyšel jsi mě.“

Bližší vysvětlení nedostal, protože v tom okamžiku zaduněly bubny a zakvílely píšťaly. Začala veselice. Kdysi dávno nevěsta patřila celému rodu, takže s ní mohli ulehnout na slavnostní lože všichni družbové a ženichovi příbuzní. Nějaký mladík přišel s návrhem, že by tuto tradici měli oživit. Bivoj na něj vrhl jediný významný pohled. Mládenec zbledl, polkl naprázdno a uznal, že úplně postačí, když si Kazi s každým mužem zatancuje a tím se z této povinnosti vykoupí.

Na lůžko novomanžele vyprovodilo kokrhání kohoutů. Byli k smrti unavení, a tak se k sobě jenom ospale tulili a Bivoj hladil Kazi břicho.

„Takže je to pravda?“

Usmála se a přikývla. „Až se na jaře vrátíš, budeš otcem.“

Prudce na ni pohlédl. „Ty... jak víš...“

„Jak asi? Náhodou jsem zaslechla, jak tě Přemysl žádá, abys jel do Zliče, svrhl tam avarské modly a ustanovil naši vládu.“

„Já... ještě jsem mu nedal odpověď.“

„Ale už ses rozhodl.“

Díval se jí do očí. „No, vlastně ano... Ale chtěl jsem se tě nejdřív zeptat. A teď, když vím, že čekáš naše dítě, bude pro mě těžké nechat tě samotnou...“

„Já přece nebudu sama. Bude se mnou Teta a občas i Libuše. Neměj strach, bude o mě dobře postaráno.“

„Takže ty chceš, abych jel?“

Kazi si povzdechla. „Vždyť víš, jak to je. Chtěla bych tě mít u sebe, to je nad slunce jasnější. Ale Přemysl ti svěřením toho poslání projevil velkou důvěru. A je to zároveň předzvěst tvého budoucího postavení mezi kmenovými hodnostáři. Bylo by pošetilé to odmítnout.“

„Kvůli tobě bych ale...“

„Kvůli mně? Jako správná žena tě nemůžu žádat, abys na mě bral ohledy. Muž s tak vynikající pověstí nesmí dbát na ženské kňourání.“

Pobaveně vycenil zuby. „Ještě že tě mám. Kdo jiný by mi připomněl, že jako pořádný chlap mám být ke své ženě bezohledný?“

Kazi se zasmála a přitáhla si jej blíž. On dýchal vůni jejích vlasů a ona ho pevně objímala kolem šíje a očima plnými slz hleděla někam do neznáma, vstříc tajemné budoucnosti. V této chvíli nedokázala odhadnout, co je oba čeká.

Tři dny nato Bivoj odjel v čele početné ozbrojené družiny na východ.

~ ~ ~

Z temného nebe se snášely první sněhové vločky. Studený vítr pleskal Bivojovým kožešinovým pláštěm a chřestil oklovanými a ohryzanými lebkami a kostmi, kterými byly hojně ověšeny Simurgovy obětní kůly na vyvýšeném obětišti nad Zličem.

Bivoj si odplivl a rozhlédl se.

Pozvolna se k němu sjížděli družiníci.

„Nic?“ zeptal se.

„Ani noha,“ hlásili mu. „Hradiště je prázdné. Našli jsme jen spoustu mrtvol. Nebo spíše to, co z nich zůstalo.“

„Že by nějaká nákaza?“

„Nejspíš ne. Objevíli jsme stopy boje. Šípy a oštěpy zabodané do stěn a dvorů, rozházené sekery a meče. A hlavně...“ Družiník zmlkl.

„Co?“

„Podivné stopy. Po drápech a velikých zubech. V zaschlém blátě, na dveřích a okenicích. A na mrtvolách...“

„Tam!“ vykřikl náhle jeden z jezdců. „Podívejte!“

Bivoj vzhlédl a přimhouřil oči před pichlavým větrem přinášejícím zimu.

Uličkou mezi pustými sruby se k obětišti blížil osamělý jezdec – pochmurná postava na vraném oři. Vítr škubal tmavým pláštěm i mužovými dlouhými černými vlasy.

„Co to má v ruce?“ zašeptal jeden z Bivojových pobočníků.

„Meč. I když... takový meč jsem v životě neviděl.“

„Já myslel tu druhou ruku. Co to nese?“

„Vypadá to jako hlava.“

„Ale určitě ne lidská...“

Zasyčela tasená ocel. Bivoj ale zvedl ruku.

„Jen klid. Snad si nemyslíte, že tenhle člověk vyvraždil celý Zlič?“

„To ne. Pokud je to člověk.“

Jezdec stoupal do mírného svahu a blížil se k obětišti. Teď už viděli, že záštita jeho meče je kovaná do podoby strašlivé běsí hlavy. Oči jí sálaly rudým světlem. Když Bivoj pohlédl do mužova úzkého, bledého obličeje, na okamžik měl dojem, že stejný plamen plápolá v hlubinách jeho tmavých očí.

Neznámý zastavil vraníka tři sáhy před napjatými Čechy.

„Co jste zač?“ zeptal se.

„Na totéž jsem se chtěl zeptat já tebe,“ zabručel Bivoj.

Jezdec si jej změřil a pak řekl: „Jsem černokněžník. Beldegor z Kančí hory, vládce Krvavého ohně. Byl jsem povolán, abych čelil hrůze, která vylidnila toto hradiště.“

„My přijíždíme od Vltavy,“ řekl Bivoj. „Z pověření knížete Přemysla. Porazili jsme Zličany a nárokuje si jejich území.“

Černokněžník pokýval hlavou. „Někdo vás ale předběhl. A vražedné nebezpečí pořád číhá v lesích.“

„Ty víš, co tu řádilo?“

„Tohle,“ ucedil Beldegor a hodil k Bivojovým nohám uťatou hlavu. Strošovec pohlédl do černě ochlupené, tesáky cenící tváře a okamžitě všechno pochopil.

„Šotci.“

„Nadělali tu pěknou paseku,“ přikývl černokněžník. „Jako by se za něco mstili. Byli úplně posedlí touhou po krvi...“

Jako na důkaz jeho slov se z černých hvozdů za vysokou palisádou ozvalo příšerné, husí kůži způsobující vytí.

„A pořád jsou,“ ucedil Bivoj.

„Nepochybně,“ přitakal Beldegor. „Tohle bude dlouhá noc. Docela by se mi hodila pomoc.“

„Určitě nevezmeme nohy na ramena,“ odtušil Bivoj a nasedl na koně. „Jsem Bivoj. Říkají mi Běsobijce.“

Černokněžník zvedl huňaté černé obočí. „To jméno nějak souvisí s tvými schopnostmi a skutky?“

„Dá se to tak říct. Nejsem sice čaroděj jako ty, ale... mám s běsy a přízraky jisté zkušenosti. Dokonce i s těmi, kteří skučí tam venku v lese.“

„V tom případě jsem rád, že budeš bojovat po mém boku.“

Bivoj se jen ušklíbl a vytáhl z oka u sedla Dobromyslu. Vzápětí oba pobídli koně. S družinou v patách bok po boku sjížděli z návrší. Beldegor něco zasyčel a světlo z rubínových očí démona na záštítě meče se rozlilo podél celé čepele. Nad Zličem zaplanul krvavý plamen.

Běsové v lesích opět nenávistně zavyli.

duben – říjen 2008

PODĚKOVÁNÍ

Největší díky patří celé mé rodině (Červenákovým, Novákovým, Lievajovým, Fabianovým a dalším), a hlavně mé úžasné manželce Zoře, která projevila nekonečné pochopení a trpělivost, když jsem od příprav svatby občas utíkal k psaní této knihy.

Další poděkování směřuje k mým tradičním spolupracovníkům Robertovi, Mišovi a Jirkovi. Srdečně také pozdravuji šéfredaktory Ivana Alákšu, Ďura Malíčka, Toma Němce, Martina Pomothyho a Jirku Zídka, díky kterým můžu dělat to, co mě baví, a přitom mám na chleba. Lidé jako Vlado Ríša, Martin Šust a Martin Králik se zase nezištně pokoušejí dostat mou tvorbu i za „hranice všedních středoevropských dní“. Braňo Kovár ze Slovenského archeologického a historického institutu mi poskytl mnoho dobrých rad a zavalil mě tunami inspirativních informací a materiálů. Rast'o „Marbh“ Weber spravuje mou webovou stránku a už brzy vytvoří její úplně novou podobu (alespoň v to doufám). Hymy Sedilek mi výborně zahrál k tanci Toho dne a udatně pokračuje v osvětové práci a šíří mé jméno a dílo mezi nevědomými davy;-).

Samozřejmě nesmím zapomenout na přátele z diskuse na stránce www.cervenak.sk, kteří nikdy nešetřili kritickým i pochvalným slovem a v konečném důsledku tak výrazně ovlivnili nejen podobu tohoto románu, ale i celkové směřování mé tvorby. Saša, Lilith, Lenka H., Kate, Sylvia B., Zuzana K., Virago, Wiwi, Fenris, Michal S., Pavol B., Pavol M., Jesse, Mr. Igo, Martin S., Sancty, Lamahe,

Panki, Czernozub, Sirius, Martin „Arcey“, Roman M., Dano K., Jano L., Saruman, Foxbat, Karel C., Maťo, Jakub M., Ondrej, Janek, Vladimír F., Miloš K., Regis, Michal B. – těm všem, a také těm, na něž jsem zapomněl (navštěvujte naši veselou partu častěji!), patří mé velké DĚKUJI.

*Ďuro Červenák,
Košice, 14. října 2008*

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

LITERATURA

- fantasy & sci-fi ságy (Zeměplocha, Temná věž, Eragon, Černokněžník aj.)
- mistrovská díla (Philip K. Dick, Stephen King, Jaroslav Velinský aj.)
- každý měsíc 15 recenzí na nové tituly a 1 klasiku + knižní novinky za aktuální období
- původní rozhovory (Miéville, Feist, Gaiman, Doseděl, Mostecký, Kulhánek, Procházka aj.)
- literární novinky (informace o chystaných titulech, souhrny cen apod.)
- povídky od českých i zahraničních autorů (Žamboch, MacLeod, Mostecký, Medek, Miéville, Šlechta, Resnick, Červenák, Rečková aj.)
- doplňky: teoretické články o komiksu, poradna pro začínající spisovatele, fan fiction

FILM

- recenze snímků (kino a DVD), novinky o chystaných filmech, anime, televizní seriály

HRAČSKÉ DOUPĚ

- od roku 2007 součástí Pevnosti časopis *DECH DRAKA* coby 16-ti stránková příloha! (teoretické texty o RPG + nové jeskyně na DrD), dále: počítačové hry, deskové hry, karetní hry

LIVING FANTASY

- LARP, reportáže z conů, fantastická historie, magie, skutečná Středozemě aj.

NEJLEPŠÍ SF&F ČASOPIS LET 2004, 2005, 2006 a 2007

EXTRA BONUS! PEVNOST S KNIŽNÍ PŘÍLOHOU ZA POUHÝCH 125 Kč!

V Edici Pevnost vydáváme knihy autorů zvučných jmen: Andres, Doseděl, Dvořák, Mostecký, Neff, Rečková, Zemlička aj.

fantázia

časopis o tom, čo nás baví

seriály **hry** **filmy** **knihy** **komiksy** **hudba**
stolohry **fenomény** **animanga** **fanstyle**

s novým románom
juraja červenáka

kvalitné slovenské a české poviedky
huslica **ko** **príva** **dragula** **pecinovský**

upútavky **caprica** **recenzie** **hellboy** **predstavenia** **charmed**
názory **kovové** **disky** **osobnosti** **jamesbond** **zábava** **stolohry**
news **starwars** **presahy** **maxpayne** **fenomény** **metropolis**
soundtracky **cloverfield** **svetywar** **hammer** **fanstyle** **istrocon**

bez hraníc...

VYDALI JSME

Juraj Červenák: Bivoj Běsobijce *brož., 373 stran, 248,- Kč*
Řeka mrtvých, pro svou nenasytlost nazývaná také Vhlta, odděluje území českých rodů od Návu, království duchů na zakázaném pravém břehu. Jen jednou za krok je vladykům dovoleno překročit Řeku, vystoupat na posvátný Chrasten a tam v Krokem založené svatyni Vyšehrad obětovat bohům a žádat kněžnu Libuši o radu a rozsudek ve vzájemných sporech. Tento rok však slavnost provázejí samá zlá znamení. Libušina sestra Kazi byla cestou k Řece přepadena strašlivým démonem s kančí podobou. Krásnou vědmu teprve v poslední chvíli zachránil Bivoj, syn Sudivojův, udatný válečník a lovec z váženého rodu Strošoveců. I on se přidává k pátrání po odpovědi na otázku, kdo vyvolal kančího běsa a proč. Kdo chce vnést mezi české vladyky sváry? A proč se za Libuši vrací duch jejího dávno mrtvého otce? Skutečně hrozí Čechům nebezpečí, které prý přichází z tajemných končin až za lesy mrtvých?

*K dostání u všech dobrých knihkupců, nebo
na webovské adrese <http://www.brokilon.cz>*

Juraj Červenák

BIVOJ VÁLEČNÍK

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka a ilustrace Michal Ivan.

Vydání první.

Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,
Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4
roku 2008 jako svou 25. publikaci.

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Tisk Marten, s.r.o.

Cena 248,– Kč
ISBN 978-80-86309-24-8